

Nemzetközi bestseller – A VÉGZET EREKLYÉI sorozat előzménye

POKOLI SZERKEZETEK

• Második könyv •

*fragg
selection*

A herceg

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

A HERCEG

POKOLI SZERKEZETEK

Második könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Cassandra Clare
A mű eredeti címe: Clockwork Prince – The Infernal Devices, Book Two

Fordította: Kamper Gergely
A szöveget gondozta: Szabó Katalin

A művet eredetileg kiadta:
Margaret K. McElderry Books, an imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division
Copyright © 2011 by Cassandra Claire, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

A magyar kiadás a Margaret K. McElderry Books, a Simon & Schuster Children's Publishing
részlegének engedélyével készült.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 691 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Schmidt Zsuzsanna
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített
kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része
semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a
fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ELKÁNAK

Khalepa ta kala

„Kívánom, hogy tudja meg, hogy ön volt lelkem utolsó álma. Sülyedésemben nem sülyedtem annyira, hogy az ön, az atyja és ennek az otthonnak a látása, amilyenné ezt ön alakította, föl ne ébresztette volna bennem azokat a régi árnyakat, melyeket régen halottaknak gondoltam. Mióta önt ismerem, bánat gyötört, melyről azt hittem, hogy örökre elfelejtettem, régi hangok figyelmeztettek, hogy emelkedjem, melyekről régen azt hittem, hogy elnémultak. Befejezetlen eszméim támadtak új igyekezetről, új kezdetről, hogy a lustaságot és érzékiséget lerázom és ismét belevetem magamat a lemondott küzdelembe. Álom, csak álom, mely semmiben sem végződik... ”

Charles Dickens:

Két város regénye (Bálint Mihály fordítása)

Prológu

A számkivetett holtak

A SŰRŰ, ÁTLÁTSZATLAN KÖD MÉG A HANGOKAT IS ELNYELTE. Ahol valamivel ritkább volt, Will Herondale ki tudta venni az előtte emelkedő, esőtől fekete és csúszós utcát. Közben végig a holtakat hallgatta.

Sok árnyvadász csak akkor hallotta a szellemeket, ha azok is akarták, Will azonban bármikor képes volt erre. Ahogy a régi temetőhöz közeledett, a hangok szaggatott kórusa egyre erősebb lett — vonyítottak, könyörögtek, rikoltoztak, hörögtek. Nem békés sírkert feküdt itt, ezt Will eddig is tudta. Nem most járt először a Cross Bones temetőben a London Bridge közelében. Igyekezett kizárni a zajokat, behúzta a nyakát, hogy a füle a gallérja takarásába kerüljön, és lehajtotta a fejét. Szemerkélő eső áztatta fekete haját.

A temető bejárata éppen félúton volt két utcasarok között; a hosszú kőkerítésbe épített kovácsoltvas kapu előtt elsiető mondénok nem láttak mást, csak egy nagy, építési anyagokkal telehordott telek gazzal benőtt szegletét. Ahogy Will a kapu felé közeledett, kirajzolódott előtte a ködben valami, ami egyetlen mondén számára sem volt látható: egy csontvázszerű kezét formáló nagy, bronz kopogtató.

A fiú elhúzta a száját, ahogy kesztyűs kezével megragadta, felemelte, majd hagyta visszahullani egyszer, kétszer, háromszor; a tompa puffanások sora komoran visszhangzott az éjszakában.

A kapun túl, mint a gőz, szállt fel a pára a földről, elhomályosítva a csontok fényességét. A köd kezdett még jobban sűrűsödni, és most már kékes ragyogást árasztott. Will megragadta a kapu rácsait; a fém hidege átszivárgott a kesztyűjén, és beette magát a csontjaiba. Megborzongott. Nem közönséges hideg volt ez. A szellemek a környezetükből jutnak energiához, és hőt vonnak el a levegőből. Will hátán égnek állt a szőr, ahogy a kék pára lassan egy rongyos ruhát és fehér kötényt viselő, lehajtott fejű öregasszony alakját vette fel.

– Szia, Mol – szólt Will. – Szavamra, különösen jól nézel ki ma este.

A szellem felemelte a fejét. Öreg Molly erős szellem volt, az egyik legerősebb, akivel Will valaha találkozott. Még a felhők között támadt résen átsütő hold fényében is alig tűnt áttetszőnek. A haja szőkés-őszes loknikban hullott az egyik vállára, vörös kezét a csípőjére tette. Csak a szemei voltak üresek, kék ikerlángok reszkettek a gödrök mélyén.

– William Herondale – szólalt meg. – Hát máris visszajöttél?

A nő a szellemekre jellemző siklásszerű mozgással a kapu felé indult. Csupasz lába annak ellenére volt mocskos, hogy egyáltalán nem érintette a földet. Will neki támaszkodott a rácsoknak. – Tudod, hiányzott az a csinos pofikád.

A nő elvigyorodott, megvillant a szeme, és Will egy futó pillanatra meglátta a koponyát a félig áttetsző bőr mögött. Odafele az összetorlódó fellegek ismét elzárták a holdfény útját. Will kíváncsi lett volna, mit tett Öreg Molly, hogy itt, minden megszentelt földtől távol temették el. A jajveszékelt hangok legtöbbször prostituáltakhoz, öngyilkosokhoz, halva született csecsemőkhöz tartozott – olyan számkivetett halottakhoz, akiket nem lehetett a templomkertben

eltemetni. Persze Mollynak sikerült a lehető legtöbbet kihoznia ebből a helyzetből, szóval talán nem is bánta, hogy így alakult.

– Mit akarsz, ifjú árnyvadász? – kérdezte kuncogva a nő. – Malphas mérget? Megszereztem egy Morax démon karmát. Tökéletesre csiszolták, egyáltalán nem látszik a hegyén a méreg...

– Nem – vágott közbe Will. – Nem erre van szükségem. Finomra őrölt Foraii démonpor kellene.

Molly elfordította a fejét, és kék lángnyelvet köpött. – Mégis, mi szüksége lehet egy magadfajta úrifőúnak ilyesmire?

Will legszívesebben felsóhajtott volna, de nem tette. Molly tiltakozása is az alkufolyamat része volt. Magnus az utóbbi időben jó párszor elküldte Willt Öreg Mollyhoz; egyszer fekete bűzgyertyáért, ami úgy tapadt a bőrre, mint a kátrány, egyszer egy magzat csontjaiért, egyszer pedig egy zacskó tündérszemért, amivel sikerült összevéreznie az ingét. A Foraii démonpor ezekhez képest kellemesnek tűnt.

– Bolondnak nézel? – folytatta a nő. – Ez csapda, igaz? Ha a nephilimek rajtakapnak, hogy ilyesmit árulok, Öreg Mollynak annyi.

– De hiszen már halott vagy. – Will megtett minden tőle telhetőt, hogy leplezze ingerültségét. – Nem tudom, mit tehetne még ellened a Klávé.

– Hah! – villant fel a nő üres szeme. – Te is tudod, árnyvadász, hogy a Néma Testvérek föld alatti börtöneibe élőket és holtakat is bezárnak.

Will feltartotta a kezét. – Semmi trükk, öreglány. Nyilván te is hallottad az alvilágban terjedő pletykákat. A Klávénak jelenleg kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy démonporokkal meg tündérvérrel kereskedő szellemek után szaglásszon. – Közelebb hajolt.

– Jó árat fizetek érte. – Elővett a zsebéből egy gyolcsból készült erszényt, és megrázta a levegőben. Fémes csörgés hallatszott. – Éppen olyanok, amilyeneket kértél, Mol.

A nő halott arcára kiült a mohóság, és a teste eléggé megszilárdult, hogy átvehesse a zacskót. Beletúrt, és amikor előhúzta a kezét, gyűrűket tartott a markában – arany jegygyűrűket. Öreg Mol, mint sok másik szellem, mindig a talizmánt kereste; a múltja elveszett darabját, a horgonyt, ami ehhez a világhoz köti, de ami lehetővé tenné, hogy végleg meghaljon. Az ő esetében ez a tárgy a jegygyűrűje volt. Magnus szerint mindenki úgy tartja, hogy az ékszer rég elveszett, és valahol a Temze iszapos mélyén nyugszik. A nő azért minden talált gyűrűt elfogadott, abban a reményben, hogy egyszer az egyik talán az övének bizonyul. Visszaejtette az ékszereket az erszénybe, ami aztán eltűnt valahol a ruhái alatt. Cserébe átnyújtott egy tasaknyi port. A fiú a kabátja zsebébe csúsztatta, a szellem pedig halványulni kezdett. – Egy pillanat, Mol! Nem csak ezért jöttem ma este.

A szellem homályos alakja reszketni kezdett, ahogy a kapzsisága küzdött a türelmetlenségével. Komoly erőfeszítésébe került, hogy látható tudjon maradni. — Jól van. Mit akarsz még?

Will habozott. Most nem Magnus kéréséről volt szó, ezt a dolgot magának akarta. – Szerelmi bájtalt...

Az öreg Mol harsányan felnevetett. – *Szerelmi bájtalt?* Will Herondale-nek? Nem szokásom lebeszélni a vevőimet, de egy ilyen fess férfinak, mint te vagy, semmi szüksége szerelmi bájtaltalra. Ez egyszerű tény.

– Nem – rázta meg a fejét Will. Némi elkeseredettség csendült a hangjában. – Igazából éppen az ellenkezőjét keresem. Olyasmit, ami véget vet a szerelemnek.

– Gyűlölet bájtalt? – Mol láthatólag szórakoztatónak találta a dolgot.

– Inkább olyan kellene, ami közönyt vált ki. Érdektelenséget.

A szellem meglepően emberi hangot kiadva horkant fel. – Nem szívesen mondom ezt neked, nephilim, de ha azt szeretnéd, hogy egy lány megutáljon, azt elég könnyen elérheted. Ahhoz nincs szükség az én segítségemre. – Ezzel forogva eltűnt a sírok között kavargó ködben.

Will utánanézett, és felsóhajtott. – Nem is neki kéne – mormogta maga elé, bár már senki sem hallotta. – Hanem nekem... – A hideg vaskapunak támasztotta a fejét.

I

A tanácsterem

Odafent impozáns hall-mennyezet

Alá boltívek sora fér.

Alattuk repkedő angyalsereg

Ajándékot cserél.

Alfred Lord Tennyson: *A művészet palotája*

– Ó, IGEN EZ TÉNYLEG ÉPPEN OLYAN, mint amilyennek elképzeltem – mondta Tessa, és a mellette álló fiúra mosolygott, aki éppen most segítette át egy pocsolyán. Keze továbbra is udvariasan a lány karján nyugodott, közvetlenül a könyökhajlata fölött.

Az elegáns sötét öltönyt viselő James Carstairs viszonzta a mosolyt; a szél ezüstszerű hajába kapott. Másik kezével jádevégű sétapálcájára támaszkodott. Ha a körülöttük nyüzsgő tömegből bárki különösnek is találta, hogy fiatal kora ellenére botra van szüksége, esetleg rácsodálkozott a színeire, nem adta jelét.

– Áldásnak veszem, hogy ezt mondd – szolt Jem. – Kezdttem aggódni, hogy kizárólag csalódások érnek Londonban.

Csalódás. Tessa bátyja, Nate, egykor azt ígérte, hogy Londonban, a magasba törő épületek és a gyönyörű parkok városában új életet kezdhetnek. A lány ehelyett csak borzalmakkal és árulással találkozott, olyan veszélyekkel, amikhez foghatót korábban el sem tudott képzelni. És mégis...

– Nem minden volt az – nézett fel Jemre.

– Örömmel hallom. – A fiú komolyan tűnt, nem csak ugratta. Tessa az előttük emelkedő fenséges épület felé fordította a tekintetét. A Westminster apátság hatalmas gótikus tornyai szinte az égig értek. A nap minden tőle telhetőt megtett, hogy kikandikáljon a felhők elvékonyodó pereme fölött; az apátság gyér napfényben fürdött.

– Ez tényleg az, aminek látszik? – kérdezte a lány, ahogy Jem a bejárat felé terelte. – Olyan...

– Mondén?

– Azt akartam mondani, hogy olyan zsúfolt. – Az apátság egész nap nyitva állt a turisták előtt, akik nyüzsgő csapatokban jártak kibe a hatalmas ajtókon. Legtöbbjük Baedeker útikönyvet szorongatott a kezében. Éppen felfelé tartottak a lépcsőn, amikor nem éppen divatosan öltözött, középkorú amerikai nők csapata sietett el mellettük egy, az épület bemutatását ígérő idegenvezető nyomában. Akcentusukat hallva Tessának pillanatnyi honvágya támadt. Jemmel együtt az amerikaiak nyomába szegődtek.

Az apátság belsejét hideg kő és fém szaga hatotta át. Tessa körülnézett, és elcsodálkozott az épület méretei láttán. Az Intézet olyan volt mellette, mint egy falusi templom.

– Figyeljék meg a három részre osztott hajót – szólt az idegenvezető, majd elmagyarázta, hogy az apátság keleti és nyugati hajójának fala mentén kisebb kápolnák sorakoznak.

Csend uralkodott, éppen nem zajlott szertartás. Jemmel épp a templom keleti oldala felé tartottak, amikor Tessának feltűnt, hogy a lába alatt a kövekbe nevek és dátumok vannak vésve. Tudta, hogy

híres királyokat, királynőket, katonákat és költőket is eltemettek a Westminster apátságban, de arra nem számított, hogy egyszer közvetlenül itt fog sétálni.

A templom délkeleti sarkába érve végül lelassítottak. A fejük fölött lévő ablakokon át halvány fény szűrődött be odakintről. – Tudom, hogy sietünk a tanácsülésre – mondta Jem de ezt mindenképpen meg akartam mutatni neked. – Körbemutatott. – A Költők sarka. – Tessa persze olvasott a helyről, ahol Anglia legnagyobb íróit eltemették. Ott volt Chaucer nagy szürke sírköve és körben más ismerős nevek is sorakoztak. – Edmund Spenser! Ó, és Samuel Johnson! – A lánynak a lélegzete is elállt. – És Coleridge és Robert Burns és Shakespeare...

– Ő igazából nem itt van eltemetve – szólta a fiú. – Ez csak egy emlékmű. Mint Miltoné is.

– Igen, tudom, de... – Tessa Jemre pillantott, és érezte, hogy elpirul. – Nem tudom megmagyarázni. Ahogy ezeket a neveket olvasom, olyan, mintha barátok között lennék. Tudom, hogy butaság...

– Egyáltalán nem butaság – mondta Jem.

A lány elmosolyodott. – Honnan tudad, hogy éppen ezt akarom látni?

– Hogyan is ne tudtam volna? – kérdezett vissza Jem. – Amikor nem vagyunk együtt, és rád gondolok, mindig egy könyvvel a kezemben látlak magam előtt. – Elkapta a tekintetét, de Tessa így is észrevette, hogy enyhén elvörösödik. Olyan sápadt, hogy a leghalványabb pírt sem tudja elrejteni, gondolta. Meglepődött, milyen gyengédség volt a fiú szavaiban.

Az elmúlt két hétben nagyon megkedvelte Jemet. Will módszeresen elkerülte, Charlotte-ot és Henryt pedig lekötötték a Klávé és a Tanács ügyei, meg az Intézet irányítása. Még Jessamine-t is foglalkoztatta valami. Jem viszont mindig szakított rá időt. Úgy

túnt, komolyan veszi a londoni idegenvezető szerepét. Jártak a Hyde Parkban és a Kew Gardensben, a Nemzeti Galériában és a British Museumban, a Towerben és az Árulók kapujánál. Elmentek megnézni, hogyan fejik a teheneket a St. James's Parkban, és hogyan kínálják a zöldség- és gyümölcsárusok a portékáikat a Covent Gardenben. A Temze partjáról figyelték a naptól csillogó vízen úszó hajókat, és ettek egy „ajtótámasz” nevű süteményt, ami szörnyű neve ellenére csak vajból, cukorból és kenyérből készült. Ahogy teltek a napok, Tessa egyre inkább kivirult, megfeledkezett a néma boldogtalanságról, amit Nate, Will meg az elvesztett régi élete miatt érzett. Olyan volt, mint a fagyott földből előbukkanó virág. Egyre többször kapta magát azon, hogy nevet. És mindezt Jemnek köszönhette.

– Igazi jó barát vagy – kiáltott fel Tessa. Miután meglepetésére a fiú nem felelt, hozzátette: – Legalábbis remélem, hogy jó barátok vagyunk. Ugye te is így gondolod, Jem?

A fiú ránézett, mielőtt azonban válaszolhatott volna, síri hang szólalt meg a sötétségből.

*Halandóság, félj és reszkess!
Nemsokára változás lesz:
Itt királyok alszanak
A kőrakások alatt.¹*

Sötét alak lépett elő két szobor közül. Tessa csodálkozva pislogott, Jem pedig megadóan legyintett. – Will. Ezek szerint mégis úgy döntöttél, megtisztelsz bennünket a jelenléteddel?

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem jövök el. – Will közelebb lépett, és a rózsablakon beáramló fény megvilágította az arcát. Tessa még mindig szorítást érzett a mellkasában, és fájdalmasan

---

¹ Francis Beaumont: *Westminster apátság.*

kalapálni kezdett a szíve, ahányszor csak ránézett. Fekete haj, kék szem, finom vonások, sűrű sötét pillák, telt ajkak – ha nem lett volna olyan magas és izmos, határozottan csinos lett volna. A lány végigsimította már azt a kart; tudta, hogy a vastos izomkötegek kőkemények. A fiú tenyere karcsú és rugalmas volt, amikor a tarkóját szorította, de egyúttal durvának is érezte a számtalan bőrkeményedés miatt.

Tessa elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Az emlékek nem tettek jót, ha az ember tisztában volt a jelen igazságával. Will gyönyörű, de nem kaphatja meg, mint ahogy senki más sem. Valami megszakadt a fiúban, és az így keletkezett hasadékon át vak kegyetlenség tört elő belőle; készítés, hogy megbántsa és eltolja magától azt, aki közel kerül hozzá.

– El fogsz késni a tanácsulésról – jegyezte meg kedélyesen Jem.

Ő volt az egyetlen, akit láthatólag sosem zökkentettek ki Will epés megjegyzései.

– Dolgom volt – felelte a másik fiú. Közérről Tessa látta rajta, hogy mennyire fáradt. Vérekes szeme alatt bíbor karikák húzódtak, a ruhája gyűrött volt, mintha így aludt volna, a hajára pedig erősen ráfért volna egy olló. *De neked ez egyáltalán nem számít*, szólt magára a lány szigorúan, és elfordította a tekintetét a Will halántékát és tarkóját borító lágú fürtökről. *Teljesen mindegy, mit gondolsz a külsejéről, vagy arról, hogy mivel tölti az idejét. Ezt nagyon világossá tette.*

– És ti magatok sem érkeztetek éppen harangszóra.

– Meg akartam mutatni Tessának a Költők sarkát – mondta Jem. – Arra gondoltam, hogy tetszeni fog neki. – Mindig egyszerűen és nyíltan beszélt, lehetetlen volt kételkedni benne, hogy a színtiszta igazságot mondja. Az örömszerzés iránti őszinte vágyat látva még Willnek sem jutott eszébe semmilyen gunyoros megjegyzés. Csak

megvonta a vállát, és sebesen megindult az apátságon át a Keleti kerengő felé.

Odakint a négyszögletes alaprajzú kertet boltívekkel összekötött oszlopok szegélyezték. A körben fel-alá járó emberek olyan halkan sugdolóztak, mintha még mindig a templomban lennének. Egyikük sem vette észre Tessát és a két fiút, amint a falban nyíló kétszárnyú tölgyfa ajtó felé siettek. Will gyorsan körbepillantott, elővette a zsebéből az irónját, és végighúzta a hegyét a fán. Az ajtó egy kurta pillanatra kéken felvillant, aztán kitérült. Will belépett, Jem és Tessa pedig követte. A nehéz szárnyak hangos durranással csapódtak be a lány mögött, kis híján a szoknyáját is becsípték. Tessa éppen időben húzta el a ruhadarabot, majd gyorsan körbefordult a szinte teljes sötétségben. – Jem?

Egyszerre világos lett; Will elővette a boszorkánykövét. Nagy, kőfalú, boltíves helyiségben találták magukat. Úgy tűnt, téglákon járnak, az egyik falnál pedig egy oltár állt. – A Pyx teremben vagyunk – szolt a fiú. — Régen kincstár volt. Ládaszám halmozták fel itt az aranyat meg az ezüstöt.

– Az árnyvadászok kincstára? – kérdezte csodálkozva Tessa.

– Nem, a brit királyi kincstár. Ezért ilyen vastagok a falak és az ajtó – magyarázta Jem. – Viszont nekünk, árnyvadászoknak, mindig volt bejárásunk. – Elmosolyodott a lány arckifejezését látva. – Az évszázadok során az uralkodók mindig támogatták a nephilimeket, hogy biztonságban tudják a birodalmukat a démonoktól.

Amerikában nem így van – jelentette ki határozottan Tessa. – Nálunk nincsen király...

– De van egy kormányhivatal, amelyik kapcsolatban áll a nephilimekkel, sose félj! – Will az oltárhoz sietett. – Régen a hadügyminisztériumhoz tartozott, de aztán az igazságügy-minisztériumhoz...

Elhallgatott, ahogy az oltár csikorogva félrecsúszott, tátongó sötét lyukat fedve fel mögötte. Will bebújt a lyukba, boszorkányfénye megvilágította a feketeséget.

Amikor Tessa követte, hosszú, lejtős folyosón találta magát. A falak, a mennyezet és a talaj teljesen simának tűnt, de mindent ugyanolyan kő alkotott, ami azt a benyomást keltette, hogy a folyosót egyenesen a sziklából vájták ki. Pár méterenként a falból kiálló, emberi kéz által szorított fáklyát formázó tartókban boszorkányfények égtek.

Eközben az oltár a helyére csúszott mögöttük, ők pedig nekivágtak a folyosónak. Ahogy haladtak, a talaj egyre meredekebben lejtett alattuk. A fáklyák kékes-zöldes ragyogással világították meg a faragásokat a kőben. Ugyanaz a motívum ismétlődött újra meg újra: egy angyal emelkedett ki lángok közepette egy tóból, egyik kezében kardot, a másikban egy kelyhet tartva.

Végül egy nagy ezüstajtó előtt találták magukat, aminek mindkét szárnyába egy Tessa számára ismerős ábrát véstek – négy egymásba fonódó C betűt. Jem rájuk mutatott. – A Klávét, a Tanácsot, a Szövetséget és a Konzult jelképezik – mondta, mielőtt Tessa megkérdezhette volna.

– A Konzul a Klávé... vezetője? Amolyan királyféle?

– Nem olyan beltenyészet, mint az átlagos uralkodók – közölte Will. – Megválasztják, mint az elnököket vagy a miniszterelnököket szokás.

– És a Tanács?

– Hamarosan találkozhatasz velük. – Will szélesre tárta az ajtót.

Tessának tátva maradt a szája; gyorsan be is zárta, de előtte még a szeme sarkából észrevette, hogy Jem mosolyogva néz rá. Akkora teremben álltak, amihez foghatót még soha nem látott. A hatalmas kupola belsejébe csillagképeket festettek. A mennyezet legmagasabb pontjáról alálógó csillár egy égő fáklyákat tartó angyalt formázott. A

termet hosszú, ívelt ülőalkalmatosságokkal rendezték be, mint egy amfiteátrumot. Will, Jem és Tessa a háromnegyed részben emberekkel megtöltött széksorok közt átvágó lépcső tetején állt. Odalent egy emelvényen számos, kényelmetlennek tűnő, magas támlájú szék foglalt helyet.

Az egyikén Charlotte ült, mellette az idegesnek tűnő Henry. A nő nyugodtnak látszott, kezét az ölében nyugtatta, aki azonban jobban ismerte, testtartásán és összeszorított száján láthatta, milyen feszült.

Előttük a szokottnál szélesebb és hosszabb felolvasóállvány mögött hosszú szőke hajú, sűrű szakállú, magas férfi állt. Széles vállára a bírókéhoz hasonló, csillogó rúnákkal teleszótt ujjú fekete köpenyt terített. Mellette egy alacsony széken öregember ült. Barna hajába ősz szálak gyűltek, borotvált arcán komor ráncok húzódtak. Az ő köpenye sötétkék volt, és ahogy megmozdította a kezét, ujjain ékkövek villantak. Tessa azonnal felismerte benne a fagyos hangú és fagyos tekintetű Whitlelaw inkvizítort, aki a Klávé nevében tanúkat hallgatott ki.

– Mr. Herondale – mondta a szőke férfi, és mosolyra görbült a szája, ahogy felnézett Willre. – Milyen kedves öntől, hogy csatlakozott hozzánk! És Mr. Carstairs szintén. A hölgy pedig bizonyosan...

– Miss Gray – szólt közbe Tessa, mielőtt a férfi a mondat végére érhetett volna. – Miss Theresa Gray New Yorkból.

A termen végigfutó halk moraj a partról visszaverődő hullám hangjára emlékeztetett. A lány érezte, hogy Will megfeszül mellette, Jem pedig beszívta a levegőt, mintha szólni készülne. *Megzavarták a konzult!*, suttogta valaki. Ez volt hát Wayland konzul, a Klávé első embere. Tessa látott néhány ismerős arcot is. Benedict Lightwoodot vette észre a maga éles, madárszerű vonásaival. Fia, a szénaboglya hajú Gabriel Lightwood, mereven bámult maga elé. Ott volt a sötét szemű Lilian Highsmith, a barátságos külsejű George Penhallow, de

még Charlotte félelmetes nagynénje, Callida is, akinek ősz haja sűrű hullámokban omlott a vállára. A többieket azonban nem ismerte; az egész olyan volt, mintha a világ népeit bemutató képeskönyvet nézegetné. Látott szöke, viking külsejű árnyvadászokat, egy sötét bőrű férfit, aki úgy nézett ki, mint a kalifa az *Ezeregy éjszaka meséi* illusztrált kiadásában, meg egy ezüstszínű rúnákkal szegélyezett, gyönyörű száriba öltözött indiai hölgyet. A mellette ülő másik nő feléjük fordult. Elegáns selyemruhát viselt, arca éppen olyan volt, mint Jemé – ugyanazok a finom vonások, ugyanúgy ívelő szem és arccsont. Az egyetlen különbség az volt közöttük, hogy a nő szeme és haja sötét volt, nem ezüstszínű, mint a fiúé.

– Üdvözlöm hát, Miss Tessa Gray New Yorkból – szólt a konzul.

– Örömmel vesszük, hogy megjelent ma közöttünk. Tudomásom szerint már válaszolt a londoni Enklávė kérdéseire. Remélem, nem bánja, ha néhány újabbat is felteszünk önnek.

Tessa tekintete találkozott a terem túlsó végében ülő Charlotte-ével. *Vállaljam?*

A nő szinte észrevehetetlenül kurtán bólintott. *A kedvemért.*

Tessa kihúzta magát. – Ha így kívánják, szívesen.

– Ez esetben fájadjon a Tanács elé – szólt a konzul, és a lány rájött, hogy a hosszú, keskeny fakorláthoz invitálja a felolvasóállvány előtt. – És a fiatal emberek is elkísérhetik.

Will az orra alatt mormogott valamit, de olyan halkán, hogy Tessa nem értette. Két oldalán a két fiúval levonult a lépcsőn, és bizonytalanul megállt a korlát előtt. Ilyen közlőrl látta, hogy a konzulnak barátságos kék szeme van, ellentétben az inkvizítorral, akinek komor szürke tekintete leginkább a viharos tengerre emlékeztetett.

– Whitelaw inkvizítor – szólt a konzul –, a Végzet Kardját legyen szíves!

Az inkvizítor felállt, és egy hatalmas kardot húzott elő a köpenye alól. Tessa azonnal felismerte. A hosszú penge tompa fényű ezüsből készült, a markolat kiterjesztett szárnyakat formázott. Ez a kard szerepelt a kódexben, ezt adta át Raziél angyal Jonathan Shadowhunternek, az első árnyvadásznak, amikor kiemelkedett a tóból.

– Maellartach – mondta ki a kard nevét Tessa.

A konzul mosolyogva vette át a fegyvert. – Ön aztán tényleg jól tájékozott – szólt. – Melyikük szegődött oktatójául? William? James?

– Tessa magától fejlődik, uram. – Will kedélyes hangja élesen elütött a teremben uralkodó komor hangulattól. – Rendkívül érdeklődő.

– Még egy ok, hogy ne engedjük be ide. – Tessának nem kellett megfordulnia. Ismerte ezt a hangot. Benedict Lightwoodé volt. – Ez itt a Nagy Tanács. Alvilágiaknak ide nincs bejárás. – Nyersen beszélt.

– A Végzet Kardja nem alkalmas rá, hogy igazmondásra bírja. Nem árnyvadász. Mi hasznát vehetnénk akár a kardnak, akár a lánynak?

– Türelem, Benedict. – Wayland konzul olyan lazán tartotta a kardot, mintha pehelykönnyű lenne. A tekintete már súlyosabb volt, ahogy Tessát méregette. A lány úgy érezte, a férfi képes kiolvasni a félelmet a szeméből. – Nem bántunk, kis boszorkánymester – mondta. – A Szövetség törvényei tiltják.

– Nem kellene boszorkánymesternek neveznie – szólt Tessa. – Nincsen rajtam jel. – Különösnek találta, hogy ezt újra el kell mondania, de hát eddig mindig a Klávé tagjai faggatták, nem maga a konzul. A magas, széles vállú Waylandból sugárzott a tekintély. Az a fajta tekintély, amit Benedict Lightwood épp Charlotte-ban nem látott szívesen.

– Akkor minek nevezzem? – kérdezte a férfi.

– Nem tudja, ki ő – közölte szárazon az inkvizítor. – És a Néma Testvérek sem tudják.

– Leülhet közöttünk – mondta a konzul. – Tanúvallomást is tehet, de csak feleannyit fog érni a szava, mint egy árnyvadászé. – Branwellék felé fordult. – Henry, te egyelőre nem távozatsz az emelvényről. Charlotte, te maradj, kérlek!

Tessa visszanyelte neheztelését, és leült az első széksorba, ahol csatlakozott hozzá az elgyötörtnek tűnő, kócos Henry. Jessamine unottan és bosszúsan ücsörgött halványbarna alpaka ruhájában. Tessa letelepedett mellé, Will és Jem pedig a másik oldalán foglalt helyet. Jem ült közvetlenül mellette, a szűk helyen a lány érezte hozzásimuló válla melegségét.

Az ülés egy darabig úgy folytatódott, mint az Enklávé többi összejövedele. Először Charlotte-ot szólították, aki beszámolt annak az éjszakának az eseményeiről, amikor az árnyvadászok megtámadták de Quincy főhadiszállását, majd a jelenlévő követőivel együtt megölték a vámpírt. Arról is beszélt, hogy Nate, Tessa bátyja, elárulta őket, és beengedte Axel Mortmaint, a Magisztert az Intézetbe, ahol az végzett két szolgálóval, és kis híján elrabolta Tessát. Amikor a lányt szólították, ő elmondta újra, amit korábban is. Megesküdött, hogy nem tudja, hol van Nate, hogy egy pillanatig sem gyanakodott rá, hogy fogalma sem volt a képességeiről, amíg a Sötét Nővérekhez nem került, és hogy a szüleit mindig hétköznapi embereknek gondolta.

– Alapos nyomozást folytattunk Richard és Elizabeth Grayjel kapcsolatban – jegyezte meg az inkvizítor. – Nincs okunk feltételezni, hogy ne lettek volna emberek. A báty szintén egyszerű ember. Lehetséges, hogy mint Mortmain célzott rá, a lány valódi apja egy démon, de ha így is van, akkor sem világos, miért hiányzik róla a boszorkánymesterek jele.

– Minden különleges veled kapcsolatban, még a képességed is – mondta a konzul rezzenéstelen tekintettel mérve végig Tessát. – És elképzelésed sincsen, hogyan épül fel ez az egész, és hol vannak a határaid? Próbálkoztál már Mortmain valamelyik tulajdontárgyával, hogy kipróbáld, bele tudsz-e látni az emlékeibe vagy a gondolataiba?

– Igen, próbáltam. Egy gombbal, ami ott maradt utána. Működnie kellett volna.

– De?

A lány megrázta a fejét. – Nem sikerült. Nem volt benne szikra... nem volt élet. Nem tudtam mivel kapcsolatot teremteni.

– Milyen kényelmes magyarázat – mormogta Benedict maga elé. Tessa így is meghallotta, és elpirult.

A konzul intett neki, hogy leülhet. A lány engedelmeskedett, és közben megpillantotta Benedict Lightwood arcát. A férfi dühösen szorította össze a száját. Tessa elképzelni sem tudta, mivel bosszantotta fel ennyire.

– És senki a nyomát sem látta ennek a Mortmainnek, mióta Mrs. Gray... összekapott vele a Menedékben – folytatta Wayland.

Az inkvizítor belenézett a felolvasóállványon heverő papírokba.

– A házát átkutatták, és megállapították, hogy minden tulajdona eltűnt. Ugyanígy a raktáraiból is. Még barátaink a Scotland Yardon is nyomozást indítottak utána. Mortmain felszívódott. Még hozzá gyakorlatilag szó szerint, ahogy fiatal barátunk, William Herondale állítja.

Will szélesen elmosolyodott, mintha megdicsérték volna. Tessa azért látta a sunyi szikrát a szemében, amiről a borotva élén megcsillanó fény jutott eszébe.

– Azt javaslom – mondta a konzul –, hogy büntetésképpen Charlotte és Henry Branwellnek a következő három hónapban a Klávé nevében hozott intézkedéseit egyeztetniük kelljen velem, mielőtt...

– Konzul uram! – Határozott, tiszta hang szólalt meg a tömegből. Az egybegyűltek elkerekedett szemmel fordultak felé. Tessának az az érzése támadt, hogy nem sűrűn vágtak eddig a konzul szavába.

– Ha szólhatok.

A konzul felhúzta a szemöldökét. – Benedict Lightwood – szólt.

– Volt lehetőséged korábban felszólalni a tanúvallomások során.

– A vallomástevőkkel nincsen vitám – felelte Benedict. A boszorkányfény kiemelte madárszerű vonásait. – Az ítéleted ellen emelnék kifogást.

A konzul előrehajolt a felolvasóállvány fölött. Megtermett, vastag nyakú, széles mellű férfi volt, úgy tűnt, nagy kezének egyetlen mozdulatába telne csak, hogy kitekerje Benedict nyakát. Tessa azt kívánta, bár meg is tenné. Nem sokszor találkozott még a férfival, de máris ellenszenvesnek találta. – Mégpedig?

– Az a benyomásom, hogy régi barátságod a Fairchild családdal elhomályosítja a látásodat, ezért nem veszed észre Charlotte hiányosságait az Intézet vezetőjeként – jelentette ki Benedict, mire az árnyvadászok felszisszentek. – A július ötödiké éjszakáján elkövetett baklövések súlyosan ártottak a Klávénak, és elvesztettük miattuk a Pyxist. Ráadásul a de Quincy ellen intézett fölösleges támadás miatt csorbát szenvedett az alvilágiakkal való kapcsolatunk is.

– Számos panasz érkezett a Reparáción keresztül – mennydörögte a konzul. – Ezeket majd a Törvény figyelembevételével orvosoljuk. A Reparáció nem a te dolgod, Benedict...

– És ami a legrosszabb – folytatta a hangját megemelve Benedict –, hagyott megszökni egy árnyvadászok megsemmisítésére törekvő veszélyes bűnözőt, akinek a holléte így jelenleg ismeretlen. Mortmain felkutatásáért sem azok felelnek, akiknek kellene. Akik elvesztették, kerítsék is elő!

Egyre jobban megemelte a hangját. Ami azt illeti, az egész terem felzúdult. Charlotte értetlenül nézett, Henry láthatólag teljesen

megzavarodott, Will dühöngött. A konzul, akinek a pillantása vészterhesen elkomorodott, amikor Benedict a Fairchildokat említette – nyilván Charlotte családja, állapította meg Tessa –, megvárta, amíg helyreáll a rend. – Ellenséges magatartásod az Enklávéd vezetőjével szemben nem vet rád jó fényt, Benedict.

– Elnézésetet kérem, konzul uram. Nem hiszem, hogy a Klávé érdekeit szolgáljuk, ha Charlotte Branwellt hagyjuk az Intézet élén. Azt mindannyian tudjuk, hogy Henry Branwell részvétele legfeljebb névleges. Hitem szerint egyetlen nő sem képes egy Intézet vezetésére. Nem logikusan gondolkodnak, az eszük helyett a szívükkel hoznak döntéseket. Nincs kétségem felőle, hogy Charlotte rendes és tisztességes asszony, de egy férfit nem csapott volna be ilyen könnyen egy Nathaniel Gray-féle ügyetlen kém...

– Engem is becsapott. – Will felpattant a helyéről, és szikrázó tekintettel nézett körül. – Mindannyiunkat. Minek nevezne hát engem, Jemet és Henryt, Mr. Lightwood?

– Te és Jem gyerekek vagytok – felelte élesen Benedict. – Henry pedig fel sem néz a szerszámai közül.

Will nekiállt, hogy átmásszon a széke támláján, Jem azonban minden erejét bevetve visszarángatta, miközben mormogott neki valamit.

Jessamine csillogó szemmel csapta össze a tenyerét. – Végre valami izgalmas! – kiáltotta.

Tessa viszolyogva pillantott rá. – Hallottad egyáltalán, mit mondott? Megsértette Charlotte-t! – súgta, a másik lány azonban csak legyintett.

– És szerinted kinek kéne vezetnie az Intézetet? – kérdezte a konzul Benedictről, gúnytól csöpögő hangon. – Talán neked magadnak?

Benedict megadóan tárta szét a karját. – Ha te mondod, konzul uram...

Mielőtt mondanivalója végére érhetett volna, három másik árnnyvadász is felugrott a helyéről. Kettőben Tessa felismerte a londoni Enkláv tagjait, bár a nevüket nem tudta. A harmadik Lilian Highsmith volt.

Benedict elmosolyodott. Mindenki őt bámulta. Mellette ülő fia, Gabriel, kiismerhetetlen zöld szemével pillantott fel rá, karcsú ujjai az előtte lévő szék támláját szorították.

– Hárman máris támogatnak – mondta Benedict. – A Törvény szerint ennyi elég hozzá, hogy hivatalosan is Charlotte Branwell kihívójának jelentkezzem a londoni Enkláv vezetői posztjára.

Charlotte felszisszent, de mozdulatlanul ült tovább egy helyben, nem volt hajlandó hátrafordulni. Jem még mindig Will csuklóját szorította, Jessamine pedig továbbra is olyannak tűnt, mint aki egy izgalmas színdarabot néz.

– Nem – mondta a konzul.

– Nem akadályozhatod meg, hogy kihívónak jelentkezzem...

– Benedict, te abban a pillanatban felszólaltál Charlotte kinevezése ellen, hogy meghoztam a döntésemet. Mindig is magadnak akartad az Intézetet. Most, amikor az Enklávénak össze kellene tartania, megosztottságot és elégedetlenséget hozol a Tanács életébe.

– Egy változás attól még lehet előnyös, hogy nem békességben megy végbe. Áll a kihívás. – Benedict összekulcsolta a kezét maga előtt.

A konzul az állványon dobolt az ujjával. Az inkvizítor hűvös tekintettel állt mellette.

Végül a konzul szólalt meg. – Azt javasolod, Benedict, hogy Mortmain felkutatásának felelőssége azoknak a vállát nyomja, akik szerinted „elvesztették” őt. Gondolom, egyetértesz, hogy Mortmain előkerítése most a legfontosabb.

Benedict kurtán bólintott.

– Akkor a következő a javaslatom. Charlotte és Henry Branwell vezesse a nyomozást Mortmain után. Amennyiben két hét elteltével nem akadnak a nyomára, vagy legalább nem állnak elő a hollétére utaló erős bizonyítékokkal, a kihívás érvénybe lép.

Charlotte előredőlt a székén. – Meg kell találnunk Mortmaint? – kérdezte. – Egyedül, csak Henry és én, az Enklávé segítségével?

A Konzul tekintete nem volt barátságos, ahogy a nőre nézett, de azért teljesen elnéző sem. – Szükség esetén kérhetitek a Klávé más tagjainak segítségét, és természetesen a Néma Testvérek meg a Vasnővérek is a rendelkezésükre állnak – mondta. – Ami azonban a nyomozást illeti, azt valóban magatoknak kell megoldanotok.

– Nem tetszik ez nekem – panaszkodott Lilian Highsmith. – Hatalmi játszmát kreáltok egy örült kereséséből...

– Talán úgy döntené, mégsem támogatod Benedictet? – kérdezte a konzul. – Ha ő nem jelentkezik kihívónak, semmi szükség rá, hogy Branwellék bizonyítsák a képességeiket.

Lilian kinyitotta a száját... aztán a pillantása találkozott Benedictével, és inkább mégis becsukta. Megrázta a fejét.

– Most veszítettük el a szolgálóinkat – szólt közbe feszülten Charlotte. – Nélkülük...

– Új embereket kaptok, ahogyan az szokás – mondta a konzul.

– Néhai szolgálótok öccse, Cyril, úton van Brightonból, hogy csatlakozzék a háztartásotokhoz, a dublini Intézet pedig lemondott a második szakácsáról a kedvetekért. Mindketten jól képzett harcosok. Meg kell mondjam, Charlotte, a ti embereiteknek is azoknak kellett volna lenniük.

– Thomas és Agatha is ki volt képezve – tiltakozott Henry.

– Jó néhányan a házatokban azonban nincsenek – jegyezte meg Benedict. – Nem csak Miss Lovelace maradt le az oktatásban, de Sophie, a szobalány meg az az alvilági is... – mutatott Tessára. –

Mivel úgy fest, végleg a háznép tagjává óhajtjátok fogadni, aligha lenne baj, ha a cseléddel együtt ő is kitanulná az önvédelem alapjait.

Tessa döbbenet fordult Jem felé. – Rólam beszél?

Jem komor arccal bólintott.

– Nem lehet... levágnám a saját lábamat.

– Akkor már inkább Benedictét csapd le – mormogta Will.

– Nem lesz gond, Tessa. Simán képes leszel... – kezdte Jem, de Benedict beléfojtotta a szót.

– Ami azt illeti – mondta –, mivel ti ketten amúgy is a Mortmain utáni nyomozással lesztek elfoglalva, szívesen kölcsönadom a két fiamat edzőnek. Gabriel itt ül mellettem, Gideon pedig ma este tér haza Spanyolországból.

– De apám! – tiltakozott Gabriel. Látszott az arcán a riadalom, Benedict nyilvánvalóan nem beszélte meg vele előre a dolgot.

– Ki tudjuk képezni a saját szolgálóinkat! – csattant fel Charlotte, de a konzul megrázta a fejét.

– Benedict Lightwood nagyvonalú ajándékot kínál. Fogadjátok el!

Charlotte elvörösödött. Hosszan kivárt, majd lehajtott fejjel nyugtázta a konzul szavait. Tessa szédülni kezdett. Szóval kiképzik? Verekedni fog, késeket dobálni, kardot forgatni? Persze mindig is Capitola volt az egyik kedvenc hősnője *A rejtett kézből*. Ő úgy harcolt, mint egy férfi, ráadásul úgy is öltözött. Ez azonban nem jelentette azt, hogy Tessa át akart volna változni Capitolává.

– Nos, rendben – szólt a konzul. – A Tanács ülését berekesztem, két hét múlva ugyanitt találkozunk. Mindannyian elmehettek.

Természetesen senki nem kapkodott. Hirtelen zsvivaj támadt, ahogy a helyükről felkászálódó emberek lelkesen csevegni kezdtek a szomszédjukkal. Charlotte mozdulatlanul ült tovább. Henryn látszott, hogy borzasztóan szeretne valami vigasztalót mondani neki, de semmi sem jut eszébe; keze bizonytalanul lebegett felesége válla

fölött. Will dühösen meredt Gabriel Lightwoodra, aki hűvös tekintettel nézett vissza rá.

Charlotte lassan felállt. Henry a hátán nyugtatta a kezét, és mormogott neki valamit. Jessamine már talpon volt, és új, fehér csipkés napernyőjét forgatta. Henry újat készített a helyett, amelyik megsemmisült a Mortmain automatonjaival folytatott küzdelemben.

A lány a két halántékán szőlőfürtökre emlékeztető feszes kontyokba rendezte a haját. Tessa gyorsan felpattant, és együtt vonultak ki a széksorok közötti folyosón a tanácsteremből. Kétoldalt összesúgtak a hátuk mögött; ugyanazokat a töredékeket hallották újra meg újra: „Charlotte”, „Benedict”, „sosem találják meg a Magisztert”, „két hét”, „kihívás”, „konzul”, „Mortmain”, „Enklávé”, „megalázó”.

Charlotte elvörösödvé, de egyenes háttal sietett felfelé. Mereven maga elé nézett, mintha nem is hallaná a hangokat. Will úgy festett, mint aki rögtön ráront a sutyorgókra, hogy a maga módján szolgáltasson igazságot, de Jem szorosan tartotta harcostársa kabátját. Tessának az jutott eszébe, hogy Jem voltaképpen olyan, mint egy korcs kutya gazdája, aki próbálja megakadályozni, hogy az állat megharapja a vendégeit. Folyamatosan a nyakörvén kellett tartania a kezét. Jessamine-ről szokás szerint egyszerűen áradt az unalom. Nem érdekelte különösebben, mit gondol az Enklávé róla vagy a többiekről.

Már-már futva értek a tanácsterem ajtajához. Charlotte megállt egy pillanatra, hogy a többiek utolérhessék. A tömeg java része balra szivárgott el, ahonnan Tessa, Jem és Will érkezett, a nő azonban most jobbra fordult, megtett jó néhány sietős lépést a folyosón, majd befordult egy sarkon, és hirtelen megtorpant.

– Charlotte? – Henry hangjából süttött az aggodalom. – Drágám...

A nő minden figyelmeztetés nélkül felemelte a lábát, és teljes erőből belerúgott a falba. A kőben persze nem tett kárt, ő azonban élesen felkiáltott.

– Te jó ég! – szólott Jessamine, és megforgatta a napernyőjét.

– Ha tehetek egy javaslatot – mondta Will –, nagyjából húszlépcsnyire innen a tanácsteremben van Benedict. Amennyiben szeretnél visszamenni, és inkább belé rúgni egyet, azt ajánlom, felfelé célozz és kissé balra...

– Charlotte! – Mindannyian azonnal felismerték az érdes, mély hangot. A nő megpördült, barna szeme elkerekedett.

A konzul volt az. A köpenye alját és ujjai végét szegélyező, ezüst cérnával hímzett rúnák csillogtak, ahogy Charlotte-ra szegezve a tekintetét az Intézet csapata felé sietett. A nő egyik kezével a falnak támaszkodva állt, és nem mozdult.

– Charlotte! – ismételte Wayland konzul. – Emlékszel, mit mondott édesapád az ilyen dühkitörésekről.

– Megvolt róla a véleménye. És azt is mondta, hogy fiút szeretett volna – felelte keserűen Charlotte. – Ha így történt volna, ha férfi lennék, akkor is így kezeltél volna?

Henry motyogott valamit, és a felesége vállára tette a kezét, de az lerázta magáról. Nagy barna szemével sértődötten nézett a konzulra.

– Mert hogyan kezeltelek? – kérdezte a férfi.

– Mint egy gyereket. Egy kislányt, akit meg kell dorgálni.

– Én neveztelek ki az Intézet és az Enklávé élére, Charlotte. – A konzul dühösnek tűnt. – Nem csak azért tettem, mert kedveltem Granville Fairchildot, és tudtam, hogy a lányát akarná utódául, de azért is, mert alkalmasnak találtalak a feladatra.

– De velem együtt Henryt is kinevezted – mondta a nő. – És nem titkoltad, hogy azért tetted, mert az Enklávé elfogadna egy házaspárt vezetőnek, de egyedül egy nőt nem.

– Nos, gratulálok, Charlotte. Meglepne, ha a londoni Enklávé-nak egyetlen olyan tagja is lenne, aki abban a hiszemben él, hogy bármilyen formában is Henry vezeti őket.

– Ez igaz. – Henry lehajtotta a fejét. – Mindenki tudja, hogy mihaszna vagyok. Az én hibám, hogy ez az egész megtörtént, konzul...

– Nem – torkollta le Wayland. – Része volt benne a Klávé általános hanyagságának, a balszerencsének, a rossz időzítésnek és néhány rossz döntésednek, Charlotte. Igen, ezekért vállalnod kell a felelősséget...

– Ezek szerint Benedicctel értesz egyet! – kiáltotta Charlotte.

– Benedict Lightwood képmutató gazember – felelte a konzul fáradtan. – Mindenki tudja. Ellenben komoly befolyással rendelkezik, és jobb megnyugtatni egy ilyen műsorral, mint tovább hergelni azzal, hogy nem törődünk vele.

– Műsor? Ezt te annak nevezed? – Charlotte-nak keserű volt a hangja. – Lehetetlen feladat elé állítottál!

– Azt a feladatot kaptad, hogy találd meg a Magisztert – mondta Wayland konzul. – A férfit, aki berontott az Intézetbe, megölte a szolgálóidat, elvitte a Pyxisedet, és azt tervezi, hogy mechanikus hadsereget épít a megsemmisítésünk érdekében. Egyszóval azt az embert, akit meg kell állítanunk. Te vezeted az Enklávét, Charlotte, a te dolgod, hogy megállítsd. Ha lehetetlennek tartod a feladatot, talán meg kéne kérdezned magadtól, miért is akarod annyira ezt az állást.

2

Reparáció

*Oszd meg fájdalmadat, szomorú enyhülés;
Sőt, minden bűd add, hadd legyen enyém.*

Alexander Pope: *Eloisa to Abelard*

A KÖNYVTÁRAT MEGVILÁGÍTÓ BOSZORKÁNYFÉNY reszketni látszott, akár a lassan tövig égő gyertya. Tessa tudta, hogy csak a képzelete játszik vele. A tűzzel vagy a gázlánggal ellentétben a boszorkányfény sosem reszketett és sosem aludt ki.

A lány szeme viszont fáradóban volt, és a társaira pillantva úgy sejtette, nincs ezzel egyedül. Mindannyian a hosszú asztal köré gyűltek. Charlotte ült az asztalfőn, Henry Tessa jobbján, Will és Jem pedig egymás mellett telepedett le. Csak Jessamine vonult el az asztal túlsó végére, távol a többiektől. Előttük a legkülönfélébb olvasnivalók heverték – régi újságcikkek, könyvek, finom kézírással teli pergamenek. A sok különböző Mortmain család genealógiája mellett tanulmányozták az automatonok történetét, könyvek hosszú sorát a démonidézésről meg a kötésmágiáról, továbbá minden

elérhető információt a Pandemonium Klubról, amit a Néma Testvéreknek sikerült összekaparniuk a levéltárukból.

Tessa azt kapta feladatául, hogy fussa át az újságokat, és keressen Mortmainről vagy a szállítási cégéről szóló cikkeket. Egyre homályosabban látott, a szeme előtt táncoltak a betűk. Határozottan megkönnyebbült, amikor Jessamine végre megtörte a csendet, és eltolta maga elől *A varázslatok működése* című könyvet, amit éppen tanulmányozott. – Charlotte – mondta a lány. – Szerintem csak az időnket pocskoljuk.

Charlotte elgyötört arccal nézett fel. – Nem kell itt maradnod, ha nem akarsz, Jessamine. Meg kell, mondjam, szerintem egyikünk sem számított rá, hogy segíteni fogsz nekünk, és mivel soha nem mélyedtél el különösebben a tanulmányaiddban, kétlelem, hogy egyáltalán tudod, mit keresel. Meg tudnál különböztetni egy idéző varázslatot egy kötésmágiától, ha eléd raknám a kettőt?

Tessa meglepődött. Ritkán fordult elő, hogy Charlotte bárkire is ilyen élesen rápirítson. – De én segíteni akarok – mondta duzzogva Jessamine. – Mortmain mechanikus izéi majdnem megöltek. Azt akarom, hogy kapjuk el, és büntessék meg.

– Nem. – Will kiterített maga előtt egy tekercset, ami olyan régi volt, hogy recsegett a szárazságtól. Hunyorogva futotta végig a fekete szimbólumokat. – Te azt akarod, hogy Tessa bátyját kapjuk el, és büntessük meg, amiért elhitette veled, hogy szerelmes beléd, pedig igazából nem volt az.

Jessamine elpirult. – Nem igaz! Nem is hittem azt! Akarom mondani... ehh. Charlotte, Will kötegszik.

– A nap pedig keleten kel fel – jegyezte meg Jem.

– Nem szeretném, hogy kidobjanak az Intézetből, amiért nem találtuk meg a Magisztert – folytatta Jessamine. – Olyan nehéz ezt megérteni?

– Téged nem is fognak kidobni az Intézetből, csak Charlotte-ot – mondta Will. – Lightwoodék biztosan megengedik, hogy maradj. Benedictnek két partiképes fia is van, örülnöd kéne.

A lány elhúzta a száját. – Árnyvadászok! Mintha közülük akarnék férjet választani.

– Te is közéjük tartozol, Jessamine.

Mielőtt a lány felelhetett volna, kinyílt a könyvtár ajtaja, és a fehér fejkendő Sophie sietett be rajta. Néhány szót sűgött Charlotte fülébe, mire az felállt az asztalfőről.

– Énókh testvér van itt – közölte a nő a társasággal. – Beszélnem kell vele. Will, Jessamine, igyekezzetek nem megölni egymást a távollétben. Henry, ha megtennéd...

Elhallgatott. Henry éppen *Al-Jazari Zseniális mechanikus szerkezetek* könyve című munkájába mélyedt. Charlotte feltette a kezét, és Sophie-val a sarkában kivonult a helyiségből.

Amint bezáródott mögöttük az ajtó, Jessamine gyilkos pillantást vetett Willre. – Ha szerinted nem vagyok elég tapasztalt hozzá, hogy segítsék? Ő mit keres itt? – mutatott Tessára. – Nem akarok nyers lenni, de szerinted ő meg tud különböztetni egy idéző varázslatot egy kötésmágiától? – A másik lányra pillantott. – Szóval? Meg tudod különböztetni őket? És ami azt illeti, Will, te sem nagyon szoktál odafigyelni az órákon. Meg tudod különböztetni a kötésmágiát a szufflérecepttől?

Will hátradőlt a székén. – Én csak fölszéllel vagyok bolond; de ha délről fű, én is megismerem a sólymot a gémtől² – szolt el mélázva.

– Tessa volt olyan kedves, és felajánlotta a segítségét, márpedig jelen állás szerint mindenkire szükségünk van – jelentette ki komolyan Jem. – Will, te pedig ne idézd a *Hamletet*! Henry... – Megköszöri a torkát. – Henry!

---

² Shakespeare: Hamlet (Arany János fordítása).

Henry sűrű pislogások közepette nézett fel. – Igen, drágám? – Körülnézett. – Hol van Charlotte?

– Elment beszélni a Néma Testvérekkel – felelte Jem, akit a jelek szerint egyáltalán nem kavart fel, hogy Henry összetévesztette a feleségével. – Addig is, attól tartok, egyet kell értenem Jessamine-nel.

– És a nap mégis nyugaton kel – szólt közbe Will, aki ezek szerint hallotta Jem korábbi megjegyzését.

– De miért? – kérdezte Tessa. – Nem adhatjuk fel. Azzal gyakorlatilag át is adnánk az Intézetet annak a rettenetes Benedict Lightwoodnak.

– Nem azt javasoltam, hogy ne csináljunk semmit. Csakhogy egyelőre azt igyekszünk megfejteni, mire számíthatunk Mortmaintól. A jövőt akarjuk megjósolni, ahelyett, hogy a múltat próbálnánk megérteni.

– Ismerjük Mortmain múltját és a terveit is. – Will az újságok felé intett. – Devonban született, hajóorvosból gazdag kereskedő lett, aztán belekeveredett a sötét mágia világába, és most azt tervezi, hogy a mechanikus lényekből alkotott hadsereg segítségével leigazza a világot. Igazán hétköznapi történet egy elszánt fiatalemberről...

– Nem emlékszem, hogy bármit is mondott volna a világ leigázásáról – vágott közbe Tessa. – Csak a Brit Birodalomról beszélt.

– Elbűvölő, ahogy mindent szó szerint veszel – mondta Will. – Az a lényeg, hogy tudjuk, honnan indult Mortmain. Aligha a mi hibánk, hogy nem túl érdekes... – Egyszerre benne szorult a szó.

– Á! – mondta Jem.

– Mi á? – fordult Willtől Jem felé csodálkozva Jessamine. – Azt kell, mondjam, végigfut a hátamon a hideg attól, ahogy egymás gondolatait olvassátok.

– Á! – szólt Will is. – Jemnek az jutott eszébe, és hajlok egyetérteni vele, hogy Mortmain életének története egyszerűen kamu. Lehet benne rengeteg hazugság, meg talán némi igazság is, de aligha megyünk vele valamire. Ezek csak történetek, amiket beadott az újságoknak, hogy legyen mit írniuk róla. Aztán meg amúgy sem érdekel bennünket, hány hajója van. Azt akarjuk tudni, hol és kitől tanulta a sötét mágját.

– És hogy miért gyűlöli az árnyvadászokat – mondta Tessa.

Will kék szeme lustán felé fordult. – Gyűlölet ez egyáltalán? Én azt feltételeztem, hogy egyszerű hatalomvágy. Ha bennünket eltakarít az útból, és szervez maga mellé egy mechanikus sereget, kedvére uralkodhat.

Tessa megrázta a fejét. – Nem, többről van szó. Nehéz elmagyarázni, de... gyűlöli a nephilimeket. Valamilyen személyes oka van rá, és ahhoz az órához lehet köze. Olyan... olyan, mintha bosszút akarna állni rajtuk valamilyen személyes sérelemért.

– Reparáció – szólalt meg váratlanul Jem, és letette a kezéből a tollat.

Will csodálkozva nézett rá. – Ez valami játék? Kinyögjük az első szót, ami eszünkbe jut? Ez esetben az én szavam a genufóbia. Azt jelenti, irracionális félelem a térdektől.

– És hogy hívják az idegesítő hülyéktől való teljesen racionális félelmet? – érdeklődött Jessamine.

– A levéltár Reparáció nevű részlegéről beszélek – magyarázta Jem, nem törődve a másik kettővel. – A konzul említette tegnap, és azóta nem megy ki a fejemből. Ott nem keresgélünk.

– Reparáció? – kérdezett vissza Tessa.

– Amikor egy alvilági vagy egy mondén a Törvény megszegésével vádol egy árnyvadászt, a Reparáción keresztül tehet panaszt. Ezt tárgyalás követi, és ha az illető bizonyítani tudja az igazát, pénzzel kártalanítják.

– Elég butaságnak tűnik ott körülnézni – mondta Will. – Valószínűtlen, hogy Mortmain hivatalos csatornákon keresztül tett volna panaszt az árnyvadászokra. „Felháborító, hogy az árnyvadászok nem voltak hajlandóak mind meghalni, amikor én azt akartam. Kompenzációt követelek. Kérem, a csekket a következő címre postázzák: A. Mortmain, Kensigton Road 18...”

– Elég már a gúnyolódásból – vágott a szavába Jem. – Talán nem gyűlölte mindig az árnyvadászokat. Talán volt rá példa, hogy megpróbált szabályosan kárpótláshoz jutni, de nem sikerült neki. Mi baj származhat belőle, ha utánajárunk? Legrosszabb esetben nem derül ki semmi, mint ahogy eddig sem. – Felállt, és hátravetette ezüstös haját. – Megyek, beszélek Charlotte-tal, mielőtt Énókh testvér hazaindul, és megkérem, hogy nézesse át a levéltárat a Néma Testvérekkel.

Tessa felállt. Nem szívesen maradt volna egyedül a könyvtárban a civakodó Willel és Jessamine-nal. Igaz, Henry is ott volt, de ő mintha egy könyvhalmon szunyókált volna, és a legjobb esetben sem lehetett számítani rá, hogy rendet tesz. Will a legtöbbször egyáltalán nem bizonyult kellemes társaságnak, csak Jem jelenlétében lehetett valamelyest elviselni. Ó képes volt tompítani és szinte emberivé szelídíteni Will éles modorát.

– Veled megyek, Jem – mondta Tessa. – Amúgy is szerettem volna megbeszélni valamit Charlotte-tal.

Jem meglepődött, de láthatólag örült. Will barátjáról a lányra nézett, aztán hátratolta a székét. – Időtlen idők óta itt kuporgunk ezek között a penészes könyvek között – jelentette ki. – Gyönyörű szemem fáradt, és papírlapok szabdalták a kezem. Látjátok? – Sétterpesztette az ujjait. – Sétálok egyet.

Tessa nem bírta visszafogni magát. – Talán egy iratzéval helyrehozhatnád magad.

A fiú rámeredt. Tényleg gyönyörű volt a szeme. – A mindig segítőkész Tessa.

A lány állta a tekintetét. – Egyetlen vágyam, hogy a szolgálatodra lehessenek.

Jem a vállára tette a kezét. – Tessa! Will! – szólt aggodalmasan. – Nem hiszem, hogy...

De Will már ott sem volt. Felkapta a kabátját, kivágatott a könyvtárból, és olyan erővel vágta be maga mögött az ajtót, hogy kis híján beszakadt a kerete.

Tessa reszkető kézzel igazított a füle mögé egy haj tincset. Gyűlölte, hogy Will ilyen hatással van rá. Gyűlölte. Tudta jól, mit gondol róla a fiú. Hogy ő egy nagy nulla, aki semmit sem ér. Mégis elég volt Will egyetlen pillantása, hogy a gyűlölettel vegyes vágyakozástól a térde is megremegjen. Mintha méreg folyt volna az ereiben, amire Jem volt az egyetlen ellenszer. Csak vele érezte úgy, hogy szilárd talaj van a lába alatt.

– Gyere! – Jem könnyedén megfogta a lány karját. Egy úriember semmiképpen nem érinthetett volna meg nyilvánosan egy nőt, de itt az Intézetben az árnyvadászok közvetlenebb viszonyban voltak egymással, mint a mondének odakint. Amikor Tessa felé fordult, a fiú elmosolyodott. Jem ilyenkor mindent beleadott: úgy tűnt, egyszerre mosolyog a szemével, a szívével és az egész lényével. – Megkeressük Charlotte-ot.

– És én mégis mit csináljak, amíg ti nem vagytok itt? – kérdezte bosszúsán Jessamine, miközben a másik kettő az ajtó felé tartott.

Jem hátranézett a válla fölött. – Felébredsztheted Henryt. Úgy nézem, megint papírt eszik álmában, és tudod, hogy Charlotte azt mennyire utálja.

– Ó, atyám! – sóhajtott Jessamine. – Miért mindig én kapom a leghülyébb feladatokat?

– Mert a komolyakat nem akarod elvállalni – felelte Jem. Tessa talán még sosem hallotta ilyen ingerültnek. Egyikük sem foglalkozott a lány fagyos pillantásával, ahogy kivonultak a könyvtárból, és elindultak a folyosón.

– Mr. Bane már várja önt, uram – szölt az inas, és félreállt, hogy Will beléphessen. Archernek hívták – vagy Walkernek, Will sosem tudta megjegyezni –, és Camille egyik emberi alattvalójaként szolgált. Mint mindenki, akit egy vámpír az uralma alá hajtott, betegnek tűnt és halottsápadt volt. Haja vékony, kusza csimbókokban tapadt a fejére. Ránézésre nagyjából annyira örült Will érkezésének, mint egy vacsoravendég, aki épp csigát lát előmászni a salátája alól.

A fiút abban a pillanatban megcsapta a szag, ahogy belépett a házba. Sötét mágia büze volt, mint amikor egy forró napon kénes gázok áramlanak a Temze felől. Will elfintorodott. Az inas, ha lehet, még mélyebb undorral nézett rá. – Mr. Bane a szalonban van. – Hangja kétségtelenné tette, hogy véletlenül sem áll szándékában elkísérni a fiút az említett helyiségbe. – Elvehetem a kabátját?

– Nem szükséges. – Will továbbra is kabátban követte a mágia szagát a folyosón. A szalon csukott ajtaja felé közeledve a bűz egyre erősödött. Az ajtó alatti résen át csíkokban szivárgott ki a füst. Will mélyet lélegzett a savanyú levegőből, és benyitott.

A szalon furcsán csupasznak tűnt. Will egy pillanattal később rájött, hogy Magnus a zongorával együtt minden nehéz tíkfa bútort a fal mellé tolt. A mennyezetről díszes gázcsillár lógott alá, a fényt mégis több tucatnyi, a szoba közepén körben felállított fekete gyertya szolgáltatta. Magnus egy nyitott könyvet tartva a kezében a kör mellett állt. Ódivatú kravátlíja lazán lógott a nyakában, fekete haja úgy meredt felfelé, mintha elektromossággal töltődött volna fel. Amikor Will belépett, mosolyogva nézett rá. – Éppen időben! – kiáltotta. – Azt hiszem, most tényleg megvan. Will, bemutatom

Thammuzt, egy kisebb démont a nyolcadik dimenzióból. Thammuz, bemutatom Willt egy kisebb árnyvadászt... Walesből, ugye?

– *Kitépem a szemedet!* – sziszegte a lángoló kör közepén ülő lény. Nyilvánvalóan démon volt, alig egy méter magas, halványkék bőrrel, három szénfekete, gyűlölettől égő szemmel és hosszú, vérvörös karmokkal nyolcujjú kezén. – *Letépem a bőrt az arcodról!*

– Ne legyél már ilyen udvariatlan, Thammuz! – szólt Magnus, és bár a hangja kedélyes volt, a gyertyalángok hirtelen éles villanással a mennyezet felé szöktek, mire a démon sikítva húzta össze magát. – Willnek kérdései vannak, és te válaszolni fogsz rájuk.

Will megrázta a fejét. – Nem is tudom, Magnus – mondta. – Szerintem nem ő az.

– Azt mondtad, kék volt. Ez itt kék.

– Tényleg kék – ismerte el Will, közelebb lépve a gyertyák köréhez. – De az én démonom... hát igazából kobaltkék volt. Ez meg itt inkább... levendula.

– *Minek nevezted?* – A démon tombolt a dühtől. – *Gyere közelebb, kis árnyvadász, hadd falatozzam a májadból! Visitani fogsz, amikor kitépem a testedből!*

Will Magnushoz fordult. – A hangja sem olyan. Valahogy más. És a szeméi száma sem stimmel.

– Biztos vagy benne...

– Teljesen biztos – jelentette ki a férfi ellentmondást nem tűrő hangon. – Ez nem olyasmi, amit valaha is képes lennék elfelejteni.

Magnus felsóhajtott, és visszafordult a démon felé. – Thammuz

– szólt, majd hangosan olvasni kezdett a könyvből –, a harang és a könyv és a gyertya, valamint Számáel és Abbadon és Moloch nagyszerű nevének hatalmánál fogva megparancsolom, hogy igazat beszélj. Találkoztál-e már valaha Will Herondale árnyvadással vagy bárki véréből valóval?

– Nem tudom – felelte szentelenül a démon. – Az emberek mind olyan egyformának tűnnek nekem.

Magnus parancsolóan emelte meg a hangját. – Felelj!

– *Hát legyen. Nem, soha életemben nem láttam. Emlékeznék rá. Ízletesnek tűnik.* – A démon elvigyorodott, kivillantva borotvaéles fogait. – *Nem is jártam ezen a világon már vagy száz éve, vagy talán annál is régebb óta. Soha nem tudom megkülönböztetni egymástól a százat meg az ezret. Mindegy, amikor legutóbb itt voltam, mindenki sárkunyhókban lakott és bogarakat evett. Szóval kétlem, hogy összefutottam volna vele* – mutatott Willre sok percből álló ujjával.

– Hacsak a földlakók nem élnek sokkal tovább, mint elhittették velem.

Magnus a szemét forgatta. – Elhatároztad, hogy úgysem fogsz segíteni, igaz?

A démon meglepően emberi gesztussal vonta meg a vállát. – *Kényszerítetted, hogy igazat mondjak, és így is tettem.*

– És hallottál olyan démonról, amelyet az előbb leírtam? – szólt közbe Will némi elkeseredettséggel a hangjában. – Sötétkék, rekedtes a hangja, olyan, mint a dörzspapír... és hosszú, tüskés farka van.

A démon unott arccal mérte végig a fiút. – *Van fogalmad róla, hányféle démon él a Semmiben, nephilim? Száz és százmillió. Pandemonium, a hatalmas démonváros mellett a ti Londonotok közönséges falu. Csak úgy nyüzsögnek a mindenféle formájú, méretű és színű démonok. Némelyik kedvére változtatja az alakját...*

– Ó, fogd már be, ha egyszer úgysem vesszük hasznodat – szólt Magnus, és becsapta a könyvet. A gyertyák azonnal elaludtak, a démon pedig riadt kiáltással semmivé foszlott; csak egy büzlő füstgomolyag maradt utána.

A boszorkánymester Willhez fordult. – Pedig biztos voltam benne, hogy most a megfelelőt kaptam el.

– Nem a te hibád. – Will levetette magát az egyik falhoz tolt díványra. Vacogott és melege volt egyszerre. Minden idegszála beleborzongott a csalódásba, amit sikertelenül próbált elfojtani magában. Idegesen lehúzta a kesztyűjét, és begombolt kabátja zsebébe süllyesztette. – Megpróbáltad. Thammuznak igaza volt, nem nagyon volt miből kiindulnod.

– Felteszem – mondta csendesen Magnus –, elmondtál nekem mindent, amire emlékszel. Kinyitottál egy Pyxist, és szabadon engedted egy démont, az pedig elátkozott téged. Tőlem azt várod, hogy találjam meg az illető démont, és vetessem le vele rólad az átkot. Ennél többet nem tudsz hozzátenni?

– Nem tudok – bólintott Will. – Aligha lenne jó ötlet bármit is megtartanom magamnak, amikor tudom, mit kérek tőled. Azt, hogy keress meg nekem egy tút a... Istenem, még csak nem is egy szénakazalban. Egy tút egy nagy rakás másik tű között.

– Aki egy nagy rakás tű közé dugja a kezét – mondta Magnus –, valószínűleg csúnyán megszúrja magát. Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Abban vagyok biztos, hogy az alternatíva rosszabb. – Will a padló megfeketedett darabjára bámult, ahol nemrég még a démon kuporgott. Kimerültnek érezte magát. Az energiarúna, amit reggel még a tanácsülés előtt rajzolt a bőrére, délre elvesztette az erejét. Még a feje is lüktetett. – Öt éve élek együtt ezzel. A gondolat, hogy csak még egyet is ki kell így bírnom, jobban megijeszt, mint a tudat, hogy meghalhatok.

– Árnyvadász vagy. Nem félsz a haláltól.

– Dehogynem félek – jelentette ki Will. – Mindenki fél a haláltól. Lehet, hogy angyalok leszármazottai vagyunk, de arról, ami a halál után vár ránk, mi sem tudunk többet nálatok.

Magnus közelebb lépett a fiúhoz, és leült a dívány másik végére. Zöldesarany színű szeme úgy világított a sötétben, mint egy

macskáé. – Nem tudhatod, hogy csak a semmi következik-e a halál után.

– De azt sem tudhatod, nincs-e valami más is, igaz? Jem szerint mindannyian újjászületünk, az élet körforgás. Meghalunk, átalakulunk, és új testben kelünk életre megint, amit érdemeink szerint kapunk az e világi cselekedeteink alapján. – Will megrágott körmeire pillantott. – Én valószínűleg meztelen csigaként születek újjá, és valaki sót szór rám.

– A létkerék. – Magnus mosolyra húzta a száját. – Úgy gondolj rá, hogy valami nagyon jót tehetél az előző életedben, amiért így születél újjá, nephilim.

– Na, igen – jegyezte meg élettelen hangon Will. – Tiszta mázlista vagyok. – Kimerültén dőlt hátra a díványon. – Gondolom, újabb... hozzávalókra lesz szükség. Szerintem az Öreg Molnak a Cross Bones-ban kezd elege lenni belőlem.

– Más kapcsolataim is vannak – mondta Magnus, aki nyilvánvalóan megsajnálta a fiút. – Előbb azonban alapos kutatásokat kell végezni. Ha elárulnál valamit az átok természetéről...

– Nem. – Will kihúzta magát ültében. – Nem lehet. Már azzal is komoly kockázatot vállaltam, hogy egyáltalán a létezéséről beszéltem neked. Ha többet is elmondanék...

– Akkor mi lesz? Hadd találgassak. Nem tudod, de biztosan valami borzasztó történik.

– Ha így folytatod, azt fogom hinni, hogy hiba volt hozzád jönnöm...

– Tessához van valami köze, igaz?

A elmúlt öt évben Will megtanulta, hogyan ne mutassa ki az érzelmeit – meglepetést, vonzalmat, reményt, örömet. Biztos volt benne, hogy az arckifejezése most sem változott, de hallotta a feszültséget a saját hangjában. – Tessához?

– Öt év telt el azóta – mondta Magnus. – Eddig mégis egészen jól elvoltál anélkül, hogy bárkinek is megemlítsd. Miféle elkeseredettség hajtott akkor hozzám az éjszaka közepén, amikor úgy szakadt, mintha dézsából öntenék? Mi változott meg az Intézetben? Egyetlen dologra tudok csak gondolni... egy meglehetősen csinos, nagy szürke szemű dologra.

Will olyan hirtelen ugrott talpra, hogy kis híján fellökte a díványt. – Más dolgok is történtek. – Küszködnie kellett, hogy ne remegjen a hangja. – Jem haldoklik.

Magnus hűvösen pillantott rá. – Jem évek óta haldoklik – mondta. – Senki nem átkozhatott úgy el téged, hogy attól Jem jobban vagy rosszabbul legyen.

Will hirtelen észrevette, hogy remeg a keze, ezért ökölbe szorította. – Nem érted...

– Ismerem a parabataiodat – szölt Magnus. – Tudom, hogy a halála súlyos veszteség lesz a számodra. Azt viszont nem tudom...

– Tudod, amit tudnod kell. – Will úgy érezte, majd megfagy, bár a szobában meleg volt, és ő még mindig nem vette le a kabátját. – Többet is tudok fizetni, ha az kell, hogy ne tegyél fel kérdéseket.

Magnus feltette a lábát a díványra. – Semmi sem tarthat vissza tőle, hogy kérdéseket tegyek fel – jelentette ki. – Azért igyekszem tekintettel lenni rá, hogy titkolózol.

Will megkönnyebbülten engedte el magát. – Ezek szerint továbbra is segítesz nekem?

– Segítek. – Magnus összefonta az ujjait a tarkóján, hátradőlt, és félig lehuny szemhéja alól méregette Willt. – Bár könnyebb dolgom lenne, ha igazat mondanál nekem. Megteszek minden tőlem telhetőt. Különös módon érdekesnek talállok, Will Herondale.

A fiú megvonta a vállát. – Ez éppen elég nyomós ok. Mikorra tervezed a következő próbálkozást?

– Valószínűleg hétvégén kísérletezem újra. Szombatig küldök üzenetet, ha lesznek... fejlemények.

Fejlemények. Átok. Igazság. Jem. Halál. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa. A lány neve, akár egy kis harang, szólt Will fülében; azon gondolkodott, vajon létezik-e még egy olyan név a földön, amelyiknek ilyen ellenállhatatlan csengése van. Egy ilyen lány biztosan nem is kaphatott volna valami rettenetes nevet, mint például azt, hogy Mildred.

Will nem tudta elképzelni, hogy miközben éjszaka a mennyezetet bámulja álmatlanul, testetlen hangok azt suttogják a fülébe, hogy Mildred. Viszont azt, hogy Tessa...

– Köszönöm – szólt hirtelen. Bár nemrég még fázott, most hirtelen melege lett. A szobában megrekedt az égett gyertyaviasz szagától sűrű, fojtogató hőség. – Akkor várom, hogy üzenj.

– Igen, várj csak – mondta Magnus, és becsukta a szemét. Will nem tudta megállapítani, hogy tényleg elaludt-e, vagy csak azt várja, hogy ő elmenjen. Akárhogy is, nyilvánvalóan nem volt értelme maradnia. Némi megkönnyebbülést érzett, ahogy kilépett a szalomból.

Sophie Miss Jessamine szobája felé tartott, hogy kitisztítsa a kandallót, amikor meghallotta a hangokat a folyosón. A régi munkahelyén azt tanulta, hogy ha a munkaadója elhalad mellette, forduljon a fal felé, és igyekezzen lehetőség szerint bútordarabnak vagy bármilyen más élettelen tárgynak tettetni magát, hogy senkinek ne kelljen észrevennie.

Amikor az Intézetbe került, döbbenet tapasztalta, hogy itt máshogy állnak hozzá a dolgokhoz. Először arra csodálkozott rá, hogy a ház méreteihez képest milyen kevés a szolgáló. Csak később jött rá, hogy az árnyvadászok rengeteg olyan házimunkát elvégeznek, amit egy úri család tagjai alantasnak találnának. Maguk gyújtottak be a kandallóba, eljártak vásárolni, és ők tartottak rendben számos

helyiséget, az edzőteremtől a fegyverszobáig. Nem értette, hogy kezelhetik ilyen barátságosan a munkaadóik Agathát és Thomast. Persze fogalma sem volt róla, hogy a két szolgáló családja már generációk óta kitart az árnyvadászok mellett.

Ő maga szegény családból származott. Az első munkahelyén, ahol cselédként dolgozott, ostobának tartották, és számtalanszor felpofozták, mert nem volt hozzászokva a míves bútorokhoz meg a porceláncsészékhez, amik olyan vékonyak voltak, hogy látni lehetett a sötét teát a falukon keresztül. De tanulékony volt, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy csinos nővé érik, előléptették szobalánnyá. Egy komorna mindig kényes helyzetben volt. Szépnek kellett lennie a házban élők kedvéért, így miután betöltötte a tizennyolcadik életévét, és egyre idősebb lett, évről évre csökkent a fizetése.

Óriási megkönnyebbülést jelentett, amikor az Intézetbe került, ahol senkit sem érdekelt, hogy már majdnem húszéves, nem követelték meg tőle, hogy a fal felé forduljon, sőt azt sem várták el, hogy csak akkor beszéljen, ha szólnak hozzá. Úgy érezte, még a legutóbbi munkaadója keze által az arcán ejtett csúf sebért sem kár, ha ennyivel jobban megy miatta a sora. Továbbra sem szívesen nézett tükörbe, de már nem találta olyan elviselhetetlenül szörnyűnek a veszteséget. Jessamine gúnyolta a hosszú heg miatt, de a többiek mintha észre sem vették volna – kivéve Willt, aki néhanapján tett egy-egy kellemetlen megjegyzést, de csak amúgy félvállról, mint aki nem adja bele a szívét, csak tudja, hogy elvárják tőle az ilyesmit.

Jól is volt ez így, amíg bele nem szeretett Jembe.

Most a fiú közeledő hangját ismerte fel a folyosón. Nevetve feltett kérdésére Miss Tessa felelt. Sophie különös szorítást érzett a mellkasában. Féltékeny volt. Gyűlölte magát érte, mégsem tudta elúzni. Miss Tessa mindig kedves volt vele, nagy szürke szemén látszott a sebezhetőség; nem lehetett nem kedvelni. Ahogy pedig Jem úrfi ránézett. .. és Miss Tessa még csak észre sem vette.

Nem. Sophie semmiképpen nem akart találkozni kettejükkel a folyosón, rossz lett volna látni, hogyan néz Jem Tessára. A mellkasához szorította hát a portörölt meg a vödröt, kinyitotta a legközelebbi ajtót, becsúszsam rajta, aztán gyorsan be is húzta maga mögött.

A számos használaton kívüli hálószoza egyikében találta magát, amit a látogatóba érkező árnyvadászok vettek igénybe néha. Úgy kéthetente az összes ilyen helyiséget végigjárta, hacsak nem lakott éppen bennük valaki, de ezen kívül senki nem fordult meg egyikben sem. Porszemek táncoltak a szobában az ablakon beszökő fényben, miközben Sophie végül mégis kilesett az ajtó résén.

Jól hallotta, Jem és Tessa közeledett a folyosón. Teljesen egymásba feledkeztek. Jem egy összehajtogatott harci öltözetnek tűnő valamit vitt magával, Tessa pedig éppen nevetett. Kicsit elfordította a fejét, a fiú pedig abban a hiszemben nézett rá, hogy nem látja senki. Olyan volt a tekintete, mint amilyen akkor szokott lenni, amikor a hegedűjén játszik. Mindenről megfeledkezett maga körül, szinte transzban volt.

Sophie-nak fájt a szíve. Olyan gyönyörűnek látta a fiút. Mindig is jóképűnek találta. A legtöbbször Will szépségéről áradoztak, de az ő szemében Jem ezerszer szebb volt. A festményeken szereplő angyalok éteri szépsége sugárzott róla, és bár Sophie tudta, hogy Jem hajának és bőrének ezüstös színét a betegségére szedett gyógyszerek okozzák, ő mégis imádni valónak találta. A fiú ráadásul udvarias volt, határozott és kedves. Amikor elképzelte, hogy a keze a hajába túr, félresimítja az arcából, végtelen nyugalom töltötte el, pedig általában rosszul lett egy férfi, de akár csak egy fiú érintésének gondolatától is. Jemnek volt a legfinomabb, legszépségesebb keze az egész világon...

– El sem hiszem, hogy holnap jönnek – mondta Tessa, és visszafordult Jem felé. – Olyan, mintha Sophie-t meg engem

odavetnének Benedict Lightwoodnak, hogy a kedvében járjanak. Kizárt, hogy tényleg érdekelle, ki vagyunk-e képezve vagy sem. Csak be akarja juttatni a fiait a házba, hogy Charlotte-ot bosszantsa.

– Az hétszentség – bólintott Jem. – De ha már felajánlották, hogy kiképeznek, akár hasznot is húzhatsz belőle. Ezért próbálja Charlotte Jessamine-t is rábeszélni a dologra. Ami téged illet, a képességeid másokat is vonzani fognak, miután Mortmain nem jelent már fenyegetést. Nem árthat, ha megtanulod, hogyan szállhatsz szembe velük.

Tessa megérintette a nyakában lévő láncon lógó angyalt. Annyira automatikus mozdulat volt ez, hogy Sophie azt gyanította, a lány észre sem veszi. – Tudom, mit fog mondani Jessie. Hogy neki legfőljebb a jóképű udvarlókkal kell szembeszállnia.

– Nem a csúnyákat akarja inkább elkergetni?

– Akkor nem, ha mondénok – mosolyodott el Tessa. – Előbb menne hozzá egy ocsmány mondénhoz, mint egy jóképű árnyvadászhoz, azt garantálom.

– Ezek szerint nekem esélyem sincs nála, igaz? – Jem csalódottságot tetetett, Tessa pedig ismét elnevette magát.

– Nagy kár – mondta a lány. – Aki olyan csinos, mint Jessamine, bárkit megkaphat magának, de ő hallani sem akar árnyvadászokról...

– Te sokkal csinosabb vagy – jegyezte meg Jem.

Tessa meglepetten pillantott rá, arcába pír szökött. Bár Sophie egyetértett Jemmel, a szívét megint elszorította a féltékenység. Jessamine a maga törékeny természetével a hagyományos értelemben csinos volt ugyan, állandóan savanyú arckifejezése azonban nem tette vonzóvá. A sötét, hullámos hajú, szürke szemű Tessából azonban áradt a melegség, ami annál nagyobb hatással volt az emberre, minél régebb óta ismerte. A tekintete intelligenciáról és jókedvről árulkodott, ami Jessamine-ra egyáltalán nem volt jellemző.

Jem megállt Jessamine szobája előtt, és bekopogott. Mivel a lány nem nyitott ajtót, megvonta a vállát, lehajolt, és a küszöb elé fektette az árnyvadász harci öltözetet. – Sosem fogja felvenni. – Tessa arcán gödröcskék jelentek meg. Jem felegyenesedett. – Csak azt vállaltam, hogy elhozom neki a gúnyát, azt nem, hogy rá is erőszakolom.

Tessával az oldalán újra megindult a folyosón. – Nem tudom, Charlotte hogy képes olyan sokat beszélni Énókh testvérrel. A frászt hozza rám – mondta a lány.

– Nem is tudom. Szeretem azt képzelni, hogy ha maguk között vannak, a Néma Testvérek nem sokban különböznek tőlünk. Megviccelik egymást a Néma Városban, sajtos szendvicset készítenek...

– Remélem, *most mutasd meg* is játszanak – jegyezte meg Tessa szárazon. – Akkor kihasználhatnák a természetes adottságaikat.

Jem hangosan felnevetett, majd befordultak, és eltűntek a szeme elől. Sophie az ajtófélfának dőlt. Nem emlékezett rá, hogy ő valaha is így megnevettette volna Jemet. Vagy, hogy bárki más így megnevettette volna, Will kivételével. Nagyon közlelő kellett ismerni ahhoz valakit, hogy ilyen nevetést csaljon elő belőle az ember. Sophie olyan régóta szerette már a fiút. Hogyan lehetséges hát, hogy egyáltalán nem ismerte mégsem?

Csüggedt sóhajjal éppen kilépett volna a rejtkehelyéről, amikor kinyílt Jessamine szobájának ajtaja, és a lány megjelent a küszöbön. Sophie visszahúzódott a sötétbe. Jessamine hosszú, földig érő bársonyköpenye az egész testét elrejtette. A haját szűk kontyba rendezte a tarkóján, kezében férfikalapot tartott. Sophie mozdulatlanra dermedt meglepetésében, ahogy Jessamine lenézett, meglátta a lábánál heverő harci öltözetet, majd gyorsan berúgta a szobába – egy futó pillanatra megmutatva férficsizmába bújtatott lábát –, és hangtalanul behúzta az ajtót maga mögött. Gyorsan mindkét irányban végigpillantott a folyosón, a fejébe nyomta a

kalapot, állát pedig mélyen a köpenybe rejtette. Ahogy elnyelte a félhomály, Sophie csodálkozva bámult utána.

3

Igaztalan halál

*Jaj! barátok voltak ifju fővel,
de hitet mérgez fecsegő nyelv;
hűség csak az égben lehet;
tüskés a lét; hiú az ifjuság;
s gyűlölni, kit a szív szeret,
az agyban téboly módra rág.*

Samuel Taylor Coleridge: *Cbristabel* (Tótfalusi István fordítása)

A MÁSNAPI REGGELI UTÁN Charlotte utasította Tessát és Sophie-t, hogy vonuljanak vissza a szobájukba, vegyék fel frissen kapott harci öltözetüket, majd Jemmel együtt az edzőteremben várják meg a Lightwood fivéreket. Jessamine fejfájásra hivatkozva nem jelent meg a reggelinél, Willt pedig nem találták sehol. Tessa gyanította, hogy inkább elbújt, mintsem hogy udvariaskodnia kelljen Gabriel Lightwooddal és az öccsével. Valamelyest meg is tudta érteni.

Amikor a lány visszatért a szobájába, és a kezébe vette az öltözéket, összeszorult a gyomra. Sosem viselt ehhez hasonlót korábban.

Sophie most nem volt ott, hogy segítsen neki felvenni az új ruhákat. Az is a kiképzés részét jelentette, hogy megismerkedjen a holmikkal: a lapos talpú cipővel, a vastag fekete anyagból készült bő nadrággal meg a hosszú, majdnem térdig érő, övvel összefogott tunikával. Ugyanilyen ruhákban látta Charlotte-ot harcolni korábban, és ez szerepelt a kódex illusztrációin is. Már akkor is különösnek találta őket, de a gondolat, hogy fel is kell öltenie ezeket a holmikat, még különösebbnek hatott. Ha Harriet néni látta volna, biztosan elájul, gondolta Tessa.

Sophie-val az Intézet edzőterméhez felvezető lépcső alján találkozott. Egyikük sem szólt, csak biztatóan egymásra mosolyogtak. Tessa indult el először felfelé a keskeny fa lépcsőfokokon. A korlát olyan öreg volt, hogy a fa már forgácsolódni kezdett. A lány szokatlanul találta, hogy egy lépcsőn felfelé tartva nem kell amiatt aggódnia, hogy esetleg rálép a szoknyája szegélyére. Bár egyetlen csupasz pont sem maradt a testén, furcsamód mégis meztelennek érezte magát harci öltözetében.

Segített, hogy vele volt Sophie, aki nyilvánvalóan éppen úgy feszengett új ruhájában, mint ő. Amikor felértek a lépcső tetejére, a szolgáló kinyitotta az ajtót, és együtt léptek be szótlánul az edzőterembe.

Nyilvánvalóan az Intézet legfelső szintjén jártak, közvetlenül a padlásszoba mellett. A padló fényes deszkáira fekete tintával különböző mintákat festettek – köröket és négyzeteket, amelyek némelyike meg is volt számozva. A mennyezet hatalmas gerendáiról a félhomályban szinte láthatatlanul hosszú, rugalmas kötelek lógtak alá. Körben boszorkányfény fáklyák égtek, közöttük fegyvereket akasztottak a falra – buzogányokat, bárdokat meg mindenféle halálosnak tűnő tárgyat.

– Jaj! – Sophie megborzongott. – Hát nem borzalmasak?

– Néhányat felismerek a kódexből – mondta Tessa. – Az egy hosz-szú kard, az egy kétélű tőr, az egy vívőtőr, az ott, amelyiket ránézésre csak két kézzel lehet megemelni, szerintem egy skót kard.

– Majdnem – szólalt meg egy hang a fejük fölött. – Igazából hóhérkard. Főleg lefejezésekhez használják. Onnan lehet tudni, hogy nincsen hegye.

Sophie meglepetten sikkantott fel, aztán hátrálni kezdett, amikor az egyik kötél hintázni kezdett, és egy ember sötét körvonalai jelentek meg a fejük fölött. Jem mászott le közéjük egy macska kecses eleganciájával. Könnyedén földet ért és elmosolyodott. – Elnézéseket kérem. Nem akartalak megijeszteni benneteket.

Ő is harci öltözéket viselt, bár tunika helyett derékig érő inget öltött magára. Mellkasán egyetlen bőrpánt futott keresztül, vállá mögül kard markolata kandikált ki. A sötét ruhában még sápadtabbnak tűnt a bőre, a haja és a szeme pedig ezüstösebb volt, mint valaha.

– Tényleg megijesztettél, de semmi baj – mosolyodott el Tessa. – Kezdttem aggódni, hogy egymást kell kiképeznünk Sophie-val.

– Ó, el fognak jönni Lightwoodék – mondta Jem. – Csak azért késnek, mert be akarják bizonyítani, hogy nem fognak úgy ugrálni, ahogy mi fütyülünk, ráadásul az apjuknak sem engedelmeskednek feltétel nélkül.

– Sokkal jobb lenne, ha te tanítanál bennünket – szólott Tessa hirtelen szenvedéllyel.

– Nem lehet – felelte csodálkozva Jem. – Még az én kiképzésem sem fejeződött be.

Amikor azonban találkozott a tekintetük, Tessa mást olvasott ki a fiú szeméből: *Nem érzem elég jól magam hozzá, hogy megbízhatóan oktassalak benneteket.* A lány torka elszorult, és remélte, hogy Jem látja rajta, mennyire együtt érez vele. Nem akarta elfordítani a tekintetét, és hamarosan azon kezdett gondolkodni, hogy vajon a

szálanként gondosan kontyba rendezett haja nem túlságosan lelombozó-e. Persze úgysem számított. Végül is Jem állt vele szemben.

– Azért nekünk ugye nem kell a teljes kiképzést végigcsinálnunk? – zökkenette ki Tessát a gondolataiból Sophie aggodalmas hangja. – A Tanácsban arról volt szó, hogy csak egy kicsit kell tudnunk arról, hogyan védhetjük meg magunkat...

Jem elfordította a tekintetét, egyetlen szemvillanás alatt szakítva meg a kapcsolatot Tessával. – Nincs mitől félned, Sophie – mondta kedvesen. – Örülni fogsz, hogy így alakult. Nem árt, ha egy szép lány le tudja szerelni a tolakodó férfiakat.

Sophie-nak megmerevedett az arca, a sebhely vörösen emelkedett ki a bőréből, mintha úgy festették volna oda. – Ne gúnyolódjon velem – mondta. – Nem szép dolog.

Jem láthatólag zavarba jött. – Sophie, én nem...

Egyszerre kinyílt az edzőterem ajtaja, és Gabriel Lightwood lépett be rajta, nyomában egy másik fiatalemberrel, akit Tessa nem ismert. A karcsú, sötét hajú Gabriellel ellentétben az ismeretlen szőke fiú meglehetősen izmos volt. Mindketten harci öltözéket meg az ujjaknál fémszegecsekkel kivert, drágának tűnő kesztyűt viseltek. A csuklóikon ezüstpánt futott körbe – Tessa tudta, hogy kések hüvelyéül szolgál –, ruhájuk ujjába pedig ugyanolyan fehér rúnákat szóttek. Egyforma öltözködéskön kívül vonásaik és halvány, világító zöld szemük hasonlósága tette egyértelművé, hogy rokonságban állnak egymással, így hát a lány a legkevésbé sem lepődött meg, amikor Gabriel a maga nyers modorában megszólalt:

– Nos, a megállapodásunk értelmében itt vagyunk. James, feltételezem, emlékszel a bátyámra, Gideonra. Miss Gray, Miss Collins...

– Örvendek a találkozásnak – mormogta Gideon, anélkül, hogy bárkinek is a szemébe nézett volna. Ezek szerint a mogorvaság

családi vonás, gondolta Tessa, és eszébe jutott Will, aki azt mondta, hogy a bátyjához képest Gabriel egy valóságos cukorfalat.

– Nyugalom, Will nincs itt – mondta Jem a helyiséget fürkésző Gabrielnek. A fiú felhúzott szemöldökkel pillantott rá, de ő már Gideon felé fordult. – Mikor jöttél vissza Madridból? – kérdezte udvariasan.

– Apám nemrég hívott haza – felelte semleges hangon Gideon. – Családi ügy.

– Remélem, minden rendben...

– Minden a legnagyobb rendben. Köszönjük, James – szólt kurtán Gabriel. – Nos, mielőtt megkezdenénk magát a kiképzést, szeretnék bemutatni két embert. Mr. Tanner! Miss Daly! Kérem, jöjjenek fel! – kiáltott hátra a válla fölé.

Lábak dobbantak a lépcsőn, és két idegen lépett be az edzőterembe. Mindketten szolgálóruhát viseltek. Egyikük fiatal nő volt, olyan vézna és törekeny, hogy a csontjai majdnem átfűrték a bőrét. Kontyba tűzött élénk skarlátvörös hajára szerény kalapot illesztett. Csupasz, vörös kezén nyomot hagytak a súrolással töltött évek. Tessa úgy saccolta, húszéves lehet. A lány mellett göndör, sötétbarna hajú, magas, izmos fiatalember állt...

Sophie élesen szívta be a levegőt, és hirtelen elsápadt. – Thomas...

A fiatalember borzasztó zavarba jött. – Thomas öccse vagyok, kisasszony. Cyril. Cyril Tanner.

– Őket küldte a Tanács az elvesztett szolgálóitok helyett – mondta Gabriel. – Cyril Tanner és Bridget Daly. A konzul megkért bennünket, hogy hozzuk ide őket a Kings Crosstól, mi pedig természetesen engedelmeskedtünk. Cyril pótolja majd Thomast, Bridget pedig a halott szakácsnőtet, Agathát. Mindketten jó árnyvadász háztartásokban nevelkedtek, és kiváló ajánlásokkal érkeztek.

Sophie-nak égett az arca. Mielőtt bármit is mondhatott volna, Jem gyorsan közbeszólt. – Agathát és Thomast senki sem pótolhatja, Gabriel. Nemcsak a szolgálóink, a barátaink is voltak. – Bridget és Cyril felé biccentett. – Természetesen nem ellenetek beszélek.

Bridget csak pislogott barna szemével. – Nem is úgy értettük – mondta helyette is Cyril. Még a hangja is kísértetiesen emlékeztetett a testvéréére. – Thomas a bátyám volt. Számomra sem pótolhatja senki.

Kínos csend telepedett a teremre. Gideon karba font kézzel a fainak dőlt, arcára méla undor ült ki. Tessa a bátyjához hasonlóan őt is elég jóképűnek találta, de az arckifejezése elrontotta az összképet.

– Nos, rendben – törte meg végül a csendet Gabriel. – Charlotte megkért bennünket, hogy hozzuk fel és mutassuk meg az új szolgálókat. Jem, ha lennél olyan kedves, és visszakísérnéd őket a szalonba. Charlotte utasításokkal várja őket...

– Tehát egyiküknek sincs szüksége további kiképzésre? – kérdezte Jem. – Gondoltam, ha már úgyis foglalkoztok Tessával meg Sophie-val, akár Bridget és Cyril is...

– Mint a konzul említette, az előző munkahelyeiken megfelelő kiképzésben részesültek – mondta Gideon. – Szeretnék bemutatót?

– Nem hiszem, hogy szükség lenne rá – felelte Jem.

Gabriel elvigyorodott. – Ugyan már, Carstairs! A lányok láthatnák, hogy egy mondén is tudhat majdnem úgy harcolni, mint egy árnyvadász, ha megfelelően kitanították. Cyril? – A falhoz lépett, leemelt két kardot, és az egyiket Cyril felé hajította. A szolgáló könnyed mozdulattal kapta el a levegőből a fegyvert, és a terem közepére sietett, ahol egy kört festettek a padlóra.

– Ezt már tudjuk – dühnyögte Sophie. – Thomas és Agatha is ki volt képezve.

– Gabriel csak bosszantani próbál – súgta oda neki Tessa. – Ne mutasd ki, hogy zavar.

Sophie összeszorított szájjal figyelte, ahogy Gabriel és Cyril szikrázó karddal találkozik a terem közepén.

Tessának el kellett ismernie, volt valami szépség abban, ahogy a két fiú egymás körül keringett, és pengéjük elmosódott feketeszürke csíkokat húzott a levegőben. Fém csördült fémen, minden olyan sebesen történt, hogy a lány alig bírta követni. Annyit azért a maga gyakorlatlan szemével is meg tudott állapítani, hogy Gabriel a jobb. Gyorsabbak voltak a reflexei, a mozgása kecsesebb. Nem volt sportszerű a küzdelem. Cyril haja a homlokára tapadt az izzadságtól, ahogy láthatóan mindent beleadott, Gabriel viszont egyszerűen kivárt. Amikor végül egy könnyed csuklómozdulattal kiütötte a kardot a szolgálófiú kezéből, Tessa azon kapta magát, hogy szinte felháborodik a Cyrilt ért méltatlanság miatt. Egy ember sosem győzhet le egy árnyvadászt. Minek ezt bizonygatni?

Gabriel pengéjének hegye közvetlenül Cyril torka előtt állapodott meg. Ahogy a szolgáló felemelte a kezét, széles, a bátyjához rendkívüli módon hasonlatos, könnyed mosolyra húzta a száját. – Megadom magam...

Valami villámsebesen mozdult. Gabriel hangos kiáltással rogyott össze, a fegyver kicsúszott a kezéből. Ahogy elterült a földön, Bridget vicsorogva térdelt a mellkasára. Amíg senki nem figyelt rá, a fiú mögé osont, és leterítette. Gyorsan előkapott egy apró tört a fűzőjéből, és Gabriel torkához illesztette. A fiú egy darabig csodálkozva hunyorgott zöld szemével, aztán elnevette magát.

Tessa abban a pillanatban még szimpatikusabbnak találta, mint korábban. Nem mintha ez olyan sokat jelentett volna.

– Ez lenyűgöző volt – jegyezte meg egy ismerős hang az ajtóból. Will volt az. Harriet néni szavaival élve úgy festett, mint akit hátrafelé cibáltak át a csaliton. Az inge szakadt volt, a haja zilált, kék szeme vérekes. Lehajolt, felvette Gabriel elejtett kardját, majd mosolyogva Bridgetre mutatott vele. – De vajon főzni tud-e?

A lány égő arccal tápászkodott fel. Úgy nézett Willre, ahogy az összes többi lány – kissé tátott szájjal, mint aki el sem hiszi, miféle jelenés materializálódott előtte. Tessa szívesen elmondta volna neki, hogy Will ennél sokkal jobban fest, ha kevésbé zilált, és őt csodálni olyan, mint a borotvaéles acélnak hódolni: veszélyes és balga dolog. De mi értelme lett volna? Hamarosan úgyis rájön magától is. – Jó szakács vagyok, uram – mondta a lány dallamos ír akcentusával. – Az előző munkaadóim sosem panaszkodtak.

– Jesszusom, te ír vagy – állapította meg Will. – Olyat is tudsz készíteni, amiben nincsen krumpli? Kiskoromban egyszer volt egy ír szakácsunk. Krumplilepény, krumplimártás, krumpli krumpliszósszal...

Bridget csodálkozva nézett rá. Mindeközben Jem Will mellé osont, és megragadta a karját. – Charlotte a szalonban várja Cyrilt és Bridgetet. Megmutatjuk nekik, merre van?

Will habozott. Tessát nézte, akinek kiszáradt a torka, mégis nagyot nyelt, ahogy várta, hogy a fiú szóljon hozzá. Gabriel vigyorogva figyelte őket. Will elkomorodott, megfordult, hagyta, hogy Jem a lépcső felé terelje, majd együtt kiléptek az ajtón. Egy döbönt pillanattal később Bridget és Cyril is követte őket.

Amikor Tessa ismét a terem közepe felé fordult, látta, hogy Gabriel fogott egy kardot, és átadta a bátyjának. – Nos – szólt akkor talán el is kezdhetnénk a tréninget. Mit szólnak hozzá a hölgyek?

Gideon elvette a fegyvert. – Esta es la idea más estúpida que nuestro padre ha tenido – mondta. – Nunca.

A két lány összenézett. Tessa nem igazán értette, mit mondott Gideon, de az „estúpida” szót gyanúsán hasonlóknak találta az „ostobá”-hoz. Hosszúnak ígérkezett ez a nap.

A következő néhány órát az egyensúlyozás és a védőmozdulatok gyakorlásával töltötték. Gabriel vállalta magára Tessa oktatását, Gideon pedig Sophie-val foglalkozott. Tessának az volt a határozott

benyomása, hogy Gabriel azért választotta őt, mert valami úton-módon ezzel is Willt akarta bosszantani, akár tudomást szerez a másik fiú a dolgról, akár nem. Mellesleg jó tanárnak bizonyult – meglehetősen türelmes volt, és szó nélkül újra meg újra felvette az elejtett fegyvereket, amíg végül sikerült megtanítania Tessának, hogyan szorítsa a markolatot. Szívesen meg is dicsérte a lányt, ha valamit jól csinált.

Tessa annyira koncentrált, hogy nem tudott odafigyelni rá, hogyan halad Gideon Sophie-val, bár azt többször is hallotta, hogy a fiú spanyolul beszél magában.

Mire a tréning véget ért, és Tessa megfürdött, majd felöltözött a vacsorához, olyan farkaséhes volt, hogy az egy hölgytől már-már illetlenségnek tűnt. Szerencsére Will félelmei nem bizonyultak megalapozottnak, mert Bridget valóban tudott főzni, mégpedig nem is akárhogyan. Rostélyost szolgált fel zöldségekkel, utána pedig lekváros piskótát pudinggal. Henry, Will, Tessa és Jem elégedetten evett, Jessamine fejfájásra hivatkozva továbbra is a szobájában maradt, Charlotte pedig elment a Csontvárosba, hogy személyesen nézze át a Reparáció archívumát.

Különös érzés volt a tálakkal ki-be siető Sophie-t és Cyrilt figyelni. Cyril éppen úgy vágta fel a húst, mint Thomas tette korábban, a lány pedig némán segített neki. Tessa akaratlanul is elgondolkodott, milyen nehéz lehet Sophie-nak, hogy elvesztette Agathát és Thomast, a két legközelebbi társát az Intézetben. Hiába kereste azonban a lány tekintetét, mindig elfordult.

Emlékezett rá, milyen képet vágott Sophie, amikor Jem beteg volt, és milyen aggodalmasan könyörgött a legfrissebb hírekért. Később nagyon szeretett volna beszélgetni vele erről, de tudta, hogy fölösleges lenne. Az árnyvadászok és a mondénok között tilos a románc. Will édesanyja mondén volt, és az apjának ott kellett hagynia az árnyvadászokat, hogy vele lehessen. Borzasztóan

szerelmes lehetett, ha ezt is hajlandó volt megtenni. Tessa soha nem érezte úgy, hogy Jem viszonzná Sophie érzéseit. Meg aztán ott volt a betegsége is.

– Tessa – szólt halkán Jem. – Jól vagy? Mintha valahol teljesen máshol járnál.

A lány elmosolyodott. – Csak elfáradtam. A tréning... nem vagyok hozzászokva. – Ez volt az igazság. A karja fájt a nehéz gyakorlókard emelgetésétől, és bár Sophie-val egyelőre csak egészen egyszerű mozdulatokat ismételtek, a lába is sajgott.

– A Néma Testvérek mindig készítenek nekünk kenőcsöt izomfájdalomra. Kopogj be a szobámba, mielőtt elalszol, és adok belőle.

Tessa elpirult, aztán azon kezdett gondolkodni, hogy vajon miért is. Az árnyvadászoknak különös dolgaik voltak. Korábban is járt már Jem szobájában, kettesben is volt vele, ráadásul a hálóingét is viselte, mégsem csinált senki nagy ügyet belőle. A fiú most sem tett mást, csak orvosságot kínált neki, mégis érezte, ahogy előnti az arcát a pír. Láthatólag Jem is észrevette ezt, mert maga is elvörösödött – sápadt arcán élénken ütközött ki a szín. Tessa gyorsan elkapta a tekintetét, és meglátta, ahogy Will rezzenéstelen tekintettel őket figyeli. Csak Henry nem érzékelt semmit az egészből, miközben villájával borsószemeket üldözött a tányéron.

– Lekötelezel – szólt a lányt. – Feltétlen...

Charlotte rontott be a szobába. Sötét haja kiszabadult a tük fogságából, és göndör fürtökben omlott a vállára. Kezében hosszú papírtekercset szorongatott. – Megtaláltam! – kiáltotta. Kifulladásig rogyott le Henry mellé, általában sápadt arca piros volt a megerőltetéstől. Rámosolygott Jemre. – Igazad volt. A Reparáció archívumában... Csak pár órát kellett keresnem.

– Hadd nézzem! – szólt Will, és letette a villáját. Tessa akaratlanul is észrevette, hogy nagyon keveset evett. A madaras gyűrű

megvillant az ujján, ahogy a Charlotte kezében lévő tekercs után nyúlt.

A nő kedélyesen rácsapott a kezére. – Nem. Egyszerre nézzük meg őket. Amúgy is Jem ötlete volt, nem igaz?

Will összeráncolta a homlokát, de nem szólt egy szót sem. Charlotte félretolta a teáscsészéket meg a tányérokat, hogy helyet csináljon, aztán kiterítette a tekercsset, a többiek pedig köré gyültek. A dokumentum inkább tűnt vastag pergamennek, mint papírnak, a tinta színe pedig a Néma Testvérek köpenyébe szőtt rúnák vörösére emlékeztetett. Bár a szöveget angolul írták, a sorokat összezsúfolták, és annyi rövidítéssel töltötték meg, hogy Tessa semmit sem tudott kihámozni az egészből.

Jem közelebb hajolt, karja az övét súrolta. Elgondolkodva kezdett olvasni a lány válla fölött.

Tessa felé fordult, a fiú világos haja az arcát csiklandozta. – Mi van odaírva? – kérdezte suttogva.

– Kérvény kompenzáció ügyében – mondta Will, nem is törődve vele, hogy a lány Jemnek tette fel a kérdést. – Bizonyos Axel Hollingworth Mortmain küldte a yorki Intézetbe 1825-ben. Szülei, John Thaddeus és Anne Evelyn Shade, majd egy évtizeddel korábbi igaztalan halála miatt igényelt kártérítést.

– John Thaddeus Shade – szólt Tessa. – JTS. Ez a monogram volt Mortmain órájába vésve. De ha így hívták a szüleit, neki miért más a vezetékneve?

– Shade-ék boszorkánymesterek voltak – mondta Jem, miközben tovább olvasott. – Mind a ketten. Nem lehetett a vér szerinti gyerekük, nyilván örökbe fogadták és megtartották a mondén nevét. Időnként előfordulnak hasonló esetek. – Vetett egy gyors pillantást Tessára, aztán elfordította a tekintetét. A lány kíváncsi lett volna rá, eszébe jutott-e a beszélgetésük a zeneszobában arról, hogy a boszorkánymestereknek nem szülehetnek gyerekeik.

– Azt mondta, az utazásai során hallott először a fekete mágiáról – mondta Charlotte. – Viszont ha a szülei boszorkánymesterek...

– Örökbe fogadó szülei – jegyezte meg Will. – De igen, biztosan tudta, kihez kell fordulnia az Alvilágban, ha ki akarja tanulni a fekete mágiát.

– Igaztalan halál – szólt közbe halkán Tessa. – Ez tulajdonképpen mit akar jelenteni?

– Azt, hogy szerinte az árnyvadászok annak ellenére ölték meg a szüleit, hogy nem vétettek a Törvény ellen – felelte Charlotte.

– Mivel vádolták őket?

Charlotte összeráncolta a homlokát. – Írnak itt valamit arról, hogy természetellenes és illegális kereskedelmet folytattak démonokkal. Emögött bármi lehet. Aztán azzal is megvádolták őket, hogy árnyvadászok elpusztítására alkalmas fegyvert alkottak, amiért akkoriban azonnali halálbüntetés járt. Nem szabad elfelejtenünk, hogy ez még a Szövetség megkötése előtt történt. Akkor az árnyvadászoknak a törvényszegés puszta gyanúja is elég volt ahhoz, hogy végezzenek az alvilágiakkal. Valószínűleg ezért nincs itt semmilyen részletes beszámoló. Mortmain a yorki Intézetbe adta be a kérvényt, amit Aloysius Starkweather vezetett. Nem pénzt kért, hanem azt, hogy hozzanak ítéletet a szerinte bűnös árnyvadászok ügyében, és büntessék meg őket. Londonból azonban közbeszóltak, és nem voltak hajlandóak vizsgálatot elrendelni, mondván, Shade-ék minden kétséget kizáróan bűnösnek bizonyultak. Ez minden. Nem a teljes dokumentáció, csak az események rövid összefoglalója. A többi nyilván a yorki Intézetben van. – Charlotte félrehúzta nyirkos haját a homlokáról. – Mindenesetre ennyiből is egyértelmű, miért gyűlöli Mortmain az árnyvadászokat. Igazad volt, Tessa. Személyes okok hajtják.

– Legalább megvan a kiindulási pontunk. A yorki Intézet. – Henry felnézett a tányérjából. – Starkweatherék vezetik, igaz? Náluk meglehet minden dokumentum...

– És Aloysius Starkweather nyolcvankilenc éves – jegyezte meg Charlotte. – Fiatalember volt, amikor Shade-éket kivégezték. Talán emlékszik valamire a történekből. – Felsőhajtott. – Üzennem kell neki. Édes istenem, ez kínos lesz.

– Miért, drágám? – kérdezte szórakozottan Henry.

– Apámmal valaha barátok voltak, aztán vagy ezer évvel ezelőtt rettenetesen összevesztek valamin, és soha többé nem álltak szóba egymással.

– Hogy is van az a vers? – Will, aki eddig üres teáscsészéjét forgatta az ujjai között, felállt, és szavalni kezdett:

*„Ez is, az is fennen dörögve
szívének jobb felét gyalázta.”³*

– Ó, az Angyalra, Will, hallgass már el! – torkollta le a fiút Charlotte. – Megyek, írok egy töredelmes könyörgő levelet Aloysius Starkweathernek. Próbáljatok meg nem zavarni! – Ezzel felállt, felhúzta a szoknyáját, és kisietett a szobából.

– Nem értékeli a művészetet – dünnyögte Will, és letette a csészét. Ahogy elnézett, Tessa rádöbbsent, hogy egy ideje már a fiút bámulja. Természetesen ismerte a verset. Coleridge írta, az egyik kedvenc költője. Szerelemről, halálról, örületről szólt, de nem tudta felidézni a sorokat így, hogy Will rászégezte a tekintetét.

– És persze Charlotte nem evett egy falatot sem – méltatlankodott Henry. – Utánajárok, össze tud-e rakni neki Bridget egy tál hideg csirkét. Ami pedig benneteket illet... – Hirtelen elhallgatott, mintha parancsot készülné adni, talán ágyba akarná küldeni őket, vagy

---

³ Sámuel Taylor Coleridge: *Cbristabel* (Tótfalusi István fordítása)

vissza a könyvtárba, hogy kutassanak még egy kicsit, de aztán a pillanat tovaszállt, és a férfi bizonytalanul nézett körül. – A tücsök rúgja meg, elfelejtettem, mit akartam mondani – szólt, és eltűnt a konyhában.

Abban a percben, ahogy Henry kilépett a szobából, Will és Jem komoly beszélgetésbe fogott kártérítésről, alvilágiakról, Szövetségről meg különféle törvényekről. Tessa nemsokára úgy érezte, forog vele a világ, úgyhogy csendben felállt, és átvonult a könyvtárba.

Bár elképesztően nagy volt, és a polcokon sorakozó könyvek közül csak alig néhányat írtak angolul, az egész Intézetből a könyvtárt szerette a legjobban. Vonzotta a papír, a tinta, a bőr illata, az, hogy a por látszólag teljesen másképp viselkedett itt, mint a többi helyiségben – aranyszínű volt a boszorkányfény gyertyák ragyogásában, és pollenként telepedett a hosszú asztalok fényes felületére. Church, a macska, egy magas könyvvállvány tetején, farkát a feje fölé kunkorítva aludt. Tessa nagy ívben elkerülte, ahogy a jobb oldalon található, versesköteteknek fenntartott szekció felé haladt. Church rajongott Jemért, de nemegyszer előfordult, hogy másokba minden különösebb ok nélkül belekarmolt.

Tessa megtalálta a könyvet, amit keresett, és a polc mellett térdelve ahhoz a jelenethez lapozott, ahol az öregember a *Christabefotn.* rájön, hogy gyűlölt ellenségévé vált egykori legjobb barátjának lánya áll előtte, azé az emberé, akit sosem feledhet.

*Jaj! barátok voltak ifju fővel,
e hitet mérgez fecsegő nyelv;
hűség csak az égben lehet;
tűskés a lét; hiú az ifjúság;
s gyűlölni, kit a szív szeret,
az agyban téboly módra rág.*

*Ez is, az is fennen dörögve
szívének jobb felét gyalázta,
s megváltak, mégpedig örökre⁴*

Azonnal felismerte a mögötte megszólaló hangot. – Ellenőrződ, hogy pontosan idéztem-e?

A könyv kicsúszott Tessa kezéből, és a földre esett. A lány felegyenesedett, és mozdulatlanra dermedve figyelte, ahogy Will lehajol érte, felveszi, majd a tőle telhető legudvariasabb gesztussal átnyújtja neki. – Biztosíthatlak felőle, hogy tökéletesen jól emlékszem – mondta a fiú.

Mint ahogy én is, gondolta Tessa. Hetek óta először maradt kettesben a fiúval. Legutóbb odafent a tetőn voltak négy szemkört, amikor Will értésére adta, hogy nem tartja többre egy prostituálnál, a rosszabbik fajtából. Később egyetlenegyszer sem beszéltek a dologról. Úgy tettek, mintha meg sem történt volna, udvariasan viselkedtek egymással, és ügyeltek rá, hogy ne maradjanak egyedül. Ha mások is voltak körülöttük, Tessának valahogy sikerült megfeleledkeznie az egészlől. Csakhogy Will most itt állt előtte – gyönyörű volt, mint mindig, nyitott inggallérja alatt fekete Jelek kanyarogtak felfelé, egészen nyaka fehér bőréig, elegáns vonásain reszketett a gyertyafény. A szégyen és a düh feltörő emléke Tessába fojtotta a szót.

A fiú lenézett a még mindig a kezében tartott, zöld bőrbe kötött könyvre. – Elveszed tőlem Coleridge-t, vagy álljak itt tovább ebben a kissé idétlen testhelyzetben?

Tessa némán kinyújtotta a kezét, és megfogta a könyvet. – Ha szeretnéd használni a könyvtárat – jegyezte meg induláshoz készülődve –, semmi kifogásom ellene. Megtaláltam, amit kerestem, és mivel későre jár...

---

⁴ Samuel Taylor Coleridge: *Cbristabel* (Tótfalusi István fordítása)

– Tessa – szólt Will, és feltartotta a kezét. A lány megtorpant, és azt kívánta, bár megkérhetné Willt, hogy szólítsa ismét Miss Gray-nek. Elég volt, ha a fiú kimondta a nevét, és máris elbizonytalanodott; mintha egy nagy csomó szorította volna a mellét, ami nem engedte lélegzethez jutni. Jobb lett volna, ha a fiú továbbra is magázza, mint eleinte, de tudta, milyen nevetségesen hatna, ha megkérné erre. Abban is biztos volt, hogy minden befektetett energiája kárba veszne, ha kényszerítené magát, hogy közönyös legyen Will iránt.

– Igen? – kérdezte.

Mintha sóvárgást látott volna Will tekintetében. Erőszakkal kellett rávennie magát, hogy ne bámulja a fiút elkerekedett szemmel. Hogy Will sóvárog? Biztosan csak színészkedik.

– Semmi. Csak... – A fiú megrázta a fejét. Türelmetlenül söpörte félre a homlokába hulló sötét hajfürtöt. – Semmi – ismételte. – Amikor először megmutattam neked a könyvtárat, azt mondtad, az *Üvöltő szelek* a kedvenc könyved. Gondolom, érdekelhet, hogy... én is olvastam. – Leszegette a fejét, kék szeme sűrű pillái közül fürkészte a lányt. Tessa kíváncsi lett volna, hányszor kapta meg, amit akart, pusztán azért, mert így nézett.

A lány ügyelt rá, hogy udvarias, de hűvös maradjon a hangja. – És kedvedre valónak találtad?

– Egyáltalán nem – felelte Will. – Szerintem csak szentimentális badarság.

– Nos, ízlések és pofonok – mondta kedvesen Tessa. Tudta, hogy a fiú csak heccelni akarja, és úgy döntött, nem kapja be a csalit. – Ami az egyik embernek boldogság, a másiknak mérég. Te nem így találsz?

Vajon csak a képzelete játszott vele, hogy Will tényleg csalódott? – Tudsz nekem ajánlani esetleg egy amerikai könyvet?

– Miért ajánlanék bármit, ha ennyire nem felel meg neked az ízlésem? Attól tartok, bele kell törődnünk, hogy kedves olvasmányaink erősen különböznek egymástól. Jobban teszi, ha másra hallgat könyvek dolgában, Mr. Herondale. – Amint kimondta a szavakat, az ajkába harapott. Ő is tudta, hogy túl messzire ment.

Will már ugrott is rá, mint pók a különösen ízletes légyre. – Herondale? – csodálkozott. – Tessa, azt hittem...

– Mit hitt? – A lány hangja fagyos volt.

– Hogy legalább a könyvekről tudunk beszélgetni.

– Beszélgettünk is – mondta Tessa. – Megjegyzést tettél az ízlésemre. És csak hogy tudd, az *Üvöltő szelek* nem a kedvenc könyvem. Csak egy történet, amit szeretek. Mint *A rejtett kéz* vagy... Tudod mit, talán inkább te ajánlj nekem valamit, hogy én is meg tudjam ítélni a te ízlésedet. Úgy lenne tisztességes.

Will felült a legközelebbi asztalra, és a lábait lóbálva gondolkodott el a kérésen. – *Az ontratói kastély*...

– Nem abban zúzza halálra a főhős fiát egy égből alázuhanó gigantikus sisak? És még te mondtad, hogy a *Két város regénye* butaság.

– Tessa inkább meghalt volna, mintsem hogy bevallja, hogy olvasta az *Ontratót*, és odáig volt érte.

– *Két város regénye* – visszhangozta Will. – Miután beszeltünk róla, újra elolvastam. Igazad volt. Egyáltalán nem butaság.

– Nem?

– Nem. Túl sok szomorúság van benne.

Találkozott a tekintetük. Will szeme kék volt, mint egy tó vize, es Tessa úgy érezte, rögtön belezuhan. – Szomorúság?

– Sydney-nek nincs jövője, akár viszonzásra talál a szerelme, akár nem, igaz? Tudja, hogy Lucy nélkül nem menekülhet meg, de ha közel engedné magához a nőt, azzal lealacsonyítaná.

Tessa megrázta a fejét. – Én nem így emlékszem. Sydney áldozata nemes...

– Ennyi maradt neki – vágott közbe Will. – Nem emlékszel, mit mond Lucynek? „Ha lehetséges lett volna, Miss Manette, hogy ön viszonzhatta volna egy férfi szerelmét, akit most maga előtt lát, ezt az elpusztult, elzüllött teremtményt, mely lemondott önmagáról és önmagát lökte el: ő ezen a napon és ebben az órában boldogsága ellenére is tudatában volna annak, hogy önt nyomorba és szükségbe, bánatba és szenvedésbe vinné, és magával együtt lerántaná szennybe és szégyenbe...”⁵

Egy fahasáb lezuhant a kandallóban; a felreppenő szikrák mindkettejüket megriasztották, és belefojtották a szót Willbe. Tessa gyorsan elkapta a tekintetét, a szíve majd kiugrott a helyéből. *Hülye*, mondta magának dühösen. *Annyira hülye vagy!* Nem felejtette el, hogy bánt vele és miket mondott neki a fiú, most meg hagyta, hogy Dickens egyetlen mondatától remegni kezdjen a térde.

– Nos – mondta. – Annyi biztos, hogy sokat megtanultál belőle kívülről. Elismerésre méltó.

Will félrehúzta az inge nyakát, felfedve kulcscsontja kecses ívét. Eltartott pár pillanatig, mire Tessa rájött, hogy a pár centivel a szíve fölött lévő Jelet mutatja neki. – Mnémoszüné – szólt. – A memóriarúna. Állandóan itt van.

Tessa gyorsan elfordította a tekintetét. – Késő van. Le kell feküdnöm, nagyon elfáradtam. – Az ajtó felé indult. Közben azon elmélkedett, vajon megbántotta-e a fiút, de inkább elűzte magától a gondolatot. Ez volt Will. Akármilyen elbűvölő is tudott lenni, ha jókedvében találta az ember, szeszélyességével megmérgezte őt is, ahogy mindenki mást maga körül.

– *Vathek* – mondta a fiú, és lecsusszant az asztalról.

---

⁵ Bálint Mihály fordítása

Tessa csak a küszöbön vette észre, hogy még mindig Coleridge könyvét szorongatja. Végül úgy döntött, akár magával is viheti, legalább eltereli a figyelmét a kódexről. – Hogyan?

– *Vathek* – ismételte a fiú. – William Beckford írta. Ha tetszett az *Ontrato* – bár, gondolta Tessa, soha nem ismerte el, hogy így van szerintem ezt is élvezni fogod.

– Aha – bólintott a lány. – Jó. Köszönöm, az eszembe vésem.

Will nem felelt. Ott állt az asztalnál, ahol Tessa magára hagyta.

Leszegte a fejét, sötét haja elrejtette az arcát. A lány egészen ellágyult.

– És jó éjt, Will! – mondta, mielőtt vissza tudta volna fogni magát.

A fiú felnézett. – Jó éjt, Tessa! – Mintha megint sóvárgás költözött volna a hangjába, de most már nem volt olyan komor, mint korábban. Megsimogatta Churchöt, aki átaludta az egész beszélgetést meg a kandallóban lezuhanó hasáb moráját, és még mindig a könyvállvány tetején hevert.

– Will – kezdte Tessa, de elkésett. A macska éles nyávogással felébredt, és lecsapott a karmaival. Will elkáromkodta magát. A lány nem tudott elrejtetni egy halvány mosolyt, ahogy kilépett az ajtón.

4

Utazás

„A barátság egy lélek két testben.”

Menciusz

CHARLOTTE EGY DÜHÖS KIÁLTÁS KÍSÉRETÉBEN csapta le a papírt az asztalra. – Aloysius Starkweather a legmakacsabb, legképmutatóbb, legcsökönyösebb, legdegeneráltabb... – Elhallgatott, láthatólag küszködni kellett, hogy vissza tudja fogni magát. Tessa soha nem látta még, hogy Charlotte ilyen vékony vonallá szorítaná össze a száját.

– Kérsz egy szinonimaszótárt? – érdeklődött Will. A fiú a szalon egyik foteljában terpeszkedett a kandalló közelében, csizmáját a puffon nyugtatta. Mindkét talpa sáros volt, és most már a puff is. Charlotte máskor lekapta volna a tíz körméről emiatt, de Aloysius reggel érkezett levele, amit összegyűltek megbeszélni, minden figyelmét lekötötte. – Úgy tűnik, kifogytál a szavakból.

– És tényleg degenerált volna? – kérdezte Jem a másik fotel mélyéről. – Mármint a vén szaros majd’ kilencvenéves. Nyilván rég túl van a devianciákon.

– Nem is tudom – felelte Will. – Meglepődnél, mire nem képes egyik-másik vénember az Ördög Fogadóban.

– Nem hiszem, hogy bármi is meglepne bennünket, ha arról van szó, mire képesek az ismerőseid, Will – jegyezte meg Jessamine, aki a kanapén feküdt, homlokán egy nedves ruhával. Még mindig nem keveredett ki a fejfájásból. – Drágám – szólt aggodalmasan Henry, és megkerülte az asztalt, amelyik mögött a felesége ült. – Jól vagy? Kissé... pöttyösnek tűnsz.

Igazat beszélt. Charlotte arcán és nyakán vörös foltok ütöztek ki a dühtől.

– Szerintem elbűvölő – mondta Will. – Azt hallottam, az idei divatban hódítanak a pöttyök.

Henry megveregette felesége vállát. – Szeretnél hideg vizes borogatást? Hogyan segíthetnék?

– Ellovagolhatnál Yorkshire-be, és lecsaphatnád a vén kecske fejét. – Charlotte hangjából áradt az indulat.

– Nem fogja azt a Klávé zokon venni kicsit? – kérdezte Henry. – Általában nem néznek jó szemmel a lefejezésekre meg hasonlókra, tudod.

– Ó! – kiáltott fel elkéseredetten Charlotte. – Az egész az én hibám, igaz? Nem tudom, honnan vettem, hogy hajlandó lesz szívességet tenni nekem. Az az ember egy rémálom.

– Pontosan mit mondott? – kíváncsiskodott Will. – Mármost úgy értem, a levélben.

– Nem hajlandó fogadni sem engem, sem Henryt – felelte Charlotte. – Azt mondja, sosem fogja megbocsátani, amit apám tett. Apám... – Felsőhajtott. – Nehéz ember volt. A Törvény minden betűjét betartotta. Starkweatherékkal ellentétben, akik kicsit tágabban értelmezték a cikkelyeket. Apám közönséges északi vadembereknek gondolta őket, és ezt nyíltan ki is mondta. Nem tudom, mit tett még, de az öreg Aloysius nyilvánvalóan azóta is vérig van sértve. Arról

nem is beszélve, hogy szerinte, ha kíváncsi lennék a véleményére bármivel kapcsolatban, meghívtam volna a legutóbbi tanácsülésre. Mintha az én dolgom lenne!

– Tulajdonképpen miért nem hívták meg? – kérdezte Jem.

– Túl öreg. Az Intézetet sem szabadna vezetnie, de esze ágában nincs lemondani. Wayland konzul eddig nem kényszerítette rá, de a tanácsülésekre nem hajlandó meghívni. Szerintem azt reméli, hogy Aloysius vagy megéri a célzást, vagy meghal végelgyengülésben. Csakhogy Aloysius apja száznégyszáz évig élt. Ha követi a példáját, még tizenöt évig vele kell kihúznunk.

– És ha veled meg Henryvel nem hajlandó szóba állni, nem küldhetnénk valaki mást? – kérdezte unottan Jessamine. – Te vezeted az Intézetet, az Enkláv tagjainak elvileg engedelmeskedniük kell neked.

– Igen, de többen Benedict oldalán állnak közülük – mondta Charlotte. – Ők azt akarják, hogy elbukjak. Fogalmam sincs, kiből bízhatok meg.

– Bennünk biztosan – jelentette ki Will. – Küldj engem és Jemet!

– És mi lesz velem? – kérdezte méltatlankodva Jessamine.

– Hogyhogy veled mi lesz? Gondolom, nem akarsz menni.

Jessamine felemelte a nedves ruha sarkát az egyik szeméről, hogy Willre meredhessen. – Valami bűdös vonaton egészen a dögunalmas Yorkshire-ig? Nem, persze hogy nem. Csak szerettem volna Charlotte szájából hallani, hogy bízik bennem.

– Bízom benned, Jessie, de nyilvánvalóan nem érzed magad elég jól hozzá, hogy útnak indulj. Sajnálom, hogy így alakult, Aloysiusnak mindig gyengéi voltak a szép arcok.

– Újabb ok, hogy én menjek – jegyezte meg Will.

– Will, Jem... – Charlotte az ajkába harapott. – Biztosak vagytok a dolgokban? A Tanács már azután sem repesett a boldogságtól, hogy a saját fejetek után mentetek Mrs. Dark ügyében.

– Hát pedig repesniük kéne. Megöltünk egy veszélyes démont – tiltakozott Will.

– És megmentettük Churchöt – tette hozzá Jem.

– Valamiért kétlem, hogy ezt a javunkra írják – mondta Will. – Az a dög háromszor is belém karmolt a múltkor.

– Ezt viszont valószínűleg a javadra írják – szólt közbe Tessa. – Vagy legalábbis Jem javára.

Will vágott egy grimaszt, de nem tűnt dühösnek. Ilyesféle arccal szokott Jemre nézni, ha a barátja ugratja. Tessa ebben a pillanatban úgy érezte, talán tényleg jóban lehetnének egymással. Végül is a fiú meglehetősen kedves volt vele tegnapelőtt este a könyvtárban.

– Szerintem tartoztok egy úttal az ördögnek – mondta Charlotte.

A vörös pöttyök halványulni kezdtek a bőrén, de továbbra is kétségbeesettnek tűnt. – Ha megtudja, hogy én küldtelek benneteket, valószínűleg szóba sem áll veletek. Bárcsak...

– Charlotte – szúrta közbe Tessa –, tudom, hogyan vehetnénk rá, hogy beszéljen velünk.

Charlotte csodálkozva nézett a lányra. – Tessa, hogy... – Elhallgatott, és felcsillant a szeme. – Ó, értem! Nagyszerű ötlet!

– Mit értesz? – szólalt meg Jessamine a kanapéről. – Milyen ötlet?

– Ha meg tudnánk szerezni valamijét – magyarázta Tessa –, a bőrébe bújhatnék. Talán hozzáférhetnék az emlékeihez, és kideríthetném, mit tud felidézni Mortmainnel és Shade-ékkal kapcsolatban. – Már ha rémlik neki valami egyáltalán.

– Akkor eljössz velünk Yorkshire-be – mondta Jem.

Hirtelen minden tekintet Tessára szegeződött. A lány szólni sem tudott ijedtében.

– Aligha szükséges, hogy elkísérjen bennünket – jegyezte meg Will. – Keríthetünk valamilyen tárgyat, és hazahozhatjuk neki.

– Tessa korábban azt mondta, hogy olyasmit kell használnia, ami erősen kötődik a tulajdonosához – vitatkozott Jem. – Ha kiválasztunk valamit, és az nem bizonyul megfelelőnek...

– Azt is mondta, hogy megteszi egy levágott körömdarab vagy egy hajtincs...

– Szóval azt javaslód, vonatozzunk el Yorkba, keressünk meg egy kilencvenéves embert, ugorjunk rá, és tépjük ki a haját? Garantálom, hogy a Klávé eksztázisba esik.

– Egyszerűen azt mondják majd, hogy megőrültél – közölte Jessamine. – Máris azt gondolják, úgyhogy igazából teljesen mindegy.

– Tessán áll a dolog – mondta Charlotte. – Az ő képességeit akarjuk igénybe venni, neki kell döntenie.

– Azt mondd, vonattal megyünk? – kérdezte Tessa Jemre pillantva.

A fiú bólintott. – A Great Northern vasúttársaság járatai folyamatosan indulnak a King's Crossról. Alig pár óra az út.

– Akkor megyek – vágta rá Tessa. – Még sosem ültem vonaton.

Will felemelte a kezét. – Ennyi? Azért jössz velünk, mert még sosem ültél vonaton?

– Igen – bólintott a lány. Jól tudta, hogy higgadtsága örületbe kergeti Willt. – Nagyon szeretnék vonatozni.

– A vonatok nagy, mocskos, füstös izék – jelentette ki a fiú. – Nem fog tetszeni.

Tessa meg sem rezzent. – Ezt nem tudhatom, amíg ki nem próbálok, igaz?

– Még soha nem úsztam meztelenül a Temzében, de tudom, hogy nem tetszene.

– Viszont gondolj bele, milyen izgalmas lehet valakinek, aki a látnivalókra kíváncsi – mondta Tessa. Jem lehajtotta a fejét, hogy

elrejtse a mosolyát. – Mindegy, nem számít. El akarok menni, és kész. Mikor indulunk?

Will a szemét forgatta, de Jem még mindig mosolygott. – Holnap reggel. Így még sötétedés előtt odaérhetünk.

– Meg kell üzennem Aloysiusnak, hogy számíton rátok. – Charlotte felvette a tollát, de megállt a keze a levegőben. – Rettenetes ötlet? – pillantott körbe a többiekén. – Egyáltalán nem vagyok biztos a dolgomban.

Tessa aggódó tekintettel figyelte. Láta, hogy Charlotte kételkedni kezd a saját ösztöneiben, és ettől csak még jobban meggyűllötte Benedict Lightwoodot és a csatlósait.

Henry a felesége mellé lépett, és gyengéden a vállára tette a kezét.

– Az egyetlen alternatíva, hogy semmit sem teszünk, drága Charlotte-om – szólt. – Márpedig aki nem tesz semmit, az általában nem is jut semmire. Különben is, mi baj történhet?

– Ó, az Angyalra, ezt meg miért kellett megkérdezned? – felelte dühösen Charlotte, de a papír fölé hajolt, és írni kezdett.

Aznap délután került sor Tessa és Sophie második órájára a Lightwood testvérekkel. Miután Tessa felvette az öltözékét, és kilépett a szobájából, a folyosón beleütközött a rá váró Sophie-ba. A szolgáló is felöltözött a tréninghez, haját feszes kontyba rendezte a tarkóján. Komor tekintettel meredt maga elé.

– Mi a baj, Sophie? – kérdezte Tessa, ahogy elindultak egymás mellett.

– Hát, ha kíváncsi rá... – Sophie visszafogta a hangját. – Bridgetről van szó.

– Bridgetről? – Az ír lány szinte láthatatlan volt az érkezése óta, nem úgy, mint Cyril, aki Sophie-hoz hasonlóan fel-alá járt a házban, miközben feladatait teljesítette. Tessa utolsó emléke Bridgetről az

volt, hogy Gabriel Lightwood mellén ül, kezében egy késsel. Egy darabig elszórakoztatta magát a gondolattal. – Mit tett?

– Csak... – Sophie felsóhajtott. – Nem éppen kedves. Agatha a barátom volt, de Bridget... Mi, szolgálók, mindig sokat beszélgetünk egymással, de ő egyszerűen nem hajlandó szóba állni velünk. Cyril barátságos, de Bridget elvan magában a konyhában, és rettenetes ír balladákat énekel. Lefogodom, hogy most is danolászik éppen.

Nem jártak messze a mosogatóhelyiség ajtajától. Sophie intett Tessának, hogy kövesse; együtt közelebb osontak és belestek. A mosogatóhelyiség meglehetősen nagy volt, odabentről ajtók vezettek a konyhába és a kamrába. A tálalót megrakták a vacsorára szánt étellel – hallal és frissen pucolt zöldségekkel. Bridget a mosogatónál állt, haja a nedvességtől összetapadt, hatalmas, égővörös gyűrűkben vette körül a fejét. Énekelt, Sophie jól sejtette. Édes hangja a víz csobogását is elnyomta.

*„Apja a lépcsőn lekísérte,
Anyja szőke haját fésülte,
Nővére a kereszthez vezette,
John bátyja lóra ültette.
Te ott fent vagy, én a földön,
adj egy csókot, s indulj rögtön. ”
Lehajolt a lány egy csókra,
John mély sebet ejtett rajta.
Éles késsel szíven szúrta,
Nem mehetett el a húga. ”*

Nate arca villant fel Tessa előtt; a lány összerezzent. Sophie mintha észre sem vette volna. – Nem is énekel másról – suttogta. – Gyilkosságról és árulásról. Vérről és fájdalomról. Borzasztó. – Hála az égnek, a lány hangja elnyomta a dal végét. Bridget nekiállt

törölgetni, és új ballada éneklésébe fogott, aminek még az előzőnél is melankolikusabb volt a dallama.

*„Miért ázik vérben a kardod,
Edward, Edward?
Miért ázik vérben a kardod,
mondd, miért vagy oly bús?”*

– Elég ebből! – Sophie sarkon fordult, és sietős léptekkel indult meg a folyosón. Tessa követte. – De érti a kisasszony, mire gondolok, ugye? Olyan rettenetesen morbid. Szörnyű egy szobában lakni vele. Sem este, sem reggel nem szól egy szót sem, csak nyöszörög.

– Egy szobában laktok? – döbrent meg Tessa. – De hát az Intézetben annyi üres helyiség van...

– A látogatóba érkező árnyvadászok számára – mondta Sophie. – Nem a szolgálóknak. – Tényszerűen beszélt, mint akinek soha eszébe sem jutna panaszkodni amiatt, hogy több tucatnyi nagyszerű háló áll üresen, miközben ő a gyilkosságokról szóló balladákat éneklő Bridgettrel osztozik egy szobán.

– Beszélhetek Charlotte-tal... – kezdte Tessa.

– Jaj, ne! Ne tegye, kérem! – Megérkeztek az edzőterem ajtajához, és Tessa elkeseredetten fordult a másik lány felé. – Nem szeretném, ha azt hinné, hogy a többi szolgáló miatt panaszkodom. Tényleg nem szeretnék ilyesmit tenni, Miss Tessa.

Tessa épp megígérte volna a cselédnek, hogy egy szót sem szól Charlotte-nak, ha Sophie tényleg ezt szeretné, amikor hangok ütötték meg a fülét az ajtó túloldaláról. Intett Sophie-nak, hogy maradjon csendben, közelebb hajolt, és hallgatózott.

Minden kétséget kizáróan a Lightwood fivérekét hallotta. – El fog jönni a pillanat, amikor mindenkinek el kell számolnia, Gabriel. –

Tessa Gideon mélyebb, nyersebb hangját ismerte fel. – Ebben biztos lehetsz. Márpedig akkor csak az fog számítani, ki hol áll éppen.

– Természetesen apánk oldalán fogunk állni – felelte feszülten Gabriel. – Hol máshol lehetnénk?

Egy pillanatig csönd volt, mielőtt az idősebb testvér válaszolt. – Nem tudsz róla mindent, Gabriel. Fogalmad sincs, mi mindent tett.

– Azt tudom, hogy Lightwoodnak hívnak bennünket, és ő az apánk. Azt is tudom, hogy teljes joggal számíthatott rá, hogy őt nevezik ki az Intézet vezetőjének Granville Fairchild halála után.

– Talán a konzul többet tud róla, mint te. És Charlotte Branwellről is. Az a nő nem olyan ostoba, mint amilyennek gondolod.

– Tényleg? – kérdezte gúnyosan Gabriel. – Az, hogy beengedett bennünket kiképezni az ő drága lányait, vajon nem volt ostobaság? Nem kellett volna azt feltételeznie, hogy az apánknak kémkedünk?

Sophie és Tessa elkerekedett szemmel nézett egymásra.

– Azért egyezett bele, mert a konzul kényszerítette. Aztán meg mindig az ajtónál várnak bennünket, bekísérnek ebbe a terembe, utána meg kikísérnek. Miss Collinsnak és Miss Graynek pedig semmilyen fontos dologról nincsen tudomása. Szerinted mennyit ártunk Mrs. Branwellnek a jelenlétünkkel?

A beálló csendben Tessa szinte hallotta Gabriel duzzogását.

– Ha ennyire lenézed apánkat – mondta végül a fiú –, egyáltalán miért jöttél vissza Spanyolországból?

– Miattad.

Sophie és Tessa az ajtónak támaszkodott, és a fának nyomták a fülüket. Amikor a zár hirtelen engedett, és az ajtó kitárult, mindketten kapkodva egyenesedtek fel, reménykedve benne, hogy az arcukról nem lehet leolvasni, hogy hallgatóztak.

Gabriel és Gideon egy fénykörben állt a szoba közepén, egymással szemben. Tessának csak most tűnt föl, hogy bár a két fivér közül Gabriel a fiatalabb, jó pár centivel magasabb Gideonnál.

Cserébe Gideon izmosabb volt, és a válla is szélesebbnek tűnt. Ujjaival beletúrt szőke hajába, majd kurtán biccentett az ajtóban megjelenő lányoknak. – Szép napot!

Gabriel Lightwood átsietett a helyiségen, hogy üdvözlje őket. Olyan langaléta volt, hogy Tessának nyújtóztatnia kellett a nyakát, ha látni akarta az arcát. Magas lány lévén nem gyakran fordult elő, hogy csak hátrahajtott fejjel tudott felnézni valakire, bár Will és Jem is nagyobbra nőtt nála.

– Miss Lovelace ezúttal is távol maradt? – érdeklődött a fiú anélkül, hogy köszönéssel vesződött volna. Higgadt volt az arca, korábbi ingerültségének csak a nyakára festett harctéri bátorság rúna alatt lüktető ütőere adta jelét.

– Folyamatosan fáj a feje – felelte Tessa, és követte a fiút az edzőterem közepére. – Nem tudjuk, meddig fog gyengélkedni.

– Gyanítom, hogy amíg ezek az órák véget nem érnek – mondta Gideon olyan szárazon, hogy Tessa meglepődött, amikor Sophie felnevetett. A szolgálólány azonnal rendezte a vonásait, de Gideon így is meglepetten, sőt szinte hálásan pillantott rá, mint aki nincs hozzászokva, hogy nevetnek a viccein.

Gabriel hangos sóhajjal szabadított ki két hosszú botot a falra erősített tartóból. Az egyiket Tessa kezébe nyomta. – Ma – kezdte – a háritást és a blokkolást vesszük...

Tessa szokás szerint sokáig éberem feküdt, míg lassan álom jött a szemére. Az utóbbi időben rémálmok gyötörték – általában Mortmait látta bennük, a férfi hideg sűrű szemét és még hidegebb hangját, amint kimérten azt mondja neki, hogy ő teremtette, hogy Tessa Gray nem létezik.

Szemtől szemben állt a férfival, akit kerestek, mégsem tudta, mit akart az tőle valójában. Hogy menjen hozzá feleségül, de miért? Hogy felhasználja a képességét, de mi célból? A lány összerendezte a

rideg, gyíkszerű szempár gondolatára. Még rosszabb volt belegondolni, hogy ennek az embernek köze lehet a születéséhez. Meggyőződése volt, hogy senki nem tudhatja – még a csodálatos, megértő Jem sem –, milyen égető szüksége van rá, hogy megtudja, ki ő valójában. Rettegett, hogy valamiféle szörnyeteg lakozik benne; nemegyszer zihálva ébredt az éjszaka közepén, és a bőrét kaparta, mintha le tudná fejteni magáról, hogy felfedhesse alatta az ördög gúnyját.

Egyszer csak mozgást hallott a folyosóról, aztán valami halkán az ajtó fájának koppant. A lány kivárt egy pillanatot, kibújt az ágyból, és átosont a szobán. Amikor kinyitotta az ajtót, a folyosót üresen találta, csak Jem hegedűjének lágy dallamai hallatszottak a szemközti szobából. Egy kis zöld könyv hevert Tessa lábánál. Felvette, és megnézte az aranyszínű betűkkel a kötet gerincére nyomtatott szavakat. William Beckford: *Vathek*.

Behúzta maga mögött az ajtót, az ágyához vitte a könyvet, és leült, hogy közelebről is megvizsgálja. Nyilván Will hozta neki, senki más nem lehetett. De miért? Mire valók ezek az apró, kedves gesztusok, a beszélgetés a könyvekről, miközben a fennmaradó időben olyan hűvösen bánik vele? Kinyitotta az első oldalnál. Will üzenetet is neki. Sőt nem is egyszerű üzenetet. Egy verset.

Tessának, abból az alkalomból, hogy ajándékba kapta a *Vathek* egy példányát.

*Vathek kalifa hordája hatalmas,
s pokolra tart.
Nem lesz unalmas!
Jó szívvel gondolsz majd rám megint,
Hacsak ajándékom nem lesz siralmas,
S olvasván kacsód nem csak legyint.*

Will

Tessa nevetésben tört ki, aztán a szája elé kapta a kezét. A csudába, Will mindig képes volt megnevettetni, hiába próbált ellenállni. Pontosan tudta, hogy ha csak résnyire is megnyitja a szívét a fiú előtt, az olyan, mintha bevenne egy csipetnyit valamilyen halálos, addiktív kábítószerből. A könyvet, benne Will szándékosan rémes versével, az éjjeliszekrényre ejtette, az ágyra gördült, és a párnába temette az arcát. Az ajtó alatt beszűrődött Jem hegedűjének keserédes szava. Tessa igyekezett elúzni Willt a gondolataiból, és ezúttal sikerrel járt: miután elaludt, a fiú kivételesen nem jelent meg az álmában.

Másnap esett az eső. Tessa hiába vitt magával esernyőt, érezte, hogy a Jessamine-től kölcsönkapott finom kalap ázott zsákvászonként rogyadozik a füle körül, miközben Jemmel, Willel meg a csomagokat cipelő Cyrillel a kocsiból besiettek a King's Cross állomás épületébe. A sötét esőfüggönyön át a lány csak egy impozáns, magas épületet látott nagy óratoronnyal. Odafent szélkakas jelezte, hogy a lány arcát esőcseppekkel elárasztó éles szél éppen északnak fúj.

Az állomásépületben káosz uralkodott: emberek siettek ide-oda, rikkancsok kínálták az újságokat, szendvicsemberek reklámoztak mindenfélét a hajszesztől a szappanig. Egy tweedkabátot viselő kisfiú az édesanyjával a nyomában szaladgált fel-alá. Will odaszólt valamit Jemnek, aztán eltűnt a forgatagban.

– Lelépett, mi? – Tessa hiába küszködött az esernyőjével, nem sikerült összecsuknia.

– Add ide, majd én. – Jem elvette tőle az ernyőt, és egyetlen határozott mozdulattal a helyére kattintotta a szerkezetet.

Tessa félretolta a szeméből nedves haját, és a fiúra mosolygott. Ebben a pillanatban Will is visszatért egy sértődöttnek tűnő hordár

társaságában, aki átvette Cyriltől a poggyászokat, és mogorván noszogatni kezdte őket, mondván, a vonat nem vár estig.

Will Jem botjára pillantott, aztán a szemét összehúzva fordult a hordár felé. – Márpedig ránk várni fog – jelentette ki gyilkos mosollyal.

– Uram! – A hordár dühösen pillantott Willre, de a hangja lényegesen kevésbé tűnt agresszívnek, ahogy a megfelelő peron felé vezette őket. Emberek – rengeteg ember! – özönlöttek Tessa körül, aki egyik kezével Jembe kapaszkodott, a másikkal pedig Jessamine kalapját szorongatta, miközben igyekeztek utat találni a vonathoz. Messze, az állomás végében, ahol a sínek a szabadba vezettek, látta a koromtól foltos, sötétszürke égboltot.

Jem végül besegítette a fülkébe, elrendezték a poggyászt, Will pedig borraivalót nyomott a hordár kezébe az indulni készülő vonat sípszava és az utasokat búcsúztatók kiáltásai közepette. Amint az ajtó becsapódott mögöttük, a szerelvény megindult, és a gőz fehér csíkokban szállt el az ablak előtt, miközben vidáman kattogtak a kerekek.

– Hoztál olvasnivalót az útra? – kérdezte Will, aki Tessával szemben telepedett le. Jem a lány mellé ült, botját a falnak támasztotta.

Tessának eszébe jutott a *Vathek*, benne a fiú versével. Szándékosan az Intézetben hagyta a könyvet, hogy elkerülje a kísértést, valahogy úgy, ahogy az ember egy doboz cukorkát hagy hátra, ha ügyel a súlyára. – Nem – felelte. – Mostanában nem került az utamba semmi, amit feltétlenül el akarnék olvasni.

Will összeszorította a száját, de nem szólt egy szót sem.

– Mindig olyan izgalmas útnak indulni, nem gondoljátok? – Tessa az ablakhoz nyomta az orrát, bár nemigen látott semmit füstön, kormon meg a zuhogó eső szürke függönyén kívül. London csak homályos árnyék volt a távolban.

– Nem – mondta Will. Hátradőlt, és a szemébe húzta a kalapját.

Tessa továbbra is kifelé bámult az ablakon, ahogy fokozatosan maguk mögött hagyták Londont, és vele együtt az esőt is. Nemsokára fehér birkákkal teli zöld mezők között gördültek tova, itt-ott egy falusi templomtorony látszott a távolban. Az ég színe acélszürkéről párás kékre változott, és apró, fekete felhők siklottak a fejük fölött. Tessa elbűvölve gyönyörködött a látványban.

– Sosem jártál még vidéken? – kérdezte Jem, bár Willel ellentétben rajta látszott, hogy valóban kíváncsi.

Tessa megrázta a fejét. – Nem emlékszem, hogy valaha is kitettem volna a lábam New Yorkból. Legfeljebb Coney Islandig mentem el, az meg nem igazán számít vidéknek. Nyilván áthaladtam hasonló helyeken, amikor a Sötét Nővérek elhoztak Southamptonból, de sötét volt, ráadásul végig behúzva tartották a függönyöket. – Levette nedvességtől csöpögő kalapját, és maga mellé fektette az ülésre száradni. – Mégis olyan, mintha már láttam volna ezeket a helyeket. A könyvekben. Folyton azt képzelem, hogy Thornfield Hallt pillantom meg a fákon túl vagy Szelesdombot valamelyik szikla tetején.

– A Szelesdomb Yorkshire-ben van – jegyezte meg Will a kalapja alól –, mi pedig egyelőre igen messze járunk onnan. Még Grant-hamet sem értük el. Yorkshire-ben különben sincs semmi különös. Dombok és völgyek, sehol egy rendes hegy, mint nálunk Walesben.

– Hiányzik Wales? – kérdezte Tessa. Maga sem volt benne biztos, miért kíváncsiskodik. Tudta, hogy Will múltjáról érdeklődni olyan, mintha egy ideges kutyát bökődne meg, mégis képtelen volt tartani a száját.

– Mi hiányozna benne? A birkák meg a kornyikálás? – kérdezett vissza a fiú. – Vagy az a röhejes nyelv? Fe hoffwn i fod mor feddw, fyddai ddim yn cofio fy enw.

– Ez mit jelent?

– Úgy be akarok rúgni, hogy még a saját nevem se jusson eszembe. Hasznos mondat.

– Nem tűnsz patriótának – állapította meg Tessa. – Nem éppen a hegyekről áradoztál?

– Hogy patrióta vagyok-e? – Will határozottan önelégültnek tűnt. – Majd megmondom én neked, mi az igazi patriotizmus. A walesi sárkányt tetováltattam a...

– Látom, jó kedvedben vagy, William — szólt közbe Jem, bár nem volt éle a hangjának. Azért Tessa éppen eleget látta már együtt és külön is a két fiút ahhoz, hogy tudja: ha a teljes keresztnévükön szólítják egymást a becézett alak helyett, az biztosan jelent valamit. – Ne feledd, Starkweather ki nem állhatja Charlotte-ot, szóval ha ilyen a hangulatod...

– Megigérem, hogy egy bűbáj leszek veled. – Will kihúzta magát, és megigazította összenyomódott kalapját. – Úgy elbűvölöm, hogy ha végeztem, tehetetlenül fekszik majd a földön, és azt sem tudja, fiú-e vagy lány.

– Nyolcvankilenc éves – mormogta Jem. – Lehet, hogy nélküled is így fog járni.

– Ezek szerint éppen tartalékolod azt a bűbajt? – érdeklődött Tessa. – Gondolom, nem akarod ránk pazarolni.

– Pontosan – bólintott elégedetten Will. – És Starkweatheréknek nem Charlotte-tal van bajuk, Jem, hanem az apjával.

– Az apák bűnei – szólt Jem. – Nem valószínű, hogy bárkit is megkedvelnének a Fairchild család tagjai vagy a velük kapcsolatban állók közül. Charlotte még Henryt sem engedte el...

– Mert ahányszor Henry egyedül teszi ki a lábát a házból, nemzetközi konfliktust kockáztatunk – mondta Will. – De igen, fel nem tett kérdésemre azt válaszolom, hogy tisztában vagyok veled, mivel bízott meg bennünket Charlotte, és szándékomban áll

viselkedni. En sem látnám szívesebben azt a bandzsa Benedict Lightwoodot meg a förtelmes fiait az Intézet élén, mint bárki más.

– Nem is förtelmesek – helyesbített Tessa.

Will pislogva nézett rá. – Mi?

– Gideon és Gabriel – felelte a lány. – Nagyon jóképűek, egyáltalán nem förtelmesek.

– A lelkük mélyének mérhetetlen feketeségére céloztam – magyarázta síri hangon Will.

– És szerinted mégis milyen színű a te lelked mélye, Will Herondale?

– Mályva.

Tessa Jenire pillantott segítséget remélve, de a fiú csak mosolygott.

– Talán meg kéne beszélnünk a stratégiánkat. Starkweather gyűlöli Charlotte-ot, és tudja, hogy ő küldött bennünket. Szóval hogyan férközhetnének a kegyeibe?

– Tessa felhasználhatná a bájait – javasolta Will. – Charlotte azt mondta, Starkweather gyengéi a csinos lányok.

– Mivel magyarázta Charlotte a jelenléteket? – Tessa csak most jött rá, hogy ezt a kérdést sokkal korábban fel kellett volna tennie.

– Igazából sehogy, csak a nevünket üzente meg. Elég kurtán-fúr-csán oldotta meg a dolgot – mondta Will. – Azt hiszem, ránk marad, hogy előálljunk valamilyen hihető történettel.

– Nem mondhatjuk, hogy árnyvadász vagyok, azonnal tudni fogja, hogy nem így van. Nincsenek rajtam Jelek.

– Ahogy a boszorkánymesterek jele is hiányzik rólad. Azt fogja hinni, hogy mondén vagy – gondolkodott hangosan Jem. – Átváltozhatnál, de...

Will elgondolkodva mérte végig a lányt. Bár Tessa tudta, hogy ez semmit sem jelent – sőt, igazából a semminél is kevesebbet –, mégis

megremegett, mintha a fiú az ujjával simította volna végig a nyakszirtjét. Kényszerítette magát, hogy hűvösen állja Will tekintetét.

– Talán mondhatnánk azt, hogy egy zakkant szűz nénikénk, aki ragaszkodik hozzá, hogy bárhová megyünk, a gardedámunk legyen?

– Az én nénikém vagy a tied? – kérdezte Jem.

– Jogos, egyikünkre sem hasonlít. Esetleg lehet, hogy egy lány, aki örülten belém szeretett, és állandóan a nyomomban jár.

– Az alakváltoztatáshoz értek, Will, nem a színjátszáshoz – mondta Tessa, mire Jem hangosan felnevetett. Will dühösen pillantott a másik fiúra.

– Most ő volt a jobb – állapította meg Jem. – Ez is előfordul néha, nem igaz? Talán a menyasszonyomként kellene bemutatnunk Tessát. Mondhatnánk a vén bolond Aloysiusnak, hogy hamarosan sor kerül a felemelkedésére.

– Felemelkedés? – Tessa semmi ilyesmire nem emlékezett a kódexből.

– Amikor egy árnyvadász mondént választ feleségül...

– De hát azt hittem, hogy az tilos – csodálkozott a lány. A vonat hirtelen eltűnt egy alagútban, és a fülke sötétségbe burkolózott, mégis magán érezte Will borzongató tekintetét.

– Az is, hacsak a Végzet Kelyhe segítségével nem avatják az illető mondént árnyvadásszá. Ritkán fordul elő, de van rá példa. Amennyiben az árnyvadász kérvényt terjeszt be, hogy emeljék fel a jövőbelijét, a Klávénak az előírások szerint legalább három hónapig kell gondolkodnia. Eközben a mondén tanulmányozza az árnyvadászok kultúráját...

Jem hangját elnyomta a mozdony sípolása, ahogy a vonat kibukkant az alagútból. Tessa Willre nézett, de a fiú mereven bámult kifelé az ablakon. Nyilván csak képzelte, hogy őt figyeli.

– Talán nem is olyan rossz ötlet – mondta a lány. – Amúgy is elég sokat tudok már, majdnem teljesen kiolvastam a kódexet.

– Logikusnak tűnne, hogy magammal hoztalak – folytatta Jem –, mivel a felemelkedésre várva nyilván más Intézetekkel is meg akarsz ismerkedni a londoni mellett. – Willhez fordult. – Szerinted?

– Ez sem rosszabb ötlet a többinél. – A fiú még mindig kifelé nézett az ablakon; a táj errefelé kopárabb volt, a termékeny földeket maguk mögött hagyták. A falvak is eltűntek, csak egy-egy keskeny zöldes-szürkés legelő látszott a fekete sziklák között.

– Hány Intézet van a londonin kívül? – kérdezte Tessa.

Jem az ujjain kezdett számolni. – Nagy-Britanniában? Van egy Londonban, Yorkban, Tintagel közelében, Cardiffban és Edinburghban. Ezek mind kisebbek, és a londoni Intézet alá tartoznak, mi viszont egyenesen Idrisnek tartozunk felelősséggel.

– Gideon Lightwood azt mondta, a madridi Intézetben járt. Mi a csudát keresett ott?

– Leginkább nyilván csak a napot lopta – felelte Will.

– Miután tizennyolc évesen véget ér a kiképzésünk – magyarázta Jem, mintha a másik fiú meg sem szólalt volna –, biztatnak bennünket, hogy utazzunk, töltsünk időt más Intézetekben, szerezzünk tapasztalatokat más vidékek árnyvadász kultúráiról. Mindenhol új technikákat, helyi trükköket lehet tanulni. Gideon alig pár hónapot töltött távol. Ha Benedict ilyen hamar hazahívta, az azt jelenti, hogy biztosnak gondolja a kinevezését az Intézet élére. – Jemen látszott az aggodalom.

– Csakhogy téved – jelentette ki határozottan Tessa. Mivel a nyugtalanság csak nem akart eltűnni Jem szürke szeméből, gyorsan témát váltott. – Hol van a New York-i Intézet?

– Nem jegyeztük meg mindegyiknek a címét, Tessa. – Volt valami különös és fenyegető Will hangjában.

Jem összehúzott szemmel nézett rá. – Minden rendben?

Will levette a kalapját, és maga mellé fektette az ülésre. Pár pillanatig komolyan, rezzentélen tekintettel nézett útítársaira.

Gyönyörű, mint mindig, gondolta Tessa, de ezúttal volt benne valami szürke, szinte fakó. Általában magas hőfokon égett, most azonban alig pislákol a szemében a fény. Olyan volt, mintha hegynek fölfelé kellett volna görgetnie egy sziklát, mint Sziszüphosznak. – Túl sokat ittam tegnap este – bökte ki végül.

Komolyan, ennek meg mi értelme, Will? Szerinted nem tudjuk mind a ketten, hogy hazudsz?– kérdezte kis híján hangosan is Tessa, de Jem egyetlen pillantásával beléfojtotta a szót. A fiú aztán Will felé fordult, és nyugtalanul méregette. Tessa látta rajta, hogy ő sem hiszi el az ivós történetet egyetlen pillanatig sem. – Nos – szólt végül Jem.

– Bár létezne józanság rúna!

– Igen. – Will állta a másik fiú tekintetét. Mintha valamelyest felengedett volna. – Ha visszatérhetnénk a tervedhez, James. Tetszik, egyetlen dolgot kivéve. – Előrehajolt. – Ha Tessát a menyasszonyodként próbáljuk beadni, szüksége lesz egy gyűrűre.

– Gondoltam rá – felelte Jem, meglepve ezzel Tessát, aki mostanáig azt hitte, hogy a fiú ott helyben találta ki az egész mesét a felemelkedéssel. A mellényzsebébe nyúlt, elővett egy gyűrűt, és a tenyerére fektetve a lány felé nyújtotta. Hasonlított arra a gyűrűre, amit Will szokott viselni, azonban repülő madarak helyett egy vártorony csipkés mellvédjének képét vették rá gondos kezek. – A Carstairs család gyűrűje – mondta. – Ha megtennéd...

Tessa elvette az ékszert, és bal keze gyűrűsujjára csúsztatta, ahová valami varázslat folytán pontosan illeszkedett. Úgy érezte, mondania kéne valami olyasmit, hogy „köszönöm”, vagy hogy „ez gyönyörű”, de persze a fiú nem a kezét kérte meg, és még csak nem is ajándékot adott át neki. – Charlotte nem visel gyűrűt – szólt inkább.

– Azt hittem, az árnyvadászok egyáltalán nem szoktak.

– Nem is szoktunk – mondta Will. – Eljegyzéskor a vőlegény általában átadja a menyasszonynak a családi gyűrűt, az esküvőn

viszont nem gyűrűt, hanem rúnát cserélnek. Egy kerül a karra, egy pedig a szív fölé.

– „Tégy engem mint egy pecsétet a te szívedre, mint egy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem” – szavalt Jem. – Énekek éneke.

„Kemény, mint a sír a buzgó szerelem”? – Tessa felhúzta a szemöldökét. – Hát ez nem valami... romantikus.

– „Lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.” – Will felhúzta a szemöldökét. – Mindig azt hittem, hogy a nők romantikusnak találják a férfiak túlbuzgóságát a szerelemben.

– Hát a mondén esküvőkön nem emlegetik a sírt – jegyezte meg Tessa. – Bár lenyűgöz, hogy így tudod idézni a Bibliát. Jobban, mint Harriet nénikém.

– Hallottad ezt, James? Harriet nénikéjéhez hasonlított bennünket. Jem szokás szerint meg sem rezdült. – Minden vallásos szöveget ismernünk kell – magyarázta. – Nekünk ezek használati utasítások.

– És bemagoltatják őket az iskolában? – Tessa csak most jött rá, hogy sem Jemet, sem Willt nem látta a tanulmányaival foglalkozni, amióta az Intézetbe került – Vagy a magánórákon?

– Igen, bár sejteted, hogy Charlotte az utóbbi időben erősen elmaradt a tanításunkkal – felelte Will. – Az embert vagy magántanárok tanítják, vagy Idrisbe jár iskolába. Mármint amíg be nem tölti a tizenéveseket, amitől szerencsére már sem Jem, sem én nem járunk messze.

– Melyikötök az idősebb?

– Jem – felelte Will.

– Én – felelte Jem.

A két fiú összevetett, ahogy szinte egyszerre szólaltak meg. – Bár csak három hónappal – tette hozzá Will.

– Tudtam, hogy ezt muszáj lesz megjegyezned – vigyorgott Jem.

Tessa egyik fiúról a másikra nézett. Külsejüket és természetüket illetően nem is különbözhetek volna jobban egymástól. És mégis. – Ezt jelenti, hogy parabataiok vagytok? – kérdezte. – Befejezitek egymás mondatait meg ilyesmi? Mert erről a kódex nem ír valami sokat.

A két fiú összenézett, aztán Will könnyedén megrántotta a vállát. – Nehéz elmagyarázni – mondta kissé fennhéjázón. – Aki nem tapasztalta...

– Azt akartam kérdezni – vágott a szavába Tessa –, hogy azért ugye nem tudtok egymás gondolataiban olvasni?

Jem felhőrdült. Will ragyogó kék szeme elkerekedett. – Olvasni egymás gondolataiban? Jézusom, dehogy!

– Akkor mi értelme az egésznek? Odáig értem, hogy az eskütök szerint megvédték egymást, de ugyanúgy meg kell védenetek a többi árnyvadászt is, nem?

– Többről van szó – magyarázta komolyan Jem. – A parabataiok gondolata egy régi meséből, Jonathán és Dávid történetéből származik. „A Jonathán lelke egybeforr a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atyja házához. Es szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét.” Harcosok voltak, akiknek a lelke egybekötött a Mennyek által. Ők adták az ötletet Jonathan Shadowhunternek, hogy a Törvénybe belevegye a parabataiokat is.

– De nem csak két férfi lehet parabatai, ugye? Lehet egy férfi meg egy nő vagy két nő is?

– Persze – bólintott Jem. – Az egyetlen kikötés, hogy mindenkinek tizennyolc évesen kell parabatait választania. Idősebb korban már nem foghatunk bele a rituáléba. És nem csak arról van szó, hogy segítjük egymást a harcban. A tanács előtt állva kell letenni az esküt, hogy az életedet adod a parabataiodért, ha kell. Oda mész,

ahová ő megy, ott temetnek el, ahol őt is. Ha egy nyílvesző Will felé tartana, az esküm értelmében elé kéne állnom, hogy a testemmel óvjam meg.

– Nagyon praktikus – jegyezte meg Will.

– Es természetesen neki is kötelessége ugyanezt megtenni fordított esetben – folytatta Jem. – Akárhogy jár a szája, soha nem szegné meg az esküjét vagy a Törvényt.

Szigorú pillantást vetett Willre, aki halványan elmosolyodott, miközben kifelé nézett az ablakon.

– Te jó ég! – szólt Tessa. – Mindez nagyon megható, de nem egészen világos, milyen előnyökkel jár.

– Nem mindenkinek van parabataia – felelte Jem. – Ami azt illeti, nagyon kevesen találunk megfelelő társat a rendelkezésre álló időben. Akinek sikerül, az tud kiből erőt meríteni a csatában. Az a rúna, amit a parabataiod rajzol rád, mindig hatékonyabb, mint amit magadnak készítesz, vagy amit egy harmadik személytől kapsz. Ráadásul léteznek olyan rúnák is, amiket a magányos árnyvadászok nem tudnak kihasználni, mert kettőnk közös erején alapulnak.

– De mi van, ha valaki úgy dönt, hogy már nem akar parabatai lenni? – érdeklődött kíváncsian Tessa. – Meg lehet szakítani a köteléket?

– Szentséges isten, te nő! – sóhajtott fel Will. – Létezik egyáltalán olyan kérdés, amire nem akarod tudni a választ?

– Nem tudom, miért ne mondhatnánk el neki. – Jem mindkét kezét botja fogantyúján nyugtatta. – Minél többet tud, annál könnyebben fogja eljátszani, hogy a felemelkedésre vár. – Tessához fordult. – A köteléket csak kivételes esetben lehet megszakítani. Ha egyikünk alvilágivá vagy mondénná válna, nem maradhatnánk tovább parabataiok. És persze ha az egyikünk meghal, a másik szabad lesz. Egy árnyvadász életében csak egyszer vehet részt a rituáléban.

– Olyan, mint az esküvő a katolikusoknál, nem? – kíváncsiskodott tovább Tessa. – Ott volt például VIII. Henrik. Új vallást kellett alapítania, hogy megszabadulhasson a fogadalmától.

– Míg a halál el nem választ – bólintott Will, tekintetét továbbra is a vonat mellett elsuhanó tájra szegezve.

– Nos, Willnek nem kell új vallást alapítania, hogy megszabaduljon tőlem – jegyezte meg Jem. – Hamarosan megszabadul.

Will élesen pillantott a fiúra, de Tessa szólalt meg először. – Ne mondj ilyet – dorgálta meg a fiút. – Megtalálhatják a gyógymódot a betegségedre. Soha nem szabad feladnod a reményt.

Szinte hátrahőkölt Will dühösen izzó tekintetétől. Jem észre sem vette, higgadtan, távolságtartóan válaszolt. – Nem adtam fel a reményt – mondta. – Csak más dolgokban reménykedem, mint te, Tessa Gray.

Ahogy teltek az órák, Tessa fejét a tenyerének támasztva elbóbiskolt, a vonatkerekek tompa kattogása beleszövődött az álmaiba. Arra ébredt, hogy Jem gyengéden rázza a vállát, a vonat sípol, és egy vasutas York állomás nevét kiáltja. Táskák, kalapok és hordárok forgataga közepette léptek ki a peronra. Közel akkora nyüzsgés sem volt, mint a King's Cross pályaudvaron, ellenben a gyönyörű boltíves üveg- és vastetőkön keresztül még a szürkés-feketés égboltot is láthatták.

A peronok látszólag a végtelenbe nyúltak. Tessa, Jem és Will az állomásépület közelében állt, ahol az arany számlapú órák arról tanúskodtak, hogy mindjárt este hat. Északabbra jártak, az ég már kezdett sötétedni, és lassan beköszöntött a szürkület.

Éppen csak megálltak az egyik óra alatt, amikor egy férfi lépett elő az árnyékból. Tessa kis híján felsikoltott, amikor megpillantotta. Az idegen vastag köpenyt viselt, fekete kalapja mintha viaszosvászonból készült volna, csizmája vén tengerészek lábbelijére

emlékeztetett. Fehér szakállát hosszúra növesztette, sűrű szemöldöke ugyancsak fehér volt, és vonalat rajzolt a homlokára. Will vállára tette a kezét. – Ti vagytok a nephilimek? – kérdezte mogorván, erős tájszóval.

– Édes istenem! – Will színpadias mozdulattal a szívéhez kapott. – Csak nem Coleridge vén tengerésze?

– Aloysius Starkweather kérésére jöttem. Maguk érkeztek hozzá vagy nem? Nem érek rá egész éjjel.

– Fontos találkozója van egy albatrosszal? – érdeklődött Will. – Nem szívesen tartanám föl.

– A barátom azt szeretne volna mondani – szólt Jem –, hogy valóban mi vagyunk a londoni Intézetből érkezett árnyvadászok. Charlotte Branwell küldött bennünket. Ön pedig...?

– Gottshall vagyok – felelte nyersen a férfi. – A családom lassan három évszázada szolgálja a yorki Intézet árnyvadászeit. Átlátok az álcán, ifjak. Kivéve ezt itt – tette hozzá Tessa felé fordulva. – Ha valamilyen varázslat védi, hát ehhez hasonlót sem pipáltam még.

– Mondén. A felemelkedésre vár – mondta gyorsan Jem. – Nemsokára feleségül veszem. – Gyengéden megfogta Tessa kezét, és úgy fordította, hogy Gottshall láthassa rajta a gyűrűt. – A Tanács úgy gondolta, hogy hasznára válna, ha a londoni után egy másik Intézetet is megismerhetne.

– Mr. Starkweathert értesítették erről? – A férfi szeme megvillant kalapja karimája alatt.

– Attól függ, mit mondott neki Mrs. Branwell – felelte Jem.

– Nos, a maguk érdekében remélem, hogy mindent tisztáztak. – Az öreg szolgáló felhúzta a szemöldökét. – Ha van ember ezen a világon, aki jobban gyűlöli a meglepetéseket Aloysius Starkweathernél, hát én még nem találkoztam a kuraf... a szerencsétlennel. Bocsásson meg, kisasszony!

Tessa mosolyogva biccentett, de közben elszorult a gyomra. Egyik fiúról a másikra pillantott, de Jem és Will is derűsnek és Higgadtnak tűnt. Vele ellentétben ők biztosan hozzászórtak az ilyen fortélyokhoz, gondolta. Korábban is játszott már szerepet, de olyankor nem saját magát alakította, mindig valaki másnak a bőrébe bújt. Valamiért megrémisztette a gondolat, hogy a saját arcát kell adnia a hazugságokhoz. Remélte, hogy Gottshall túloz, bár valami – talán a villanás a férfi szemében, amikor ránézett – azt súgta, hogy nem így van.

5.

A múlt árnyai

*De bú-ruhás átkok sereggel
Szállták meg a király honát:
Sirassuk őt! mert soha reggel
Nem süt már éjszakáin át!
S háza körül a halk dicsőség
Ma már csak oly-
Mód zengi őt, mint rege hőjét,
Kit elhantolt a kor.*

Edgar Allan Poe: *A kísértetes palota* (Babits Mihály fordítása)

TESSA JÓFORMÁN ÉSZRE SEM VETTE AZ ÁLLOMÁS BELSEJÉT, ahogy Starkweather szolgálója átvezette őket a zsúfolt előtéren. Mindenfelé emberek lökdösődtek, füst és készülő étel szaga terjengett. A falakon a Great Northern Vasút meg a yorki és az észak-midlandi vonalak fakuló táblái lógtak. Nemsokára odakint találták magukat az állomás előtt a szürke, esővel fenyegető ég boltíve alatt. Az egyik oldalon egy hatalmas szálloda emelkedett a félhomályos horizont előtt; Gottshall arrafelé terelte őket. A bejárat

közelében fekete kocsi várt rájuk, az ajtaján a Klávé négy C betűjével. Elrendezték a poggyász beszálltak, a kocsi pedig útnak indult, és elvegyült a Tanner forgalmában.

Will majdnem egész úton csendben maradt, karcsú ujjjaival fekete nadrágjának térdén dobolt, és elgondolkodva révedt a semmibe. Jem helyette is beszélt, áthajolt Tessa előtt, és félrehúzta a lány mellett a kocsi függönyét. Megmutatta neki a temetőt, ahol a kolerajárvány áldozatai nyugodtak, és az előttük emelkedő ősi szürke városfalakat, tetejükön a gyűrűjébe vésett mintához hasonló mellvédekkel. A falon belül keskenyebbek lettek az utcák. Olyan, mint London, gondolta Tessa, csak kisebb. Még a boltok, amik előtt elhaladtak

– egy hentes meg egy rövidáru-kereskedés – is apróbbak voltak. A mellettük elsziető járókelők viszont – főleg a szitáló eső elől arcukat a gallérjuk mögé rejtő férfiak – nem öltöztek olyan divatosan. Látszott rajtuk, hogy vidékiek, éppen úgy, mint az időnként Manhattanbe utazó gazdákon, akiket vörös lapátkezükről meg arcuk napsütötte barnaságáról lehetett felismerni.

A kocsi egy keskeny utcából széles térre ért; Tessa mélyen beszívta a levegőt. Gyönyörű katedrális emelkedett előttük, gótikus mészkőtornyai úgy döfték át a szürke égboltot, akár Szent Sebestyén testét a nyílveszők. Az épület elejének falmélyedéseiben különböző szobrok sorakoztak. – Ez az Intézet? Édes istenem, sokkal nagyszerűbb, mint a londoni...

Will elnevette magát. – Néha egy templom tényleg csak egy templom, Tess.

– Ez a yorki székesegyház – magyarázta Jem. – A város büszkesége. Nem az Intézet. Az a Goodramgate-en van. – Szavai megerősítést nyertek, amikor a kocsi elfordult a katedrálisról, végighajtott a Deangate-en, majd a keskeny Goodramgate kockakövein zötykölődött tovább, amíg át nem gördültek egy két Tudor-kori épület között nyíló kis vaskapun.

Amikor kibukkantak a túloldalon, Tessa megértette, miért nevetett Will. Barátságosnak tűnő templom előtt álltak, amit kőkerítés és hibátlan pázsit vett körül, de nem volt fogható a székesegyház nagyszerűségéhez. Amikor Gottshall kinyitotta az ajtót, és kíségette Tessát, a lány néhány sírkövet pillantott meg az esőtől nyirkos fűben. Olyan volt, mintha valaki temetőt akart volna itt létrehozni, de idővel meggondolta volna magát.

Az ég majdnem teljesen fekete volt, csak itt-ott úszott a csillagfényben néhány átlátszónak tűnő szürke felhő. A lány Jem és Will ismerős hangját hallotta a háta mögül, előtte nyitva állt a templom ajtaja, odabent gyertyák fénye reszketett. Hirtelen testetlennek érezte magát, mintha csak önmaga szelleme lenne, és erre a különös helyre jött volna kísérteni, távol mindentől, amit New Yorkban megismert. Megborzongott, és nem csak a hidegtől.

Egy kéz simította végig a karját, és meleg lehelet mozgatta meg a haját. Tudta, ki az, nem is kellett megfordulnia. – Bemegyünk, jegyesem? – suttogta a fülébe Jem. A lány érezte a fiú csontjaiban vibráló elfojtott nevetést, és kis híján elmosolyodott. – Szálljunk szembe az oroszlánnaal a saját barlangjában!

Tessa belekarolt a fiúba, majd együtt sétáltak fel a templom lépcsőjén. A küszöbről visszánézett, és Willt látta, aki utánuk bámult, és oda sem figyelt a kezét a vállára téve beszélő Gottshallre. Találkozott a tekintetük, de a lány gyorsan elfordította a fejét. Willel farkasszemet nézni nemcsak zavarba ejtő tudott lenni, de rosszabb esetben egyenesen szédítő is.

A templom kicsi és sötét volt a londoni Intézethez képest. A falak mellett húzódó, kortól sötét padok fölött boszorkányfény fáklyák égtek megfeketedett tartóikban. Az elől sorakozó gyertyák fénye alatt az árnyvadászok fekete ruháját viselő öregember állt. Sűrű ősz haja és szakálla kuszán vette körül a fejét, busa szemöldöke félig eltakarta szürke-fekete szemét. Bőrén nyomot hagytak az évek. Kis

híján kilencven éve ellenére egyenes volt a háta, a mellkasa pedig olyan vaskos, akár egy fatörzs.

– Te vagy az ifjú Herondale, igaz? – mordult fel a férfi, amikor Will elé lépett, hogy bemutatkozzon. – Félig monden, félig walesi, és úgy hallom, mindegyikből a legrosszabb fajta.

Will udvariasan elmosolyodott. – Diolch⁶.

Starkweather elhúzta a száját. – Korcs nyelv – dörmögte, és Jem felé fordította a tekintetét. – James Carstairs. Még egy vásott kölyök az Intézetből. Komolyan fontolgatom, hogy elküldelek benneteket a nyavalyába innen. Charlotte Fairchild, az a felkapaszkodott kis fruska azt hiszi, csak úgy ukmukfukk rám szóhat benneteket. – Neki is volt némi yorki akcentusa, de sokkal enyhébb, mint a szolgájának

– Annak a családnak egyetlen tagja sem tudott viselkedni soha. Az apját sem állhattam, és őt sem...

Ahogy villogó szeme megállapodott Tessán, tátva maradt a szája, mintha valaki hirtelen megpofozta volna. A lány Jemre pillantott, de láthatólag ő sem értette, miért hallgatott el Starkweather a mondat közepén. Will azonnal kapcsolt.

– Bemutatom Tessa Grayt, uram – mondta. – Mondén lány, de Carstairs barátom jegyese, aki a felemelkedésére vár.

– Azt mondod, monden? – Starkweathernek elkerekedett a szeme.

– Hamarosan felemelkedik – folytatta Will a tőle telhető legkellemesebb hangon. – A londoni Intézet hűséges barátja, és reméljük, hamarosan a sorainkban tudhatjuk.

– Egy monden – ismételte az öregember, majd hevesen köhögni kezdett. – Nos, változnak az... Igen, hát gondolom... – Tekintete ismét Tessa arcára vándorolt, aztán a csomagok között mártírként álldogáló Gottshallhez fordult. – Szólj Cedricnek és Andrew-nak, hogy segítsenek a szobájukba vinni a vendégeink poggyászait –

---

⁶ Köszönöm – walesiül.

mondta. – És szólj Ellennek, hogy Cooknak még három adag vacsorát kell felszolgálnia. Lehet, hogy elfelejtettem értesíteni a vendégeink érkezéséről.

A szolgáló tátott szájjal meredt az urára, majd szinte kábán bólintott. Tessa meg tudta érteni. Starkweather eredetileg nyilvánvalóan haza akarta zavarni őket, az utolsó pillanatban azonban meggondolta magát. A lány Jemre pillantott, de nyilvánvalóan ő is éppen olyan értetlenül állt a történetek előtt. Csak a kóristafiúkhoz méltón ártatlan képet vágó Will tett úgy, mintha nem is számított volna másra.

– Nos, akkor indulás – szólta Starkweather mogorván, anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna Tessára. – Nem kell itt álldogálnotok. Kövessetek, megmutatom a szobáitokat.

– Az Angyalra! – mondta Will, és villájával beletúrt a tányérján heverő barnás masszába. – Hát ez meg mi akar lenni?

Tessának el kellett ismernie, hogy ezt nem könnyű megállapítani. Starkweather szolgálói – többnyire hajlott hátú öregemberek és öregasszonyok meg egy savanyú képű házvezetőnő – engedelmeskedtek az utasításnak, és három új terítéket helyeztek el az asztalon a vacsorához. Az ezüstpálban érkező sötét, darabos, raguszerű valamit felszolgáló fekete ruhás nő olyan hajlott és öreg volt, hogy Tessa kis híján felpattant a székéről, hogy a segítségére siessen. Amikor a cseléd végzett, sarkon fordult, és kicsoszogott a szobából. Jem, Tessa és Will magukra maradtak az asztalnál.

Starkweathernek is megterítették, ő azonban egyelőre nem került elő. Tessa arra gondolt, hogy a helyében ő sem rohant volna megenni ezt a ragut. A túlfőtt hozzávalóktól és rágós hústól sűrű étel még a szoba félhomályában sem tűnt valami étvágygerjesztőnek. A zsúfolt helyiségben csak néhány gyertya égett, az üres kandalló fölött foltos, fényét vesztett tükör lógott a barna tapétán. Tessa szörnyen

kényelmetlennek találta a Jessamine-től erre az alkalomra kölcsönkért és Sophie segítségével átalakított kék taft estélyi ruhát, aminek az egészségtelen fényben inkább egy zúzódásra emlékeztetett a színe.

Mindent egybevéve azért igen különösnek tűnt, hogy a házigazda meghívta őket vacsorára, aztán ő maga nem jelent meg. A korábban ragut tálaló cselédhez hasonlóan hajlott hátú és öreg szolgáló kísérte Tessát a nehéz, faragott bútorokkal telezsúfolt hatalmas, barlangszerű szobájába. Itt is félhomály uralkodott, mintha Starkweather az olajon meg a gyertyákon akart volna spórolni – bár Tessa legjobb tudomása szerint a boszorkányfény ingyen volt. Talán a férfi egyszerűen szerette a sötétet.

A helyiség emellett hűvösnek és elég baljósatúnak is tűnt. A rostély mögött égő gyenge tűz nem sok meleget adott. A kandalló két oldalára egy-egy cikázó villámot véstek. Ugyanez a motívum díszítette a jéghideg vízzel teli fehér kancsót is, amiből Tessa kezét és arcot mosott. Miközben gyorsan megtörölközött, azon gondolkodott, vajon miért nem emlékszik erre az ábrára a kódexből. Nyilván valami nagyon fontosra utal. A teljes londoni Intézetet a Klávé szimbólumai díszítették, mint a tóból kiemelkedő Angyal vagy a négy egymásba fonódó C betű.

Mindenhol súlyos, öreg portrék függtek – a lány hálószobájában, a folyosókon, még a lépcsők felett is. Miután átöltözött az estélyi ruhájába, és meghallotta a vacsorához hívó csengőt, Tessa levonult a csicsásra faragott Jakab-korabeli lépcsőházban. Az egyik fordulónál megállt, hogy megbámulja egy hosszú szőke hajú, ódivatú gyerekruhát viselő nagyon fiatal lány portréját, akinek hatalmas szalag fogta össze a fürtjeit. A kislány beesett, sápadt, betegesnek tűnő arcában szinte világított a szeme. Az egyetlen dolog, ami világít ezen a sötét helyen, gondolta Tessa.

– Adele Starkweather – olvasta fel egy hang a festményhez tartozó réztáblát a háta mögül. – 1842.

A lány odakapta a fejét, és Willt vette észre, aki hátratett kézzel, terpeszállásban, szemöldökét összehúzva tanulmányozta a képet.

– Mi az? Úgy látom, nem tetszik. Nekem igen. Nyilván Starkweather lánya. Vagyis azt hiszem, inkább az unokája lehet.

Will megrázta a fejét, és a portréről Tessára nézett. – Semmi kétség. Az egész épületet úgy rendezték be, mintha egy család otthona lenne. Nyilvánvaló, hogy a Starkweatherek generációk óta élnek a yorki Intézetben. Láttad a villámokat?

Tessa bólintott.

– A Starkweatherek szimbóluma. Legalább annyi van itt a családból, mint a Klávéból. Nem szép dolog, hogy úgy viselkednek, mintha az övük lenne ez a hely. Senki nem örökölhet egy Intézetet. A vezetőt mindig a konzul nevezi ki. Maga az épület is a Klávé tulajdona.

– A londoni Intézetet is Charlotte szülei irányították előtte.

– Ez az egyik ok, amiért az öreg Lightwoodot annyira érzékenyen érinti az ügy – felelte Will. – Az Intézetek vezetésének elvileg nem kellene szükségszerűen családon belül maradnia. A konzul nem bízta volna Charlotte-ra a posztot, ha nem találta volna úgy, hogy ő a megfelelő személy a feladatra. És ez így is csak egy generáció. Ez.

– Karjával széles kört írt le, mintha egyetlen mozdulatba akarná belefoglalni a festményeket, a lépcsőfordulót meg a furcsa, magányos Aloysius Starkweathert. – Nos, nem csoda, ha a vénember azt hiszi, hogy joga van kidobni bennünket innen.

– A nénikém azt mondta volna, hogy dilis, mint a huzat. Lemegyünk vacsorázni?

Will ritka kedves gesztusai egyikével felajánlotta a karját, Tessa pedig elfogadta. Közben rá sem pillantott a fiúra, aki vacsorához

kiöltözve is olyan jóképű volt, hogy elállt tőle a lélegzete. Úgy vélte, nem árt, ha észnél marad.

Jem már az étkezőben várt, amikor megérkeztek, Tessa pedig letelepedett mellé, hogy együtt várakozzanak a házigazdára. Starkweathert várta a raguval teli tányér, még a poharát is megtöltötték vörösborral, ő maga azonban csak nem akart előkerülni. Egy idő után Will egy vállrándítást követően enni kezdett, de hamarosan olyan képet vágott, mint aki azt kívánja, bár ne tette volna.

– Ez meg mi? – A villájára bökött egy szerencsétlen ételdarabot, és szemmagasságba emelte.

– Paszternák – felelte Jem.

– Paszternák, egyenesen a Sátán veteményeséből. – Will körülnézett. – Gondolom, nincs itt kutya, amivel megetethetném.

– Nem úgy fest, mintha bármilyen állat is lenne itt – jegyezte meg Jem, aki még az undok és goromba Churchöt is imádtá.

– Valószínűleg mind paszternákmérgezésben purcant ki – mondta Will.

– Te jó ég – szólt Tessa, és letette a villáját. – Pedig annyira éhes voltam.

– Még mindig ott vannak a zsemlék – mutatott a lefedett kosárkára Will. – Bár figyelmeztetnem kell, kökemények. Ha éjszaka csótányokkal találkozol, simán agyonütheted velük őket.

Will letette a villáját, és Edward Lear modorában verselni kezdett.

*„Volt egyszer egy lány, hazája New York,
Rájött, hogy ebédelni nem jó hely York,
A kenyér mint a kő
A paszternák... ”*

– A „York” nem rímelhet arra, hogy „York” – vágott a fiú szavába Tessa. – Ez család.

– Igaza van – bólintott Jem. Finom ujjai a borospohár szárával játszadoztak. – Főleg, mivel a nyilvánvaló választás az „ork”.

– Jó estét! – Aloysius Starkweather magasodott az ajtóban. Tessa belepirult a gondolatba, vajon mióta állhat ott. – Mr. Herondale, Mr. Carstairs, Miss...

– Gray – segítette Tessa. – Theresa Gray.

– Nagyszerű. – Starkweather nem kért elnézést, csak letelepedett az asztalfőre. Egy lapos, szögletes doboz volt nála, olyasféle, amilyenben a bankárok szokták tartani a papírjaikat. Amikor letette maga mellé, Tessa izgatottan vette észre, hogy nem csak egy évszám

– 1825 – szerepel rajta, hanem három monogram is: JTS, AES, AHM.

– Nincs kétségem felőle, hogy a kisasszony örömmel fogadja, ha elárulom neki, hogy engedtem a kérésének, és egész nap meg fél éjszaka a levéltárunkban kutakodtam – kezdte Starkweather bosszúsan. Tessának csak pár pillanattal később esett le, hogy a „kisasszony” jelen esetben Charlotte-ra vonatkozik. – Szerencséje van, hogy apám soha nem dobott ki semmit. Abban a pillanatban, hogy megláttam a papírokat, minden eszembe jutott. – Ujjával a halántékára bökött.

– Nyolcvankilenc éves vagyok, de soha nem felejték el semmit. Közljétek ezt az öreg Waylanddel, ha a leváltásomat emlegeti.

– Feltétlen megmondjuk, uram – felelte Jem a szemét forgatva.

Starkweather nagyot húzott a borából, és elfintorodott. – Az Angyalra, ez a vacak egyenesen gusztustalan. – Letette a poharat, és nekilátott kipakolni a papírokat a dobozból. – Ez egy kérvény, amit egy boszorkánymester házaspár, John és Anne Shade fogalmazott. Az érdekes a dologban az, hogy nem ők, hanem a huszonnégy éves

fiuk, Axel Hollingworth Mortmain adta be a Reparációhoz. Na most a boszorkánymesterek természetesen meddők...

Will kényelmetlenül feszengett a székén, igyekezett kerülni Tessa tekintetét.

– Örökbe fogadott gyermekről van szó – mondta Jem.

– Nem szabadna megengedni az ilyet – jelentette ki Starkweather, és még egy kortyot ivott a borból, amit az imént gusztustalannak nyilvánított. Egyre vörösebb lett az arca. – Olyan, mint amikor farkasok nevelnek fel egy embergyereket. A Szövetség megkötése előtt...

– Nem sejti esetleg, hol lehet? – igyekezett Jem óvatosan visszaterelni a beszélgetést a megfelelő mederbe. – Nagyon kevés időnk van...

– Jól van, jól van – csattant fel Starkweather. – Nagyon kevés információt találni erről a ti Mortmainetekről. A szüleiről sokkal több kiderül. A jelek szerint akkor terelődött rájuk a gyanú, amikor kiderült, hogy John Shade birtokában van a *Fehér könyv*, ami meglehetősen erős varázslatok leírását tartalmazza. A londoni Intézet könyvtárából tűnt el furcsa körülmények között még 1752-ben. Elsősorban kötésmágiához meg annak a feloldásához szükséges varázslatok találhatók benne. Lelkeket lehet egy testhez kötni velük. Vagy szükség esetén elszakítani. Mint kiderült, a boszorkánymester holttesteket ásott ki vagy vásárolt meg orvostanhallgatóktól, és a károsodott testrészeket mechanikus alkatrészekre cserélte. Aztán megpróbálta életre kelteni őket. Nekromancia, a Törvény határozottan tiltja, és azokban az időkben még nem létezett a Szövetség. Az Enklávé küldött egy csapatot, akik felkutatták és megölték a két boszorkánymestert.

– És a gyerek? – kérdezte Will. – Mortmain?

– Szórén-szálán eltűnt – felelte Starkweather. – Kerestük, de nem találtuk sehol. Halottnak hittük, amíg meg nem jött ez az

elképesztően pofátlan kérvény, amiben kártérítést követelt. Még a lakcíme...

– Lakcíme? – kapta fel a fejét Will. Ez az információ nem szerepelt a londoni Intézetben talált tekercsen. – Londonban?

– Nem, itt Yorkshire-ben. – Starkweather ráncos ujjával a papírra bökött. – A Ravenscar uradalom. Egy masszív öreg kőrakás északra innen. Évtizedek óta elhagyatott. Ha belegondolok, el nem tudom képzelni, eleve hogyan engedhette meg magának. Shade-ék nem is ott laktak.

– Viszont legalább van hol elkezdenünk a kutatást – mondta Jem.

– Ha nem élt ott más utána, találhatunk esetleg ezt-azt, amit még ő hagyott ott. Ami azt illeti, az sincs kizárva, hogy még mindig használja a helyet.

– Lehetséges. – Starkweather nem tűnt éppen lelkesnek az ügyvel kapcsolatban. – Shade-ék tulajdonát javarészt hadizsákmánynak tekintették és elkobozták.

– Hadizsákmány – ismételte halkán Tessa. Emlékezett erre a kódexből. Ha egy árnyvadász elvett valamit egy törvényszegésen kapott alvilágítól, azt hadizsákmánynak tekintették, és megtarthatta magának. A két fiúra pillantott az asztal fölött. Jem féltő tekintettel őt figyelte, Will kék szeme minden titkát megőrizte. A lány képtelen volt felfogni, hogy olyan fajhoz tartozik, amelyik háborúban áll mindazzal, amit Jem és Will képvisel.

– Hadizsákmány! – mennydörögte Starkweather. Időközben kiitatta a borát, és nekilátott Will érintetlen poharának. – Ez érdekel, te lány? Szép gyűjteményünk van itt az Intézetben. Állítólag a londoni elbújhat mellette. – Olyan lendülettel állt fel, hogy kis híján feldöntötte a székét. – Gyertek, megmutatom, közben pedig elmesélem ennek a szomorú történetnek a végét, még ha nem is tudok sokat hozzáfűzni.

Tessa gyorsan a két fiúra pillantott, akik máris talpon voltak, és az öregember nyomában kifelé indultak a szobából. Menet közben Starkweather tovább mondta a magáét, ők hárman pedig szaporázták a lépteiket, hogy tartsák vele a tempót, és ne maradjanak le egy szaváról sem.

– Nem is nagyon gondolkodtam ezen a kártérítés dolgon – mondta, ahogy végigsiettek egy újabb, végtelenül hosszúnak tűnő, félhomályos folyosón. – Az alvilágiak egészen felfuvalkodottak tudnak lenni a gondolattól, hogy joguk van kiszedni belőlünk valamit. Beleszakadunk, annyit dolgozunk, de köszönet nem jár érte, csak a tenyerüket tartják egyre több és több pénzért. Nem gondoljátok, fiatalurak?

– Rohadt disznók mind egy szálig – szólt Will, aki mintha egér szén máshol járt volna. Jem a szeme sarkából pillantott rá.

– Ahogy mondd! – mordult fel elégedetten Starkweather. – New mintha illendő lenne így beszélni egy hölgy jelenlétében, természetesen. Mint említettem, Mortmain Ann Shade-nek, a boszorkánymester feleségének a megölését nehezményezte. Azt állította, hogy egyáltalán nem vett részt a férje kísérleteiben, még csak nem is tudott róluk, így nem szolgált rá a halálra. Bíróság elé akarta állíttatni azokat, akiknek közük volt a kivégzéshez, és vissza akarta kapni a szülei vagyonát.

– A *Fehér könyv* is a tárgyak között volt? – érdeklődött Jem. – Tudom, hogy bűncselekménynek számít, ha egy boszorkánymesternek ilyesmi van a birtokában.

– Köztük volt. Miután elkobozták, a londoni Intézet könyvtárába került, és nincs kétségem afelől, hogy azóta is ott van. Az biztosan fel sem merült, hogy visszaadják Mortmainnek.

Tessa gyors fejszámolást végzett. Ha Starkweather nyolcvankilenc éves, akkor Shade-ék halálakor huszonhat kellett hogy legyen. – Ön is ott volt?

A férfi véreres szeme ugrálva mérte végig Tessát; a lánynak feltűnt, hogy még így, kissé pityókásan is kerüli a tekintetét. – Mármint hol voltam-e ott?

– Azt mondta, az Enklávé egy csapatot küldött, hogy végezzenek a Shade házaspárral. Ön is köztük volt?

Starkweather egy pillanatnyi habozás után megvonta a vállát. – Igen – felelte. Egy pillanatra mintha felerősödött volna yorkshire-i akcentusa. – Nem tartott sokáig mindkettőt elintézni. Nem voltak felkészülve ránk. Egyáltalán nem. Emlékszem, ahogy ott feküdtek holtan. Akkor láttam először halott boszorkánymestereket, és meglepődtem, hogy nekik is vörös a vérük. Megesküdtem volna, hogy más színű lesz, kék, zöld vagy valami ilyesmi. Úgy vettük le a köpenyüket, mintha egy tigrisről nyúztuk volna le a bőrt. Rám bízta az őrzésüket, illetve ha pontos akarok lenni, valójában apámra. Micsoda dicsőség! Szép idők voltak. – Vigyora egy koponyáéra emlékeztetett és Tessának eszébe jutott a Kékszakállú szobája, ahol a férfi a meggyilkolt feleségei holttestét tartotta. Jeges borzongás futott végig rajta.

– Gondolom, Mortmainnek esélye sem volt – szólt halkán. – Eleve kizárt lehetett, hogy kártérítést kapjon.

– Hát persze! – mordult fel Starkweather. – Sületlenség volt az egész. Még hogy a nő nem is tudott semmiről! Melyik feleség nincsen benne nyakig a férje dolgaiban? Meg aztán Mortmain nem is volt a vér szerinti fiuk, egyszerűen nem lehetett az. Valószínűleg inkább amolyan háziállatként tarthatták. Lefogadom, hogy az apja felhasználta volna a darabjait, ha szüksége van rá. Jobb volt neki nélkülük. Köszönetét kellett volna mondania nekünk, nem tárgyalást követelni...

Az öregember elhallgatott, ahogy a folyosó végén nyíló ajtóhoz értek. Nekifeszítette a vállát, és busa szemöldöke alól a vendégeire

mosolygott. – Jártatok már a Kristálypalotában? Hát ez még annál is sokkal jobb.

Belökte az ajtót, és ahogy átlépték a küszöböt, felragyogott körülöttük a fény. A jelek szerint ez volt az egyetlen rendesen kivilágított helyiség az épületben.

A szobában üvegajtós vitrinek sorakoztak, a följük erősített boszorkányfények élesen kirajzolták a tartalmukat. Will megtorpant, Jem pedig szinte fájdalmas erővel szorította meg Tessa karját. – Ne... – kezdte, de a lány máris előrelépett, hogy szemügyre vegye a polcokon lévő tárlatot.

Hadizsákmány. Vérteljes arany medál kinyitva, benne egy nevető gyerekről készült dagerrotípiá. Tessa háta mögött Starkweather azt ecsetelte, hogy a frissen legyilkolt vérfarkasokból ki szokás vágni az ezüstgolyókat, hogy aztán újraöntsék őket. Az egyik vitrinben lévő véres tálat meg is töltötte egy nagy halom ilyen golyó. Mindenféle hosszú sorokban álltak a vámpírfogak. Fátyolosan vékony szövetdarabokat szorítottak üveglapok közé. Miután közelebről is megvizsgálta őket, a lány megállapította, hogy tündérek szárnyai. Egy tartósító folyadékkal teli befőttesüvegben nyitott szemmel úszott egy kobold, hasonló ahhoz, akit Jessamine-nel láttak a Hyde Parkban. És boszorkánymesterek maradványai. Mrs. Blackéhez hasonló, karmokban végződő, mumifikálódott kezek. Egy lecsupaszított koponya, majdnem teljesen olyan, mint egy emberé, csak agyarakkal fogak helyett. Számtalan fiolányi sűrű, üledékes vér. Starkweather most arról beszélt, mennyi pénzt lehet elkérni az alvilági piacokon a boszorkánymesterek testrészeiért, főleg, ha a jelükről van szó. Tessa szédült, melege lett és égett a szeme.

Remegő kézzel fordult meg. Jem és Will elborzadva mered Starkweatherre, aki újabb vadásztrófeát emelt a magasba: egy fa hátlapra erősített, emberinek tűnő fejet. A bőre megszürkült, összezsugorodott, és szinte rátapadt a koponyára, a homlokából

csupasz, csavart szarvak meredtek előre. – Egy boszorkánymester, akit a leedsi úton öltem meg – mondta a férfi. – El sem hinnétek, milyen szívósan küzdött...

Ahogy Starkweather elhallgatott, Tessa hirtelen úgy érezte, mintha a semmiben lebegne. Sötétség vette körül, majd karok fogták át, és Jem hangját hallotta. Foszlányokban jutottak el hozzá a szavak.

– A menyasszonyom... sosem látott még ilyesmit... nem bírja a vért... nagyon érzékeny...

Tessa legszívesebben kitépte volna magát Jem karjából, hogy Starkweatherhez rohanjon, és megüsse a vénembert, de tudta, hogy azzal mindent tönkretenne. Szorosan becsukta a szemét, és Jem mellkasának nyomta az arcát. A fiúnak szappan és szantálfa illata volt.

Nem sokkal később újabb kezek ragadták meg, és elhúzták Jemtől Starkweather cselédei. Hallotta, ahogy a házigazda utasítja őket, hogy vigyék fel az emeletre és fektessék ágyba. Kinyitotta a szemét és Jem arcát látta, amint aggódva néz utána, miközben őt kiviszik a zsákmányraktárból, és becsukják mögötte az ajtót.

Tessa aznap éjjel nehezen aludt el, amikor pedig mégis sikerült neki, rémálmok gyötörték. A rézágéhoz láncolva feküdt a Sötét Nővérek házában...

*A fény, mint híg szürke leves, szűrődött be az ablakon.
Kinyílt az ajtó, és Mrs. Dark lépett be rajta nyomában a
nővéreivel, akinek nem volt feje, csak fehér gerinccsigolyája
állt ki otrombán elvágott nyakából.*

*– Itt van a mi csinos hercegnőnk! – Mrs. Dark összecsapta
a tenyerét. – Gondolj csak bele, mennyi pénzt kapunk a
testrészeiért. Egy százast a két kis fehér kezéért, egy ezrest*

meg a szeméért. Többet is kérhetnénk persze, ha kék lenne, de hát minden nem sikerülhet.

A nő kuncogva forogni kezdett, Tessa pedig sikított, és dobálta magát a sötétben. Arcok jelentek meg fölötte: Mortmain kedélyesen mosolygó vonásai. – Azt mondják, egy jó asszony többet ér, mint akárhány rubin – szólt. – Mennyit ér akkor egy boszorkánymester?

– Azt mondom, zárjuk ketrecbe, és mutogassuk pénzért a pórnépnek – mondta Nate, és hirtelen rácsok emelkedtek Tessa körül. Bátyja a túloldadról nevetett rá, csinos arcát eltorzította a gyűlölet.

Henry is ott volt, a fejét rázta. – Darabjaira szedtem – közölte –, de fogalmam sincs, mitől ver a szíve. Azért így is kuriózum, nem? – Kinyitotta a tenyerét, és egy vörös húsdarab lüktetett a markában, mint egy fuldokló, partra vetett hal. – Látják, két egyforma részre oszlik...

– Tess – szólalt meg mellette egy hang. – Tess, álmodsz. Ébredj fel! Ébredj! – Kezek rázták a vállát. Kinyitotta a szemét, és levegő után kapkodott csúf, félhomályos hálószobájában a yorki Intézetben. Belegabalyodott a takarójába, hálóingét a hátához tapasztotta az izzadság. Mintha lángolt volna a bőre. Még mindig maga előtt látta a Sötét Nővéreket, a nevető Nate-et, a szívét boncoló Henryt.

– Álom volt? – kérdezte. – Olyan valóságosnak tűnt...

Elhallgatott.

– Will – suttogta. A fiú még mindig a vacsoránál viselt szmokingban volt, ami időközben összegyűrődött rajta. A haja is egészen kócos lett, úgy festett, mint aki felöltözve aludt el. Kezét továbbra is a lány vállán tartotta, érintése a köntös alatt melegítette Tessa bőrét.

– Mit álmodtál? – kérdezte. Nyugodt volt a hangja, mintha semmi különös nem lenne abban, hogy a lány felébred, és ott találja őt az ágya szélén ülve.

Tessa megborzongott az emlék hatására. – Azt álmodtam, hogy szétszednek, a testrészeimet pedig kiállítják, hogy az árnyvadászok nevetessenek rajtuk...

– Tess! – Will gyengéden megérintette a haját, a kusza fürtöket a füle mögé igazította. A lány érezte, hogy vonzza magához, mint mágnes a vasreszeléket. Legszívesebben átkarolta volna, és a vállára hajtotta volna a fejét. – Az ördög vigye el Starkweathert, amiért megmutatta neked azokat a dolgokat. Azt viszont tudnod kell, hogy most már más a rendszer. A Szövetség megtiltotta a hadizsákmány elkobzását. Ez pedig csak egy álom volt.

De *nem*, gondolta a lány. *Ez az álom*. A szeme lassan hozzászokott a sötéthez. A szoba szürkességében Will szeme szinte földöntúlian kéklett; úgy világított, mint egy macskáé. Amikor Tessa beszívta a levegőt, az orra megtelt a fiú illatával. Só, vonat, füst meg eső szaga keveredett egymással, és a lány arra gondolt, hogy Will talán most Yorkban róttá úgy az utcákat, mint korábban Londonban. – Hol jártál? – kérdezte sűgva. – Éjszakaiillatod van.

– Odakint feszegettem a határokat. Szokás szerint. – Meleg, bőrkeményedéses ujjjaival megérintette a lány arcát. – Vissza tudsz aludni? Holnap korán kell kelünk. Starkweather kölcsönadja a kocsiját, hogy megnézhesük magunknak a Ravenscar uradalmat. Persze itt maradhatsz, ha gondolod. Nem muszáj elkísérned bennünket.

Tessa megborzongott. – Itt maradni nélkületek? Ezen a nagy, komor helyen? Nem szívesen tenném.

– Tess – szólt végtelen gyengédséggel a hangjában Will. – Szörnyű rémálom lehetett, ha ennyire felzaklatott. Nemigen szoktál te félni semmitől.

– Borzasztó volt. Még Henry is szerepelt benne. Szétszerelte a szívemet, mintha mechanikus szerkezet lenne.

– Most már biztos, hogy csak a képzeleted játszott veled – mondta a fiú. – Henry a világon senkire nem jelent veszélyt önmagán kívül. – Mivel Tessa nem mosolyodott el, szenvedélyesebben folytatta:

– Soha nem engedném, hogy bárki egy ujjal is hozzád érjen. Ugye tudod, hogy így van, Tess?

Találkozott a tekintetük. A lánynak eszébe jutott, milyen ellenállhatatlan erő hajtotta Will felé, ahányszor csak egymás közelében voltak – a padláson, aztán az Intézet tetején. A fiú egyszer csak közelebb hajolt, mintha őt is ez az erő tartaná hatalmában. Amikor az ajkuk egymáshoz ért, olyan természetesnek tűnt az egész, mint levegőt venni. Érezte a fiú finom lélegzetét a száján; megkönnyebbült, mintha rettenetes súlytól szabadult volna meg. Will két tenyere közé fogta az arcát. Tessa lehunyta a szemét, de hiába próbálta elűzni, újra hallotta a fiú hangját: *Annak az Árnyvadásznak, aki egy boszorkánymesterrel kezd, biztosan nincs jövője.*

Elfordította az arcát, Will szája pedig az arcát simította végig az ajka helyett. A fiú visszahúzódott, tágra nyílt kék szemében megbántott értetlenség villant. – Nem – szólt Tessa. – Nem tudom, hogy így van-e, Will. – Halkabbra fogta a hangját. – Nagyon világossá tetted, mire vagyok jó neked. Közönséges játékszernek tekintesz. Nem kellett volna bejőnnöd, nem helyénvaló.

A fiú leengedte a kezét. – Segítségért kiáltottál...

– De nem neked.

Will nem szólt, csak a zihálása hallatszott.

– Bánod, amit a tetőn mondtál nekem Thomas és Agatha temetésének éjszakáján, Will? – Most először került szóba közöttük az eset, amióta megtörtént. – Ki tudod jelenteni, hogy nem gondoltad komolyan, amit mondtál?

A fiú lehajtotta a fejét, haja előrehullott, és eltakarta az arcát. Tessa ökölbe szorította a kezét, nehogy odanyúljon, és megigazítsa.

– Nem – szólt Will alig hallhatóan. – Nem, az Angyal bocsássa meg nekem. Nem tudom kijelenteni.

Tessa távolabb húzódott, felhúzta a térdét, elfordította a tekintetét.
– Légy szíves, menj most el, Will!

– Tessa...

– Kérlek!

Sokáig csend volt, aztán hangosan megnyikordult az ágy, ahogy Will felállt. A lány hallotta könnyű lépteit a padlón, aztán a kattanást, ahogy behúzta maga mögött az ajtót. Mintha a hang a testét gúzsban tartó kötelékeit szakította volna el, Tessa hanyatt dőlt a párnán. Sokáig bámulta a plafont, hiába igyekezvén visszaszorítani a feltörő kérdéseket. Miért jött be csak úgy a szobájába Will? Miért volt vele olyan kedves, ha közben megveti őt? És miért tűnik úgy, hogy rettenetes hiba volt elküldeni a fiút, amikor közben pontosan tudja, hogy ő a legrosszabb dolog számára az egész világon?

A váratlanul szép, napsütéses reggel gyógyító balzsamként hatott Tessa fájó fejére és kimerült testére. Miután kikászálódott az ágyból, ahol az éjszaka java részét forgolódással töltötte, egyedül öltözött fel. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy valamelyik ösöreg, félvak cseléd hozzáérjen. Éppen a kabátkáját gombolta, amikor megpillantotta magát a szoba foltos, régi tükrében. Félhold alakú karikák húzódtak a szeme alatt, mintha krétával rajzolták volna oda őket.

Will és Jem előtte érkezett a lekvárból, vaj nélküli félig szenes pirítósból és gyenge teából álló reggelihez. Mire Tessa belépett az étkezőbe, Jem már evett, Will pedig éppen vékony csíkokra vágta a pirítóst, hogy aztán disznó képeket tudjon összeállítani a darabokból.

– Hát ez meg mi akar lenni? – kérdezte kíváncsian Jem. – Majdnem olyan, mint egy... – Felnézett, megpillantotta Tessát, és mosolyogva elhallgatott. – Jó reggelt!

– Jó reggelt! – Leült a Willel szemben lévő székre. A fiú felnézett rá, de nem volt semmi a tekintetében, ami arra utalt volna, hogy bármire is emlékszik az éjszaka kettejük között történekből.

Jem aggódva figyelte a lányt. – Hogy érzed magad, Tessa? A tegnap este után... – Egy pillanatra elhallgatott, aztán megemelte a hangját. – Jó reggelt, Mr. Starkweather! – mondta kapkodva, és akkorát taszított Will vállán, hogy a másik fiú elejtette a villáját, és piritósdarabok összevissza szánkáztak a tányérján.

Mr. Starkweather, aki most is az előző este viselt köpenyébe burkolózott, baljós tekintettel mérte végig a fiút. – A kocsi az udvaron vár rátok – mondta. – Kapkodnotok kell magatokat, ha vissza akartok érni vacsoraidő előtt. Este nekem is szükségem lesz a kocsira. Utasítottam Gottshallt, hogy egyenesen az állomáson rakjon le benneteket. Úgyszincs értelme tovább maradnotok. Felteszem, megkaptatok mindent, amiért jöttetek. – Nem udvarias érdeklődésnek szánta a megjegyzést.

Jem bólintott. – Igen, uram. Ön rendkívül nagyvonalú házigazdának bizonyult.

Starkweather vetett még egy utolsó pillantást Tessára, aztán sarkon fordult, és kisietett a szobából. Ahogy a köpenye lobogott a nyomában, a lány nem tudta kiverni a fejéből egy nagy fekete ragadozó madár – talán egy keselyű – képét. Eszébe jutottak a zsákmánnyal teli szekrények, és végigfutott a hátán a hideg.

– Egyél gyorsan, Tessa, mielőtt meggondolja magát a kocsival kapcsolatban – sürgette Will, a lány azonban megrázta a fejét.

– Nem vagyok éhes.

– Legalább igyál egy kis teát! – Will kitöltötte az italt, és tejet meg cukrot lapátolt bele. Sokkal édesebb lett, mint ahogy Tessa

szerette, de olyan szokatlanul kedvesnek találta a fiú gesztusát – még ha csak siettetni is akarta vele –, hogy mindet megitta, és még néhány falat pirítóst is bekapott mellé. A fiúk elmentek a kabátjukért és a csomagjaikért, aztán előkerítették Tessa köpenyét, kalapját és kesztyűjét is, majd hamarosan odakint találták magukat a yorki Intézet lépcsőjén, a halvány napfényben hunyorogva.

Starkweather állta a szavát. Ott várt rájuk a kocsi, ajtaján a Klávénegy C betűjével. A hosszú fehér hajú és szakállú kocsis már fent ült a bakon, és dohányzott. Mikor meglátta a három vendéget, eldobta a szivart, elhelyezkedett az ülésen, és fekete szemével mogorván meredt előre.

– Szentséges ég, már megint a vén tengerész! – szolt Will, bár láthatólag inkább találta mulatságosnak a látványt, mint bármi másnak. Felugrott a kocsira, és felsegítette Tessát is. Jem szállt be utoljára, behúzta maga mögött az ajtót, majd az ablakon kihajolva odakiáltott a kocsisnak, hogy indulhatnak. Ahogy a lány letelepedett Will mellé a keskeny ülésre, összeért a válluk; a fiú izmai azonnal megfeszültek, Tessa pedig az ajkába harapott, és odébb húzódott.

Mintha az előző éjszaka mi sem történt volna, Will megint igyekezett kimutatni, mennyire viszolyog tőle.

A kocsi egy rándulással megindult, amitől Tessa megint majdnem Willnek dőlt, de aztán sikerült az ablakhoz préselnie magát, és ott maradt, ahol volt. Mindhárman csendben ültek, mialatt a kocsi végiggördült a keskeny, macskaköves Stonegate-en, majd elhaladt az Old Star Innt hirdető széles tábla alatt. Egyik fiú sem szolt, csak Will jegyezte meg egyszer kísérteties mosollyal, hogy éppen a régi városfal kapuján hajtanak át, ahol valaha közszemlére tették az árulók dárdákra tűzött fejét. Tessa elfintorodott, de nem felelt.

A falakon túl a házak helyét hamarosan felváltotta a vidék. A táj errefelé inkább tűnt vészjóslónak, mint barátságosnak. A zöld dombok között szürke rekettyés kúszott fel a magasabb sziklák

oldalára. A mezőkön itt-ott a birkanyájak egybentartására szolgáló hosszú kőfalak húzódtak, néhol magányos házakat is lehetett látni. Az ég végtelennek tűnő kékjére felhők festettek hosszú szürke csíkokat. Tessa nem tudta volna megmondani, mióta voltak úton, amikor egyszer csak egy kúria nagy kőkéményei emelkedtek a magasba. Jem megint kidugta a fejét az ablakon, és előrekiáltott. A kocsi lassan megállt.

– De még nem értünk oda – csodálkozott Tessa. – Ha az ott a Ravenscar uradalom...

– Gondolj bele, Tess, nem gurulhatunk csak úgy oda a bejárat elé – magyarázta Will, miközben Jem már ki is ugrott a kocsiból, és lesegítette a lányt. Tessa csizmája hangos cuppanással süppedt a sárba; Will puhán ért földet mellette. – Meg kell néznünk azt a helyet. Fogjuk Henry szerkentyűjét, és megvizsgáljuk, van-e jele démontevékenységnek. Ügyelnünk kell rá, nehogy csapdába sétáljunk.

– Ezek szerint Henry szerkezete tényleg működik? – Tessa felemelte a szoknyáját, hogy össze ne sározza, és elindultak. A lány hátrapillantott. A kocsis hátradőlt a bakon, kalapját az arcába húzta, és láthatólag máris aludt. Szürke és zöld foltok tarkították körülöttük a tájat – az élesen emelkedő dombok oldalán kiütközött a palakő, a füvet birkák legelték rövidre. Helyenként csoportokban nőttek a göcsörtös, egymásba fonódott fák. Volt az egészben valamiféle hátborzongató szépség, Tessa mégis beleborzongott a gondolatba, milyen lehet itt élni az isten háta mögött.

– A vidék, ahol felnőttem, nem sokban különbözik ettől – szólalt meg váratlanul Will, meglepve mindkettejüket. – Nem olyan magányos, mint amilyennek tűnik. Biztosak lehettek benne, hogy az ilyen környékeken az emberek rendszeresen látogatják egymást, csak nagyobb távolságot kell megtenniük, mint például Londonban. És ha megérkeznek valahová, általában sokáig maradnak. Végül is mi

értelme lenne annyit kocsikázni egy-két éjszaka kedvéért? A vendégeink sokszor heteket töltöttek nálunk.

A lány némán meredt Willre. A fiú olyan ritkán mondott bármit is a gyerekkoráról, hogy Tessa néha úgy gondolt rá, mint akinek egyáltalán nincs is múltja. Úgy tűnt, Jem is ugyanezen elmélkedik. Végül ő rendezte először a gondolatait.

– Én Tessával értek egyet – mondta. – Világéletemben városban éltem. El nem tudom képzelni, hogyan aludnék el éjszakánként, ha nem venne körül ezer másik alvó, álmodó lélek.

– És minden csupa kosz, és az emberek egymás nyakába lihegnek – ellenkezett Will. – Amikor annak idején Londonba kerültem, olyan gyorsan belefáradtam abba a rengeteg emberbe, hogy csak nagy nehézségek árán sikerült visszafognom magam, és nem ragadni torkon a következő szembejövő szerencsétlent, hogy csúnya dolgokat műveljek vele.

– Egyesek szerint ezzel a problémával még most is küzdesz – jegyezte meg Tessa. Will szinte meglepetten nevetett fel, aztán megtorpant, és az előttük álló Ravenscar uradalomra nézett.

Jem füttyentett, és egy pillanattal később Tessa is rájött, miért csak a kémények csúcsát látta korábban. A ház egy mély völgyben épült három domb között: a meredek lankák úgy vették körül, mintha egy tenyérben nyugodna. Tessa, Jem és Will az egyik domb tetején állt, és lefelé néztek a kúriára. A szürke kőből épült pazar ház olyan benyomást keltett, mintha évszázadok óta ott állna. A hatalmas bejárati ajtó előtt hosszú kocsifelhajtó kanyargóit. Semmi nem utalt rá, hogy az uradalmat magára hagyták vagy elhanyagolták volna. Sem a felhajtón, sem a melléképületekhez vezető utakon nem nőtt egy szál gaz sem, és az ablakokból sem hiányzott az üveg.

– Valaki lakik itt – mondta ki Jem hangosan, amit Tessa is gondolt, majd megindult lefelé a domboldalon. Itt már hosszabb volt a fű, majdnem derékig ért és hullámozott. – Talán ha...

Kerekek zörgése szakította félbe. Tessa egy pillanatra azt hitte, hogy a kocsisuk követte őket, de nem – ez egy teljesen másik kocsi volt. A masszívnak tűnő jármű befordult a kapun, és a ház felé tartott. Jem azonnal lekuporodott a fűbe, Will és Tessa pedig követte a példáját. Együtt figyelték, ahogy megáll a ház előtt, a hajtó leugrik a bakról, és kinyitja az ajtót.

Fiatal lány szállt ki belőle, Tessa úgy sejtette, tizennégy, talán tizenöt éves lehet – ahhoz mindenesetre nem elég idős, hogy egyedül felkösse fekete selyemfüggönyként szálló haját. Egyszerű, de divatos kék ruhát viselt. Biccentett a kocsisnak, és a bejárat felé indult. A lépcsőn megállt, és a fűben kuporgó Jem, Will és Tessa felé nézett. Szinte olyan volt, mintha látná őket, bár Tessa biztos volt benne, hogy tökéletesen elrejtőztek.

Ilyen távolságból nem lehetett kivenni a lány vonásait, csak annyi látszott, hogy sötét hajához sápadt, ovális arc tartozik. Tessa éppen megkérdezte volna Jemet, hogy hozott-e magával távcsövet, amikor Will olyan hangot adott ki, amihez hasonlót sem hallott soha – a gyomorforgató, rettenetes nyüszítés olyan volt, mintha valaki egyetlen hatalmas ütéssel kipréselte volna a levegőt a tüdejéből.

Tessa hirtelen rájött, hogy a fiú nem egyszerűen nyüszít. Egy szót mondott ki, sőt nem is egyszerű szót, hanem egy nevet; de még csak nem is egy egyszerű nevet, hanem egy olyat, amit Tessa korábban is hallott tőle.

– *Cecily!*

6

Hét pecsét alatt

*Minden szív sok kincset tárol,
Csendesen hét pecsét alatt;
Van benne hit, remény s álom;
ha nem titok, nem varázsolat.*
Charlotte Brontë: *Esti vigasz*

A NAGY HÁZ AJTAJA KITÁRULT, és a lány eltűnt odabent. A kocsi zörögve haladt tovább a kocsiszín felé, Will pedig feltápászkodott a földről. Betegesen szürke lett az arca, mint a kialudt tűz parazsa.

– Cecily – ismételte. Hangjába értetlenség és rémület vegyült.

– Ki a fene az a Cecily? – Tessa felállt, és lesöpörte a fűszálakat meg a bogáncsokat a ruhájáról.

– Will... – Jem máris ott állt barátja mellett, és a vállára tette a kezét. – Muszáj mondanod valamit. Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.

Will vett egy mély levegőt. – Cecily...

– Igen, ezt már említetted – mondta Tessa. Érzékelte saját hangjának életét, és igyekezett visszafogni magát. Nem volt szép dolog

így beszélni egy nyilvánvalóan zavarodott emberrel, még ha az illető ragaszkodott is hozzá, hogy meredten bámul a semmibe, és időnként azt mormogja, hogy „Cecily”.

Persze aligha számított: Will mintha meg sem hallotta volna. – A húgom – szólta. – Cecily. Istenem... kilencéves volt, amikor eljöttem.

– A húgod – bólintott Jem, Tessa pedig érezte, hogy felenged a szívébe markoló feszültség, és titkon elátkozta magát érte. Mit számít, hogy Cecily Will húga, vagy egy lány, akibe szerelmes? Neki ehhez úgyszincs semmi köze.

Will elindult lefelé a dombon. Nem keresett ösvényt, csak trappolt előre a hanga és a rekettye között. Egy pillanattal később Jem is követte, és megragadta a kabátja ujját. – Will, ne...

Will próbálta kiszabadítani a karját. – Ha Cecily itt van, akkor az egész családomnak is itt kell lennie.

Tessa a fiúk után sietett, de elfintorodott, ahogy egy ingatag köre lépve majdnem kifecamította a bokáját. – De mit keresne itt a családod, Will? Ez Mortmain háza volt, Starkweathertől tudjuk. Benne volt az újságokban...

– Tudom! – emelte meg a hangját Will.

– Talán Cecily csak látogatóba jött valakihez...

Will hitetlenkedve pillantott a lányra. – Yorkshire közepén, egyesegyedül? Az pedig a mi kocsink volt, felismertem. Nem, a családod valami úton-módon benne van ebben. Belerángatták őket ebbe a véres ügybe... Figyelmeztetnem kell őket. – Továbbindult lefelé a domboldalon.

– Will! – kiáltott utána Jem, és elkapta a kabátja szegélyét. Will megpördült, és nem túl erősen meglökte Jemet, aki mondott valamit arról, hogy nem szűrhet el mindent azzal, hogy csak úgy ajtóstul ront a házba. Aztán minden villámgyorsan történt – Will káromkodott, Jem rángatta visszafelé, majd Will megcsúszott a nedves földön, elestek, és egymásba kapaszkodva hemperegtek, amíg egy nagy

szikla meg nem állította őket. Jem a földhöz szegezte Willt, és könyökét barátja torkának szegezte.

– Szállj le rólam! – Will megpróbált kiszabadulni a szorításból. – Nem értheted. A te családod halott...

– *Will!*– Jem megragadta a másik fiú kabátját és megrázta. – De igen, értem! És hacsak nem akarsz a saját családod halálát is, idefigyelsz rám.

Will mozdulatlanra dermedt. – James, ugye nem gondolod... – szólt elfojtott hangon. – Én sosem...

– Nézd! – Jem hirtelen felemelte a kezét. – Ott! Nézzétek!

Tessa arra nézett, amerre a fiú mutatott, és jeges ujjak szorították össze a gyomrát. Nagyjából félig jutottak le a ház mellett magasodó dombon; fölöttük a gerincen amolyan őrskemként egy automaton állt. A lány azonnal tudta, mit lát, pedig nem hasonlított azokra a mechanikus lényekre, amiket Mortmain korábban ellenük küldött. Azokat igyekeztek úgy elkészíteni, hogy legalább a felszínen emberre emlékeztessenek, ezen a karcsú gépezeten viszont azonnal látszott, hogy fémből készült: hosszú lábát csuklópántok tartották össze, a felsőteste acélosan csillogott, karja fűrészre hasonlított.

Meg sem moccant, csak állt ott néma csendben, amitől ha lehet, még félelmetesebbnek tűnt. Tessa azt sem tudta megállapítani, hogy figyel-e őket. Bár feléjük fordult, elnagyolt fején csak csillogó fémfogakkal teli szája látszott. Szemet nem készítettek neki.

Tessa elfojtotta feltörni készülő sikolyát. Igen, egy automaton állt előtte, de korábban is szállt már szembe ilyenekkel. Azért sem fog sikoltani. Will felkönyökölt, úgy bámulta a lényt. – Az Angyalra...

– Biztos vagyok benne, hogy az az izé követett bennünket – súgta türelmetlenül Jem. – Láttam egy fémes villanást még korábban a kocsiból, de nem tudtam, mi lehet az. Most már tudom. Ha csak úgy levágtatsz a domboldalon, egyenesen a családodhoz vezetted az automatont.

– Értem – bólintott Will. Már nem tűnt olyan hisztérikusnak a hangja. – A ház közelébe sem fogok menni. Engedj felállni!

Jem habozott.

– Raziél nevére esküszöm – szúrte Will a fogai között. – Most már engedj el!

Jem legördült a barátjáról, és felállt. Will is talpra ugrott, félrelökte Jemet, és rohanni kezdett – nem a házhoz, hanem éppen ellenkező irányba, a dombtetőn álló mechanikus lény felé. Jem egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, aztán káromkodott egyet, és Will után eredt.

– Jem! – kiáltotta Tessa, de a fiú már hallótávolságon kívül járt. Az automaton eltűnt a szemük elől. Tessa egy hölgyek szájába nem illő szót kiáltott, felkapta a szoknyáját, és üldözőbe vette a fiúkat.

Nem volt könnyű nehéz szoknyában felfelé futni a nyirkos yorkshire-i dombon, miközben a bokrok tüskéi a ruháját szaggatták. Amióta a tréningekhez harci öltözetet kellett húznia, értette, miért mozognak olyan ügyesen a férfiak, és miért tudnak olyan gyorsan futni. Ruhája vagy egy tonnát nyomott, csizmája sarka beakadt a kövekbe, és a fűzöben képtelen volt mélyen lélegezni.

Mire felért a gerincre, már csak Jem hátát látta eltűnni egy távoli csalit fái között. Körülnézett, de sem az utat, sem Starkweatherék kocsiját nem látta. Hevesen kalapáló szívvel futott a fiúk után.

A csalit szélesen terült el a gerincen. Abban a pillanatban, hogy belépett a fák közé, Tessát sötétség vette körül; az egymásba fonódó ágak elálltak a napfény útját. Úgy érezte magát, mint az erdőbe menekülő Hófehérke. Tehetetlenül nézett körül törött ágak vagy letaposott levelek után kutatva, hátha valami elárulja, merre tűntek el a fiúk, amikor valami fémesen villant, és az automaton két fa közül hirtelen rávetette magát.

Hangos sikollyal ugrott félre előle, de a lába beleakadt a szoknyájába, és fájdalmas puffanással esett hanyatt a sáros földön. A

lény egyik hosszú, rovarszerű karjával felé dőft. Tessának sikerült félregördülnie az útjából, így a fém végtag a sárba hasított mellette. A lány keze egy letört faágba ütközött, ő pedig gyorsan összezárta az ujjait körülötte. Az automaton a másik karjával újra lesújtott rá. Tessa védekezésképpen maga elé emelte a rögtönzött fegyvert, és erősen koncentrált, hogy felidézze, amit Gabrieltől tanult a támadások háritásáról.

Csakhogy a faág nem ért sokat. Az automaton fémkarja azonnal félbehásította, a végéből rugószerűen előugró karmok pedig a lány torka felé martak. Mielőtt azonban elérhették volna, Tessa heves mozgást érzékelt a kulcsesontjánál. Az angyal volt az. Mozdulatlanul feküdt, miközben a lény elkapta róla a kezét – az egyik ujjából fekete folyadék csöpögött. A szerkezet egy pillanattal később éles sikolyt hallatott, és egyensúlyát veszítve hátralépett. A mellkasában hirtelen támadt lyukból ugyanaz a sötét anyag ömlött.

Tessa felült.

Will állt előtte feketére mázolóddott karddal. A feje fedetlen volt, sűrű fekete hajába levelek és fűszálak keveredtek. Jem sem maradt el mellőle, a kezében tartott kőből boszorkányfény áradt. Will újra lecsapott a karddal, és majdnem kétfelé hasította az automatont.

A lény elterült a sárban. A belsejében kavargó csövek és drótok hátborzongatóan emlékeztettek egy élő szervezetre.

Jem felnézett, tekintete találkozott Tessáéval. A szeme ezüstsínű volt, mint egy tükör. Will, bár megmentette a lány életét, mintha tudomást sem vett volna a jelenlétéről. Felemelte a lábát, és teljes erejéből a lény oldalába taposott. A fém hangosan csikordult a csizmája alatt.

– Árudd el nekünk, mit keresel itt – szűrte a fiú összeszorított fogai között. – Miért követtél bennünket?

Az automaton szétnyitotta borotvaéles ajkait. Amikor megszólalt, a hangja olyan volt, mint egy hibás szerkezet nyikorgása. – *Figyelmeztetés... vagyok... a... Magisztertől.*

– Figyelmeztetés kinek? A házban élő családnak? Beszélj! – Will úgy festett, mint aki azonnal még egyet rúg a lénybe; Jem a vállára tette a kezét.

– Nem érez fájdalmat, Will – szólt halkán. – És azt mondja, üzenetet akar átadni. Hát akkor hadd halljuk!

– *Figyelmeztetés... neked, Will Herondale... és minden nephilimnek... – A lény akadozva préselte ki magából a szavakat. – A Magiszter azt üzeni... fel kell hagynotok a nyomozással. A múlt... az a múlt. Ne bolygassátok Mortmainét, különben a családod fogja megfizetni az árát. Ne keresd és ne figyelmeztess őket! Ha nem engedelmeskedsz, meghalnak.*

Jem Willre nézett; a másik fiú falfehér volt, csak két orcája izzott a dühtől. – Hogyan hozta ide Mortmain a családot? Megfenyegette őket? Mit tett?

A lény zúgott, kattogott, aztán újra beszélni kezdett. – *Figyelmeztetés... vagyok... a...* – Will állatias vicsorral csapott le ismét. Tessának eszébe jutott Jessamine a Hyde Parkban, ahogy finom napernyőjével cafatokra tépett egy koboldot. Will addig szabdalta az automatont, amíg jóformán belőle is csak fémcafatok maradtak.

Jem átkarolta a barátját, odébb rángatta, és végül sikerült megállítania.

– Will – szólt. – Elég legyen! – Felnézett, a másik kettő is követte a tekintetét. Kicsit odébb a fák között újabb automatonok tűntek fel. – Mennünk kell. Ha távol akarjuk tartani őket innen, a családotól, muszáj eltűnnünk. – Will habozott. – Te is tudod, hogy nem mehetsz a közelükbe – folytatta kétségbeesetten Jem. – Már csak a Törvény

miatt sem. Ha veszélybe sodorjuk őket, a Klávé a kisujját sem fogja mozdítani, hogy segítsen nekik. Nem árnyvadászok többé. *Will!*

Will lassan leengedte a kezét. Csak állt ott, Jem karjával a vállán, és a szétszabdalt fémkupacot bámulta a lába előtt. A kardjáról cseppenként aláhulló fekete folyadék kiegészítette a füvet.

Tessa kifújta a levegőt. Eddig észre sem vette, hogy visszatartotta a lélegzetét. Will nyilvánvalóan meghallotta, mert felemelte a fejét, és találkozott a tekintetük. Volt valami a fiú szemében, ami miatt Tessa inkább elfordult. Nem bírta elviselni nyers szenvedésének látványát.

Végül amilyen gyorsan csak tudták, elásták a megsemmisített automaton maradványait egy korhadó farönk alá a puha földbe. Tessát ugyan akadályozta a szoknyája, de minden tőle telhető megtett, hogy segítsen. Végül neki is éppolyan fekete lett a keze a sártól, mint Willnek és Jemnek.

Egyikük sem beszélt; kísérteties csendben dolgoztak. Amikor végeztek, Jem boszorkányfényt árasztó rúnakövének segítségével kivezette őket a csalitból. Annak a helynek a közelében értek ki a fik közül, ahol Starkweather kocsija várt rájuk. Gottshall úgy szundikált a bakon, mintha alig pár pillanattal korábban hagyták volna magára.

Ha az öregembert meg is lepte a három mocskos, csupa sár, falevelekkel borított fiatal látványa, nem mutatta, de még csak azt sem kérdezte, hogy megtalálták-e, amiért jöttek. Csak mordult egyet köszönésképpen, megvárta, amíg bemásznak a kocsiba, aztán csettintett a nyelvével a lovaknak, azok pedig megfordultak, és nekivágtak a Yorkba vezető hosszú útnak.

A függönyöket elhúzták, a horizontot sötét felhők lepték el. – Esni fog – jegyezte meg Jem, és félrehúzta nyirkos, ezüstszínű haját a szeméből.

Will nem szólt, csak bámult kifelé az ablakon. A szeme olyan színű volt, mint a Jeges-tenger éjszaka.

– Cecily – szólt Tessa sokkal barátságosabb hangon, mint amit az utóbbi időben megütött Willel szemben. A fiú elkeseredettnek tűnt, szomorú volt és morózus, mint a lápvidék az út két oldalán. – A húgod. .. Nagyon hasonlít rád.

Will nem felelt, a Jem mellett a kemény ülésen kuporgó Tessa pedig megborzongott. A ruhája átázott a nyirkos földtől meg az ágaktól, a kocsiban pedig hideg volt. Jem lenyúlt, kerített egy kissé rongyos pokrócot, és magukra terítette. Tessa érezte a fiú testéből áradó, szinte lázasnak tűnő meleget, de ellenállt a késztetésnek, hogy közelebb húzódjon hozzá.

– Fázol, Will? – kérdezte, de a fiú csak megrázta a fejét, és továbbra is üveges szemekkel meredt az ablak előtt elhaladó tájra.

Tessa kétségbeesetten pillantott Jemre. – Will – szólt határozott, tiszta hangon a fiú. – Azt hittem, a húgod meghalt.

Barátja elfordította a tekintetét az ablaktól, és mindkettejüket végigmérte. Végül rút mosolyra húzta a száját. – Meg is halt – mondta.

Egyetlen szót sem szólt többé. A Yorkig hátralévő utat néma csendben tették meg.

Mivel az előző éjszaka alig aludt, Tessa görcsös álomba zuhant, és csak pillanatokra ébredt fel, amíg meg nem érkeztek a yorki vasútállomáshoz. Sűrű ködben szállt ki a kocsiból, és követte a többieket a Londonba induló vonathoz. Késésben voltak, de Will az utolsó pillanatban beugrott a fülkébe, és nyitva tartotta az ajtót, amíg Jem és a lány felkapaszkodott a nyomában. Később Tessa nem emlékezett másra, csak az ajtót tartó fiú gyűlölet nélküli tekintetére, ahogy sürgette őket, meg arra, ahogy az ablakon bámult kifelé az induló vonatból. A peronon álló Gottshall képe is megmaradt benne,

ahogy kalapja karimája alól néz utánuk nyugtalanító fekete szemével. Minden más homályba veszett.

Ezúttal nem beszélgettek, ahogy a vonat végigpöfögött a felhőktől sötét vidéken. Tessa a tenyerén nyugtatta az állát, homlokát pedig az ablak kemény üvegének támasztotta. Zöld dombok és kisebb-nagyobb falvak száguldottak el mellettük, a csinos vasútállomások nevét vörös táblákra írták fel aranyszínű betűkkel. A távolban templomtornyok emelkedtek, városok tűntek fel, aztán maradtak el mögöttük. Tessa érzékelte, hogy Jem súg valamit Willnek – talán latinul, gondolta, „*Me specta, me specta*” –, de ő nem válaszolt. Később Jem kiment a fülkéből, és a lány Willt figyelte a félhomályban. A lemenő nap fénye rózsás pírt festett az arcára, tekintete azonban továbbra is kifejezéstelen maradt.

– Will – szólt a lány halkán, álmosan. – Tegnap éjjel... – *Kedves voltál hozzám*, akarta mondani. *Köszönöm*.

A fiú kék szeme törként hasított belé. – Nem volt tegnap éjjel – szúrta a fogain keresztül.

Erre a lány kihúzta magát az ülésen, és majdnem teljesen magához tért a kábulatból. – Ó, tényleg? Tegnap este után azonnal a ma reggel következett? Milyen furcsa, hogy senkinek nem tűnt fel. Ez valami csoda lehet, nappal, éjszaka nélkül...

– Ne feszítsd a húrt, Tessa! – Will a térdére fektette a kezét, a sár félholdjaitól mocskos körmei nadrágja szövetébe vájtak.

– A húgod él. – Tessa tisztában volt vele, hogy provokálja a fiút.

– Nem kéne örülnöd?

Will elfehéredett. – Figyelj... – kezdte, és előrehajolt, mint aki készül valamire – hogy bezúzza az ablakot, esetleg megrázza a lányt a vállánál fogva, vagy inkább hogy átölelje, és soha el ne engedje, Tessa nem tudhatta. Végére is minden olyan zavaros volt Will körül. Aztán kinyílt a fülke ajtaja, és Jem lépett be rajta, kezében egy nedves ruhával.

Willről Tessára nézett, és felhúzta a szemöldökét. – Csoda történt – szólt. – Rávetted, hogy kinyissa a száját.

– Tulajdonképpen csak rám kiabált – felelte Tessa. – Azt nem mondanám, hogy lyukat beszélt a hasamba.

Will rájuk sem nézett, megint kifelé bámult az ablakon.

– Az is valami – szögezte le Jem, és letelepedett a lány mellé. – Add ide a kezéd!

Tessa csodálkozva kinyújtotta a kezét – és elszörnyedt. Az ujjai mocskosak voltak, a körmei repedezettek, és félhold alakban ült meg alattuk a yorkshire-i föld, amiben turkált. Még egy véres sebhely is húzódott a kézfején, bár nem emlékezett rá, hogyan szerezte. Egy hölgy keze nem festhetett így. Jessamine tökéletes rózsaszín és fehér kacsója jutott eszébe. – Jessie halálra rémülne – jegyezte meg gyászos hangon. – Azt mondaná, egy cselédnek van ilyen keze.

– És könyörgöm, mit kell ezen szégyellni? – kérdezte Jem, miközben óvatosan kimosta a földet a karcolásokból. – Láttam, ahogy utánunk meg az automaton után futottál. Ha Jessamine ennyi idő alatt nem tanulta meg, hogy az ember büszke is lehet rá, ha vérrel meg sárral keni össze magát, most már sosem fogja.

Tessának jólesett a hűvös ruha érintése. Felnézett Jemre, aki leeresztette ezüstös szempilláit, és belemerült a keze tisztogatásába.

– Köszönöm – mondta. – Kétlem, hogy a legkisebb hasznomat is vettétek. Inkább csak láb alatt lehettem, de azért nagyon köszönöm.

A fiú mosolya olyan volt, mintha a nap sütött volna ki a felhők közül. – Éppen erre képezünk ki, nem?

Tessa halkabban folytatta: – Nem tudod, mi történt? Mién él Will családja egy olyan házban, amelyik azelőtt Mortmainé volt?

Will továbbra is keserűen nézett kifelé az ablakon. Megérkeztek Londonba, kétoldalt szürke épületek sora emelkedett. Jem fáradt szeretettel pillantott barátjára, és Tessa hirtelen rádöbbsent, hogy bár korábban, amikor testvéreként képzelte el őket, mindig Willt látta

idősebbnek, gondoskodónak, Jemet pedig fiatalabbnak, a valóság ennél sokkal összetettebb. – Fogalmam sincs – felelte a fiú –, de az a benyomásom, Mortmain jó pár lépéssel előttünk jár. Pontosan tudta, hová fog vezetni bennünket a nyomozás, és megszervezte ezt a... találkozást, hogy a lehető legjobban ránk ijesszen. Meg akarta mutatni, ki az erősebb.

Tessa összerázkódott. – Nem tudom, mit akar tőlem, Jem – szólt halkán. – Amikor azt mondta, hogy ő teremtett, szerintem az értésemre akarta adni, hogy ugyanolyan könnyen el is pusztíthat.

Jem meleg keze megérintette a lány karját. – Nem lehet téged csak úgy elpusztítani – felelte ugyanolyan halkán. – És Mortmain alábecsül. Láttam, hogyan védted meg magad azzal az ággal, amikor az automaton megtámadott.

– Nem volt elég. Ha nem lett volna nálam az angyalom... – Tessa megszorította a nyakában lógó medált. – Az automaton hozzáért, és azonnal hátra is hőkölt. Rejtély, ami történt. Korábban is megvédett már, és most megint, máskor viszont nem ad életjelet. Legalább olyan titokzatos, mint a képességem.

– Amit szerencsére nem kellett bevetned, hogy átváltozz Starkweatherré. Magától is boldogan átadta a Shade-aktákat.

– Hála az égnek! – mondta Tessa. – Nem lett volna nagy öröm. Kellemetlen, keserű embernek tűnik. Viszont ha valaha szükség lenne rá... – Elővett valamit a zsebéből, ami megcsillant a fülke félhomályában, ahogy a magasba emelte. – Egy gomb – jelentette büszkén. – Ma reggel esett le a mandzsettájáról, én meg felvettem.

Jem elmosolyodott. – Nagyon okos, Tessa. Tudtam, hogy jó ötlet lesz téged elvinni magunkkal... – Köhögésbe fulladtak a szavai. A lány riadtan pillantott rá, még a saját mogorva gondolataiba burkolózó Will is felkapta a fejét, és összehúzott szemöldökkel nézett a barátjára. Jem tovább köhögött, de amikor végül elvette a

kezét a szája elől, nem volt nyoma vérnek. Willen látszott a megkönnyebbülés.

– Csak belélegeztem egy kis port – nyugtatta meg őket Jem. Nem betegnek látszott, inkább fáradtnak, a kimerültség pedig csak még inkább kiemelte finom vonásait. Szépsége nem pompás színekben sugárzott, mint Willé, mégis volt benne valamiféle visszafogott tökéletesség, mint amikor hó hullik az ezüstös szürke égboltból.

– A gyűrűd! – Tessának hirtelen eszébe jutott, hogy az ékszer még mindig az ujján van. Visszadugta a gombot a zsebébe, aztán nekiállt lefejtetni az ujjáról a Carstairs család gyűrűjét. – Hamarabb vissza akartam adni – mondta a tenyerére fektetve az ezüst karikát. – Elfelejtettem...

Jem a lány keze köré fonta az ujjait. Bár az imént még hópelyheken és szürke égbolton járt az esze, Tessa meglepően melegnek találta a kezét.

– Semmi baj – mondta halkán Jem. – Tetszik az ujjadon.

Tessának vér szökött az arcába, mielőtt azonban válaszolhatott volna, sípolás hallatszott a mozdony felől. Odakint valaki hangos kiáltással jelentette, hogy Londonban vannak a King's Cross állomáson. A peronon nyüzsgő tömeg ricsaja és a vonat fékeinek csikorgása bántóan hasított Tessa fülébe. Jem mondott valamit, ami mintha figyelmeztetés lett volna, de a hangját elnyomták az állomás zajai. Will azonnal talpon volt, és megragadta a reteszt. Kitérte az ajtót, és a peronra ugrott. Ha nem lenne árnyvadász, gondolta Tessa, biztosan összetörte volna magát, így azonban könnyedén ért földet, és máris futásnak eredt, átfurakodva a várakozó hordárok, a munkába járók, a hatalmas ládákkal és pórázon vezetett vadászkutyákkal hétvégi kiruccanásra induló urak, az újságosfiúk, a zsebtolvajok, az utcai árusok meg a hatalmas állomást megtöltő ezernyi másik ember között.

Jem felállt, és az ajtó után nyúlt, de aztán visszafordult, Tessára pillantott, és átfutott az arcán a felismerés, hogy ha ő most Will után siet, a lány biztosan képtelen lesz követni őket. Végül behúzta az ajtót, visszaült a helyére, és megvárta, amíg a vonat teljesen megáll.

– De Will... – szólt Tessa.

– Semmi baja nem lesz – jelentette ki meggyőződéssel Jem. – Tudod, milyen. Néha csak egyedül akar maradni, és amúgy is kétlem, hogy szeretne jelen lenni, amikor beszámolunk a történekről Charlotte-nak meg a többieknek. – Mivel a lány továbbra is az övébe fúrta a tekintetét, hozzátette: – Will tud vigyázni magára, Tess.

A lány felidézte, milyen kifejezéstelen volt Will tekintete, amikor a vonaton szólt hozzá. Remélte, hogy Jem nem téved.

7

Az átok

*Az árvák átka pokolba veri
mennyből is gyilkosát;
de jaj! nincs szörnyűbb, mint ha halott
szemek átka sújt reád!
S én mégis élek, bár szemük ért
kilenc napon-éjen át!*

Samuel Taylor Coleridge: *Ének a vén tengerésztől*
(Szabó Lőrinc fordítása)

MAGNUS HALLOTTA, HOGY KINYÍLIK A BEJÁRATI AJTÓ, és valakik emelt hangon vitatkozni kezdenek egymással odakint. *Will*, ugrott be neki rögtön, aztán elmosolyodott, amiért egyből a fiú jutott az eszébe. *Az ifjú árnyvadász kezd olyanná válni, mint egy bosszantó rokon, akinek a szokásait az ember jól ismeri, mégsem tudja megváltoztatni*, gondolta, ahogy behajtott a lap sarkát a könyvében. *Az istenek párbeszédeit* olvasta Lukianosztól, és úgy sejtette, Camille dührohamot fog kapni, ha megtudja, hogy számárfüles lett a példánya.

Will tehát olyan, mint egy rokon, akit már a csizmája kopogásáról fel lehet ismerni a folyosón. Egy rokon, akinek nincsenek gátlásai letorkollni a komornyikot, aki az utasításainak megfelelően letagadja, hogy a házigazda éppen otthon van.

Kivágódott a szalon ajtaja, és Will állt a küszöbön. Bár nyomorultul festett, szemében mégis diadal csillogott. – Tudtam, hogy itt vagy – jelentette ki, miközben Magnus a csizmáját a földre lendítve felült a kanapén. – Megmondanád ennek a túlméretezett denevérnek, hogy ne lebegjen a vállam fölött? – bökött a Camille alattvalójaként, egyben ideiglenesen Magnus komornyikjaként szolgáló Archerre. A férfi valóban ott állt mellette, és rosszálló tekintettel méregette – persze ő mindig mindenkit rosszálló tekintettel méregetett. – Mondd meg neki, hogy fogadsz.

Magnus letette a könyvet maga mellé az asztalra. – És ha mégsem akarlak fogadni? – vetette föl. – Utasítottam Archert, hogy senkit ne engedjen be. Azt nem mondtam, hogy veled tegyen kivételt.

– Megfenyegetett – szölt Archer a maga sziszegő, nem igazán emberi hangján. – Jelenteni fogom az úrnőmnek.

– Jelentse csak – mondta Will, de feszült tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le Magnusról. – Légy szíves! Muszáj beszélnem veled.

A francba ezzel a fiúval, gondolta Magnus. Az egész kimerítő napot azzal töltötte, hogy egy emlékblokkoló varázslatot távolított el a Penhallow család egyik tagjának fejéből, és pihenésre vágyott. Már nem fülelt, hogy felhangzanak-e Camille léptei a folyosón, és üzenetre sem számított tőle, de továbbra is ezt a szobát találta a legkellemesebbnek a házban. Ez volt az a hely, ahol leginkább érezni lehetett a nő jelenlétét a tapéta tüskés rózsáiban és a drapériákból felszálló halvány parfümillatban. Magnus alig várta, hogy eltölthessen itt egy csendes estét egy pohár bor és egy könyv társaságában, anélkül, hogy bárki is megzavarná.

Most viszont itt állt előtte Will Herondale, arca tanulmány volt a fájdalomról meg az elkeseredettségről, és a segítségét kérte. Muszáj lesz felhagynia ezzel az idegesítő légyszívúséggel, ami folyton arra készteni, hogy segítsen a bajbajutottaknak, gondolta Magnus. Meg aztán a kék szem is a gyengéje volt. – Nos jó – szólt megadó sóhajjal.

– Maradhatsz, és előadhatod a mondanivalódat. De figyelmeztetek, nem idézek meg démonokat. Vacsora előtt biztosan nem. Hacsak nem állsz elő valamiféle konkrét bizonyítékkal...

– Nem. – Will belépett a szobába, és Archer arcába vágta az ajtót. Biztos, ami biztos, a háta mögé nyúlt, és ráfordította a kulcsot, majd a kandallóhoz lépett. Hűvös volt odakint. Az ablak sarkában, amit nem takart függöny, látszott a szürkületbe burkolózó tér meg a falevelek tánca az élénk szélben. Will lehúzta a kesztyűjét, a kandallópárkányra tette, és a lángok felé nyújtotta a tenyerét. – Nem akarom, hogy démonokat idézz meg.

– Hú! – Magnus a kanapé előtt álló rózsafa asztalkára fektette csizmás lábát, amitől Camille szintén kiborult volna, ha látja. – Ez voltaképpen jó hír.

– Azt akarom, hogy engem küldj át a démonok birodalmába.
Magnus fulladozni kezdett. – Hogy mit csináljak?

Will profilja feketén rajzolódott ki a lobogó tűz előtt. – Nyiss meg egy portált a démonok világába, és küldj át! Meg tudod tenni, ugye?

– Ez fekete mágia – felelte Magnus. – Nem éppen nekromancia, de...

– Senkinek nem kell megtudnia.

– Komolyan beszélsz? – kérdezte maró hangon Magnus. – Az ilyesmi mindig kitudódik valahogy. És ha a Klávé megtudná, hogy a legígéretesebb ifjú tehetségüket átküldtem egy másik dimenzióba a démonok prédájául...

– A Klávé nem tekint ígéretes ifjú tehetségnek – jelentette ki hűvösen Will. – Nem is vagyok ígéretes. Semmi sem vagyok, és nem is leszek a segítséged nélkül.

– Kezdek arra gondolni, hogy azért küldtek hozzám, mert próbára akarnak tenni, Will Herondale.

A fiú élesen felnevetett. – És ki küldött? Isten?

– A Klávé. Ezzel az erővel persze Isten is lehetett volna. Talán azt szeretnék kipróbálni, hogy hajlandó vagyok-e megszegni a Törvényt.

Will megpördült, és a boszorkánymesterre meredt. – Halálosan komolyan beszélek – mondta. – Ez nem valamiféle próbatétel. Nem mehet így tovább, képtelenség, hogy újabb és újabb démonokat idézünk meg hiába. Vég nélküli remény, vég nélküli csalódások. Minden nap sötétebb és sötétebb. Örökre el fogom őt veszíteni, ha...

– Elveszíteni őt? – Magnus egyszerre megvilágosodott. Ültében kihúzta magát, és összeráncolta a homlokát. – Szóval mégis Tessáról szól ez az egész. Tudtam!

Will sápadt arcába hirtelen pír szökött. – Nem csak róla.

– De szerelmes vagy belé.

Will rámeredt. – Hát persze hogy az vagyok – mondta végül. Azt hittem, már sosem fogok szeretni senkit, de őt mégis szeretem.

– És ennek az átoknak szerinted az a lényege, hogy elveszi a képességedet a szeretetre? Mert ekkora marhaságot rég hallottam. Jem a parabataiod. Láttalak vele. őt is szereted, nem igaz?

– Jem az én nagy bűnöm – felelte Will. – Ne is beszéljünk róla!

– Ne beszéljünk Jemről, ne beszéljünk Tessáról! Azt akarod, hogy nyissak meg egy portált a démonok világába, de nem vagy hajlandó elmondani, miért. Nem teszem meg, Will. – Magnus karba fonta a kezét.

Will a kandallópárkánynak támaszkodott. Mozdulatlanul állt, a lágok kirajzolták a körvonalait, tiszta, szép profilját, karcsú, hosszú

kezét. – Láttam ma a családomat – mondta, aztán gyorsan pontosított. – Vagyis a húgomat, Cecilyt. Tudtam, hogy életben vannak, de nem hittem, hogy látom még őket valaha. Nem lehetnek a közelemben.

– Miért? – kérdezte óvatosan Magnus. Erezte, hogy ez a különös, dühítő, összetört, sérült fiú végre készen áll, hogy kibökjön valamit, ami áttörést jelenthet. – Mit tettek, ami olyan rettenetes?

– Hogy ők mit tettek? – emelte fel Will a hangját. – Ők mit tettek? Ők semmit. Ellenben én! Méreg vagyok. Megmérgezek mindenkit, aki szeret.

– Will...

– Hazudtam neked... – szólt a fiú, hirtelen hátat fordítva a tűznek.

– Döbbenet – mormolta Magnus, de Will mintha ott sem lett volna, belemerült az emlékeibe. Talán így volt a legjobb. Fel-alá kezdett járkálni, csizmája hangosan sűrűlött Camille gyönyörű perzsaszőnyegén.

– Emlékszel, mit meséltem. A szüleim házában könyvtárszobájában voltam Walesben. Odakint esett az eső, unatkoztam, és apám régi holmijai között turkáltam. Megtartott ezt-azt árnyvadász korából, olyasmiket, amiktől feltehetőleg érzelmi okokból nem akart megválni. Az íróasztala titkos fiókjában találtam egy régi írót, bár akkor még nem tudtam, mi az, meg egy kis vésett dobozt. Gondolom, azt hitte, elég jól elrejtette előlünk, de persze egy kíváncsi gyerek előtt nincs akadály. Az első dolgom természetesen az volt, hogy kinyitottam a dobozt. Pára szállt fel belőle robbanásszerűen és szinte azonnal élő démonná változott. Abban a pillanatban, hogy megláttam, sikítani kezdtem. Csak tizenkét éves voltam, és azelőtt sosem láttam ilyesmit. Hatalmasra nőtt, fűrészkes fogsora és tüskés farka volt, én meg nem tudtam mivel védekezni. Honnan is lett volna fegyverem? Amikor a lény felüvöltött, hanyatt

estem a szőnyegen. Sziszegve lebegett fölöttem, amikor a testvérem berontott.

– Cecily?

– Ella. A nővérem. Valami ragyogott a kezében. Most már tudom, mi volt az... Egy szeráfpenge. Akkor fogalmam sem volt róla. Rákiáltottam, hogy meneküljön, de közém és a démon közé állt. Soha nem félt semmitől. Nem félt felmászni a legmagasabb fára, megülni a legvadabb lovat – és ott sem félt akkor a könyvtárszobában. Ráparancsolt a lényre, hogy tűnjön el, de az csak lebegett tovább, mint egy nagy rusnya rovar. Ella elkiáltotta magát, „Számúzlek innen!”, mire a lény felnevetett.

Nem meglepő. Magnus egyszerre sajnálta és becsülte a lányt, aki úgy nevelkedett, hogy semmit nem tudott a démonokról, a megidézésükről vagy az elűzésükről, mégis állta a sarat.

– Csak nevetett, aztán lesújtott a farkával, és a földre taszította a nővéremet. Aztán rám szegezte a tekintetét. Teljesen vörös volt a szeme, a fehérje nem is látszott. „Apáddal akarok végezni”, mondta, „de mivel ő nincs itt, te is jó leszel”. Olyan sokkot kaptam, hogy csak bámulni tudtam rá némán. Ella a földön kúszott a szeráfpenge felé» amit elejtett. A démon közben folytatta: „Elátkozlak. Mindenki, aki szeret téged, meg fog halni. A szeretetük lesz a végzetük. Néha pillanatokig tart majd, néha évekig, de mindenki, aki szeretettel néz rád, bele fog halni, hacsak nem távolodsz el tőle örökre. És velem fogom kezdeni.” Ellára vicsorított, aztán eltűnt.

Magnus maga is meglepődött, milyen izgalmasnak találja a történetet. – És a nővéred ott helyben meghalt?

– Nem. – Will levette a zakóját, egy szék támlájára dobta, aztán folytatta a járkálást. Félhosszú haja a nyakához tapadt, és göndörödni kezdett a saját testéből meg a tűzből áradó hő miatt. – Nem esett komoly baja. Megölelt, és nekiállt vigasztalni. Azt mondta, a démon szavai semmit sem jelentenek. Bevallotta, hogy elolvasott párat a

könyvtár tiltott könyvei közül, megtudta belőlük, mi az a szeráfpenge, és hogyan kell használni. Tőle hallottam, hogy a dobozt, amit kinyitottam, pyxisnek hívják, bár azt Ella sem sejtette, miért rejtegetett apánk ilyesmit. Megígértette velem, hogy soha többé nem nyúlok a szüléink dolgaihoz, legfeljebb csak az ő jelenlétében. Végül elkísért a szobámba, és addig olvasott, amíg el nem aludtam. Azt hiszem, nagyon kimerülhettem a sokktól. Emlékszem, hogy hallottam, amikor azt súgta anyámnak, hogy valamilyen láz döntött le a lábamról, amíg ő nem volt otthon. Addigra kezdtem élvezni a felhajtást magam körül, a démon már csak izgalmas emlékek tűnt. Tervezgetni kezdtem, hogyan mondom el Cecilynek a történetet. Persze azt nem akartam bevallani, hogy Ella mentett meg, miközben én visítottam, mint egy gyerek...

– Gyerek is voltál – jegyezte meg Magnus.

– Ahhoz azért elég nagy voltam, hogy tudjam, mit jelent másnap reggel anyám gyászos zokogására ébredni. Ella szobájában volt, a nővérem pedig holtan feküdt az ágyában. Mindent megtettek, hogy kint tartsanak, de láttam, amit akartam. Ella teste felduzzadt, és zöldesfekete lett, mintha belülről rohadna. Már nem is hasonlított a nővéremre. Mintha nem is ember lett volna. Én tudtam, mi történt, de senki másnak fogalma sem volt róla. „Mindenki, aki szeret téged, meg fog halni. És veled fogom kezdeni.” Működésbe lépett az átkom.

Azonnal tudtam, hogy el kell hagynom a családomat, ha nem akarom, hogy ez a borzalom velük is megismétlődjön. Még aznap éjjel útnak indultam, és Londonig követtem az utat.

Magnus kinyitotta a száját, aztán becsukta. Ezúttal még ő sem talált szavakat.

– Szóval – folytatta Will az átkomat aligha lehet képtelenségnek nevezni. Láttam működés közben. Az óta a nap óta az egyetlen célom az, hogy amíg élek, többé senkivel ne történhessen meg, ami Ellával. El tudod ezt képzelni? El tudod? – Ujjaival fekete hajába

túrt, amitől a kósza fűrtök a szemébe hullottak. – Soha nem engedhetek a közelembe senkit. Mindenkivel meg kell gyűlöltetnem magam, aki amúgy szeretne. Elhagytam a családomat, hogy távol kerüljek tőlük és elfelejtsenek. Minden áldott nap kegyetlenül viselkedem azokkal, akikkel az otthonomon osztozom, nehogy túlságosan ragaszkodjanak hozzám.

– Tessa... – Magnus gondolatai egyszerre megteltek a komoly tekintetű, sűrű szemű lánnyal, aki úgy nézett Willre, mintha ő lenne a horizonton felkelő nap. – Szerinted ő nem szeret téged?

– Nem hiszem. Elég gorombán bánok vele. – Will hangjában a bánat és a nyomorúság önmarcangolással keveredett. – Azt hiszem, volt egy pillanat, amikor majdnem... Tudod, azt hittem, meghalt, és hagytam... Szóval kimutattam, mit érzek. Utána mintha viszonzta volna az érzéseimet. De aztán beletapostam a lelkébe, amilyen brutálisan csak tudtam. Úgy sejtem, most egyszerűen gyűlöl.

– És Jem – szólta Magnus, bár előre rettegett a választól.

– Jem amúgy is haldoklik – mondta Will el-elakadó hangon. – Arra jutottam, hogy Jemmel kapcsolatban nem kell lelkifurdalást éreznem. Azt mondogatom magamnak, hogy ha meghal, az nem az én hibám lesz. Ő tőlem független okok miatt haldoklik, ráadásul fájdalmak között. Ella halála legalább gyors volt. És miattam talán Jemnek is könnyebb halála lehet. – Szomorúan nézett fel, tekintete találkozott Magnus vadló tekintetével. – Senki sem élhet úgy, hogy semmije nincs – suttozta. – Nekem csak Jem maradt.

– El kellett volna mondanod neki – szólta Magnus. – A kockázat tudatában is vállalta volna, hogy a parabataid lesz.

– Nem rakhatom a vállára ennek a terhét. Titokban tartaná, ha megkérném rá, de fájna neki a tudat, és csak még rosszabb lenne látnia, ahogy fájdalmat okozok másoknak. Ha pedig elmondanám Charlotte-nak, Henrynek és a többieknek, hogy a viselkedésem csak álca, hogy minden hozzájuk intézett kegyetlen szavam hazugság,

hogy csak el akarom hitetni velük, hogy éjszakánként inni meg kurvázni járok, holott valójában egyikre sem vágyom, akkor nem tudnám továbbra is eltaszítani őket magamtól.

– Ezek szerint soha senkinek nem beszéltél eddig erről az átokról? Tizenkét éves korod óta én vagyok az első, aki hall róla?

– Képtelen voltam rávenni magam – felelte Will. – Honnan tudhattam volna, hogy akinek elmondom, nem kezd-e kötődni hozzám, miután megtudta az igazat? Egy ilyen történetet hallva megsajnálhatnak, a sajnálatból vonzalom lesz, abból pedig...

Magnus felhúzta a szemöldökét. – És miattam nem aggódsz?

– Hogy megszerethetsz? – Will hangjában hallatszott az őszinte meglepetés. – Nem, hiszen te gyűlölöd a nephilimeket, nem igaz? Különbösen is úgy képzelm, hogy ti, boszorkánymesterek, meg tudjátok védeni magatokat a szükségtelen érzelmektől. Viszont ha Charlotte, Henry meg a többiek megtudnák, hogy csak szerepet játszom velük, ha kiderülne, milyen vagyok valójában... törődni kezdenének velem.

– És akkor meghalnának – bólintott Magnus.

Charlotte felnézett a tenyeréből. – És egyáltalán nem is sejtet, hol lehet? – kérdezte harmadszorra. – Will egyszerűen eltűnt?

– Charlotte – szólt higgadtan Jem. A szalonban voltak, ahol a falat indák és virágok mintázatával díszített tapéta borította. Sophie a kandallónál állt, és egy piszkavassal a tűzben turkált, hogy újabb lángokat csaljon elő a szénből. Henry az asztala mögött ült, és egy sor rézszerszámmal vacakolt. Jessamine egy magas támlájú székre telepedett le, Charlotte pedig egy fotelban kuporgott a tűznél. Tessa és Jem kissé tartózkodóan ült egymás mellett a kanapén, amitől a lány valamiért úgy érezte, mintha vendégségben lenne. Teleette magát a szendvicsekkel, amiket Bridget hozott be tálcán, a belsejét

pedig forró tea melegítette. – Nincs ebben semmi szokatlan. Máskor sem tudjuk, hol jár Will éjjelente.

– Ez azért mégiscsak más. Láta a családját, vagy legalábbis a húgát. Jaj, szegény Will! – Charlotte hangja remegett a feszültségtől.

– Kezdtem azt hinni, hogy végre elfelejtette őket...

– Senki sem felejt el a családját – szólt közbe élesen Jessamine. Egy festőállvány állt előtte egy halom papírral; nemrég ráébredt, hogy elmaradásai vannak a művészetek gyakorlását illetően, ezért elkezdett festeni, szilvetteket kivágni, virágokat préselni meg a zeneszobában lévő csemlalón játszani, bár Will szerint az énekhangja a különösen panaszos kedvében lévő Churchére emlékeztetett.

– Nem, persze hogy nem – vágta rá gyorsan Charlotte –, de talán nem kell örökké együtt élnie az emlékek rá nehezedő súlyával.

– Mintha tudnánk, mit kezdjünk Willel, ha nem lenne folyton morcos – mondta Jessamine. – Amúgy sem érdekelhette olyan nagyon a családja, különben nem hagyta volna el őket csak úgy.

Tessa felszisszent. – Hogy mondhatasz ilyet? Nem tudod, miért szökött el. Nem láttad az arcát a Ravenscar uradalomban.

– Ravenscar uradalom... – Charlotte üres tekintettel meredt a tűzbe. – Nem gondoltam volna, hogy éppen oda mennek...

– Sületlenség – pillantott dühösen Tessára Jessamine. – Legalább életben van a családja. És lefogadom, hogy egyáltalán nem is volt szomorú. Csak megjátssza magát, mint mindig.

Tessa Jemre pillantott támogatásért, de fiú Charlotte-ot figyelte. A tekintete kemény volt, mint egy ezüstpénz. – Hogyhogy nem gondoltad volna, hogy éppen oda mennek? Te tudtad, hogy Will családja elköltözött?

A nő megriadt, aztán felsóhajtott. – Jem...

– Ez fontos, Charlotte.

A nő az íróasztalán álló tégely felé pillantott, benne kedvenc citromos cseppjeivel. – Miután Will szülei tizenkét éves korában eljöttek meglátogatni, ő meg elküldte őket... könyörögtem neki, hogy beszéljen velük, ha csak egy pillanatra is, de ő nem volt hajlandó. Próbáltam megértetni vele, hogy ha elmennek, soha többé nem találkozhat egyik családtagjával sem, még csak híreket sem kaphat felőlük. Megfogta a kezemet, és azt mondta: „Légy szíves, csak annyit ígérj meg, hogy szólsz, ha valamelyikük meghal. Ígérd meg!” – Leszgte a fejét, és ruhája anyagát markolászta. – Olyan különös kérés volt ez egy kisfiútól. Muszáj... muszáj volt ígent mondanom.

– Tehát szemmel tartottad Will családját? – kérdezte Jem.

– Ragnor Fellet fogadtam fel – felelte a nő. – Három évig figyelte őket, aztán megkeresett, és közölte, hogy Herondale-ék elköltöztek. Edmund Herondale, Will apja, szerencsejátékon elvesztette a házukat. Ragnor csak ennyit tudott kideríteni. A család továbbállt, de fogalmunk sem volt róla, hová.

– És ezt elmondtad Willnek is? – kérdezte Tessa.

– Nem. – Charlotte megrázta a fejét. – Csak azt ígértette meg velem, hogy akkor szólok, ha meghaltak. Miért keserítettem volna el még jobban a hírral, hogy elvesztették az otthonukat? Soha nem emlegette őket. Már reménykedtem benne, hogy talán elfelejtette.

– Will soha nem felejt. – Jem hangjából olyan erő áradt, hogy még Charlotte ujjainak ideges remegése is megszűnt.

– Nem lett volna szabad megtennem – mondta a nő. – Sosem lett volna szabad ilyet ígérnem. A Törvény nem enged meg ilyesmit...

– Ha Will nagyon akar valamit – szolt csendesen Jem –, úgymint eléri.

Egy darabig csendben voltak, Charlotte összeszorította a száját, a szeme gyanúsán csillogott. – Mondott valamit arról, hová megy a King's Crossról?

– Nem – felelte Tessa. – Megérkeztünk, ő meg szó nélkül elporzott. Mármint elhúzta a csikot – javította ki magát, amikor a többiek csodálkozó tekintetét látva rájött, hogy amerikai szlenget használt.

– Elporzott – nyugtázta Jem. – Ez tetszik. Érzékelteti, hogy porfelhők szálltak a nyomában. Nem, tényleg nem mondott semmit. Csak átfurakodott a tömegen, és már a nyomát sem láttuk. Majdnem fellökte Cyrilt, aki értünk jött.

– Ennek az egésznek semmi értelme – sóhajtotta Charlotte. – Hogy a fenébe kerül Will családja egy olyan házba, amelyik régebben Mortmainé volt? És éppen Yorkshire-ben? Nem gondoltam volna, hogy ez az út ide fog vezetni. Elkezdtük keresni Mortmaint, és Shade-éket találtuk. Aztán tovább kerestük, és ráakadtunk Will családjára. Körülvesz bennünket, mint a szimbóluma, az az átkozott ouroboros.

– Korábban is utánanézettél Ragnor Fell-lel Will családjának – szólt Jem. – Nem lehetne megint ezt tenni? Ha Mortmain valamiképpen kapcsolatban áll velük...

– Igen, igen, persze – bólintott Charlotte. – Azonnal írok neki.

– Valamit nem értek – mondta Tessa. – A kártérítési kérvényt 1825-ben adták be, amikor Mortmain állítólag huszonkét éves volt. Ezek szerint most hetvenötnek kell lennie, viszont egyáltalán nem néz ki annyi idősnek. Talán ha negyvennek...

– Megvan a módja – magyarázta lassan Charlotte hogy a fekete mágiával foglalkozó mondénok meghosszabbítsák az életüket. Olyasféle varázslat kell hozzá, mint amelyet a Fehér könyvben találni. Éppen ezért tekintendő bűncselekménynek, ha a kötet a Klávén kívül bárki másnak a kezébe kerül.

– Eszembe jutott, amit az újságban írtak arról, hogy Mortmain az apjától örökölte a hajózási társaságot – szólt Jem.

– Gondolod, hogy bevetette a vámpírtrükköt?

– A vámpírtrükköt? – visszhangozta Tessa, hiába próbálván ilyesmit felidézni a kódexből.

– A vámpírok módszere arra, hogyan tartsák meg a pénzüket hosszú időn keresztül – felelte Charlotte. – Ha már túl régóta vannak egy helyen, és az embereknek kezd feltűnni, hogy nem öregszenek, eljártsszák a saját halálukat, és mindenüket egy rég elveszett fiukra vagy unokaöccsükre hagyják. Aztán voilá, az illető előkerül, és mivel elképesztő, mennyire hasonlít az apjára vagy a nagybátyjára, megkapja a pénzt. Mortmain könnyedén saját magára hagyhatta a céget, így álcázva, hogy nem hagy rajta nyomot az idő.

– Szóval a saját fiának adta ki magát – bólintott Tessa. – Ezzel azt is meg tudta indokolni, miért változtatja meg a társaság célját, miért tér vissza Angliába, és miért kezd el mechanikus szerkezetekkel meg ilyesmikkel foglalkozni.

– És valószínűleg ezért költözött el a yorkshire-i házból is jegyezte meg Henry.

– Bár ez még mindig nem magyarázza, hogyan került oda Will családja – gondolkodott hangosan Jem.

– Vagy hogy hol van Will – tette hozzá Tessa.

– Vagy hogy hol van Mortmain – jegyezte meg Jessamine kedélyes komorsággal. – Már csak kilenc nap, Charlotte.

A nő megint a kezébe temette az arcát. – Tessa – szólt –, nagyon nem szívesen kérlek meg, de végül is ezért küldtünk Yorkshire-be, és minden követ meg kell moztatnunk. Megvan még az a gomb Starkweather zakójáról?

Tessa válaszul előkotorta a fényes tárgyat a zsebéből. Kerek volt, gyöngyből és ezüsből készült. Hűvösen simult a kezébe. – Azt akarod, hogy bújjak a bőrébe?

– Tessa – szólt gyorsan Jem. – Ha nem akarod megtenni, sem Charlotte, sem senki más nem várja el tőled.

– Tudom – bólintott a lány. – De felajánlottam, és nem vonom vissza a szavam.

– Köszönöm, Tessa. – Charlotte-on látszott a megkönnyebbülés.

– Tudnunk kell, hogy rejteget-e előlünk valamit, hogy hazudott-e bármiről ebben az ügyben. Nem tudjuk pontosan, milyen szerepet játszott abban, ami Shade-ékkel történt...

Henry összeráncolta a homlokát. – Sötét nap lesz, ha már a többi árnyvadászban sem bízatsz, Lottie.

– Máris sötét nap van, Henry drágám – válaszolta Charlotte anélkül, hogy a férjére nézett volna.

– Ezek szerint nem segítesz – állapította meg szárazon Will. Magnus egy varázslattal fellobbantotta a tüzet a kandallóban. A táncoló lángok ragyogásában alaposabban meg tudta nézni magának a fiút – nyakszirtjéhez tapadó göndör, sötét haját, finom vonásait, erős állkapcsát, a szempillája vetette árnyékot. Will emlékeztette valakire a boszorkánymestert; a gondolat hiába birizgálta az elméje eldugott szegleteit, csak nem akart felszínre törni a kép. Annyi év után néha nehéz volt felidézni még a legkedvesebb emlékeket is. Többé nem látta maga előtt az édesanyja arcát, csak abban volt biztos, hogy nagyon hasonlítottak egymásra. Mindkettejükben holland nagyapja és indonéz nagyanyja vonásai keveredtek.

– Ha a segítség nálad azt jelenti, hogy dobjalak be a démonok birodalmába, mint egy patkányt a terrierektől hemzsegő gödörbe, akkor nem, nem segítek – felelte Magnus. – Az a helyzet, hogy ez örültség. Menj haza, és aludd ki ezt az egészet!

– Nem vagyok részeg.

– Ezzel az erővel akár az is lehetnél. – Magnus mindkét kezével sűrű hajába túrt, és hirtelen valamilyen rejtélyes okból Camille jutott az eszébe. Örült. A Will társaságában töltött majdnem két óra alatt

egyetlenegyszer sem jutott eszébe a nő. Haladás. – Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki elvesztette valakijét?

Will elfintorodott. – Ne csinálj már úgy, mintha ez valamiféle szokványos gyász lenne, mert egyáltalán nem az. Állítólag az idő begyógyítja a sebeket, de ez azt feltételezi, hogy a gyász forrása véges. Csakhogy az én sebem mindennap ugyanolyan friss.

– Igen – bólintott Magnus, és hátradőlt a párnákra. – Ez a zseniális az átkokban, ugyebár.

– Az egy dolog lenne, ha az átok szerint mindenki meghalna, akit szeretek – folytatta Will. – Meg tudnám állni, hogy ne szeressek senkit. Viszont megakadályozni, hogy mások szeressenek engem. Rendkívül kimerítő procedúra. – Magnus elcsigázottnak látta, és olyan színpadiasnak, amilyen csak egy tizenhét éves lehet. Abban is kételkedett, hogy Will valóban meg tudná állni, hogy ne szeressen senkit, de azért megértette, hogy megpróbálja elhitetni magával. Egy másik ember szerepét kell eljátszanom nap mint nap reggeltől estig. Egy keserű, gonosz és kegyetlen emberét...

– Én bírlak ilyennek. És ne mondd, hogy nem élvezed te is legalább egy kicsit, amikor az ördögöt alakítod, Will Herondale.

– Azt mondják, ez a keserű humor családi vonás. – A fiú a lángokat bámulta. – Ella is ilyen volt. Cecily is. Sosem hittem volna, hogy én is, amíg szükség nem lett rá. Az évek során megtanultam, hogyan viselkedjem gyűlöletesen. Csak most már úgy érzem, kezdem elveszíteni magam... – Kereste a szavakat. – Úgy érzem, zsugorodom, darabok válnak le belőlem, és eltűnik a sötétségben minden, ami jó, őszinte és igaz... Ha valaki sokáig távol tartja magától ezeket a dolgokat, vajon végleg elveszíti őket? Ha senki nem törődik velem, vajon létezik egyáltalán?

A végére olyan halkán beszélt, hogy Magnusnak hegyeznie kellett a fülét, ha hallani akarta. – Ez meg mi volt?

– Semmi. Olvastam egyszer valahol. – Will a boszorkánymester felé fordult. – Megkönyörülnél rajtam, ha átküldenél a démonok birodalmába. Talán megtalálnám, amit keresek. Ez az egyetlen esélyem. Enélkül amúgy sem ér fabatkát sem az életem.

– Könnyű ilyet mondani tizenhét évesen – jegyezte meg Magnus meglehetősen hűvösen. – Szerelmes vagy, és azt hiszed, ebből áll az egész világ. Csakhogy a világ nagyobb nálad, Will, és talán szüksége van rád. Árnyvadász vagy, jó ügyet szolgálsz. Nem dobhatod el csak úgy az életed, nem a tiéd.

– Akkor semmim sincsen – mondta Will, és eltolta magát a kandallópárkánytól. Egy pillanatra megtántorodott, mintha valóban részeg lenne. – Ha az életem sem az enyém...

– Ki mondta, hogy jár nekünk a boldogság? – kérdezte halkán a boszorkánymester. Láta maga előtt a házat, ahol gyerekként élt, az édesanyját, amint riadtan húzódik el tőle, és a nő lángokban álló férjét, aki nem Magnus apja volt. – És mi van azzal, amivel mi tartozunk másoknak?

– Én már odaadtam mindenemet – közölte Will, és felkapta a kabátját a szék támlájáról. – Eleget kaptak tőlem, és ha már itt tartunk, hát te is, boszorkánymester. – Úgy köpte ki az utolsó szót, mint valami átkot.

Magnus már megbánta, hogy olyan nyers volt, és felállt volna, de Will elvágatott mellette, és becsapta az ajtót maga mögött. A férfi alig pár pillanattal később már látta is az ablakból, amint menet közben rángatva fel a kabátját, leszegett fejfelé a szélben.

Tessa a köntösébe burkolózva ült a fésülködőasztalnál, és a tenyerében forgatta a kis gombot. Maga kérte, hogy egyedül lehessen, amíg megteszi, amit Charlotte kért tőle. Nem most először kellett átváltoznia férfivá; a Sötét Nővérek többször is kényszerítették rá. Bár igen különös érzés volt, nem emiatt

vonakodott. A sötétség aggasztotta, amit Starkweather szemében látott, a szolid örület, ami a hangjából sütött, amikor a hadizsákmányairól beszélt. Nem szívesen ismerkedett meg alaposabban egy ilyen elmével.

Nem kell megtennie, gondolta. Kisétálhat a szobából, és azt mondhatja nekik, hogy megpróbálta, de nem sikerült. Csakhogy miközben ilyesmiken törte a fejét, rögtön tudta, hogy nem választhatja ezt a megoldást. Úgy érezte, hűséggel tartozik az Intézet árnyvadászainak.

Megvédtek, törődtek vele, segítettek utánajárni, kicsoda ő valójában, ráadásul a céljaik is közösek voltak – meg akarták találni Mortmaint, hogy végezhesseken vele. Jem kedves, nyugodt, hitteli ezüst szemére gondolt, amivel őt figyelte. Vett egy mély lélegzetet, és összeszorította az ujjait a gomb körül.

Egyszerre sötétség és hideg csend vette körül. A tűz ropogása a kandallóból, az ablaktáblák rezgése a szélben semmivé foszlott. Csak a fekete némaság maradt. Érezte, ahogy átváltozik a teste: ízületi gyulladás éles fájdalma hasított nagyra nőtt, megduzzadt kezébe. A háta sajgott, a feje nehéz lett, a lába kellemetlenül lüktetett, a szájában keserű ízt érzett. Szuvasodó fogak, gondolta, és azonnal hányingere támadt. Kényszerítenie kellett magát, hogy a gondolatai visszatérjenek az őt övező sötétségre, és a kapcsolódási pontot jelentő fényt keresse.

Az meg is jelent, de nem volt olyan erőteljes és rezzenéstelen, mint máskor szokott lenni. Inkább szilánkok villantak, mintha egy tükör tört volna darabokra. Minden ijesztő sebességgel felé száguldó töredékben egy képet látott. Ágaskodó lovat, behavazott dombot, a Klávé fekete bazalt tanácstermét, egy repedezett sírkövet. Küszködött, hogy kiválasszon egyetlen jelenetet, és csak arra koncentráljon. El is kapott egy emléket: Starkweather egy

bálszobrászban táncolt egy empire szabású estélyi ruhába öltözött, nevető nővel. Tessa elvetette a képet, és újabb után nyúlt.

Az apró ház két domb között fészkelte az árnyékban. Starkweather egy csalitos fának árnyékából figyelte a férfit, aki kilépett az ajtón. Tessa még az emlékeiben is érezte, ahogy az árnyvadásznak felgyorsult a szívverése. A férfi magas volt, széles vállú, fekete hajú – és zöld, mint egy gyík. A gyerek, akit kézen fogva vezetett, vele szöges ellentétben teljesen átlagosnak tűnt – alacsony volt, húsos kezű, rózsaszín bőrű.

Tessa tudta a férfi nevét, mert Starkweather is tudta.

John Shade.

Shade a vállára kapta a kisfiút, miközben a házból számtalan furcsa külsejű acéllény özönlött ki. Egy gyerek mozgatható játék babáira emlékeztettek, csak éppen akkorák voltak, mint egy ember, és fémesen csillogott a bőrük. Arcvonásokat nem lehetett kivenni rajtuk, bár különös módon mindannyian ruhát viseltek – némelyik a yorkshire-i parasztok durva overallját, mások pedig egyszerű muszlint. Az automatonok megfogták egymás kezét, és billegni kezdtek, mintha egy falusi táncmulatságon lennének. A gyerek tapsikolva nevetett.

– Jól nézd meg őket, fiam – szólt a zöld bőrű férfi. – Egy napon ilyen mechanikus lények fogják benépesíteni a királyságomat, és te leszel a hercegem.

– John! – hallatszott egy hang odabentről. Egy nő hajolt ki az ablakon. Hosszú haja olyan kék volt, mint a nyári égbolt. – Gyertek be! Valaki még meglátja, ráadásul a fiadat is csak megijeszted.

– Egyáltalán nem ijedt meg, Anne. – A férfi elnevette magát, letette a fiút a földre, és összeborzolta a haját. – Ő az én kis mechanikus hercegem...

Starkweather szívében az emlék hatására olyan vad gyűlölet támadt, hogy Tessa elengedte a képet, és megint a sötétségben

száguldott pörögve. Lassan rájött, mi történik. Starkweather egyre szenilisebb lett, és sorban szakadtak el a gondolatait és az emlékeit rögzítő kötelékek. Úgy tűnt, az elméjében véletlenszerűen cikáznak a képek. A lány igyekezett megint a Shade családra koncentrálni, és meg is ragadta egy másik emlék halvány foszlányát – feldúlt szobát látott, mindenféle fogaskerekek, csapágyak, tengelyek meg fémhulladékok heverték vérszerű, fekete folyadékkal beborítva. A zöld bőrű férfi és a kék hajú nő holtan hevert a romok között. Aztán ez is eltűnt, és a lépcsőházban függő portrén ábrázolt szőke, csökönyös tekintetű lány tűnt fel újra meg újra. Tessa látta, amint egy alacsony póni hátán lovagol elszánt tekintettel, látta, ahogy a haját borzolja a lápvidékről fújó szél, látta, amint fájdalomtól sikitva vonaglik, miközben egy irónt illesztenek a bőréhez, és fekete rúnákkal jelölik meg fehér bőrét. Végül a saját arca jelent meg előtte a yorki Intézet főhajójának félhomályában, amire olyan heves sokk járta át, hogy kikökkent a férfi testéből, és ismét a sajátjában találta magát.

A gomb kiesett a kezéből, és halk koppanással ért földet a padlón.

Tessa felemelte a fejét, és a fésülködőasztal fölött lévő tükörbe nézett. Ismét saját maga volt, és vér keserű ízét érezte a szájában, ahol az ajkába harapott.

Hányingerrel küszködve felállt, az ablakhoz lépett, és kinyitotta, hogy izzadt bőrén érezze az éjszakai levegő hűvösét. Odakint egymást érték a súlyos árnyékok. Csak enyhe szellő fűjdogált, ahogy az Intézet előtt magasodó kapun álló mottó minden eddiginél aktuálisabban halálról és halandóságról mesélt. Mozgást érzékelt a szeme sarkából. Ahogy lefelé fordította a tekintetét, fehér alak nézett vissza rá a kikövezett udvarról. Eltorzult, de felismerhető arc. Mrs. Darké.

A lánynak egyszerre elakadt a lélegzete, és ösztönösen hátralépett az ablakból. Szédülés fogta el. Megrázta magát, két kézzel

megragadta a párkányt, közelebb húzta magát, és rettegve nézett le ismét...

Az udvar üres volt, nem mozdult semmi a sötét szegletekben. Tessa becsukta a szemét, aztán lassan megint kinyitotta, és megérintette a nyakában ketyegő angyalt. Nem volt ott semmi, mondta magának.

Csak túlságosan élénk képzelete játszadozott vele. Ígéretet tett magának, hogy ezentúl kordában tartja a fantáziáját, nehogy vénségére Starkweatherhez hasonlóan ő is megkergüljön, aztán becsukta az ablakot.

8

A lélekre vetülő árnyék

Ó, igazságos, hatalmas, mégis végtelenül gyengéd ópium, mily enyhítő balzsamot hozol mindnyájunk szívére, legyünk szegények bár, vagy gazdagok, miképp feledteted „soha nem gyógyuló” sebeinket! Ó, ékesszóló ópium, hogy hatalmas szavaddal megghiúsítod a dühös szándékot, a bűnösnek egy éjszakára visszaadod ifjúkora reményeit, tisztára mosod kezeit a kiontott vértől; ó, hogy te a büszke szívnek egy kis felejtést hozol, ne kínozza.

Thomas de Quincey: *Egy angol ópiumevő vallomásai*
(Tandori Dezső fordítása)

REGGEL, AMIKOR TESSA LEMENT REGGELIZNI, csodálkozva állapította meg, hogy Will nincs ott. Csak most döbbsent rá, mennyire biztos volt benne, hogy a fiú hazatér éjszaka. Megtorpant az ajtóban, és körbenézett a székeken az asztal körül, mintha abban reménykedne, hogy Will valójában ott van, csak elkerülte a figyelmét. Amikor azonban a tekintete találkozott Jemével, és a fiú

szomorú arcán sápadt aggódalmát látta tükröződni, tudta, hogy téved. Will továbbra sem került elő.

– Ó, előbb-utóbb be fog állítani, az isten szerelmére – szólt dühösen Jessamine, és lecsapta a teáját a csészealjra. – Mindig hazamászik. Nézzetek már magatokra! Mintha a kedvenc kiskutyátokat vesztettétek volna el. – Tessa majdhogynem büntudatos pillantást vetett Jemre, miközben letelepedett vele szemben az asztalhoz, és egy pirítóst vett a tányérjára. Henry nem volt jelen, Charlotte pedig az asztalra ülve hiába igyekezett úgy tenni, mintha nem lenne ideges. – Hát persze, hogy hazajön – mondta. – Tud vigyázni magára.

– Gondolod, hogy visszament Yorkshire-be? – kérdezte Tessa. – Talán figyelmeztetni akarja a családját.

– Nem... nem hiszem. – Charlotte megrázta a fejét. – Will évek óta kerüli a családját, és ismeri a Törvényt. Tudja, hogy nem beszélhet velük. Tudja, mit veszíthet. – A nő tekintete egy pillanatra megállapodott az elmélyülten a kanalát tanulmányozó Jemen.

– Amikor meglátta Cecilyt a háznál – szólt a fiú –, oda akart rohanni hozzá.

– A pillanat hevében – mondta Charlotte. – Végül pedig visszajött veletek Londonba. Biztos vagyok benne, hogy az Intézetbe is el fog jönni. Tudja, hogy nálad van az a gomb, Tessa. Érdekelni fogja, mi volt Starkweather fejében.

– Nem sok minden. – Tessa maga sem értette, miért érez büntudatot, amiért nem lelt több hasznos információra Starkweather emlékei között. Megpróbálta elmagyarázni, milyen volt valaki más lassan megbomló elméjében lenni, de nehezen talált rá szavakat. Leginkább csalódottságot látott Charlotte szemében, amikor elmondta neki, hogy semmi használhatót nem sikerült felkutatnia a Ravens-car uradalommal illetően. Beszámolt Starkweather emlékeiről a Shade családdal kapcsolatban, és arról, hogy ha valóban az ő haláluk

váltotta ki Mortmain igazság és bosszú iránti vágyát, akkor sok mindenre fel kell készülniük. Arról nem beszélt, mennyire felzaklatta, hogy saját magát is meglátta – még mindig nem dolgozta fel teljesen az élményt, és úgy érezte, ez csak rá tartozik.

– Mi lesz, ha Will úgy dönt, hogy végleg elhagyja a Klávét? – kérdezte Tessa. – Akkor visszamegy a családjához, hogy megvédje őket?

– Nem – vágta rá élesen Charlotte. – Nem. Nem hiszem, hogy megteszi. – *Hiányozna neki Will, ha elmenne*, gondolta csodálkozva Tessa. A fiú mindig undokul viselkedett, Tessa pedig hajlamos volt megfélemleni róla, milyen makacs szeretettel tud ragaszkodni Charlotte mindenkihez, akit a gondjaira bíztak.

– De ha veszélyben van... – tiltakozott volna Tessa, de aztán elhallgatott, ahogy Sophie lépett a szobába, kezében egy kancsó forró vízzel, amit letett az asztalra. Charlotte-nak felcsillant a szeme a cselédlány láttán.

– Tessa, Sophie, Jessamine – szólt –, ne feledjétek, hogy ma délelőtt újabb lecke vár rátok Gabriel és Gideon Lightwoodtól.

– Nekem nem alkalmas – jelentette ki azonnal Jessamine.

– Miért nem? Azt hittem, már nem fáj a fejed...

– Így van, de nem akarom, hogy újra megfájduljon. – Jessamine sietősen felállt. – Szívesebben segítenék neked, Charlotte.

– Egyedül is tudok írni Ragnor Fellnek, Jessie. Sokkal jobban örülnék, ha élnél a lehetőséggel, és részt vennél a tréningen...

– Viszont tucatjával sorakoznak a könyvtárban a válaszlevelek az alvilágiaktól, akiket megkérdeztünk, hogy tudnak-e valamit Mortmain hollétéről – vitatkozott a lány. – Segíthetnék átnézni őket.

Charlotte felsóhajtott. – Hát jó. – Tessához és Sophie-hoz fordult. – Egyelőre egy szót se szóljatok a Lightwood fiúknak Yorkshire-ról vagy Willről! A hátam közepére sem hiányoznak most, de nincs mit tennünk. Azzal, hogy folytatjuk a lányok kiképzését,

jóhiszeműségünket bizonyítjuk. Úgy kell viselkednetek, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Meg tudjátok oldani?

– Természetesen, Mrs. Branwell – vágta rá azonnal Sophie. Csillogó szemmel mosolygott. Tessa sóhajtott magában; nem tudta, mit is kéne éreznie. Sophie rajongott Charlotte-ért, és bármit megtett volna, hogy a kedvében járjon, ráadásul haragudott Willre, és bizonyára nem aggódott a távolléte miatt. Tessa Jemre pillantott. Ürességet érzett a gyomrában, fájt neki, hogy nem tudja, merre jár Will, és jó lett volna tudni, hogy Jem is ugyanígy van-e ezzel. A fiú máskor oly kifejező arcáról most nem lehetett leolvasni semmit, bár amikor találkozott a tekintetük, bátorítóan mosolygott. Jem Will parabataia volt, a fegyvertársa. Ha tényleg lenne miért aggódni, ő biztosan nem tudná eltitkolni – vagy igen?

A konyhából Bridget negédes trillái hallatszottak.

*„Miért vagyok rabod, ha így csak szenvedek,
Miért szeretek olyat, ki viszont nem szeret?
Miért kellett ilyen sutának születnem,
hogy a férfi, kit szeretek, sebet ejt szívemen?”*

Tessa eltolta a székét az asztaltól. – Azt hiszem, ideje átöltöznom.

Miután felhúzta a harci öltözetet, Tessa leült az ágya szélére, és kézbe vette a *Vathek* példányát, amit Willtől kapott. Nem a mosolygó Will jutott eszébe, más képek jelentek meg előtte – a fiú, ahogy vérrel borítva fölé hajol a Menedékben, ahogy hunyorogva néz a napba az Intézet tetején, ahogy Jemmel összekapaszkodva lefelé gurul a domboldalon a sárban, ahogy leesik az étkezőben az asztaltól, ahogy a sötétben magához szorítja. *Will, Will, Will*. A lány elhajítom a könyvet, de az visszapattant a kandallópárkányról, és a földre esett. Bárcsak ki tudná kaparni Willt a gondolataiból, ahogy az ember a

sarat kaparja le a cipőjéről. Bár tudná, hol van most. Képtelen volt elfojtani az aggodalmát, márpedig ettől csak rosszabb lett a helyzet. Nem ment ki a fejéből a fiú tekintete, ahogy a hűgára meredt.

Úgy belemerült a gondolataiba, hogy elkésett a tréningről. Szerencsére, amikor végül megérkezett, az ajtó nyitva állt, és nem talált ott mást, csak Sophie-t. A lány egy hosszú kést mustrált elgondolkodva, mintha egy régi porrongyról próbálná eldönteni, hogy használható-e még, vagy ideje kidobni.

Amikor Tessa belépett a terembe, felnézett. – Úgy néz ki, a kisasszony le van törve, mint a bili füle – szólt mosolyogva. – Minden rendben? – Félrebillentett fejjel nézte, ahogy Tessa bólint. – Will úrfi miatt van? Máskor is előfordult már, hogy eltűnt egy-két napra. Visszajön, ne féljen!

– Kedves, hogy ezt mondd, Sophie. Főleg, hogy tudom, mennyire nem rajongsz érte.

– Igazából azt hittem, maga sem kedveli túlzottan – mondta a cseléd. – Legalábbis most már...

Tessa éles pillantást vetett rá. A tetőn törtétek óta nem beszélgettek Willről, aztán Sophie egy mérges kígyóhoz hasonlította a fiút, és eltanácsolta tőle. Mielőtt azonban bármit is felelhetett volna, Gabriel meg Gideon Lightwood, nyomukban Jemmel, belépett a terembe. A fiú Tessára kacsintott, és behúzva maga után az ajtót már el is tűnt.

Gideon egyenesen Sophie-hoz sietett. – Jól választottál fegyvert – szólt némi meglepetéssel a hangjában.

– Nos – mondta Gabriel, akinek valami úton-módon sikerült észrevétlenül Tessa mögé osonnia. Megvizsgálta a falon lógó fegyverek sorát, kiválasztott egy kést, és a lány kezébe nyomta. – Keresd meg a súlypontját!

Tessa próbálta felidézni, mit tanított a fiú arról, hol és hogyan egyensúlyozza a fegyvert a tenyerén.

– Mit gondolsz? – kérdezte Gabriel. A lány felnézett rá. Sasorrával meg a tekintetéből áradó enyhe arroganciával kétségkívül ő hasonlított jobban az apjára a két fiú közül. Keskeny szája sarkai felfelé görbültek. – Vagy túlságosan aggódsz amiatt, hol lehet Herondale, és ma nem is fogsz tudni edzeni?

Tessa majdnem elejtette a kést. – Hogyan?

– Hallottam, miről beszélgettetek Miss Collinsszal, amikor felfelé jöttünk a lépcsőn. Szóval eltűnt? Nem meglepő, tekintve, hogy Will Herondale és a felelősségérzet szerintem köszönőviszonyban sincsenek egymással.

Tessa összeszorította a száját. Akármit is gondolt Willről, nehezen viselte, hogy valaki az Intézet kis családján kívülről kritizálja. – Elég sűrűn előfordul, nem kell nagy ügyet csinálni belőle – mondta. – Will szabad szellem. Nemsokára hazajön.

– Remélem, nem – mondta Gabriel. – Bízom benne, hogy meghalt.

Tessa szorosabbra fogta a kést a kezében. – Komolyan mondd, igaz? Mit tett a húgoddal, hogy ennyire gyűlölöd?

– Ezt inkább tőle kérdezd!

– Gabriel – szólt rá Gideon élesen az öccsére. – Mi lenne, ha nekilátnánk az oktatásnak, és nem pazarolnánk tovább az időt?

Gabriel dühösen meredt a Sophie mellett békésen álldogáló bátyjára, de engedelmeskedett, és Willről a napi feladatokra fordította a figyelmét. A fegyver tartását és kiegyensúlyozását gyakorolták meg azt, hogyan sújtsanak le vele anélkül, hogy a hegye előrebukna, vagy a markolat kicsúszna a kezükből. A feladat nehezebbnek bizonyult, mint látszott, és Gabriel ma nem volt türelmes. Tessa irigyelte Sophie-t, akit a mindig alapos és módszeres Gideon tanított, bár az idősebbik fivérnek megvolt az a szokása, hogy spanyolra váltson, ahányszor csak a cselédlány elrontott

valamit. – Ay Diós mio! – mondta, ahogy kihúzta a hegyével a padló deszkájába fúródott pengét. – Megpróbáljuk újra?

– Állj egyenesen! – parancsolt eközben Gabriel ingerülten Tessára.

– Nem, egyenesen! Így – mutatta meg. A lány legszívesebben ráförmedt volna, hogy vele ellentétben őt nem arra tanították kisgyerekkora óta, hogyan tartsa magát és hogyan mozogjon, és hogy az árnyvadászokkal ellentétben nem született akrobata.

– Pff – szólt végül. – Megnézném, te hogyan tanulsz meg fűzőben, alsószoknyában és félméteres uszályú ruhában ülni meg felállni.

– Azt én is – szólt oda a terem túlvégéből Gideon.

– Ó, az Angyalra! – mordult fel Gabriel. A vállánál fogva megragadta a lányt, és megfordította, hogy háttal álljon neki. Átkarolta, kiegyenesítette a gerincét, és megigazította a kezében a kést. Tessa érezte a lélegzetét a tarkóján. Megborzongott, és közben érezte, hogy lassan gyűlik benne a harag. A fiú nyilván csak azért érintette meg, mert úgy gondolta, hogy kérdés nélkül megteheti, és persze azért is, mert tudta, hogy bosszantaná vele Willt.

– Engedj el – morogta a lány.

– Ez is a képzésed része – közölte unottan Gabriel. – Nézd meg a bátyámékat! Miss Collins sem panaszkodik.

Tessa Sophie-ra pillantott, aki láthatólag teljesen belemerült a gyakorlatokba Gideonnal. A fiú mögötte állt, fél kézzel átkarolta, és azt mutatta, hogyan tartsa a dobókést. Kezét gyengéden a lányéhoz illesztette, és közben a tarkójába beszélt, ahol a haja kiszabadult a feszes kontyból, és csinosan göndörödött. Amikor Gideon észrevette, hogy Tessa őket figyeli, pír szökött az arcába.

A lány elképedt. Gideon Lightwood elvörösödött! Vajon megtetszett neki Sophie? A sebtől eltekintve, amit Tessa most már szinte észre sem vett, a cselédlány tényleg gyönyörű volt, de a

rettenetesen sznob Lightwoodok aligha vethettek szemet egy mondén szolgálóra.

Tessának hirtelen elszorult a gyomra. Sophie-val förtelmesen bánt az előző munkaadója. Másra sem volt szüksége, mint hogy egy csinos árnyvadász fiú kihasználja.

Tessa hátranézett, hogy mondjon valamit a mögötte álló fiúnak, aki éppen átkarolta, de benne akadt a szó. Megfeledkezett róla, hogy Gabriel az, nem Jem. Megszokta Jem jelenlétét, a könnyed társalgást kettejük között, a biztonságot, amit a fiú kezének érintése jelentett a karján, az érzést, hogy ő az egyetlen, akinek bármit elmondhat a világon. Csodálkozva állapította meg, hogy bár az imént találkoztak a reggelinél, máris szinte fájdalmasan hiányzik neki a fiú.

Annyira magukkal ragadták az érzések – Jem hiánya és az intenzitás, amivel Sophie-t féltette –, hogy a következő dobása jócskán célt tévesztett. A kés elszállt Gideon feje mellett, és lepattant az ablakpárkányról.

Gideon higgadtan pillantott a földön heverő késről az öccsére. Úgy tűnt, semmi sem zaklatja fel, még az sem, ha kis híján lefejezik. – Egészen pontosan mi a probléma, Gabriel?

Gabriel Tessára nézett. – Nem akar rám hallgatni – mondta megvetően. – Képtelen vagyok olyasvalakit tanítani, aki nem hallgat rám.

– Talán ha jobb tanár lennél, ő is jobban figyelne.

– Te meg talán láttad volna a kést közeledni, ha arra figyelnél, ami körülötted zajlik, és nem Miss Collins tarkójával lennél elfoglalva – fortyant fel Gabriel.

Tehát még Gabriel is észrevette, gondolta Tessa, miközben Sophie elpirult. Gideon hosszú, szigorú pillantást vetett az öccsére – Tessa biztos volt benne, hogy ha hazaérnek, váltanak egymással néhány keresetlen szót –, aztán súgott valamit a szolgálónak.

– Mi történt veled? – kérdezte Tessa Gabrieltől. Erezte, hogy a fiú megmerevedik.

– Ezt meg hogy érted?

– Általában türelmes vagy – felelte a lány. – Eddig jó tanár voltál, ma viszont kötekedő vagy, türelmetlen és... – A fiú lenézett a Tessa karját szorító kezére. – Illetlen.

Gabrielben volt annyi udvariasság, hogy szégyenkezve elengedje a lányt. – Ezer bocsánat. Nem lett volna szabad így nyúlnom hozzád.

– Nem, nem lett volna szabad. És miután olyan csúnyán beszéltél Willről...

A fiú a füle tövéig elvörösödött. – Bocsánatot kértem. Mi más tehetnék még?

– Talán változtathatnál a viselkedéseden. Megmagyarázhatnád, miért haragszol Willre.

– Mondtam már, ha arra vagy kíváncsi, mi bajom van veled, kérdezd meg tőle magától! – Ezzel Gabriel sarkon fordult, és kivonult a teremből.

Tessa a falba állított késekre pillantott, és felsóhajtott. – Ezzel véget is ért a mai lecke.

– Nem érdemes túlságosan felbosszantanod magad – szólt Gideon, aki Sophie-val az oldalán közeledett felé.

Tessa nagyon különösnek találta a dolgot. Férfitársaságban Sophie általában rettentő feszültnek tűnt, még akkor is, ha az illető férfi a szelíd Henry volt. Willel úgy viselkedett, mint egy lefórázott macska, Jem mellett elvörösödött és éberén figyelt, Gideon oldalán azonban...

Nehéz lett volna meghatározni, de igen különös volt.

– Nem a te hibád, hogy ilyen napja van – folytatta a fiú. Tessára szegezte a tekintetét. Ilyen közletről látni lehetett, hogy nem pontosan olyan színű a szeme, mint az öccsée, inkább szürkés-zöldes, mint az óceán a felhős égbolt alatt. – Nehézségeink támadtak otthon

apánkkal, és Gabriel rajta vezet le a feszültségét. Illetve bárkin, aki éppen a közelében van.

– Sajnálattal hallom. Remélem, apátok jól van – mormogta Tessa, magában azért imádkozva, hogy ne sújtson le rá ott helyben Isten haragja ezért a nyilvánvaló hazugságért.

– Szerintem az lesz a legjobb, ha az öcsém után megyek – mondta Gideon anélkül, hogy felelt volna a lány kérdésére. – Ha nem teszem, elviszi a kocsit, én meg itt maradok tehetetlenül. Remélem, a következő órára jobb kedvében érkezik. – Meghajolt előbb Sophie, aztán Tessa felé. – Miss Collins, Miss Gray.

Ezzel elsietett, a két lány pedig zavart csodálkozással bámult utána.

Miután a tréning hála az égnek véget ért, Tessa kapkodva öltötte magára hétköznapi ruháit, majd lesietett az ebédhez. Alig várta, hogy lássa, megérkezett-e Will. Hát nem érkezett meg. A széke Jessamine és Henry között továbbra is üresen állt. Valaki más azonban volt a szobában – valaki, akinek láttán Tessa megtorpant a küszöbön, és erőlködni kellett, hogy ne bámulja meg. A Charlotte mellett, az asztalfőhöz közel ülő férfi zöld volt. Nem éppen sötétzöld – bőrének halvány árnyalata az óceán vizéről visszaverődő fényre emlékeztetett Hófehér haja alól két elegáns szarv csavarodott elő.

– Miss Tessa Gray – mutatta be a lányt Charlotte. – Ez pedig London fő boszorkánymestere, Ragnor Fell. Mr. Fell, Miss Gray.

Miután elmormogott egy örvendeket, Tessa Fell-lel szemben átlósan telepedett le Jem mellé, és igyekezett nem fürkészni a férfit a szeme sarkából. Ahogy Magnus jele a macskaszem volt, úgy Fellé nyilván a zöld bőr és a szarv. A lány ösztönösen izgalmasnak találta az alvilágiakat, különösen a boszorkánymestereket. Hogyan lehetséges, hogy mindegyiknek van valamiféle jele, neki viszont egyáltalán nincsen?

– Végeredményben miről van szó, Charlotte? – kérdezte Ragnor.
– Tényleg azért hívtott ide, hogy megbeszéljük, miféle sötét dolgok zajlanak a yorkshire-i mocsarakban? Eddig az volt a benyomásom, hogy Yorkshire-ben nincsen semmi érdekes, csak birkák meg bányák.

– Szóval nem is ismerte Shade-éket? – érdeklődött a nő. – Nem él olyan sok boszorkánymester Angliában...

– Ismertem őket. – Ahogy Fell belevágott a tányérján heverő sonkadarabba, Tessa észrevette, hogy az ujjai hosszabbak egy ízülettel. El kellett nyomnia a borzongását, ahogy eszébe jutottak Mrs. Black megnyúlt karmai. – Shade kissé dilis volt, a megszállottságig rajongott mindenféle mechanikus szerkezetért. A haláluk alapjaiban rázta meg az Alvilágot, sokan bosszút is emlegettek, bár tudomásom szerint végül senki nem tett ez ügyben semmit.

Charlotte előredőlt a székén. – Emlékszik a gyerekükre? A fogadott fiúra?

– Tudtam a létezéséről. A boszorkánymester házaspárok eleve ritkák, hát még az olyanok, akik örökbe fogadnak egy embergyereket az árvaházból. Viszont sosem láttam a fiút. Mi, boszorkánymesterek, örökké élünk. Nem ritka, hogy csak harminc– vagy akár ötvenévenként futunk össze. Persze most, hogy tudom, mi lett a fiúból, sajnálom, hogy nem találkoztunk. Gondolja, hogy érdemes utánajárni, kik voltak a valódi szülei?

– Feltétlenül, ha van remény, hogy megtudunk róluk valamit. Minden Mortmaint érintő információ hasznos lehet, amit sikerül előkotorni.

– Annyit mondhatok, hogy saját maga találta ki a nevét – jegyezte meg Fell. – Árnyvadász névnek hangzik, az vesz fel ilyet, akit haragszik a nephilimekre, és kellőképpen sötét humora van. Mortmain...

– A halál keze – fordította le Jessamine, aki büszke volt franciatudására.

– Elgondolkodtató – mondta Tessa. – Ha a Klávé megadta volna Mortmainnek a kártérítést, amit követelt, vajon ugyanígy alakultak volna a dolgok? Létrejött volna valaha a Pandemonium Klub?

– Tessa... – kezdte Charlotte, de Ragnor Fell csendre intette.

A boszorkánymester kíváncsian méregette a lányt. – Te vagy az alakváltó, igaz? – kérdezte. – Magnus Bane mesélt rólad. Állítólag nincsen semmiféle jeled.

Tessa nagyot nyelt, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A különleges arcból hétköznapi, emberi szempár nézett vissza rá. – Nem. Nincsen jelem.

Fell a villával a szájában mosolyodott el. – Felteszem, mindenhol megnézték.

– Will biztosan próbálkozott – szólt közbe unottan Jessamine.

Tessa csörömpölve ejtette a tányérra az evőeszközeit. Jessie, aki éppen a borsószemeket törte össze a kése lapjával, felkapta a fejét, ahogy Charlotte rákiáltott. – Jessamine!

A lány rántott egyet a vállán. – Hát ő már csak ilyen.

Fell halvány mosollyal az arcán ismét a tányérjára fordította figyelmét. – Emlékszem Will apjára. Igazi szoknyapecér volt, nem tudtak neki ellenállni a nők. Persze csak amíg nem találkozott Will édesanyjával. Akkor otthagytott csapot-papot, és Walesbe költözött csak hogy vele lehessen. Ritka egy ember volt.

– Szerelembe esett – szólt Jem. – Nincs ebben semmi különös.

– Esett. – A boszorkánymester arcáról továbbra sem tűnt el a halvány mosoly. – Inkább zuhant. Egyenesen beleállt a földbe. Persze vannak ilyen férfiak, akiknek a számára egyetlen nő létezik, és csak ő kell nekik vagy senki.

Charlotte Henryre pillantott, de a férfi teljesen elmerült a gondolataiban, és az ujjain számolgotott, ki tudja, mit. Rózsaszín és

lila mellényt viselt, az inge ujja pecsétetes volt a szósztól. Charlotte lemondóan sóhajtott fel. – Mindenesetre boldogok voltak együtt...

– Amíg el nem vettetek kettőt a három gyerekük közül, és Edmund Herondale el nem játszotta mindenüket – mondta Fell. – Bár gondolom, erről nem tettek említést az ifjú Willnek.

Tessa összenézett Jemmel. Will azt mondta, hogy a testvére meghalt. – Ezek szerint három gyerekük született? – kérdezte. – Willnek két testvére volt?

– Tessa, légy szíves! – Charlotte feszültnek tűnt. – Nem azért fogadtam fel magát, Ragnor, hogy beavatkozzon a Herondale család vagy Will magánéletébe. Azért tettem, mert megígértem a fiúnak, hogy szólok neki, ha valamelyik hozzátartozója meghal.

Tessa Willre gondolt – a tizenkét éves Willre, aki Charlotte kezét fogva könyörgött, hogy a nő mondja el neki, ha meghal valaki a családjából. *Vajon miért szökött el?* kérdezte magától századszorra is. *Miért hagyta ott a családját?* Azt kizártnak tartotta, hogy ne szerette volna őket. Hiszen még most is látszott rajta, milyen fontosak neki. Tessának elszorult a szíve, amikor felidézte, hogyan indult el Will a húga felé. Ha annyira szerette Cecilyt, mint ő szerette valaha Nate-et...

Mortmain tett valamit a családjával, gondolta. Mint ahogyan az övével is. Ez afféle különös kapocs volt kettejük között, akár tudott róla a fiú, akár nem. – Nem tudom, mit tervez Mortmain – hallotta a saját hangját –, de nem most kezdte. Már a születésem előtt becsapta a szüleimét, hogy megszülethessek. Most már azt is tudjuk, hogy évekkel ezelőtt kapcsolatba lépett Will családjával is, és a Ravenscar uradalomba költöztette őket. Attól félek, sakkfigurák vagyunk csak, akiket ide-oda tologat a táblán, ráadásul előre ismeri a játszma végkimenetelét.

– Azt akarja elérni, hogy ezt gondoljuk, Tessa – mondta Jem. – De csak egyszerű ember, és minél többet tudunk meg róla, annál

sebezhetőbb lesz. Ha nem jelentenénk fenyegetést a számára, nem küldte volna azt az automatont, hogy elijesszen bennünket.

– Pontosan tudta, hol leszünk.

– Semmi sem veszélyesebb, mint egy bosszúszomjas ember – állapította meg Ragnor. – Valaki, aki évtizedek óta revansot akar venni, abban a vágy, mint egy apró mag, idővel mérgező, fojtogató növényé burjánzik. Megvalósítja a tervét, hacsak nem végeznek vele előbb.

– Akkor végezni fogunk vele – jelentette ki Jem. Tessa soha azelőtt nem hallotta ilyen fenyegetőnek a hangját.

A lány lenézett a kezére. Sápadtabb volt, mint amikor még New Yorkban élt, de mégis csak az ő keze: ismerős, a mutatóujj kicsit hosszabb a középsőnél, a körmök félholdjai hangsúlyosak. *Át tudnám változtatni őket, gondolta. Bármi és bárki lehetnék.* Soha nem érezte magát képlékenyebbnek, cseppfolyósabbnak és elveszettebbnek, mint most.

– Úgy lesz – bólintott Charlotte. – Ragnor, tudni akarom, hogyan került a Herondale család egy olyan házba, ami valamikor Mortmainé volt, és gondoskodni akarok a biztonságukról. Mindezt úgy, hogy Benedict Lightwood és a Klávé ne tudjon semmiről.

– Értem. Azt akarja, hogy a lehető legnagyobb titokban vigyázzak rájuk, miközben Mortmain után is nyomozok a környéken. Ha odaköltöztette őket, annak nyilvánvalóan oka volt.

Charlotte kifújta a levegőt. – Igen.

Fell a villáját forgatta. – Drága lesz.

– Igen – mondta Charlotte. – Megfizetem az árát.

A boszorkánymester elvigyorodott. – Akkor jöjjön, aminek jönnie kell.

Az ebéd hátralévő része zavart beszélgetéssel telt. Jessamine mogorván turkálta az ételt anélkül, hogy egy falatot is evett volna,

Jem szokatlanul csendes maradt, Henry valamiféle egyenletekről dűnnyögött maga elé, Charlotte és Fell pedig a Will családjának védelmével kapcsolatos terveket véglegesítette. Akármennyire is helyeselte Tessa az ötletet – mert helyeselte –, volt valami a boszorkánymesterben, ami zavarta. Magnus társaságában soha nem érzett ilyet. Örült, amikor az ebéd véget ért, és visszamenekülhetett a szobájába a *Wildfell asszonya* egy példányának társaságában.

Nem ez volt a kedvence a Brontë nővérek regényei közül – a megtiszteltetés a *Jane Eyre*-t illette meg, utána jött az *Üvöltő szelek* a *Wildfell asszonya* messze lemaradva csak a harmadik helyre került –, de a másik kettőt már annyiszor olvasta, hogy a sorok között nem vártak rá meglepetések, csak régi barátokként számon tartott mondatok üdvözölték. Igazából a *Két város regényét* szerette volna olvasni, de Will annyiszor idézte Sydney Cartont, hogy attól félt, a könyv a fiúra fogja emlékeztetni, és ez csak fokozza majd az idegességét. Végtére is sosem Darnayt emlegette, mindig csak a részeges, nyomorult, lecsúszott Sydney-t. Sydney-t, aki behalt a szerelembe.

Sötét volt odakint, a szél szemerkélő eső cseppjeit fújta az ablaküvegnek, amikor kopogtattak. Sophie volt az, levelet hozott ezüsttálcán. – Ez önnek jött, kisasszony.

Tessa csodálkozva tette le a könyvet. – Valaki nekem küldött levelet?

Sophie bólintott, közelebb lépett, és kinyújtotta a tálcát. – Igen, de nem szerepel rajta feladó. Miss Lovelace majdnem lecsapott rá, de sikerült megmentenem tőle. Mindenbe bele akarja ütni az orrát.

Tessa elvette a nehéz, krémszínű borítékot. Valóban neki címezték dőlt, ismeretlen kézírással. Egyszer megfordította, aztán pedig nekilátott felnyitni, de megpillantotta a cseléd kíváncsiságtól elkerekedett szemét az ablakban tükröződni. Mosolyogva fordult felé.

– Ez minden, Sophie – mondta. Olvasmányában így küldték el a hősnők a szolgálókat, és a módszer működőképesnek is bizonyult. Sophie fogta a tálcát, és csalódottan kivonult a szobából.

Tessa kivette a levelet a borítékból, és szétterítette az ölében.

Drága, okos Miss Gray!

Közös barátunk, bizonyos William Herondale kapcsán írok önnek. Tudom, hogy szokása kedvére jönni-menni, és gyakorta tartózkodik az Intézeten kívül, ezért bizonyára beletelik némi időbe, mire megkongatják a vészharangot a távolléte miatt. Azonban éles elméjét nagy becsben tartván arra kérném, ezúttal ne tekintsék szokványosnak, ami történt. Tegnap este nálam járt, és visszafogottan fogalmazva is lehangoltnak tűnt, amikor elhagyta rezidenciámat. Okkal tartok tőle, hogy kárt tesz magában, ezért javaslom, hogy derítsék fel tartózkodási helyét, és gondoskodjanak a biztonságáról. Nehéz kedvelni a szóban forgó fiatalembert, de úgy vélem, Miss Gray, miként én, ön is látja benne a jót, ezért bátorkodtam leveletem önnek címezni.

Alázatos szolgája,

Magnus Bane

Utóirat: Az ön helyében én nem osztanám meg ennek a levélnek a tartalmát Mrs. Branwell-lel. Csak egy javaslat. M. B.

Bár Magnus levelét olvasva úgy érezte magát, mintha tűz folyna az ereiben, Tessa valahogy túlélte a délutánt és a vacsorát is anélkül, hogy elárulta volna, milyen kínokon megy keresztül. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, amíg Sophie segített kibújni a ruhájából, megfésülte a haját, rakott a tűzre, és elsorolta a napi pletykákat. (Cyril unokatestvére, aki Lightwoodéknál dolgozott, beszámolt róla, hogy Gabriel és Gideon nővére, Tatiana, most már bármelyik

pillanatban visszatérhet európai nászútjáról új férjével. A háznép retteg, mert a lány a hírek szerint rendkívül nehéz természetű.)

Tessa mormogott valamit arról, hogy ezek szerint az apjára ütött. A türelmetlenségtől egészen rekedt lett a hangja. Sophie kis híján elszaladt egy csésze mentateáért, de Tessa nagy nehezen meggyőzte, hogy inkább alvásra van szüksége, mint meleg italra.

Abban a pillanatban, hogy a cseléd mögött becsukódott az ajtó, Tessa talpra ugrott, lecibálta magáról a hálóingét, belebújta a ruhájába, amennyire tudta, befűzte magán, és rövid kabátkát húzott a tetejébe. Miután óvatosan körülnézett a folyosón, kiosont a szobájából,

Jem ajtaja elé lépett, és a lehető leghalkabban bekopogott. Pár pillanatig semmi sem történt. Tessa már-már attól tartott, hogy a fiú elaludt, de aztán kitérült az ajtó, és Jem a küszöbön állt.

Nyilvánvalóan éppen lefekvéshez készülődött: a cipőjét és a zakóját már levette, a gallérját kigombolta, haja elragadó ezüstszerű szénaboglyává kócolódott össze. A lány legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, hogy megigazítsa. – Tessa? – hunyorgott a fiú.

A lány egyetlen szó nélkül átnyújtotta a levelet. Jem körülnézett a folyosón, aztán egy intéssel behívta a szobájába. Elolvasta Magnus kézírását egyszer, aztán még egyszer, majd galacsinná gyűrte a lapot. A papír hangosan zörgött a csendes szobában. – Tudtam! – jelentette ki a fiú.

– Mit tudtál? — csodálkozott Tessa.

– Hogy nem csak simán meglógott egy kicsit, mint máskor. – Leült az ágya végében álló utazóládára, és beledugta a lábát a cipőjébe.

– Éreztem. Itt. – A mellkasára fektette a kezét. – Tudtam, hogy valami nincs rendjén. Olyan, mintha árnyék vetült volna a lelkemre.

– Ugye nem hiszed, hogy tényleg kárt tett magában?

– Kárt? Nem is tudom. Inkább csak hajlamos olyan helyzetbe hozni magát, ahol más tehet kárt benne. – Jem felállt. – Mennem kéne.

– Nem úgy értetted véletlenül, hogy *mennünk* kéne? Remélem, fel sem merült benned, hogy nélkülem indulsz el megkeresni Willt – mondta a lány, majd miután Jem nem felelt, hozzátette: – Azt a levelet nekem címezték, James. Egyáltalán nem lett volna kötelező megmutatnom neked.

A fiú egy pillanatra félig lehunyta a szemét, aztán amikor megint kinyitotta, ravaszul mosolygott. – James – szólt. – Többnyire Will nevez így.

– Bocsánat...

– Ne kérj bocsánatot! Tetszik a hangzása az ajkadon.

Az ajkadon. Volt valami különös, tapintatlan tapintatosság a szobán, mintha egy csók lett volna. Ott lebegett közöttük, miközben mindketten haboztak. *De hát ez Jem,* gondolta értetlenül Tessa. Jem

Nem Will, akire csak rá kellett néznie, és máris úgy érezte, hogy az ujjaival simogatja a csupasz bőrét.

– Igazad van – mondta Jem, miután megköszörülte a torkát. – Magnus nem neked írt volna, ha nem akarná, hogy részt vegyél Will keresésében. Talán úgy gondolta, hogy jól jöhet a képességed. Akár hogy is... – Elfordult, a szekrényhez lépett, és kinyitotta. – Várj a szobádban! Egy pillanat, és jövök.

Tessa maga sem tudta biztosan, bólított-e – úgy gondolta, igen –, de pillanatokkal később megint a saját szobájában találta magát az ajtónak támaszkodva. Égett az arca, mintha tűz közelében állt volna. Vajon mikor kezdett a saját szobájaként gondolni erre a helyiségre? A nagy, elegáns tér az osztott táblás ablakokkal, a puhán világító boszorkányfény fáklyákkal nyomokban sem hasonlított az apró, szögletes lyukra, ahol a New York-i lakásban aludt. Ott viasz foltok tarkították az éjjeliszekrényét, mivel általában egész éjszaka fent

volt, és olvasott a vékony takaró alatt az olcsó fakeretes ágyon. Telente a szél hangosan zörgette az ablakokat.

Halk kopogás zökkenetette ki a gondolataiból. Megfordult, és felrántotta az ajtót. Jem állt a folyosón teljes árnyvadász öltözékben – durva, bőrszerű fekete zekében és nadrágban meg nehéz csizmában. A fiú az ajkához illesztette az ujját, majd intett, hogy kövesse.

A boszorkányfények nyújtotta halvány világosságban Tessa úgy sejtette, tíz óra felé járhat az idő. Szokatlan, kanyargós útvonalon haladtak az épületben, nem azokat folyosókat választották, amiken át a lány általában a kijáráshoz szokott menni. A fel nem tett kérdésre akkor kapott választ, amikor megérkeztek egy hosszú folyosó kiszélesedő végén nyíló ajtóhoz. Kerek alaprajzú helyiségben találták magukat, és Tessa úgy sejtette, az Intézet négy sarkán emelkedő gótikus tornyok egyikében lehetnek.

Jem elővett egy kulcsot, kinyitotta az ajtót, belépett rajta, és intett a lánynak, hogy kövesse. Amikor odabent voltak, magukra zárta az ajtót, és a kulcsot visszacsúsztatta a zsebébe. – Ez Will szobája – szólt.

– Hál’ istennek – mondta Tessa. – Soha nem voltam még itt. Kezdtem azt hinni, hogy fejjel lefelé lógva alszik, mint egy denevér.

Jem nevetve került ki a lányt, hogy a fiókos szekrényhez léphessen. Miközben a tetején heverő holmik között turkált, Tessa körülnézett. Sebesen vert a szíve, mintha olyasmit látna, amit nem az ő szemének szántak – Will személyiségének rejtett darabjait. *Ne légy ostoba*, mondta magának, *ez csak egy szoba*. A helyiséget ugyanolyan nehéz, sötét bútorokkal rendezték be, mint az összes többi az Intézetben. Óriási rendetlenség uralkodott – a takaró az ágy lábánál összegyűrve, a ruhák a székek támlájára vetve, az éjjeliszekrény peremén félig teli teáscsészék egyensúlyoztak. És mindenhol könyvek hevertek – jutott belőlük az asztalokra és az

ágyra is, a padlón pedig egyenesen stószokban álltak. Tessa kíváncsian kezdte tanulmányozni a címeket.

Egyáltalán nem csodálkozott, hogy szinte kizárólag regényeket és verseket talál. Némelyik cím ismeretlen nyelven íródott, és el sem tudta olvasni. Felismerte a latint meg a görög ábécét. Talált meséket is, aztán *Az ezeregy éjszaka meséit* James Payntől, *A bullhamptoni plébánost* Anthony Trollope-tól, *a Lidércfényt* Thomas Hardytól, egy halom Wilkie Collinst – *Az új Magdalénát*, *A törvény és a hölgyet*, *A két végzetet* – meg egy új Verne-regényt, a *Fekete Indiákat*, amire nagyon szívesen rátette volna a kezét. És persze ott volt a *Két város regénye* is. A lány szégyenkezve nyúlt érte. Amint leemelte a polcról jó pár teleírt papírlap hullott ki belőle a padlóra. Letérdelt, hogy összeszedje őket – és mozdulatlaná dermedt. Azonnal felismerte a kézírást. A sajátja volt.

Elszoruló torokkal pörgette a lapokat. *Drága Nate*, olvasta. *Próbáltam ma átváltozni, de nem sikerült. Egy pénzermét adtak a kezembe, de képtelen voltam bármit is kihozni belőle. Vagy soha nem volt igazán senkié, vagy a képességem gyengül. Nem is érdekelne, melyik az igazság, de megkorbácsoltak. Téged korbácsoltak már meg valaha? De butaságot kérdeztem. Persze hogy nem. Olyan, mintha tüzes parazsat hintenének csíkokban a hátadra. Szégyenkezve vallom be, hogy sírtam, pedig tudod, mennyire gyűlölök...*

Aztán meg: *Drága Nate, annyira hiányoztál ma! Azt hittem, meghalok. Ha te nem leszel, a világon senkit nem fog érdekelni, hogy élek vagy halok-e. Érzem, hogy feloldódom, hogy beleolvadok a semmibe, mert létezik-e egyáltalán az ember, ha egyáltalán senki sem törődik vele?*

Ezeket a leveleket írta a bátyjának a Sötét Nővérek házában; nem számított rá, hogy Nate valaha is elolvassa őket. Inkább napló volt ez, mint egy sor levél. Csakis ezeken az oldalakon mesélhetett az átélt borzalmakról, a szomorúságról és a félelemről. Tudta, hogy

megtalálták őket, és Charlotte el is olvasta mindet, de hogy kerültek éppen Will szobájába, még hozzá egy könyv lapjai közé rejtve?

– Tessa! – szól Jem. A lány megfordult, és közben gyorsan a zsebébe csúsztotta a leveleket. Jem a fiókos szekrénynél állt egy ezüstkéssel a kezében. – Az Angyalra mondom, ez egy kupleráj. Nem tudtam, megtalálom-e ezt. – Megforgatta a tárgyat a kezében. – Will nem sok mindent hozott magával, amikor annak idején eljött otthonról, de ezt igen. Az apjától kapta. A Herondale-ek címermadarát vésték a pengébe. Ahhoz biztosan elég erősen kötődik hozzá, hogy kideríthessük, hol van.

Biztató szavai ellenére a fiú a homlokát ráncolta.

– Mi a baj? – kérdezte Tessa, és odasietett hozzá a szobán keresztül.

– Találtam valami mást is – felelte a fiú. – Mindig is Will vette meg nekem az orvosságomat. Tudja, mennyire gyűlölöm az egész procedúrát. Alvilágiakat kell keresni, akik árulják az anyagot, fizetni kell nekik érte... – A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, mintha már attól is rosszul lenne, hogy egyáltalán beszél a betegségéről. – Odaadom neki a pénzt, ő meg elintézi. Viszont találtam egy számlát a legutóbbi vásárlásról. Úgy fest, az orvosság nem annyiba kerül, mint hittem.

– Úgy érted, Will pénzt csalt ki tőled? – kérdezte meglepetten Tessa. Will rettenetes és kegyetlen is tudott lenni, de ennél azért mindig tisztességesebbnek gondolta. Kevésbé képmutatónak. És hogy pont Jemmel tett ilyet...

– Éppen ellenkezőleg. Az orvosság sokkal többbe kerül, mint amennyit mondott. Nyilván kipótolta a különbséget valahogy. – Továbbra is a homlokát ráncolva csúsztotta az övébe a tört. – A világon mindenkinél jobban ismerem – közölte szárazon. – Mégis meg tud lepni a titkaival.

Tessa a Dickens-könyvbe rejtett levelekre gondolt, és arra, hogy mit fog mondani Willnek velük kapcsolatban, amikor megint találkoznak. – Azt látom – mondta. – Bár valójában nem olyan nagy rejtély ez, igaz? Will bármit megtenne érted...

– Nem vagyok biztos benne, hogy szeretnék olyan messzire menni – jegyezte meg a fiú fanyaron.

– Pedig tényleg mindent megtenne – jelentette ki Tessa. – Mint bárki más. Olyan kedves és jó vagy...

Elhallgatott, de elkésett, mert Jemnek már elkerekedett a szeme. Meglepettnek tűnt, mint aki nincs hozzászokva az ilyesféle dicséretetekhez. Pedig biztosan rengetegszer mondták már neki, gondolta zavartan Tessa. Akik ismerik, nyilván mindannyian tudják, milyen szerencsések. Elátkozta magát, ahogy érezte, hogy megint pír szökik az arcába. Mégis mi folyik itt?

Halk kaparászás hallatszott az ablak felől; Jem kivárt egy pillanatot, és arrafelé fordult. – Ez Cyril lesz – mondta szokatlanul rekedtes hangon. – Megkértem, hogy hozza ide a kocsit. Jobb lesz, ha indulunk.

Tessa bólintott, és egyetlen szó nélkül követte a fiút.

Amikor Jem és Tessa kilépett az Intézetből, még mindig vadul fújtt a szél, körbe-körbe kergetve a száraz leveleket az udvaron, mintha tündérek táncolnának. Az ég súlyos volt a sárga ködtől, ami mögül átsejlett a hold aranyszínű korongja. Az Intézet kapuján a latin szavak mintha ragyogtak volna a sápadt fényben: *Por és árnyak vagyunk*.

Az odakint a két ló, Balios és Xanthos társaságában várakozó Cyril megkönnyebbülten pillantotta meg őket. A szolgáló felsegítette Tessát a kocsiba, majd miután Jem követte a lányt, felugrott a bakra.

Tessa izgatottan figyelte, ahogy a fiú a jobbjaiba fogja a törst, aztán előveszi az irónját, és a baljával rúnát rajzol a kézfejére. Ez is olyan

volt, mint Tessa szemében az összes többi rúna: merész, fekete mintává összeálló, kibogozhatatlan, hullámzó vonalak kavalkádja.

A fiú egy hosszú pillanatig intenzíven a kezére meredt, majd becsukta a szemét, de látszott rajta, hogy továbbra is erősen koncentrált.

Tessa idegei már pattanásig feszültek a türelmetlenségtől, amikor Jem végre megint felnézett. – Brick Lane a Whitechapel High Street közelében – mondta félig magának, majd visszacsúsztotta az övébe az írót és a tört. Kihajolt az ablakon, és Tessa hallotta, ahogy elismétli ugyanezeket a szavakat Cyrilnek. Egy pillanattal később visszabújt a kocsni belsejébe, becsukta az ablakot, és döcögve indultak meg a kockaköveken.

Tessa mély lélegzetet vett. Egész nap alig várta, hogy Will keresésére induljon, aggódott érte, és nagyon szerette volna tudni, merre jár. Most viszont, ahogy a kocsni London sötét szívébe vitte, nem érzett mást, csak félelmet.

9

Tüzes éjfé

*Tüzes éjfé és szűkös holnap
S szerelem, mitől teljes
A hús öröme s minden bánat,
mi a lélek terhe.*

Algernon Charles Swinburne: *Dolores*

TESSA A MAGA OLDALÁN FÉLREHÚZVA TARTOTTA A FÜGGÖNYT, és tekintetét az ablakra szegezte, ahogy végiggördültek a Fleet Streeten a Ludgate Hill fele. A piszkosfehér köd olyan sűrű lett, hogy alig tudott kivenni valamit – csak az erre-arra siető emberek körvonalait látta, meg az épületek oldalára festett hirdetések homályos betűit. Itt-ott megnyílt a köd fala, és tisztán átlátott rajta – egy hervadozó levendulákat szorongató kislány támaszkodott a falnak, egy köszörűs tolt a kocsiját fáradtan hazafelé, a Bryant and May Lucifer Gyufa cégére tűnt elő hirtelen a homályból.

– Kidobós – szólt Jem. Hátradólt az ülésen Tessával szemben, a szeme csillogott a halvány fényben. A lány kíváncsi lett volna, vett-e be a gyógyszeréből indulás előtt, és ha igen, mennyit.

– Tessék?

A fiú eljátszotta, hogy meggyújt egy gyufát, elfújja, aztán hátradobja a válla fölé. – így hívjuk erre felé a gyufát. Kidobósnak, mert egyszerű használat után ki lehet dobni. Meg ugyanez a nevük a lányoknak is, akik a gyufagyárban dolgoznak.

Tessa Sophie-ra gondolt, aki maga is könnyen ilyen kidobóssá válhatott volna, ha Charlotte nem talál rá. – Ez kegyetlenség.

– A város kegyetlen része felé tartunk. Az East Endre. A nyomor-negyedbe. – Jem előredólt. – Légy szíves, vigyázz magadra, és mindig maradj szorosan mellettem!

– Tudod, mit csinál ott Will? – kérdezte Tessa, bár tartott a választól. A Szent Pál hatalmas tömbje mellett hajtottak el éppen, ami úgy magasodott följük, mint egy óriási, csillogó márvány sírkő.

Jem megrázta a fejét. – Nem. Csak az utca jelent meg előttem egy futó pillanatra, a nyomkövető rúna segítségével. Azt azért tudnod kell, hogy kevés olyan ártalmatlan okot tudok elképzelni, amiért egy úriember a Whitechapel környékére megy sötétedés után.

– Lehet, hogy kártyázik...

– Lehet – bólintott Jem, bár a hangjából úgy tűnt, kételkedik a dologban.

– Azt mondtad, meg fogod érezni. Itt. – Tessa megérintette a mellkasát a szíve fölött. – Ha valami rossz történik veled. Ez azért van, mert parabataiok vagytok?

– Igen.

– Szóval parabatainak lenni többet jelent, mint megesküdni, hogy vigyáztok egymásra. Van benne valami... misztikus.

Jem rámosolygott a lányra, azzal a mosolyával, ami olyan volt, mintha egy ház minden szobáját egyszerre árasztaná el a napfény.

– Nephilimek vagyunk. Az életünk minden aspektusának van valamilyen misztikus vetülete. A születésünknek, a halálunknak, a házasságkötésünknek. Mindenhez kötődik egy ceremónia. Ahhoz is, ha parabataiok szeretnénk lenni valakivel. Először persze fel kell kérnünk a kiszemelt társunkat. Komoly elkötelezettség...

– Te kérted meg Willt – találgatott Tessa.

Jem még mindig mosolyogva rázta meg a fejét. – Ő kért meg engem – mondta. – Vagyis inkább bejelentette. Éppen az edzőteremben tréningeztünk a hosszú kardokkal. Megkért, én pedig nemet mondtam. Úgy gondoltam, olyasvalakit érdemel, aki sokáig mellette tud maradni, és egész életében vigyázni fog rá. Fogadott velem, hogy ha el tudja venni tőlem a kardot, beleegyezem, hogy a vértestvére legyek.

– És elvette tőled?

– Kilenc vacak másodperc alatt – nevetett Jem. – A falhoz szögezett. Gyakorolhatott a tudtom nélkül. Mindenesetre sosem mentem volna bele a fogadásba, ha tudom, hogy ilyen jól bánik a hosszú karddal. Mindig is a dobókés volt az igazi fegyvere. – Megvonta a vállát. – Tizenhárom évesek voltunk. Tizennégy éves korunkban a ceremóniát is megejtették. Azóta eltelt három év, és el sem tudom képzelni, hogy ne legyen a parabataiom.

– Miért nem akartad elvállalni? – kérdezte Tessa kicsit bizonytalanul. – Amikor először megkért.

Jem beletúrt ezüstös hajába. – A ceremónia összeköt bennünket. – mondta. – Erősebbek leszünk tőle. Meríthetünk egymás erejéből. Jobban tudjuk, hol van a másik, úgyhogy hibátlanul együttműködhetünk csata közben. Bizonyos rúnákat csak a parabataiok használhatnak. De... csak egyetlen parabatait lehet választani az életben. Második nem lehet, még akkor sem, ha az első meghal. Ezt tekintetbe véve, nem találtam magamat túl jó választásnak.

– Elég szigorú szabálynak tűnik.

Jem mondott valamit egy olyan nyelven, amit a lány nem értett. Valahogy úgy hangzott, hogy „khalepa ta kala”.

Tessa összehúzta a szemöldökét. – Ez nem latinul van, ugye?

– Görögül – felelte Jem. – Két dolgot jelent. Azt, hogy a szép, jó, tiszteletre méltó, nemes dolgokért mindig küzdeni kell. – Közelebb hajolt a lányhoz. Tessa érezte rajta a gyógyszer édes aromáját és a bőre illatát. – És valami mást is jelent.

Tessa nyelt egyet. – Mit?

– Azt, hogy a szépség zord.

A lány lenézett Jem kezére. Karcsú, kecses, ügyes kéz volt kurtára vágott körmökkel és sebhelyekkel az ujjain. Vajon létezik olyan nephilim, amelyiknek nincsenek sebei? – Ezek a szavak különösen tetszenek neked, igaz? – kérdezte halkán Tessa. – Ezek a holt nyelvek. Miért?

Jem már olyan közel hajolt, hogy a lány érezte a meleg leheletét az arcán. – Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, azért lehet, mert olyan világosak. A görög, a latin, a szanszkrit egyszerűen fogalmaz, mi meg telepakoltuk a nyelveinket haszontalan szavakkal.

– És mi a helyzet a te nyelveddel? – kérdezte halkán a lány. – Azzal, amelyiket gyerekkorodban tanultál.

Jem ajka megrándult. – Angolt és mandarint tanultam gyerekkoromban – felelte. – Apám angolul beszélt, meg elég pocsékul kínaiul. Miután Sanghajba költöztünk, még rosszabb lett a helyzet. Az ottani dialektus érthetetlen annak, aki mandarinul tud.

– Beszélj egy kicsit mandarinul!

Jem gyorsan mondott valamit, amiben egy csomó levegős magánhangzó és mássalhangzó mosódott össze, miközben dallamosan emelkedett és süllyedt a hangja: – Ni hen piao liang.

– És ez mit jelent?

– Azt, hogy bomlik a hajad. Itt – felelte a fiú, és visszaigazított egy kósza fűrtöt Tessa füle mögé. A lánynak forró vér tolult az arcába; örült, hogy a kocsiban félhomály uralkodik. – Erre oda kell figyelned – mondta, és lassan visszahúzta a kezét. Ujjai egy pillanatra elidőztek a lány arca mellett. – Nem hagyatsz az ellenségnek semmit, amibe belekapaszkodhat.

– Ó, igen, persze. – Tessa zavartan az ablak felé pillantott Pizkossárga köd súlyos függőnye takarta el a várost, mégis jól látott. Egy keskeny utcán haladtak – bár londoni mércével mérve akár széles is lehetett. A sűrű levegő mintha zsíros lett volna a szénportól és a ködtől, a járdákon nyüzsögtek az emberek. Mocskos rongyokba öltözve osontak a düledező épületek falai mellett, tekintetükkel úgy követték a kocsit, mint az éhes kutyák, ha csontot húznak el az orruk előtt. Tessa látott egy kendőbe burkolózó nőt, aki egyik kezében egy kosár virággal ácsorgott; a kendő sarkát úgy hajtogatta, hogy egy csecsemőt szorított vele a vállához. A szeme csukva volt, a bőre szintelen, mint az aludt tej. Úgy festett, mintha beteg vagy egyenesen halott lenne. Az utcákon játszó mezítlásos gyerekek olyan piszkosak voltak, akár a kóbor macskák. A beugrókban láthatóan részeg nők ültek egymásnak dőlve a földön. A férfiak még rosszabbak voltak, mocskos, toldozott-foldozott kabátban és kalapban rogytak a házfalaknak, arcvonásaikba, mint sírkőfelirat, vésődött a reménytelenség.

– A gazdag londoniak Mayfairből meg Chelseából szívesen tesznek éjféleli túrákat az ilyen kerületekbe – szólta tőle szokatlanul keserűen Jem. – Úgy mondják, nyomornézőbe mennek.

– Megállnak segíteni valahogyan?

– A legtöbben nem. Csak legeltetni akarják a szemüket, hogy aztán hazamehessenek, és elmesélhessék a vacsoravendégeiknek, hogy láttak valódi zsványokat, örömlányokat meg Vacogó Jankókat. Általában ki sem szállnak a kocsiból vagy az omnibuszból.

– Kik azok a Vacogó Jankók?

Jem ezüst szemével higgadtan nézett a lányra. – Fagyoskodó, rongyos koldusok – felelte. – Olyanok, akik valószínűleg halálra fognak fagyni.

Tessa az ablaküveg repedéseire ragasztott vastag papírcsikokra gondolt a New York-i lakásában. Neki legalább volt szobája, ágya, ahová lefekhetett, és ott volt Harriet néni, aki forró levest vagy teát készített neki az apró tűzhelyen. Szerencsésnek mondhatta magát.

A kocsik megállt egy minden feltűnéstől mentes utcasarkon. A túloldalon egy kocsmából fény szűrődött ki a járdára. Részegek járkáltak ki-be, némelyik pecsétetes ruhákba öltözött, otrombán kirúszozott nővel a karján. Valaki valahol a *Kegyetlen Lizzie Vickers* című balladát énekelte.

Jem megfogta a kezét. – Nem tudlak varázslattal álcázni a mondének pillantásai elől – mondta. – Szóval szegd le a fejed, és ne mozdulj a közelemből!

Tessa cinkos mosolyra húzta a száját, de nem engedte el a fiú kezét. – Ezt már mondtad.

Jem közelebb hajolt, és a fülébe suttogott. A lány egész testében beleborzongott, ahogy megérezte a bőrén a leheletét. – *Nagyon fontos.*

A fiú átnyúlt Tessa előtt, kilökte az ajtót, leugrott a járdára, a lányt is lesegítette, majd egészen közel húzta magához. Tessa körülnézett. Néhányan kíváncsian megbámulták őket, de a legtöbben rájuk sem bagóztak. Egy vörösre festett keskeny ajtó felé indultak. Kurta lépcső vezetett odáig, ami a környék többi lépcsőjével ellentétben üres volt. Senki sem ült a fokokon. Jem magával húzva a lányt, gyorsan felsietett rajtuk, és élesen bekopogott.

Pár pillanattal később egy nő nyitott ajtót, akinek hosszú, vörös ruhája olyan szorosan simult a testére, hogy Tessának elkerekedett a szeme. Feje tetején kontyba kötött fekete haját két pálcika tartotta a

helyén. Bőre rendkívül világos volt, szemhéját feketére festette – miután azonban Tessa alaposabban is megnézte magának megállapította, hogy fehér ember, nem távolról érkezett idegen. Fintorgó vörös ajka lebiggyedt, ahogy a tekintete megállapodott Jemen.

– Nem – szólt. – Nephilimek nem jöhetnek be. – Ezzel be is csukta volna az ajtót, de Jem felemelte a botját, és a végéből kiugró pengét a fának feszítette.

– Nem akarunk bajt – mondta. – Nem a Klávé megbízásából jöttünk. Személyes ügy.

A nő összehúzta a szemét.

– Keresünk valakit – folytatta Jem. – Egy barátunkat. Ha elvisz hozzá, nem zavarjuk tovább.

A nő hátravetette a fejét, és felnevetett. – Tudom, kit kerestek – mondta. – Csak egy van itt a fajtátokból. – Megvető vállrándítás-sál fordult meg. Jem pengéje hangos szisszenéssel csúszott vissza a helyére, mire a fiú Tessával a nyomában bebújt az alacsony szemöldökfa alatt.

Keskeny folyosón találták magukat. Nehéz, édeskés illat terjengett a levegőben, olyasmi, mint amilyen Jem ruháiból áradt, miután bevette a gyógyszerét. Tessa önkéntelenül is megszorította a fiú kezét. – Ide jár Will megvenni... amire szükségem van – súgta Jem olyan közel hajolva hozzá, hogy az ajka szinte a lány fülét érintette.

– Bár hogy éppen most mit keres itt...

A nő, aki ajtót nyitott nekik, hátrapillantott a válla fölött, aztán elindult a folyosón. Hátralátott szoknyája alól kivillant a lába-és egy hosszú, karcú fark villás vége, fekete és fehér, kígyó pikkelyére emlékeztető rajzolatokkal. *Boszorkánymester*, gondolta Tessa. Ragnor Fell, a Sötét Nővérek, ez a nő... Miért tűnik minden boszorkánymester gonosznak? Persze Magnus kivételével, de a lány úgy sejtette, Magnus számos szabály alól kivételt képez.

A folyosó tágas, sötétvörösre festett falú helyiségbe torkollott. A mennyezetről lelógó, finoman díszített csillárok érdekes árnyékokat vetve árasztották magukból a fényt. Körben a falak mentén emeletes ágyak álltak, mint egy hajó belsejében. A szoba közepén nagy, kerek asztal foglalt helyet. Jó pár férfi ült mellette, bőrük ugyanolyan vérvörös volt, mint a falak, fekete hajukat egészen kurtára nyírták. Kezüik kékes-feketés karmokban végződött, ezeket azonban szintén rövidre vágták, valószínűleg azért, hogy könnyebben tudják kimérni, leszítálni és összekeverni az előttük kiterített különböző porokat és főzeteket. A szemcsék porrá örölt gyémántként ragyogtak a lámpafényben.

– Ez egy ópiumbarlang? – kérdezte ságva Tessa.

A fiú tekintete idegesen járt körbe a szobában. Tessa érezte benne a feszültséget, az apró kolibrik sebesen verdeső szívére emlékeztető lüktetést közvetlenül a bőre alatt. – Nem – felelte szórakozottan Jem. – Nem igazán... ezek főleg démongyógyszerek és tündérpороk. Azok az emberek az asztalnál ifritek. Boszorkánymesterek képességek nélkül.

A vörös ruhás nő az egyik ifrit vállára támaszkodott. Mindketten felnéztek, és tekintetük megállapodott Jemen. Tessának nem tetszett, amit a szemükben látott. A boszorkánymesternő mosolygott, az ifrit pedig számító tekintettel méregette a fiút. A nő felegyenesedett, és odaimbolygott hozzájuk; csípője úgy mozgott a feszes szatén alatt, akár egy metronóm.

– Madran azt mondja, van abból, amit szeretnél, ezüstfiú – szólt és vörös körmével végigszántotta Jem arcát. – Nem kell megjátszanod magadat.

Jem elkapta a fejét; Tessa soha nem látta még ilyen idegesnek. – Mondtam már, hogy egy barátomat keressük – csattant fel a fiú. – Nephilim. Kék szemű, fekete hajú... – Megemelte a hangját. – Ta hszien caj caj na li?

A nő egy pillanatig szótlanul nézte a fiút, aztán megrázta a fejét.

– Bolond vagy – mondta. – Nem sok maradt a jin fenből, és ha elfogy, meg fogsz halni. Igyekszünk újabb adagot szerezni, de a kereslet újabbban...

– Kíméljen meg ettől a kereskedőszövegtől – szolt közbe dühösen Tessa. Nem bírta elviselni a feszültség látványát Jem arcán; olyan volt, mintha minden egyes szó késként vágott volna a húsába. Nem csoda, hogy Will szerezte be számára a mérgeket. – Hol van a barátunk?

A boszorkánymesternő sziszegett, megvonta a vállát, és az egyik falhoz csavározott emeletes ágyra bökött. – Ott.

Jem elfehéredett, ahogy Tessa odafordította a fejét. Eddig azt hitte, az ágyak üresek, alaposabban megnézve azonban észrevette, hogy mindegyiken egy mozdulatlan alak hever. Némelyik az oldalára fordult lelógó karokkal, de a legtöbb hanyatt fekve, tágra nyílt szemmel bámulta a plafont vagy a felső ágyat.

Jem, Tessával a sarkában, egyetlen szó nélkül vágott át a szobán. Ahogy közeledtek az ágyak felé, a lány ráébredt, hogy nem mindegyiken emberek fekszenek. Kék, lila, vörös és zöld bőr villant; kusza hínárra emlékeztető zöld haj nyugodott egy mocskos párnán; karmokban végződő ujjak markolták egy ágy fakeretét. Valaki felnyögött, egy másik hang pedig halkán, reménytelenül nevetgélt, ami a sírásnál is szomorúbbnak hatott. Egy másik hang egy gyerekversikét ismételt újra meg újra.

*Mindenki elszelelt,
kongatja St. Clement.
Mikor fizetsz?, kérdi
csengetve Old Baily,
Egy garasom sincs,
kongatja Shoreditch. ”*

– Will – suttogta Jem. Megállt az egyik középső ágynál, és neki-dőlt, mintha attól tartana, hogy összerogynak a lábai. Barátja félig egy összegubancolódtott, rongyos takaróba csavarva feküdt mozdulatlanul. Csak nadrágot és inget viselt, fegyverei egy szögre akasztva lógtak mellette a falon. Meztláb volt, szemhéját félárbocra eresztette, kék szeme alig látszott ki fekete pillái mögül. Izzadságtól lucskos haja a homlokára tapadt, arca égett a láztól. Mellkasa szaggatottan emelkedett és süllyedt, mintha nehezeére esne a légzés.

Tessa a fiú homlokához illesztette a kézfejét, és megállapította, hogy szinte izzik. – Jem – mondta halkan –, el kell vinnünk innen.

A mellettük lévő ágyon fekvő férfi tovább énekelt. Már ha férfinak lehetett nevezni egyáltalán. A teste kurta és torz volt, lába hasított patában végződött.

*„Mikor tudsz fizetni?
kérdézi Stepney.
Az bizony nem tudható,
kondítja hangosan Bow. ”*

Jem továbbra is Willre meredt, aki mozdulatlanra dermedve feküdt. Az arcán fehér és vörös foltok váltogatták egymást.

– Jem! – suttogta Tessa. – Segíts talpra állítani! – Mivel Jem nem mozdult, megragadta Will vállát, és rázni kezdte. – Will! Will! Ébresztő! – Will felnyögött és elfordult, fejét a karjába temette. Árnyvadász volt, több mint száznyolcvan centi csont és izom, túl nehéz hozzá, hogy Tessa felemelje. Hacsak...

– Ha nem segítesz – közölte Jemmel –, felveszem az alakodat, és én emelem fel. Akkor mindenki látni fogja, hogy áll neked egy lány ruhája. – Határozottan pillantott a fiúra. – Érted?

Jem nagyon lassan emelte fel a fejét. Úgy tűnt, nem zaklatja fel a gondolat, hogy az ifritek női ruhában lássák. Mintha észre sem vette volna a lányt. Tessa most először nem látott fényt csillanni ezüstsínű szemében. – És te? – kérdezte, aztán elkapta Will karját, és akkorát rántott rajta, hogy barátja feje keményet koppant az ágy oldalán.

Will felnyögött, és kinyitotta a szemét. – Engedj el...

– Segíts! – mondta Jem anélkül, hogy a lányra pillantott volna, és együtt lerángatták Willt az ágyról. A fiú majdnem elesett, és át kellett karolnia Tessát, hogy megőrizze az egyensúlyát, miközben Jem leakasztotta az övét a falba vert szögről.

– Mondjátok, hogy nem álmodom – suttozta Will, és a lány nyakába fúrta az orrát. Tessa meghökkent. A fiú bőre szinte égetett. Ahogy Will szája az arcához ért, éppen olyan puhának találta, mint emlékezett rá.

– Jem! – szólt elkeseredetten Tessa, mire a fiú rájuk nézett. Azzal volt elfoglalva, hogy Will fegyverektől súlyos övét a sajátja fölé csatolja, és úgy tűnt, nem hallotta, mit mondott a barátja. Letérdelt, hogy Will lábát belegyömöszölje a csizmájába, aztán felállt, és megragadta a karját.

Will láthatólag elégedett volt a helyzettel. – Nagyszerű – mondta. – Hárman együtt.

– Pofa be! – mordult rá Jem.

– Figyelj, Carstairs – nevetett Will –, nincs nálad véletlenül egy kis jószág? Köhögnek, de a padlón vagyok.

– Ezzel meg mit akart mondani? – kérdezte értetlenül Tessa.

– Azt akarja, hogy fizessem ki a drogokat – felelte mereven Jem. – Gyere! Kivisszük a kocsihoz, aztán visszajövök a pénzzel.

Miközben az ajtó felé tartottak, Tessa a patás férfi vékony, pásztorsípra emlékeztető, éles nevetésbe torkolló hangját hallotta.

„Hogy rád gyújtsa az ágyat,
jön már a fáklya,
S jön már a hóhér,
lesújt rád a bárdja. ”

Még a Whitechapel szennyezett levegője is tisztának tűnt az ifritek házában terjengő émelyítő szagok után. Tessa majdnem hasra esett a lépcsőn lefelé menet. A kocsni szerencsére továbbra is ott állt a járda mellett; Cyril azonnal leugrott a bakról, és aggodalmas képpel elindult feléjük.

– Jól van? – kérdezte, miközben átemelte Will karját Tessa válláról a sajátjára. A lány hálásan húzódott odébb, a háta máris sajgott.

Willnek persze nem tetszett a dolog. – Engedj el! – kiáltotta váratlanul ingerülten. – Engedj el! Meg tudok állni a lábamon.

Jem és Cyril összenézett, aztán oldalt léptek. Will megtántorodott, de talpon maradt. Felemelte a fejét, a hideg szél meglebbentette és a szemébe fújta nyakához és homlokához tapadó lucskos haját.

Tessának eszébe jutott, milyen volt az Intézet tetején: *És figyelem Londont, Isten emberi, rettenetes csodáját.*⁷

Will Jemre pillantott. A szeme a kéknél is kékebbnek tűnt, arcába pír szökött, vonásai egészen angyaliak voltak. – Nem kellett volna eljőnnötök értem, mint valami gyerekért. Meglehetősen jól éreztem magam.

Jem viszonozta a pillantását. – A fene egyen meg téged – szólt, és pofon vágta Willt, amitől az megfordult a tengelye körül. Nem esett el, de a kocsni oldalának dőlt, és az arcához emelte a kezét. Vértzett a szája. Döbbenet bámulta Jemet.

---

⁷ William Blake: *Jerusalem*

– Ültesd be a kocsiba – szólta oda Jem Cyrilnek, aztán sarkon fordult, és besietett a vörös ajtón. Nyilván, hogy kifizesse, amit a parabataia bevett odabent, gondolta Tessa.

Will a másik fiú után bámult, a vér pirosra festette a száját. – James?

– Jöjjön hát – szólta Cyril barátságos hangon. Tényleg rettenetesen hasonlít Thomasra, állapította meg magában Tessa, miközben a fiú kinyitotta a kocsiját, és besegítette Willt, aztán pedig Tessát. Elővett egy kendőt a zsebéből, és átadta a lánynak. Meleg volt, és olcsó kölni illata áradt belőle. Tessa elmosolyodott, megköszönte, aztán behúzta az ajtót.

Will lerogyott a sarokba, karba fonta a kezét, szemét félig lehunyta. Vér csordogált az arcán. Tessa közelebb hajolt, és óvatosan megérintette a száját a zsebkendővel. Will felemelte a kezét, a lányéra fektette, és ott tartotta a szájánál. – Jó nagy zúrt csináltam, igaz? – szólta.

– Attól tartok, jókorát. – Tessa igyekezett nem tudomást venni a fiú kezének melegéről. Még a kocsiját is sugárzóan kék volt a szeme. Mit is mondott Jem a szépségről? *A szépség zord.* Megbocsátanak-e az emberek Willnek a tetteit, ha csúnya lenne? És segítene-e rajta egyáltalán a megbocsátás? Tessa valamiért úgy érezte, a fiú nem azért teszi, amit tesz, mert túlságosan szereti magát, hanem inkább azért, mert gyűlöli magát. Csakhogy fogalma sem volt róla, miért.

Will becsukta a szemét. – Olyan fáradt vagyok, Tess – szólta. – Csak szépet akartam álmodni egyszer végre.

– Annak nem ez a módja, Will – mondta halkán a lány. – Pénzzel, kábítószerrel meg álmokkal nem lehet megszabadulni a fájdalomtól. A fiú megszorította Tessa kezét.

Kinyílt a kocsiját, és a lány gyorsan félrehúzódott. Jem volt az, villámokat szórt a szeme. Miután vetett egy gyors pillantást Willre,

leült, és megkopogtatta a tetőt. – Cyril, haza! – kiáltotta. Egy pillanattal később a kocsi meg is indult az éjszakában. Jem behúzta a függönyöket. Tessa a félhomályban a kabátja ujjába gyömöszölte a Will véréből nedves zsebkendőjét.

Jem egy szót sem szólt a Whitechapelből hazafelé vezető úton, csak karba tett kézzel, mereven bámult maga elé, miközben Will halvány mosollyal az arcán a sarokban aludt. Tessának semmi sem jutott eszébe, amivel megtörhette volna a csendet. Annyira nem volt ez jellemző Jemre – ő mindig édes volt, kedves és optimista. A tekintete most megijesztette, üresnek tűnt, körme mélyen a kabátja szövetébe vájt, a tartása merev volt a dühtől.

Amint megálltak az Intézet előtt, feltépte az ajtót, és kiugrott a kocsiból. Tessa hallotta, amint odaszól Cyrilnek, hogy kísérje vissza Willt a szobájába, aztán egyetlen további szó nélkül felsietett a lépcsőn. Tessa annyira megdöbbsent, hogy egy pillanattal csak bámult a fiú után. A kocsi ajtajához húzódott, ahol Cyril már várt rá, hogy lesegítse. Amint a cipője a kockaköveket érintette, máris Jem után sietett a nevét kiáltozva, de a fiú már eltűnt az Intézet belsejében. Tessa egy gyors pillantással nyugtázta, hogy Cyril valóban segít Willnek és felrohan a lépcsőn. A boszorkányfények a lehető leghalványabban világítottak, az Intézet aludt. A lány visszafogta a hangját.

Először Jem szobájához sietett, és bekopogott. Mivel senki nem nyitott ajtót, körülnézett a zeneszobában és a könyvtárban is, ahol a fiú a legszívesebben időzött. Miután ott sem találta őt, csalódottan tért vissza a szobájába, hogy lefekvéshez készülődjön. Levetkőzött, a ruháját lekefélte, és a szekrénybe akasztotta, majd hálóingben bebújt az ágyba, és a mennyezetet bámulta. Még a Willtől kapott *Vatheket* is felvette a padlóról, de a beleírt vers most először nem mosolygott meg, és képtelen volt a történetre koncentrálni.

Meglepte a saját keserősége. Jem Willre haragudott, nem rá. Viszont, gondolta, most először jött ki a sodrából a szeme láttára. Korábban soha nem fordult elő, hogy a fiú foghegyről beszélt vele, hogy nem figyelt oda minden szavára, hogy inkább törődött saját magával, mint vele...

Ahogy a gyertya reszketeg fényébe bámult, szégyenkezve döbbsent rá, hogy készpénznek vette a fiú törődését. Azt hitte, a kedvessége annyira hozzá tartozik, olyan mélyen a lelkéből jön, hogy egyszer sem tette fel magának a kérdést, vajon nehezebbre esik-e mindig ilyennek lenni. Most kíváncsi volt, mennyire lehet nehéz Will meg a világ közé állni, és megvédeni őket egymástól. Mennyire lehet nehéz higgadtan viselni, hogy elvesztette a családját. Mennyire lehet nehéz vidámnak és nyugodtnak maradni a saját halálára várva.

Éles hang hasított a szoba csendjébe, mintha valamit szétszakítottak volna. Tessa felült az ágyban. Ez meg mi volt? Mintha odakintről jött volna, a folyosó felől...

Jem?

A lány felugrott, és lekapta a köntösét a fogasról. Kapkodva belebújt, majd kiszaladt a folyosóra.

Jól sejtette – a hang Jem szobájából jött. Eszébe jutott első találkozásuk éjszakája, az odabentről kiszivárgó csodálatos hegedűmuzsika. Most is a vonó súrlódását hallotta a húrokon, de ez a hang inkább olyan volt, mintha valaki rettenetes fájdalomában felsikoltott volna. Tessa egyszerre vágyott és rettegett bemenni; végül megragadta a kilincset, kinyitotta az ajtót, majd miután belépett a szobába, be is húzta maga mögött.

– Jem – suttogta.

A boszorkányfény fáklyák halvány fénnel ragyogtak a falon. Jem az ágy lábához tolt ládán ült ingujjban meg nadrágban, ezüst haja kócos volt, hegedűjét a vállához szorította. Dühödten fűrészelte a hangszert a vonóval, rettenetes sikolyra emlékeztető hangokat

csikarva ki belőle. Miközben Tessa figyelte, az egyik húr éles csattanással elszakadt.

– *Jem!* – kiáltotta most már a lány. Amikor a fiú erre sem nézett fel, odalépett hozzá, és kicsavarta a vonót a kezéből. – Hagyd abba! Tönkre fogod tenni a gyönyörű hegedűdet. – Jem felnézett. A pupillája hatalmasra tágult, szeme ezüstjéből csak keskeny gyűrű maradt a feketeség körül. A fiú zihálva lélegzett, kigombolt inge alatt látszott a kulcscsontján csorgó izzadság. Vörös volt az arca. – Mit számít? – kérdezte olyan halkán, hogy a lány alig hallotta: – Mit számít bármi? Haldoklom. Nem érem meg az évtized végét. Mit számít, ha a hegedű előbb pusztul el, mint én?

Tessa megrémült. Jem soha, de soha nem beszélt így a betegségéről. A fiú felállt, és az ablak felé fordult. A ködön át csak kevéske holdfény szűrődött be a szobába odakintről. A fehér homályban mintha különféle alakok préselődtek volna az ablakhoz – szellemek, árnyak, gúnyos arcok. – Tudod, hogy igaz.

– Semmi sem dőlt még el. – Tessának remegett a hangja. – Semmi sem elkerülhetetlen. Egy gyógy mód...

– Erre nincsen gyógy mód. – Jem már nem dühösnek, inkább közönyösnek tűnt, ami még rosszabb volt. – Te is tudod, hogyne fogok halni, Tess. Valószínűleg már jövőre. Haldoklom, nincsen családom, és az ember, akiben mindenkinél jobban bíztam, annak az élvezetéből űzött sportot, ami végez velem.

– De Jem, nem hiszem, hogy Will ezt akarta volna – Tessa az ágy lábának támasztotta a vonót, és óvatosan közelebb húzódott a fiúhoz, mintha egy félénk kiskutya volna, akit nem akar megijeszteni. – Csak menekülni próbált. Fut valami sötét és borzalmas elől. Tudod milyen, Jem. Láttad, hogy történt vele valami, miután meglátta Cecilyt.

Most már közvetlenül a fiú mögött állt, és finoman akár mégis érinthette volna a karját, de nem tette. Jem fehér ingét a lapockájára tapasztotta az izzadság. Tessa a vékony szöveten keresztül is látta a

Jeleket a hátán. Jem nemtörődöm mozdulattal a lábára dobta a hegedűt, és a lány felé fordult. – Tudja, milyen érzés látnom, hogy azzal játszadozik, ami tönkretette az életemet...

– De nem te jártál a fejében...

– Tudom. – A fiú szeme most már szinte teljesen fekete volt. – Győzködöm magam, hogy jobb ember, mint amilyennek mutatja magát, de Tessa, mi van, ha mégsem az? Mindig úgy gondoltam, hogy ha nincs is semmim a világon, Will azért itt van nekem. Ha semmit nem is tettem életemben, ami számított, mellette legalább kiálltam. Talán nem kellett volna.

A fiú mellkasa olyan gyorsan emelkedett és süllyedt, hogy Tessa megijedt. Kézfejét Jem homlokára illesztette, és kis híján felsziszszent. – Te tüzelsz. Pihened kéne...

Jem elkapta a fejét, a lány pedig sértődötten engedte le a kezét. – Mi a baj? Nem akarod, hogy hozzád érjek?

– Nem erről van szó – fortyant fel, és még vörösebb lett, mint volt.

– Hanem miről? – Tessa őszintén nem értett semmit. Nem lepődött volna meg, ha Will viselkedik így, de hogy Jem... Ez a titokzatosság, ez a düh...

– Olyan, mintha ápolónő lennél, én meg a beteged. – A fiú hangja határozott volt, de erőtlen. – Azt hiszed, a betegségem miatt nem vagyok... – Reszketeg lélegzetet vett. – Szerinted nem tudom, hogy amikor megfogod a kezem, csak a pulzusomat keresed? Szerinted nem tudom, hogy amikor a szemembe nézel, csak arra vagy kíváncsi, mennyi orvosságot vettem be? Ha másmilyen lennék, hétköznapi fiú, reményeket táplálhatnék, talán még feltételeznék is ezt-azt. Esetleg... – A torkán akadt a szó, talán mert rájött, hogy túl sokat mondott, talán mert kifogyott a szuszából. Levegő után kapkodott.

Tessa a fejét rázta, a copfjai a nyakát csiklandozták. – A láz beszél belőled.

A fiú tekintete elkomorodott, és elfordította a fejét. – Meg sem fordul a fejedben, hogy akarhatlak – mondta félig suttogva. – Hogy van bennem elég élet, hogy elég egészséges vagyok hozzá...

– Nem! – A lány ösztönösen elkapta Jem karját. A fiú mozdulatlaná dermedt. – James, egyáltalán nem úgy gondoltam...

Az ujjait a lány karján fekvő keze köré fonta. Tűzforró bőre szinte égetett. Aztán megfordult, és közelebb húzta Tessát.

Szemtől szemben álltak, Jem lélegzete megmozgatta a lány haját. Tessa a bőrén keresztül is érezte a vére zúgó áramlását, maga sem értette, hogyan, de tisztán ki tudta venni az ütőere lüktetését a nyakán, ahol a fiú hajának sápadt fürtjei még sápadtabb bőréhez simultak. A lány egész teste beleborsódzott az érthetetlen forróságba.

De hát ez Jem volt – a barátja; stabil és megbízható, akár a szívverés. Jem eddig nem lobbantotta lánggra, nem forrt tőle a vére, amíg bele nem szédült.

– Tessa – szólt a fiú. A lány felnézett rá. Ezúttal semmi stabil és megbízható nem volt a tekintetében. Szeme írisze egészen sötét volt, az arca vörösen izzott. Miközben Tessa felfelé fordította az arcát, ő lehajtott a fejét, a szájuk összeért, és bár a lány szinte mozdulatlaná dermedt a meglepetéstől, máris csókolták egymást. *Jem.* Jemet csókolta. Will csókja csupa tűz volt, Jemé viszont mint a tiszta levegő, amit az ember a hosszú, fullasztó sötétségbe való bezártságából szabadulva érez. A fiú szája puha volt és erős, egyik keze gyengéden körözött Tessa tarkóján, és a szája felé terelte a száját. A csóknak égetettcukor-íze volt, a lány úgy sejtette, az orvosság édes aromája miatt. Jem csókja és érintése óvatos volt, Tessa tisztában volt vele, miért. Willel ellentétben ő pontosan tudta, hogy nem illendő ezt tenniük, hogy el kéne húzódniuk egymástól.

Csakhogy Tessa nem akart elhúzódni. Bár továbbra sem értette, hogyan lehetséges, hogy Jemet csókolja, Jem miatt forog vele a világ

és cseng a füle, önkéntelenül felemelte a karját, a fiú nyakába kapaszkodott, és közelebb húzta őt magához.

Jem annyira biztos volt benne, hogy a lány el fogja tolni magától, hogy egy pillanatra megdermedt. Tessa keze a vállára siklott, és gyengéd érintésekkel adta értésére, hogy ne hagyja abba. A fiú bizonytalanul viszonzta az ölelést, újra meg újra, egyre hevesebben csókolta Tessát. Két izzó tenyere közé fogta a lány arcát, hegedűvonóhoz szokott vékony ujjai úgy simogatták, hogy beleremegett. Jem keze Tessa derekára siklott, és közelebb húzta magához. A lány csupasz lába megcsúszott a földön, és egymásba kapaszkodva az ágyra dőltek.

Tessa belekapaszkodott Jem ingének mellrészébe, és magára húzta a fiút. Ahogy megérezte a súlyát, az az érzése támadt, hogy visszakap valamit, ami mindig is őt illette volna, egy darabot saját magából, ami anélkül hiányzott, hogy tudott volna róla. Jem könnyű volt, mint egy üreges csontú madár, és a szíve is éppen olyan hevesen vert. Tessa a fiú hajába túrt, és éppen olyan puhának találta, mint amilyenek legtitkosabb álmaiban elképzelte; mintha finom puhelytollak csiklandozták volna az ujjait. Jem képtelen volt abbahagyni a simogatását. Keze bejárta a lány testét, lélegzete egyre szaggatottabb lett, ahogy kitapintotta a köntös övét. Reszkető ujjai megtorpantak.

A bizonytalanságtól Tessa úgy érezte, a szíve akkorára tágul a mellkasában, hogy lassan mind a ketten beleférnek. Azt akarta, hogy Jem őt lássa, a valódi Tessa Grayt, mindenféle átváltozás nélkül. Lenyúlt, kioldotta az övét, és lecsúsztatta a köntöst a válláról. Egy szál batiszt hálóingben feküdt az ágyon.

Lélegzet-visszafojtva nézett fel a fiúra, aztán kirázta az arcából elszabadult fűrtjeit. Jem megtámaszkodott fölötte, a szemébe nézett, és megismételte, amit a kocsiban mondott, amikor megérintette a haját. – Ni hen piao liang.

– Mit jelent? — kérdezte suttogva a lány.

Jem ezúttal halvány mosollyal válaszolt. – Azt jelenti, hogy gyönyörű vagy. Korábban nem akartam mondani. Nem akartam, hogy azt gondold, túlságosan sokat engedek meg magamnak.

Tessa megérintette a fiú közvetlenül előtte mosolygó arcát, aztán a nyakát, ahol hevesen lüktetett az ütőere a vékony bőr alatt. Jem tekintete ezüstösen csillanó esőcseppként követte a lány ujjait.

– Azt engedsz meg magadnak, amit csak akarsz – suttogta Tessa

Jem lehajolt; ismét találkozott a szájuk. A lányt olyan heves, mindent elsöprő érzés kerítette hatalmába, hogy lehunyta a szemét, mintha elrejtőzhetne előle a sötétben. A fiú mormogott valamit, és közelebb húzta magához. Oldalt fordultak, a lány átkulcsolta Jem lábát. Olyan erővel szorították egymást, hogy már alig kaptak levegőt, mégsem tudták abbahagyni. Tessa ujjai rátaláltak Jem ingének gombjaira, de hiába nyitotta ki a szemét, alig tudott megbirkózni velük, annyira remegett a keze. Ahogy ügyetlen mozdulatokkal egymás után szabadította ki őket, még a szövetet is elszakította. Miközben a fiú kibújtatta a vállát az ingből, Tessa észrevette, hogy a szeme újra ezüstszínű. De csak egy pillanatig csodálta, mert túlságosan lekötötte a fiú többi része. Soványnak tűnt, Willéhez hasonló izom-kötegeknek nyomát sem látta rajta, mégis volt valami csodálatos a törékenységében. Mint légiessé vert arany.⁸ Egy réteg izom azért tapadt a mellkasára, Tessa látta az árnyékát a bordái között. A Willtől kapott jádemedál a kulcsontjáig lógott.

– Tudom – felelte, és végignézett magán. – Nem vagyok... Mármint a külsőm...

– Csodálatos. – Tessa komolyan beszélt. – Csodálatos vagy, James Carstairs.

---

⁸ John Donne: *Búcsúzás: megtiltva bánatot* (Károlyi Amy fordítása).

Jem szeme elkerekedett a lány érintésére. Már nem remegett a keze, inkább kíváncsi felfedezőútra indult. Tessa édesanyjának volt egy nagyon régi könyve, aminek a lapjai már szinte elporladtak.

Most ugyanezt a felelősséget érezte, ahogy óvatosan végigfuttatta az ujjait a fiú mellkasára rajzolt Jeleken, a bordái közötti mélyedéseken és a hasa érintéstől megremegő feszes ívén. Törékeny és szeretni való test feküdt mellette.

Úgy tűnt, Jem sem képes elengedni a lányt. Ügyes muzsikuskeze az oldalát simogatta, aztán csupasz combjára tévedt a hálóinge alatt. Úgy érintette, ahogyan szeretett hegedűjét szokta; puha, türelmetlen szeretettel, amitől Tessának a lélegzete is elállt. Olyan volt, mintha osztoznának a lázban; a testük égett, izzadságtól csatakos hajuk a homlokukra és a nyakukra tapadt. Tessát nem érdekelte; akarta ezt az izzást, ezt a majdnem fájdalmat. Mintha nem is saját maga lett volna, csak egy álombéli Tessa. Eszébe jutott az álma, amiben Jemet egy lángoktól körülvelt ágyban látta. Az viszont nem szerepelt a jelenetben, hogy ő is együtt fog égni vele. Tudta, hogy többet akar ebből az érzésből, többet ebből a tűzből, de egyetlen olyan regényt sem olvasott, amelyikből kiderült volna, hogyan tovább. Kíváncsi lett volna, vajon a fiú tudja-e. Will tudná, gondolta, de biztos volt benne, hogy Jem is csak egy zsigeri ösztönt követ, mint ő maga. A fiú ujjai összetapadt testük közé vándoroltak, és megtalálták a hálóing gombjait. A szövet félrecsúszott, és Jem lehajolt, hogy megcsókolja a lány meztelen vállát. Soha senki nem érintette még így a csupasz bőrét. Kinyújtotta a kezét, hogy megtámassza magát, de ezzel a mozdulattal lelökött egy párnát az ágyról, ami éppen a kis éjjeliszekrényt találta el. Csörömpölés hallatszott. Egyszerre édes, fűszeres illat töltötte be a szobát.

Jem elrántotta a kezét, arcára mélységes rémület telepedett. Tessa felült, és magához térve a szinte öntudatlan állapotból összehúzta a hálóinget. Jem az ágy mellett bámult valamit, a lány pedig követte a

tekintetét. Az orvosság tárolására szolgáló lakkozott doboz leesett, és kinyílt. Csillogó, vastag porréteg lepté el a padlót; halvány, ezüstös pára szállt fel belőle, az édes, fűszeres illat forrása.

Jem megint magához húzta a lányt, de inkább félelem volt az ölelésében, mint szenvedély. – Tess – szólt halkán. – Nem nyúlhatsz ehhez az anyaghoz. Ártalmas lenne, ha a bőrödhöz érne. Akkor is az, ha csak belélegzed... Tessa, el kell menned.

A lánynak eszébe jutott, ahogy Will kiparancsolta a padlásról. Ez most már mindig így lesz? Ha egy fiú megcsókolja, utána elkergeti, mint valami láb alatt lévő cselédet? – Nem megyek! – jelentette ki dühösen. – Segíthetek feltakarítani. A...

A barátod vagyok, akarta mondani. Csakhogy a barátok nem szoktak olyasmit művelni, mint ők az imént. Vajon Jem minek tekinti most őt?

– Kérlek – szólt szelíden a fiú. Fátyolos volt a hangja. Tessa rádöbrent, hogy szégyelli magát. – Nem akarom, hogy láss, amint térden állva kaparom össze a gyógyszert, ami elengedhetetlen az életben maradásomhoz. Egyetlen férfi sem örülne, ha így látná a lány, akit...

– Reszketeg lélegzetet vett. – Ne haragudj, Tessa!

A lány, akit... ? De Tessa képtelen volt rákérdezni, hogyan végződött volna a mondat. Letaglózta a sajnálat, az együttérzés és a történetek okozta sokk. Előrehajolt, és arcon csókolta a fiút. Jem meg sem mozdult, miközben kimászott az ágyból, belebújt a köntösébe, és csendben kilépett az ajtón.

A folyosón éppen olyan félhomály uralkodott, mint amikor Tessa pár pillanattal – órával?, perccel? – korábban átszelte; a falakon halványan égő boszorkányfények nyúltak a messzeségbe. A lány beosont a saját szobájába, és éppen becsukta volna az ajtót maga mögött, amikor a szeme sarkából mozgást érzékelt a folyosó végén.

Az ösztönei azt súgták, hogy maradjon ott, ahol van, és a szemét tapassza a hajszálnyira nyitva maradt ajtó részéhez.

Valaki végigsietett a folyosón. Egy szőke fiú, gondolta egy pillanatra Tessa zavartan. De nem... Jessamine volt az fiúruhába öltözve. Nadrágot viselt, kigombolt zakója alól kilátszott a mellénye. A kezében kalapot tartott, hosszú szőke haját szorosan összekötötte a tarkóján. Menet közben hátrapillantott a válla fölött, mintha attól félné, hogy valaki követi. Pár pillanattal később befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.

Tessa gondolatai száguldottak, ahogy becsukta maga mögött az ajtót. Ez meg mi a fene volt? Miért járta vajon Jessamine fiúnak öltözve az Intézet folyosóit az éjszaka közepén? Miután a helyére akasztotta a köntösét, Tessa lefeküdt az ágyára. Csontig hatoló fáradtságot érzett, mint a nagynénje halálának éjszakáján, amikor úgy érezte, annyira kimerült, hogy többé érezni sem képes. Amikor becsukta a szemét, előbb Jem arcát látta, aztán Willét, amint vérző szájához emeli a kezét. A két fiúval kapcsolatos gondolatok összekavarodtak a fejében, amíg végül el nem aludt, nem tudván eldönteni, hogy egyiket vagy másikat csókolja álmában.

10

Angyalok erénye

*Az angyalok erénye, hogy nem hanyatlanak; a hibájuk,
hogy nem fejlődhetnek.*

Az ember hibája, hogy hanyatlik; erénye, hogy fejlődhet.

Haszid mondás

– GONDOLOM, MOSTANRA MINDNYÁJAN TUDJÁTOK – szólt másnap a reggelinél Will hogy az éjjel egy ópiumbarlangban jártam.

Csendes reggel volt. Az Intézetre ólomsúllyal nehezedett az esős, szürke égbolt. A beesett arcú Sophie gőzölgő ételekkel megrakott tálakat hordott ki-be. Jessamine fáradtan görnyedt a teája fölé. Charlotte kimerültnék és betegnek tűnt a könyvtárban töltött éjszaka után. Will szeme körül vörös karikák sötétlettek, az arcán kék feltéktelenkedett, ahol Jem megütötte. Egyedül az egyik kezében az újságját tartó, a másikkal pedig a tojásban turkáló Henry mutatta jelét, hogy van benne némi energia.

Jem leginkább a távollétével keltett gyanút. Amikor Tessa felkelt, pár pillanatig áldott emlékezethiányos állapotban lebegett, az előző

éjszaka eseményei homályos képek voltak csupán az elméjében. Aztán egyszer csak felült az ágyban, úgy érezte, mintha valaki egy dézsa forró vizet öntött volna a nyakába.

Tényleg megtette azokat a dolgokat Jemmel? Megjelent előtte a fiú ágya... a keze a testén... a kiborult orvosság. Megérintette a haját. Szabadon omlott a vállára, ahol Jem kiszabadította a copfokból. *Édes istenem*, gondolta, *Tényleg megtettem, én voltam az.* A szemére szorította a kezét, ahogy elsőprő erővel támadt rá a riadt boldogság – mert nem tagadhatta, hogy ami történt, csodálatos volt a maga módján –, az önmarcangolás és a teljes megalázottság érzésének keveréke.

Jem biztosan azt gondolja, hogy elvesztette az önuralmát. Nem csoda, hogy képtelen volt vele szembenézni a reggelinél.

– Hallottátok, amit mondtam? – szólt ismét Will. Láthatóan csalódott volt a bejelentés fogadtatása miatt. – Az éjjel egy ópiumbarlangban jártam.

Charlotte felnézett a pirítósából. Komótosan összehajtogatta az újságját, letette maga mellé az asztalra, majd lehúzta az olvasószemüveget pisze orra hegyére. – Nem – mondta. – Ami azt illeti, ez a kétségkívül dicsőséges cselekedet eddig titokban maradt előttünk.

– Szóval ezért nem kerültél elő? – kérdezte fásultan Jessamine, majd kivett egy kockacukrot a tálból, és bekapta. – Ez azt jelenti, hogy végképp függő lettél? Azt mondják, csak egy-két adag kell hozzá.

– Igazából nem is ópiumbarlang volt – tiltakozott Tessa, mielőtt visszafoghatta volna magát. – Vagyis inkább úgy tűnt, hogy varázsporokkal meg hasonlókkal kereskednek.

– Jó, talán nem volt kimondottan ópiumbarlang – ismerte el Will. – De azért barlang volt. És bűnös dolgok történtek benne! – Ujjával a levegőbe bökött, így adva nyomatékot a szavainak.

– Te jó ég, ugye nem az ifritek egyik barlangjába mentél? – Charlotte felsóhajtott. – Komolyan, Will...

– Pontosan oda ment – szólt Jem, aki időközben bevonult az étkezőbe, és leült a Charlotte melletti székre.

Tessa szorító érzéssel a mellkasában állapította meg, hogy a lehető legtávolabb helyezkedett tőle. Még csak felé sem pillantott. A Whitechapel High Street közelében.

– És honnan tudtok ti ketten ennyit erről? – kérdezte Jessamine, akibe mintha újra élet költözött volna a cukortól vagy a szaftos pletykák ígéretétől, esetleg mind a kettőtől egyszerre.

– Tegnap este egy nyomkövető varázslat segítségével megtaláltam Willt – magyarázta Jem. – Kezdett aggasztani a távolléte, már attól tartottam, hogy nem talál vissza az Intézetbe.

– Túl sokat aggódsz – szólt Jessamine. – Butaság.

– Igazad van, még egyszer nem fogom elkövetni ezt a hibát – felelte Jem, és a halért nyúlt. – Mint kiderült, Willnek egyáltalán nem volt szüksége a segítségemre.

Will elgondolkodva nézett Jemre. – A jelek szerint jó kis monoklival ébredtem – mutatott a szeme alatt lévő fekete foltra. – Nem sejtetted, hol szerezhettem?

– Fogalmam sincs. – Jem töltött magának egy csésze teát.

– Tojás – szólalt meg álmódóva Henry, és a tányérjára meredt. – Imádom a tojást. Egész nap tudnám enni.

– Tényleg muszáj volt elvinned Tessát a Whitechapelbe? – kérdezte Charlotte Jemtől, miközben levette a szemüvegét, és az újságra fektette. Szemrehányó volt a tekintete.

– Nem finom porcelánból van – jelentette ki Jem. – Nem fog csak úgy összetörni.

Bár rá sem pillantott a lányra, Tessa előtt egymás után villantak fel az előző éjszaka képei – ahogy belekapaszzkodott Jembe az ágyban, ahogy a fiú a vállát markolta, ahogy tüzesen tapadt össze az

ajkuk. Nem, akkor sem úgy bánt vele, mintha törékeny lenne. Forróság árasztotta el az arcát, gyorsan lesütötte a szemét, és azért imádkozott, hogy minél hamarabb visszanyerje a rendes színét.

– Lehet, hogy meglep benneteket – mondta Will –, de láttam valami meglehetősen érdekeset az ópiumbarlangban.

– Biztos vagyok benne – jegyezte meg nyersen Charlotte.

– Tojást? – érdeklődött Henry.

– Vérfarkasokat – mondta Will. – Jóformán csak vérfarkasok voltak ott.

– Nincs a vérfarkasokban semmi érdekes. – Jessamine csalódottnak tűnt. – Ha esetleg elfelejtetted volna, most arra koncentrálnunk, hogy megtaláljuk Mortmaint, nem mindenféle drogmámorban úszó alvilágiakkal foglalkozunk.

– Jin fent vettek – folytatta a fiú. – Vödörszám.

Jem erre felkapta a fejét, és Will szemébe nézett.

– Azonnal elkezdtek színt váltani – mesélte tovább Will. – Jó párnak ezüstsínű lett a haja vagy a szeme. Némelyiknek még a bőre is.

– Ez bizony zavarba ejtő. – Charlotte összeráncolta a homlokát. – Amint ez a Mortmain-ügy tisztázódik, beszélünk kell Woolsey Scott-tal. Ha a falkatagok rákaptak a boszorkányporokra, mindenképpen tudatnunk kell vele.

– Nem gondolod, hogy már most is tudja? – kérdezte Will, és hátradőlt a székén. Láthatólag örült, hogy végre odafigyelnek rá. – Végeredményben az ő falkájáról van szó.

– Az összes londoni farkas hozzá tartozik – szállt vitába vele Jem – Képtelen lenne mindegyiken rajta tartani a szemét.

– Nem tudom, jó ötlet-e várni ezzel – mondta Will. – Ha el tudod érni Scottot, én a lehető leghamarabb beszélnék vele.

Charlotte félrebillentette a fejét. – Mégpedig miért?

– Mert – felelte a fiú – az egyik ifrit megkérdezett egy vérfarkast miért van szüksége annyi jin fenre. Állítólag stimulánsként működik a számukra. Szóval a válasz az volt, hogy a Magiszter örül, amiért egész éjszaka tudnak dolgozni tőle.

Charlotte teája hangos csörömpöléssel landolt a csészealjban. – És min dolgoznak?

Will elégedett vigyorral nyugtázta a szavai hatását. – Fogalmam sincs. Nagyjából ezen a ponton ütöttem ki magam végleg. Csodás álmom volt egy fiatal nőről, aki elvesztette gyakorlatilag az összes ruhadarabját.

Charlotte elsápadt. – Édes istenem, remélem, Scott nem szűrte össze a levét a Magiszterrel. Előbb de Quincey, most meg a farkasok... Az összes szövetségünk.

– Biztosan minden rendben lesz, Charlotte – szólta Henry. – Scott nem tűnik olyannak, mint aki a Mortmain-félékkel akarna közösködni.

– Talán neked is jelen kéne lenned, amikor beszélek vele – mondta Charlotte. – Hivatalosan te vezeted az Intézetet.

– Jaj, ne! – szörnyedt el Henry. – Nagyszerűen boldogulsz nélkülem is, drágám. Te egészen zseniálisan tudsz tárgyalni, én meg nem. Aztán meg a találmány, amin dolgozom, darabokra zúzhatja az egész mechanikus hadsereget, ha eltalálom a formulákat.

Büszke mosollyal nézett körül. Charlotte egy hosszú pillanatig rámeredt, aztán hátratólta a székét, felállt, és egyetlen további szó nélkül kivonult a szobából. Will félig leeresztett szemhéja alól méregette Henryt. – Soha semmi nem zavarja a köreidet, igaz, Henry?

A férfi hunyorogva nézett vissza rá. – Ezt meg hogy érted?

– Archimédész – szólta Jem, aki bár rá se nézett, szokás szerint most is tudta, mire gondol Will. – Éppen egy matematikai ábrát rajzolt a homokba, amikor a városát megtámadták a rómaiak.

Annyira belemerült abba, amit csinált, hogy nem vette észre a háta mögé lépő katonát. Ezek voltak az utolsó szavai. „Ne zavarod köreimet.” Persze már öreg ember volt.

– És feltehetőleg sosem nősült meg. – Will Jemre vigyorgott az asztal fölött, de a másik fiú nem viszonzta a gesztust. Nem nézett senkire, csak felállt, és Charlotte nyomában kisietett a szobából.

– Ó, a fenébe! – szólt Jessamine. – Ez egy olyan nap, amikor dühödten vonulunk ki egymás után? Mert nekem egyszerűen nincs hozzá energiám. – A fejét a karjára hajtotta, és becsukta a szemét.

Henry értetlenül nézett Willről Tessára. – Mi az? Mi rosszat mondtam?

Tessa felsóhajtott. – Semmi retteneteset, Henry. Csak... szerintem Charlotte szerette volna, ha vele megy.

– Akkor miért nem mondta? — kérdezte gyászos tekintettel a férfi. A tojás és a találmány felett érzett öröme elszivárgott.

Talán nem kellett volna elvennie Charlotte-ot, gondolta Tessa. A hangulata éppen olyan komor volt, mint az időjárás. Talán, mint Archimédesz, Henry is boldogabb lett volna, ha magányosan rajzol-gathat köröket a homokba.

– Mert a nők sosem azt mondják, amit gondolnak – mondta Will. Tekintete a konyha felé vándorolt, ahol Bridget éppen a vacsora maradékát takarította el. Gyászos éneke behallatszott az étkezőbe.

*„Félek, mérge emészt, én édes gyermekem,
Félek, mérge emészt, örömöm, életem.”
„Igen, megmérgezték, vedd meg ágyam, anyám,
Fáj a szívem nagyon, lefeküdnék talán.”*

– Esküszöm, ez a nő korábban siratóasszony volt a Seven Dials környékén – mondta Will. – És tudnék neki örülni, ha nem énekelne mérgezésről rögtön kaja után. – A szeme sarkából Tessára pillantott.

– Neked nem kéne már átöltöznöd? Úgy tudom, ma is jönnek a holdkóros Lightwood tesók.

– Igen, jönnek, de nem kell átöltöznöm. Csak a késhajítást gyakoroljuk – mondta Tessa kissé csodálkozva, hogy az éjszaka történetek ellenére képesek ilyen civilizált beszélgetésre. Cyril zsebkendője, rajta Will vérével, a fészülődőasztala fiókjában hevert. Eszébe jutott, milyen meleg volt a fiú ajka az ujja alatt, és gyorsan elfordította a tekintetét.

– Micsoda mázli, hogy piszkosul értek a késdobáláshoz. – Will felállt, és a lány felé nyújtotta a karját. – Gyere, Gideon és Gabriel bele fog örülni, ha végignézem az edzést, és ma reggel igazán ram fér egy kis örület.

A fiú nem tévedett. Jelenléte zavarólag hatott, de csak Gabrielnek ment az agyára. Gideon, mint minden mást, ezt is egykedvűen fogadta. Will leült a fal mellé tolt alacsony padra, almát evett, hosszú lábait kinyújtóztatta, és időnként jó tanácsokat osztogatott, amiket Gideon egyszerűen figyelmen kívül hagyott, Gabriel pedig úgy fogadott, mintha arcul csapták volna.

– Muszáj neki is itt lennie? – kérdezte Gabriel vicsorogva Tessától most már másodszor, és kis híján elejtette a kést. A lány vállára tette a kezét, és megmutatta neki a célt – egy fekete kört a falon. Tessa tudta, hogy sokkal szívesebben célozná meg vele Willt. – Nem tudod elküldeni?

– És miért tenném? – kérdezte higgadtan a lány. – Will a barátom, téged pedig még csak nem is kedvellek. – Eldobta a kést, ami egy jó méterrel elvétette a célt, és alacsonyan, a fal közelében ütközött a falnak.

– Nem, még mindig nem érzed a hegyét. És mi az, hogy nem kedvelsz? – kérdezte Gabriel, miután rutinszerű mozdulattal újabb kést nyomott a lány kezébe. Az arcára kiült a meglepetés.

– Nos – felelte Tessa, miközben a kés éle mellett elnézve méregette a célt –, te viselkedsz úgy, mint aki nem kedvel engem. Ami azt illeti, úgy viselkedsz, mint aki senkit sem kedvel itt.

– Csak őt nem bírom – bökött Willre a fiú.

– Édes istenem – szólott Will, és még egyet harapott az almájába. – Azért, mert jóképűbb vagyok nálad?

– Fogjátok be mind a ketten! – szólott rájuk Gideon a terem túlvégéből. – Dolgozni jöttünk, nem azért, hogy egymással huza-kodjunk holmi ősrégi piti nézeteltérések miatt.

– Piti? – mordult fel Gabriel. – Eltörte a karomat!

Will megint beleharapott az almába. – El sem hiszem, hogy még mindig emiatt vagy kiborulva.

Tessa megint elhajította a kést. Ezúttal jobban célzott, eltalálta a fekete kört, még ha nem is éppen a közepét. Gabriel újabb kést keresve körülnézett. Amikor egyet sem talált, bosszúsan szisszent fel. – Amikor majd mi vezetjük az Intézetet – szólott elég hangosan, hogy Will is hallja –, ez az edzőterem is sokkal jobban fel lesz szerelve.

Tessa dühösen pillantott a fiúra. – És ezek után csodálkozol, hogy nem kedvellek?

Gabriel csinos arca megvető grimaszra torzult. – Nem értem, mi ért ártod bele magad ebbe, kis boszorkánymester. Ez az Intézet nem az otthonod, nem tartozol ide. Hidd el, jobban járnál, ha az én családom irányítaná itt a dolgokat. Megtalálnánk a módját, hogy kihasználjuk a... képességedet. Olyan munkát találnánk neked, amiből meggazdagodhatsz. Ott élhetnél, ahol akarsz. Charlotte megvezetheti a yorki intézetet, ahol jóval kevesebb kárt okoz majd.

Will most már egyenes háttal ült, az almáról is megfeledkezett. Gideon és Sophie abbahagyta a gyakorlást, és a beszélgetést figyelték

– Gideon aggodalmasan, Sophie elkerekedett szemmel.

– Ha esetleg nem vettek volna észre – szólt Will –, valaki már vezeti a yorki Intézetet.

– Aloysius Starkweather szenilis vénember. – Gabriel egyetlen legyintéssel intézte el az öreget. – Rádásul leszármazottai sincsenek, akiknek a kinevezését kikuncsoroghatná a Klávénál. Miután megtörtént az az eset az unokájával, a fia meg a menyé összecsomagolt, és elutaztak Idrisbe. Nincs olyan isten, hogy valaha visszajöjjenek.

– Mi történt az unokájával? – kérdezte Tessa, ahogy eszébe jutott a beteges külsejű lány portréja a yorki Intézet lépcsőfordulójában.

– Úgy tíz évig élt, nem tovább – felelte Gabriel. – Egy percre sem volt egészséges, és amikor megkapta az első Jeletket... Hát, nyilván nem kapott rendes kiképzést. Megzavarodott. Elhagyatott lett belőle, aztán meghalt. A sokk elvitte Starkweather feleségét is, a fiáék pedig futva menekültek Idrisbe. Nem lenne nagy ügy leváltani, és Charlotte-ot ültetni a helyére. Nyilván a konzul is látja, hogy semmi haszna. Túlságosan a régi módszerek rabja.

Tessa hitetlenkedve nézett Gabrielre. A fiú olyan hideg közönnyel idézte fel a Starkweather család történetét, mintha egy mesét mondana el. Tessa nem akarta szólni az alvilágiak maradványait vitrinben tartó, sunyi tekintetű öregembert, de képtelen volt elfojtani az érzést, úgyhogy inkább elűzte Aloysius Starkweathert a gondolataiból. – Charlotte ezt az Intézetet vezeti – mondta –, és az apád nem fogja elvenni tőle.

– Megérdemli, hogy elvegyék tőle.

Will feldobta a levegőbe az almacsutkát, ugyanabban a pillanatban előkapta a kését az övéből, és elhajította. A kés és a csutka egymás mellett szállt a levegőben, amíg végül a penge úgy állt bele a falba, közvetlenül Gabriel feje mellett, hogy a hegye éppen átszelte az almát. – Ha ezt még egyszer meghallom – szólt Will elintézem, hogy ne lásd többé a napfényt.

Gabriel elhúzta a száját. – Fogalmad sincs, miről beszélsz.

Gideon egyet előrelépett. – Gabriel! – szólt figyelmeztetőleg.

Öccse azonban nem törődött vele. – Fogalmad sincs, mit tett a te drágalátos Charlotte-od apja az enyémmel, ugye? Én is csak pár nappal ezelőtt tudtam meg. Apám végül beadta a derekát, és elmondta. Mostanáig Fairchildékat védte.

– Az apád Fairchildékat védte? – kérdezte hitetlenkedve Will.

– Közben pedig bennünket is. – Gabriel nyelve szinte összegabalyodott a kapkodásban. – Anyám bátyja, Silas bácsikám, Granville Fairchild egyik legközelebbi barátja volt. Aztán egy nap megszegte a Törvényt, és bár csak egy jelentéktelen apróságról volt szó, Fairchild rájött. Sem barátság, sem lojalitás nem érdekelte, csakis a Törvény, úgyhogy egyenesen a Klávéhoz fordult. – A fiú megemelte a hangját. – A nagybátyám megölte magát szégyenében, anyám pedig belehalt a gyászba. A Fairchild családot nem érdekli semmi más, csak önmaguk és a Törvény!

Egy pillanatra csend lett a teremben. Még Willnek is elakadt hangja a csodálkozástól. Végül Tessa szólalt meg. – De ezért csak Charlotte apját hibáztathatod, nem Charlotte-ot.

Gabriel egészen elfehéredett a dühtől, zöld szeme világitott sápadt arcában. – Te ezt nem értheted – jelentette ki indulatosan.

– Nem vagy árnyvadász. Nekünk fontos, milyen családból származunk, büszkék vagyunk rá. Granville Fairchild azt akarta, hogy a lánya örökölje az Intézet vezetését, a konzul pedig elintézte neki. És bár Fairchild meghalt, még mindig keresztülhúzhatjuk a számítását. Az emberek gyűlölték. Annyira, hogy soha senki nem is vette volna feleségül Charlotte-ot, ha nem fizet Branwelléknek Henryért. Mindenki tudja, hogy így történt. Az az ember nem is szereti. Hogyan egezhetett bele...

Éles, puskalövészerű csattanás hallatszott, mire Gabriel elhallgatott. Sophie egyszerűen pofon vágta. A fiú sápadt bőrét

lassan előntötte a pír. A ziháló cselédlány hitetlenkedve meredt rá, mintha el sem hinné, amit tett.

Gabriel ökölbe szorította a kezét, de nem mozdult. Tessa tudta, hogy nem üthet meg egy hétköznapi mondén lányt, aki sem nem árnyvadász, sem nem alvilági. A fiú a bátyjára pillantott, de Gideon a fejét ingatva, hűvösen tekintett vissza rá. Gabriel felhördült, sarkon fordult, és kisietett a teremből.

– Sophie! – kiáltotta Tessa, és a lány karjára tette a kezét. – Jól vagy?

De Sophie Gideont nézte feszülten. – Sajnálom, uram – szólt. – Erre nincs mentség... Elvesztettem a fejem, és...

– Szép ütés volt – állapította meg Gideon. – Látom, odafigyelt arra, amit tanítottam. – Will továbbra is a padon ült, és kíváncsian figyelte a jelenetet. – Igaz, amit Gabriel elmondott? – kérdezte.

Gideon megvonta a vállát. – Gabriel rajong apánkért – felelte. – Mindent, amit ő mond, isteni kinyilatkoztatásnak tekint. Tudtam, hogy a nagybátyám öngyilkos lett, de arról, hogy pontosan miért, akkor hallottam először, amikor apám az első tréningről kérdezett minket. Kíváncsi volt rá, milyennek láttuk az Intézetet, én meg az feleltem neki, hogy láthatólag minden rendben, nagyjából ugyanazt tapasztaltam, mint Madridban, és semmiféle bizonyítékát nem láttam annak, hogy Charlotte hanyag munkát végezne. Erre válaszul mesélte el ezt a történetet.

– Ha szabad megkérdezni – szólt Tessa –, mit tett a nagybátyád?

– Silas? Beleszeretett a parabataiába. Ez valójában nem apró kihágásnak számított, ahogyan Gabriel mondta, hanem nagyon is komolynak. A szerelmi kapcsolat a parabataiok között szigorúan tilos, bár még a legképzettebb árnyvadászok is áldozatul eshetnek az érzelmeiknek. A Klávé szétválasztotta volna őket, ezt pedig Silas nem tudta elviselni. Ezért ölte meg magát. Anyámat elemésztette a

düh és a gyász. Gyanítom, az lehetett az utolsó kívánsága, hogy vegyük el az Intézetet a Fairchild családtól. Gabriel csak ötéves volt, amikor édesanyánk meghalt, még ki sem bújt a szoknyája alól. Úgy érzem, annyira magával ragadták az érzelmei, hogy ő sem érti őket teljesen. A magam részéről úgy gondolom, az apák bűneiért a fiúk nem tehetők felelőssé.

– És a lányok sem – jegyezte meg Will.

Gideon ránézett, és féloldalas mosolyra húzta a száját. Nem volt ellenségesség a tekintetében, ami azt illeti, inkább úgy tűnt, mintha megértené Willt, és tudná, miért viselkedik úgy, ahogy szokott. Láthatólag még maga Will is meglepődött kissé. – A gond persze az, hogy Gabriel ezek után a lábát sem lesz hajlandó újra betenni ide – szól Gideon.

Sophie arcába időközben kezdett visszatérni a szín, de erre megint elsápadt. – Mrs. Branwell ki fog térni a hitéből...

Tessa igyekezett megnyugtatót. – Utánamegyek, és bocsánatot kérek tőle, Sophie. Nem lesz semmi baj.

Hallotta, hogy Gideon utánakiált, de már kint járt a folyosón. Magának sem szívesen vallotta be, de valamelyest együtt érzett Gabriellel, miután Gideon elmesélte a történetét. Jól tudta, milyen az, amikor valaki olyan fiatalon veszti el az édesanyját, hogy aztán később már alig emlékszik rá. Úgy sejtette, ha hirtelen kiderült volna, hogy az anyjának volt egy utolsó kívánsága, ő nem feltétlenül tett volna meg minden tőle telhetőt, hogy teljesítse... akár lett volna értelme a dolognak, akár nem.

– Tessa! – A lány jó pár lépést megtett már a folyosón, amikor meghallotta Will hangját a háta mögül. Megfordult, és látta, hogy a fiú félmosollyal az arcán siet a nyomában.

A következő szavaival azonban letörölte Will arcáról a mosolyt

– Miért követsz? Nem lett volna szabad kettesben hagynod őket! Azonnal vissza kell menned az edzőterembe!

Will megvetette a lábát. – Miért?

Tessa megadóan emelte fel a kezét. – Miért nem vesznek észre a férfiak semmit? Gideonnak terve van Sophie-val...

– Sophie-val?

– Ő gyönyörű lány! – jelentette ki indulatosan Tessa. – Hülye vagy, ha nem vetted észre, hogy néz rá az a fiú, és nem akarom, hogy valami becstelent műveljen veled. Elég baja volt már szegénynek az életében... Meg aztán te is tudod, hogy ha velem jössz, Gabriel szoba sem fog állni velem.

Will dűnnyögött valamit maga elé, aztán megragadta a lány csuklóját. – Gyere velem!

Összerezzen a fiú meleg bőrének érintésére. Will bevonszolta maga után a szalonba, aztán az udvarra néző nagy ablakokhoz terelte, éppen időben ahhoz, hogy lássák, amint Lightwoodék kocsija örült tempóban átszeli az udvart, és kiszáguld a vaskapu alatt.

– Erről ennyit – jegyezte meg a fiú. – Gabriel elment, legfeljebb kocsival veheted üldözőbe. Sophie-nak meg megvan a magához való esze. Nem fogja hagyni, hogy Gideon Lightwood csak úgy kihasználja. Különben is nagyjából olyan vonzó, mint egy postaláda.

Tessa kurtán felnevetett, amivel saját magát is sikerült meglepnie. A szája elé kapta a kezét, de már elkésett; az ablaknak támaszkodva kuncogott. Will kíváncsi kék szemmel nézett rá, szája halvány mosolyra görbült. – Viccesebb lehetek, mint gondoltam. Ami azt jelenti, hogy tényleg baromi vicces vagyok.

– Nem rajtad nevetek – mondta két kuncogás között a lány. – Csak... Jaj, milyen képet vágott Gabriel, amikor Sophie felpofozta! Édes istenem! – Félresimította a haját az arcából. – Nem lenne szabad itt kacarásznom. Részben azért viselkedett olyan rettenetesen, mert heccelted. Haragudnom kellene rád.

– *Ó, kellene* – szólt Will, majd ledobta magát egy fotelba a kandalló mellett, és a lángok felé nyújtóztatta a lábát. Mint Anglia

összes szobájában, a szalonban is hideg volt, kivéve a tűznél, gondolta Tessa. Az ember elől izzik, hátul meg lefagy, mint egy félig megsült pulyka. – Egyetlen normális mondatban sem szerepel az a szó, hogy „kellene”. Ki kellene fizetnem az adósságomat a kocsmában, különben eltörik a lábamat. Nem kellene lelépnem a legjobb barátom feleségével, mert utána nem fogok tudni megszabadulni tőle. Meg kellene...

– El kellene gondolkodnod rajta – mondta halkán Tessa –, milyen hatással vannak Jemre a tetteid.

Will a fotel bőrtámlájának támasztotta a fejét, úgy méregette a lányt. Álmosnak és fáradtnak tűnt, de gyönyörű volt, mint egy preraffaelita Apolló. – Te most komolyan beszélsz, Tess? – A hangjából még mindig érződött a jókedv, de azért éle is volt, mintha egy aranytörhöz kovácsoltak volna edzett acélból pengét.

Tessa leült a fiúval szemben álló fotelba. – Nem zavar, hogy dühös rád? A parabataiod. Ráadásul ő Jem, aki sosem szokott dühös lenni.

– Talán jobb is, hogy dühös rám – mondta Will. – Kizárt, hogy ez a szentekhez illő türelem bárkinek is jót tegyen.

– Ne gúnyolódj rajta – szólt rá a fiúra Tessa.

– Mindenem szabad gúnyolódni, Tess.

– Jemen nem. Ő mindig jó volt hozzád. Az egész lényem csupa jószág. Az a tegnap esti pofon csak azt bizonyítja, hogy még egy szentet is képes vagy örületbe kergetni.

– Jem ütött meg? – Will csodálkozva tapogatta az arcát. – Be kell valljam, nagyon kevésre emlékszem a tegnap éjszakából. Csak annyit tudok, hogy ti ketten felébresztettetek, pedig nagyon szerettem volna még aludni. Arra is emlékszem, hogy Jem rám kiabált, te meg megöleltél. Tudom, hogy te voltál. Mindig levendulaillatod van.

Tessa nem törődött a megjegyzéssel. – Igen, Jem ütött meg. És meg is érdemelted.

– Olyan megvetően nézel rám, mint Raziel azokon a festményeken. Árudd hát el, megvető angyal, mivel érdemeltem ki, hogy James képen töröljön?

Tessa hiába kereste a szavakat, ezért ahhoz a nyelvhez fordult, amit egyformán jól értettek Willel: a költészethez. – Tudod, van Donne-nak az az esszéje...

– „Engedd szabaddá szeretőd kezét, hadd nyúljon alá, mögéd és közed”⁹ – idézte Will a lány szemébe nézve.

– Arra az esszére gondoltam, ami szerint senki sem különálló sziget. Minden cselekedeted érint másokat is, ez mégsem jut eszedbe sosem. Úgy viselkedsz, mintha valamiféle Will-szigeten élnél, ahol mindegy, mit teszel, nincsen következménye. Csakhogy a valóságban mégis van.

– És milyen következménye van Jemre nézvést, ha elmegyek egy boszorkánymester-barlangba? – érdeklődött Will. – Nyilván el kellett jönnie értem, hogy kirángasson onnan, de megtett már ő ennél meredekebb dolgokat is értem. Óvjuk egymást...

– Nem, te nem óvod őt – kiáltotta dühösen a lány. – Gondolod, hogy érdekli a veszély? Gondolod? Az egész életét tönkretette ez a drog, a jin fen, te pedig elvonulsz a boszorkánymesterekhez, és teletömöd magad vele, mintha nem is számítana, mintha az egész csak játék lenne a számodra. Neki az életben maradáshoz kell szednie ezt a förtelmes szert, lassan mégis végez vele. Gyűlöli, hogy ettől kell függenie. Még arra sem képes, hogy maga menjen el megvenni. Téged küld el érte. – Will tiltakozott volna, de a lány felemelte a kezét. – Aztán odaillegeted magad a Whitechapelbe, és hozzávágod a pénzed ezekhez az emberekhez, akik a drogokat készítik, hogy másokat is rászoktassanak, közben pedig úgy teszel, mintha egy könnyed nyaralásra utaztál volna valahová Európába. Ezt mégis hogy gondoltad?

---

⁹ John Donne: *Elégia a vetkőzésről* (Faludy György fordítása).

– De hát ennek semmi köze nem volt Jemhez...

– Nem gondoltál rá – mondta Tessa –, pedig kellett volna. Tényleg nem érted, hogy úgy érzi, gúnyt űztél abból, ami elpusztítja őt? És állítólag bajtársak vagytok.

Will elfehéredett. – Nem gondolhatja ezt.

– Pedig ezt gondolja. Tisztán látja, hogy téged nem érdekel, mit gondolnak rólad mások, de szerintem eddig azt hitte, az az egy mégis érdekel, hogy ő mit gondol vagy érez.

Will előredőlt. A tűz fénye különös mintákat rajzolt az arcára, és sötétebbre festette a monoklit a szeme alatt. – Igenis érdekel, mit gondolnak mások – jelentette ki meglepő szenvedéllyel, miközben a lángokba meredt. – Másra sem gondolok, csak arra, hogy ki mit gondol vagy érez velem kapcsolatban, és én mit gondolok meg érzek velük kapcsolatban. Beleőrülök ebbe. El akartam menekülni...

– Ezt nem mondhatod komolyan. Will Herondale, akit izgat, hogy mások mit gondolnak róla? – Tessa igyekezett ügyelni rá, hogy a lehető legkönnyedebb maradjon a hangja. Megijesztette a fiú tekintete. Szokatlanul nyíltak tűnt, mintha foglalkoztatná valami, amiről nagyon szeretne beszélni, de képtelen rávenni magát. *Ez ugyanaz a fiú, aki ellopta a magánleveleimet, és elrejtette őket a szobájában*, gondolta, bár most már nem érzett haragot emiatt. Azt hitte, dühös lesz, ha megint találkoznak, de csak csodálkozott, és nem értett semmit. Will eddig még csak jelét sem adta, hogy érdekelnék más emberek.

Volt valami nyersség a fiú arcán és a hangjában. – Tess – mondta. – Semmi más nem izgat. Nem tudok úgy rád nézni, hogy ne arra gondolnék, mit érzel, hogy ne attól félnék...

Elhallgatott, ahogy kinyílt a szalon ajtaja, és Charlotte lépett be rajta, nyomában egy magas férfival, akinek világosszőke haja, mint egy napraforgó, ragyogott a halvány fényben. Will elkapta a fejét, és egy grimasz futott végig az arcán. Vajon mit akart mondani?

– Ó! – Charlotte nyilvánvalóan meglepődött, hogy a szalonban találta őket. – Tessa, Will... Nem tudtam, hogy itt vagytok.

Will ökölbe szorította a kezét, az arca árnyékban volt, de higgadtan felelt: – Láttuk, hogy ég a tűz. Mindenhol máshol jéggé lehet fagyni a házban.

Tessa felállt. – Már megyünk is.

– Will Herondale, örömmel látom, hogy egészséges. És Tessa Gray! – A szőke férfi elindult a lány felé; sugárzott, mintha egy régi kedves ismerősét látná viszont. – Az alakváltó, igaz? Örvendek a találkozásnak. Micsoda kuriózum!

Charlotte felsóhajtott. – Mr. Woolsey Scott, bemutatom Miss Tessa Grayt. Tessa, ez Mr. Woolsey Scott, a londoni vérfarkasfalka vezetője és a Klávé régi barátja.

– Nos jó – szólt Gideon, ahogy az ajtó bezáródott Tessa és Will mögött. Sophie felé fordult, aki hirtelen nagyon kicsinek érezte magát a hatalmas teremben. – Folytatjuk a gyakorlást?

A lány felé nyújtotta a kést, ami ezüst varázspálcaként villant meg a félhomályos helyiségben. Zöld szeme nyugodt volt, mint minden más körülötte a hangjától a testtartásáig. Sophie-nak eszébe jutott, mit érzett, amikor a nyugodt kezek átkarolták, és önkéntelenül is beleborzongott. Soha nem voltak még kettesben, és most megijesztette a helyzet. – Nem hiszem, hogy teljes szívvel tudnám csinálni, Mr. Lightwood – szólt. – Nagyra értékelem az ajánlatát, de...

A fiú lassan leengedte a karját. – Ön szerint nem veszem komolyan a tréninget?

– Azt gondolom, hogy ön igen nagyvonalú, de jobb, ha szembenézek a ténnyel. Ez a kiképzés egy pillanatig sem rólam vagy Miss Grayról szól, inkább az ön édesapjáról és az Intézetről.

Most pedig, hogy felpofoztam az öccsét... – A lánynak elszorult a torka. – Mrs. Branwell nagyot fog csalódni bennem, ha megtudja.

– Butaság. Megérdemelte. És ne feledkezzünk meg a családjaink között dúló ellenségeskedésről sem. – Gideon megforgatta a kést az ujjai között, és beledugta az övébe. – Charlotte valószínűleg inkább fizetésemelést fog adni magának, ha megtudja, mi történt.

Sophie megrázta a fejét. A pár lépésnyire lévő padhoz sétált, és kimerülten rogyott le rá. – Maga nem ismeri Mrs. Branwellt. Kötelességének fogja érezni, hogy megbüntessen.

Gideon is leült, de nem a lány mellé, hanem a lehető legmesszebb tőle, a pad túlsó végére. Sophie nem tudta eldönteni, örüljön-e ennek vagy sem. – Miss Collins – szólt a fiú. – El kell mondanom valamit.

Sophie összefűzte az ujjait. – És mi volna az?

Gideon előredőlt, amitől egészen görnyedt lett a háta. A lány látta a sűrű foltokat zöld szemében. – Amikor apám hazahívott Madridból – mondta a fiú –, nem akartam visszajönni. Londonban sosem voltam boldog. Anyám halála után nyomorúságos hely lett a házuk.

Sophie némán meredt rá, nem találta a szavakat. Gideon árnyvadász volt, és igazi úriember, mégis neki öntötte ki a lelkét. Még a mindig kedves és gyengéd Jem sem tett volna ilyesmit soha.

– Amikor megtudtam, hogy ide kell jönnöm magukat tanítani, azt hittem, az egész rettenetes időpocsékolás lesz. Azt képzeltem, két butácska lánnyal lesz dolgunk, akiket nem érdekel semmiféle tanulás. Csakhogy sem Miss Gray, sem ön nem ilyen. Elárulom, hogy Madridban oktattam fiatal árnyvadászokat is, és jó néhány akadt köztük, akik nem rendelkeztek az önéhez fogható képességekkel, ön igazán tehetséges diák, és örömmre szolgál, hogy taníthatom.

Sophie érezte, hogy az arcába tolul a vér. – Ezt nem mondhatja komolyan.

– Pedig komolyan mondom. Már az első alkalommal kellemesen meglepődtem, aztán másodszorra és harmadszorra is. Egyszer csak azt vettem észre, hogy alig várom a leckéket. Ha őszinte akarok lenni, azt kell mondjam, a hazatérésem óta mindent gyűlölök Londonban, az önökkel töltött órákat kivéve.

– De ahányszor elejtettem a kést, mindig azt mondta, „ay Diós mio”...

A fiú elmosolyodott, amitől egészen megváltozott az arca. Sophie rámeredt. Gideon nem volt olyan szép, mint Jem, de azért így is nagyon jóképűnek találta, főleg, ha mosolygott. Ez a mosoly most megérintette, és felgyorsította a szívverését. *De hiszen ő árnyvadász, gondolta a lány. És úriember. Nem szabad ilyeneket gondolnod róla. Hagyd ezt abba!* De nem tudta abbahagyni, mint ahogy Jemet sem tudta kiűzni a fejéből. Csakhogy amíg Jem mellett biztonságban érezte magát, Gideon közelsége villámcsapásként hatott rá, és szinte sokkolta. Mégsem akart lemondani róla.

– Jókedvemben szoktam spanyolul beszélni – felelte a fiú. – Ezt tudnia kell rólam.

– Szóval nem akarta magát levetni a tetőről az ügyetlenségem miatt.

– Éppen ellenkezőleg. – Gideon közelebb hajolt, szeme zöldesszürkés volt, akár a viharos tenger. – Sophie? Kérdezhetek valamit?

A lány tudta, hogy rá kellene szólnia Gideonra amiatt, hogy a keresztnevén szólította Miss Collins helyett, de képtelen volt megtenni. – Hát... Igen.

– Akárhogy is lesz ezekkel az órákkal... Találkozhatunk még?

Will felállt, de Woolsey Scott az ujjaival az állát támasztva továbbra is Tessát mustrálgatta, mintha üveg alatt állították volna ki egy természettudományi múzeumban. A lány egyáltalán nem

ilyennek képzelte egy vérfarkasfalka vezérét. Scott a húszas évei elején járhatott, magas volt és a törekenységig karcsú. Szőke haja a válláig ért, bársonyzakót, térdig érő bricseszt és hosszú, kasmírmintás sálát viselt. Egyik halványzöld szeme homályosan látszott monoklija színezett üvege mögött. Olyan volt, mint a *Punch* karikatúrái azokról az emberekről, akik „esztétának” nevezték magukat.

– Imádni való! – jelentette ki végül a férfi. – Charlotte, ragaszkodom hozzá, hogy velünk maradjon, amíg beszélgetünk. Milyen elbűvölő pár! Ahogy a fiú sötét haja kiemeli a lány halvány bőrét...

– Köszönöm – mondta Tessa a rendes hangjánál több oktávval magasabban. – Nagyon kedves, Mr. Scott, de Will és köztem nincsen semmiféle kapcsolat. Nem tudom, mit hallott...

– Semmit! – jelentette ki, majd levetette magát egy székre, és elrendezte a nyakában a sálát. – Biztosíthatom, hogy egyáltalán semmit, bár azzal, ahogyan elpirult, a saját szavait hazudtolta meg. No de jöjjenek, foglaljanak helyet! Igazán nem kell megszeppenniük. Charlotte, hozasson, kérem, teát! Majd’ szomjan halok.

Tessa Charlotte-ra pillantott, aki megvonta a vállát, mintha csak azt akarná mondani, hogy nincs mit tenni. A lány lassan leült egy székre, és Will is követte a példáját. Tessa nem nézett a fiúra; képtelen lett volna így, hogy Scott oly módon vigyorgott rájuk, mintha tudna valamit, amit ő nem.

– És hol van az ifjú Carstairs? – érdeklődött a vérfarkas. – Elragadó fiú. Érdekes színei vannak. És olyan tehetségesen hegedül! Persze magát Garcint is hallottam játszani a párizsi operában, utána pedig minden közönségesnek hangzik, mintha szénpor karcolná az ember dobhártyáját. Kár, hogy beteg.

Charlotte időközben átsétált a szobán, hogy csöngessen Bridgetnek, most viszont már visszatért, leült, és megigazította a szoknyáját. – Voltaképpen erről akartam beszélni önnel...

– Jaj, ne, ne! – Scott elővársolt a semmiből egy majolikadobozt.

– Ne tárgyaljunk semmi komolyról, kérem, amíg meg nem ittam a teámat, és nem dohányoztam. Egyiptomi szivart? – kínálta Charlotteot. – A legfinomabb, amit kapni lehet.

– Nem, köszönöm. – Úgy tűnt, Charlotte-ot egészen elrettentette a dohányzás gondolata. Valóban nehéz volt elképzelni szivarral a szájában, és Tessa érzékelte, hogy Will némán összerázkódik mellette a nevetéstől. Scott vállat vont, és az előkészületekre koncentrált. A rafinált majolikadobozban külön rekesz volt a selyemszalaggal összekötött szivarok meg az új és a használt gyufák számára, és még hamuzni is lehetett bele. A vérfarkas látható örömmel gyújtott rá a szivarjára, mire a szobát hamarosan édes dohányillat töltötte be.

– Most pedig, Charlotte drágám, meséljen, hogy érzi magát, és mi a helyzet azzal a szórakozott férjével. Most is a kriptában járkal fel-alá, és mindenfélét feltalál, ami aztán felrobban?

– Néha pont az a dolgot, hogy felrobbanjanak – mondta Will.

Zörgés hallatszott, Bridget jelent meg a teával, megkímélve Charlotte-ot attól, hogy válaszolnia kelljen. A lány letette a tálcát a székek között álló berakásos asztalra, és feszülten pillantott körbe. – Elnézést kérek, Mrs. Branwell. Azt hittem, csak két emberre kell teát felszolgálnom.

– Semmi gond, Bridget – mondta Charlotte hűvösen. – Csengetek, ha másra is szükségünk lesz.

A cseléd pukedlizett egyet, aztán kisietett a szalonból, egy utolsó kíváncsi pillantást vetve a válla fölött Woolsey Scottra. A férfi észre sem vette. Már kitöltötte a tejet a teáscsészéjébe, és szemrehányóan nézett a házigazdájára. – Ó, Charlotte!

A nő csodálkozva húzta fel a szemöldökét. – Igen?

– A cukorfogó – szólt Scott szomorúan, mint aki egy közeli ismerős tragikus halálát kommentálja. – Ezüsből van.

– Jaj! – Charlotte ijedtnek tűnt. Tessának eszébe jutott, hogy az ezüst veszélyes a vérfarkasokra. – Annyira sajnálom...

Scott felsóhajtott. – Semmi baj. Szerencsére mindig hordok magammal egy sajtót. – Vízililiomokkal díszített, Henryét is lepipáló selyemmellénye fölött összegombolt bársonyzakója zsebéből elővett egy összetekert selyemdarabot. Miután kibontotta, arany cukorfogó és teáskanál került elő belőle. Az asztalra fektette őket, levette a teáskanna tetejét, és elmosolyodott. – Puskapor tea! Felteszem, Ceylonról. Ittak valaha teát Marrákesben? Cukorba és mézbe áztatják.

– Puskapor? – hökkent meg Tessa, akiből szokás szerint kibukott a kérdés, holott tudta, hogy jobb lenne, ha tartaná a száját. – De ugye azért nincsen valódi puska a teában?

Scott elnevette magát, és a helyére illesztette a fedőt. Hátradőlve figyelte, ahogy Charlotte összeszorított szájjal teát tölt a csészéjébe.

– Milyen kedves! Nem, azért hívják így, mert a tealeveleket apró golyócskákká pödrik össze, amik puska porra emlékeztetnek.

– Mr. Scott, nagyon fontos lenne megbeszelnünk a helyzetet – szólt Charlotte.

– Igen, igen, olvastam a levelét. – A férfi felsóhajtott. – Alvilági politika. Olyan unalmas! Gondolom, nem szeretne arról beszélgetni, hogy megfestettem a portrémat Alma-Tademával. Római katonának öltöttem...

– Will – szólt közbe határozottan Charlotte. – Talán el kéne mesélned Mr. Scottnak, mit láttál tegnap éjszaka Whitechapelben.

Tessa meglepetésére Will engedelmeskedett, és még a szarkasztikus megjegyzéseket sem vitte túlzásba. Scott a teáscsészéje

pereme fölött figyelte a fiút. Olyan sápadtzöld volt a szeme, hogy szinte sárgának tűnt.

– Bocsásson meg, fiatal barátom – szólt, miután Will beszámolója végére ért –, de nem tudom, miért volt olyan sürgős erről beszélni. Mindannyian tisztában vagyunk az ifriték barlangjainak létezésével, és nem tarthatom rajta folyamatosan a szemem a falkám minden egyes tagján. Ha egyesek bűnre adják a fejüket... – Közelebb hajolt. – Tudja, hogy majdnem pontosan olyan színű a szeme, mint az árvácska szirmai? Nem egészen kék, de nem is egészen lila. Rendkívüli.

Will rendkívüli szeme elkerekedett. – Úgy vélem, Charlotte-ot a Magiszter említése aggasztja.

– Á! – Scott a nő felé fordult. – Attól tart, hogy én is el fogom árulni, mint de Quincey tette. Hogy én is szövetségre léptem a Magiszterrel, és beleegyeztem, hogy felhasználja a farkasaimat a saját céljaira.

– Az jutott eszembe – mondta Charlotte –, hogy talán a de Quincey-vel történtek miatt a londoni alvilágiak úgy érezték, az Intézet elárulta őket. A halála...

Ahogy Scott megigazította a monokliját, megvillant a fény a mutatóján viselt aranygyűrűbe vésett szavakon: *L'art pour l'art*. – A legkellemesebb meglepetés volt, amióta felfedeztem a Savay törökfürdőt a Jermyn Streeten. Megvettem de Quincey-t. Minden idegszálammal gyűlöltem.

– Nos, az éjszaka gyermekei és a hold gyermekei sosem...

– De Quincey megöletett egy vérfarkast – szólt közbe hirtelen Tessa. Az emlékei Camille emlékeivel keveredtek, és megjelent előtte egy Scottéhoz nagyon hasonló sárgászöld szempár. – Amiért összeállt Camille Belcourt-ral.

Woolsey Scott kíváncsian pillantott Tessára. – Az a vérfarkas mondta – a bátyám volt. Korábban ő vezette a falkát, tudják, tőle

örököltem meg a posztot. Általában ölni kell hozzá, hogy valakiből falkavezér lehessen. Az én esetemben szavazásra bocsátottuk a kérdést, és én kaptam a feladatot, hogy bosszút álljak de Quincey-n a falka nevében. Csakhogy ugyebár – elegáns mozdulattal Charlotte-ra mutatott – maguk elintézték de Quincey-t helyettem. Fogalma sincs, mennyire hálás vagyok. – Félrebillentette a fejét. – Jó halála volt?

– Sikítva végezte be. – Charlotte nyersesége megdöbbenette Tessát.

– Zene füleimnek. – Scott letette a teáscsészéjét. – Cserébe tesztek önnek egy szívességet. Elmondom, amit tudok, még ha az nem is lesz sok. Mortmain valamikor a kezdet kezdetén megkeresett, és arra kért, hogy lépjek be a Pandemonium Klubba. Erre nem voltam hajlandó, mivel de Quincey már tag volt, én pedig nem járok olyan klubba, amelyik őt is felveszi. Mortmain értésemre adta, hogy mindig lesz ott helyem, amennyiben meggondolnám magam...

– Beszél a céljairól is? – kérdezte Will. – Arról, hogy mit akar elérni a klubbal?

– Az árnyvadászok megsemmisítését – felelte Scott. – Azt hittem, ezt tudják. Nem kertészkedéssel foglalkoztak.

– Úgy tűnik, haragtartó fajta – magyarázta Charlotte. – Sok évvel ezelőtt árnyvadászok ölték meg a szüleit. Boszorkánymesterek voltak, és fekete mágiával foglalkoztak.

– Nem is haragtartás ez, inkább afféle fixa idea – mondta. – Megszállott. Azt akarja, hogy a maguk fajtájának írmagja sem maradjon, bár a jelek szerint megelégszik vele, ha egyelőre Angliában pusztíthatja az árnyvadászokat, és majd innen haladhat tovább. Türelmes, módszeres örült. A legrosszabb fajta. – Hátradőlt a széken, és felsóhajtott. – Hozzám is eljutottak a hírek egy csapat fiatal farkasról, akik egyetlen falkához sem tartoznak, és elég jó fizetséget kapnak valamiféle titkos munkáért. Kérkedtek a

vagyonukkal a falkatagok előtt, és ez feszültséget teremtett. A drogról nem tudtam.

– Éjt nappallá téve dolgoznak a segítségével – mondta Will. – És ha valaki egyszer rászokik, nem lehet kigyógyítani belőle.

A vérfarkas sárgászöld szeme találkozott a fiúéval. – Ez a jin fen, ez az ezüstpor az, amire a barátodat, James Carstairst is rászoktatták, igaz? És ő él.

– Jem csak azért van még életben, mert árnyvadász, és mert a lehető legkevesebbet veszi be belőle a lehető legritkábban. És idővel így is bele fog halni. – Will hangja hátborzongatóan hűvös volt. – Mint ahogy abba is belehalna, ha megvonnánk tőle a szert.

– Nos – szólt könnyedén Scott –, ez esetben remélem, a Magiszter nem vásárol fel nagy vidáman annyit, hogy hiánycikk legyen belőle.

Will elsápadt. Ez a lehetőség eddig nyilván eszébe sem jutott. Tessa a fiú felé fordult, de az máris talpon volt, és a kijárat felé tartott. Az ajtó hangos csattanással vágódott be mögötte.

Charlotte összeráncolta a homlokát. – Jézusom, megint Whitechapelbe megy – szólt. – Erre feltétlen szükség volt, Woolsey? Azt hiszem, halálra rémisztette, és valószínűleg minden ok nélkül.

– Nincs azzal semmi baj, ha az ember előre gondolkodik – mondta Scott. – Amíg de Quincey meg nem ölte, azt hittem, a bátyám örökre velem lesz.

– De Quincey meg a Magiszter egy töről fakad. Mind a ketten könyörtelenek – állapította meg Charlotte. – Ha segítené...

– A helyzet minden kétséget kizáróan kellemetlen – bólíntott Scott. – Sajnos azokra a lükantrópokra, akik nem tagjai a falkának, nincs befolyásom.

– Megtenné, hogy puhatolózik egy kicsit, Mr. Scott? A legkisebb információ is rengeteget segíthetne azzal kapcsolatban, hogy min dolgoznak és hol. A Klávé hálás lenne.

– Ó, a Klávé! – mondta Scott halálosan unott hangon. – Nos, akkor most beszéljünk önről, Charlotte!

– Ó, de hát bennem igazán nincsen semmi érdekes – szólt a nő, és Tessa meggyőződése szerint szántszándékkal felborította a teáskancsót. A porcelán hangosan koppant az asztalon, és forró víz ömlött ki belőle. Scott hangos kiáltással ugrott fel, és kapta el a sálját a veszély elől. Charlotte felállt, és anyai mosollyal a vérfarkas karjára fektette a kezét. – Rengeteget segített, Woolsey kedves. Hadd kísérem ki! Kaptunk a bombayi Intézetből egy antik kriszt¹⁰, alig várom, hogy megmutathassam...

---

¹⁰ Aszimmetrikus ázsiai tör.

11

Nyugtalanság

*Búd az én bánatom is; reszketek,
s ha elveszel, veled veszem oda.
Jártam itt-ott, Jártam héthatárba'
Jártam én már mindenfelé, hátha
vigaszt lelek szörnyű bánatodra.
James Thomson: A szörnyű éjszaka városa*

KEDVES MRS. BRANWELLEM!

Tán meglepi, hogy ily kevéssel Londonból való távozásom után máris írok önnek, de a hely álmosága ellenére sűrűn követik egymást az események, és úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha tájékoztatom önt a fejleményekről.

Az idő továbbra is szép errefelé, így bőven adódik lehetőségem felfedezni a vidéket, különös tekintettel a valóban szépséges Ravenscar uradalom környékére. A jelek szerint kizárólag a Herondale család tagjai élnek itt: az apa, Edmund, az anya, illetve a

legkisebb lány, a nagyjából tizenöt éves Cecily, aki igen hasonlít a bátyjára.

Maga az uradalom egy kis falu közelében fekszik. A Fekete Hattyúhoz címzett helyi fogadóba költöztem be, ahol azt mondtam, szívesen vásárolnék ingatlant a környéken. A helybéliek készséggel szolgáltatottak információt, amikor pedig mégsem, egyikét rábeszélő varázslattal sikerült elérnem, hogy az én nézőpontomból lássák a dolgokat.

A tudomásomra jutottak szerint Herondale-ék igen ritkán érintkeznek a helyiekkel. Ennek ellenére – vagy talán éppen ezért – bőséggel terjednek róluk a mendemondák. Az emberek úgy tudják, hogy a Ravenscar uradalom valóban nem az övék, csak afféle gondnokként vigyáznak rá a tényleges tulajdonos – természetesen Axel Mortmain – megbízásából. Mortmainről csak annyit tudnak, hogy hatalmas vagyonnal rendelkező gazdag iparmágnás, aki megvásárolta ugyan az uradalmat, de csak ritkán látogat oda. Senki sem említette Shade-ékhez fűződő kapcsolatát, úgy vélem, a családot rég elfelejtették errefelé. Herondale-ékkal kapcsolatban rengeteg a találgatás. Tudják róluk, hogy egy gyermekük meghalt, és Edmund, akit magam is ismertem egykoron, oly mértékben az ital és a szerencsejátékok rabja lett, hogy elkótyavetyélte a család walesi birtokát. Miután földönfutóvá lettek, az uradalom tulajdonosa felajánlotta nekik, hogy költözzenek be a házba. Ez két évvel ezelőtt történt.

Mindezekről ma délután szereztem bizonyosságot. A távolból figyeltem éppen a házat, amikor egyszer csak egy fiatal lány bukkant fel mellettem. Azonnal tudtam, ki ő. Láttam ki-be járni az épületben, és mint az imént említettem, különös hasonlatosságot mutat a bátyjával, Willel. Azonnal kérdőre vont, tudni akarta, miért kémkedem a családjá után. Haragot nem láttam rajta, inkább

reménytelinek tűnt. „A bátyám küldte?“, kérdezte. „Tud hírekkel szolgálni róla?“

Elszorult a szívem, de nem szeghettem meg a Törvényt, így csak annyit mondtam neki, hogy a bátyja jól van, és tudni akarja, hogy jól érzik-e magukat. Erre már haragra gerjedt, és közölte, hogy Will leginkább akkor gondoskodhatna a családjá biztonságáról, ha visszatérne hozzájuk. Azt is hozzátette, hogy apjukat nem a nővére halála (önök tudtak a nővéréről?) tette tönkre, hanem Will szökése. Az ön belátására bízom, hogy továbbadja-e ezt az információt a fiatal Herondale úrfinak. Mindenesetre úgy hiszem, a hír inkább kárt okozna.

Amikor Mortmainről kérdeztem, a lány fenntartások nélkül válaszait – azt mondta, a férfi a család barátja, aki a segítségükre sietett, és felajánlotta nekik a házat, amikor semmijük sem volt. Ezt hallván kezdtem felismerni Mortmain szándékait. Tudja, hogy a Törvény értelmében a nephilimek nem léphetnek kapcsolatba azokkal a korábbi társaikkal, akik elhagyták a Klávét, így aztán a Ravenscar uradalmat is kerülni fogják. Azzal is tisztában van, hogy mivel a Herondale család él a házban, az odabent található tárgyak is hozzájuk köthetők, ezért nem lehet felhasználni semmit, hogy az ő nyomára bukkanjanak. Végül pedig azt is tudja, hogy ha Herondale-ék a kezében vannak, akkor Will is a kezében van. Szükséges-e a hatalmában tartania Willt? Egyelőre talán nem, de eljöhet az idő, amikor úgy kívánják az érdekei, akkor pedig kedvezni fog neki a helyzet. Mortmain igyekszik mindenre előre felkészülni, márpedig az ilyen emberek veszélyesek.

Ha az ön helyében lennék – mint ahogy nem vagyok –, biztosítanám felőle Will úrfit, hogy a családjá biztonságban van, én pedig rajtuk tartom a szemem. Lehetőleg ne említse neki Mortmaint, amíg nem szerzek újabb információkat. Cecilyvel folytatott beszélgetésem alapján Herondale-ék nem tudják, merre lehet

Mortmain. A lány azt mondta, talán Sanghajban, mivel alkalmanként különös bélyegekkkel ellátott levelek érkeznek onnan a férfi cégtől. Másfelől viszont tudomásomra jutott, hogy a sanghaji Intézet szerint Mortmain nem tartózkodik a városban.

Azt mondtam Miss Herondale-nek, hogy a bátyja bánatos nélküle; úgy éreztem, ez a legkevesebb, amit megtehetek. A lány hálásnak tűnt.

Úgy hiszem, huzamosabb ideig a környéken maradok. Most már magam is kíváncsi vagyok, mi módon illeszkedik Herondale-ék balsorsa Mortmain terveibe. Számos titkot kell még előásnom a yorkshire-i vidék békés zöld talajából, és feltett szándékom, hogy mindenre fényt derítsek.

Ragnor Fell

Charlotte kétszer is elolvasta a levelet, hogy minden részletet az emlékezetébe vésson, aztán kicsire összehajtogatta, és bedobta a szalonban lobogó tűzbe. Kimerülten támaszkodott a kandallópárkánynak, miközben figyelte, ahogy a lángok fekete és aranyszínű vonalakat rajzolnak a papírra, majd elemésztk.

Nem tudta eldönteni, hogy a levélben foglaltak meglepték, felzaklatták vagy egyszerűen csak mérhetetlen aggodalommal töltötték el. Mortmaint keresni olyan volt, mint amikor az ember megpróbál agyoncsapni egy pókot, de egyszer csak azt veszi észre, hogy reménytelenül belegabalyodott ragadós hálójá szövedékébe. És Will – Charlotte gyűlölte a gondolatot, hogy beszélnie kell a fiúval. Üres tekintettel meredt a tűzbe. Néha arra gondolt, hogy Willt az Angyal küldte, hogy próbára tegye vele a türelmét. A fiú keserű volt, a nyelve felért egy korbáccsal, és Charlotte szeretetét és törődését csak dühvel és megvetéssel viszonzta. Mégis, ha ránézett, a tizenkét éves kisfiút látta benne, aki kezét a fülére szorítva összekuporodott a

szobája sarkában, hogy ne hallja, ahogy a szülei odalentről szölongatják, és próbálják hazacsábítani.

Miután Herondale-ék végül elmentek, Charlotte letérdelt a fiú mellé, és maga felé fordította apró, sápadt, merev arcát. Kék szemével és sötét pilláival Will olyan csinos, vékony és törekeny volt, mint egy lány, aki készül belevetni magát az árnyvadászok világába. Olyan elszántsággal tanult, hogy kétévnyi kiképzés után törekenységének nyoma sem maradt; megizmosodott, a testét hegek és Jelek borították. Akkor Charlotte megfogta a kezét; a fiú ujjai élettelenül heverték a tenyerében. Will az ajkába harapott, és úgy tűnt, észre sem veszi, hogy vér folyik az álláról, és az ingére csöpög. *Charlotte, elmondod, igaz? Elmondod, ha bánni történik velük?*

Will, nem lehet...

Ismerem a Törvényt. Csak abban akarok biztos lenni, hogy élnek. Könyörgő tekintettel nézett Charlotte szemébe. Kérlek szépen...

– Charlotte?

A nő felnézett a tűzből. Jem állt a szalon ajtajában. Charlotte, aki félig még mindig a múlt szövedékébe gabalyodva gondolkodott, hunyorogva nézett rá. Amikor a fiú megérkezett Sanghajból, a haja és a szeme még hollófekete volt. Idővel azonban mindegyik ezüstsínű lett, mint amikor a réz patinássá oxidálódik. Ahogy a vérárama a teste minden sejtjéhez eljuttatja a szereket, azok átváltoztatják, és lassan megölik.

– James – szólt Charlotte. – Késő van, nem?

– Tizenegy óra. – Jem félrebillentett fejével tanulmányozta a nőt. – Jól vagy? Úgy festesz, mint akit felzaklatott valami.

– Nem, csak... – Bizonytalan mozdulattal körbemutatott. – az egész Mortmain-ügy.

– Lenne egy kérdésem – szólt Jem. Beljebb húzódott a szalonba, és halkabban folytatta: – Nem teljesen független a problémától. Gabriel mondott ma valamit az edzőteremben...

– Ott voltál?

A fiú megrázta a fejét. – Sophie mesélte. Nem akart pletykálni, de rossz érzései voltak, és ezt meg is értem. Gabriel azt állította, hogy a nagybátyja amiatt lett öngyilkos, az anyja pedig amiatt halt bele a bánatba... nos, amit az apád tett.

– Az apám? – kérdezte értetlenül Charlotte.

– Állítólag Gabriel nagybátyja, Silas, megszegte a Törvényt, apád pedig rájött, és a Klávéhoz fordult. A nagybáty szégyenében megölte magát, Mrs. Lightwood pedig behalt a gyászba. Gabriel szerint a Fairchildokat nem érdekli semmi más, csak saját maguk és a Törvény.

– Es ezt miért mondod most el nekem?

– Tudni akartam, igaz-e – mondta Jem. – És mert talán érdemes lenne szólni a konzulnak, hogy Benedict közönséges bosszúvágtyól hajtva akarja megszerezni magának az Intézetet, nem pedig azért, mert önzetlenül arra vágyik, hogy jobban menjenek a dolgok.

– Nem igaz. Ez nem lehet igaz. – Charlotte megrázta a fejét. – Silas valóban öngyilkos lett, de azért, mert beleszeretett a parabataiába, nem pedig azért, mert apám beszámolt erről a Klávénak. Silas búcsúleveléből tudták meg, mi történt. Ami azt illeti, Silas apja éppen az én apámat kérte meg, hogy mondjon gyászbeszédet a temetésen. Szerinted ebből az következik, hogy őt hibáztatta a fia haláláért?

Jem összehúzta a szemöldökét. – Érdekes.

– Gondolod, hogy Gabriel egyszerűen csak faragatlan akart lenni, vagy inkább az apja hazudott neki, hogy...

Charlotte nem fejezte be a mondatot. Jem hirtelen kétrét görnyedt, mintha valaki gyomorszájon vágta volna, és olyan köhögögörcs fogta el, hogy a válla is beleremegett. Vér fröccsent a zakója ujjára, ahogy az arca elé emelte a kezét.

– Jem! – Charlotte közelebb lépett, és már nyújtotta is a karját, hogy segítsen, de a fiú nagy nehezen kihúzta magát, majd hátralépett, felemelt kézzel tartva el magától a nőt.

– Semmi baj – lihegte. – Megvagyok. – Zakója ujjával letörölte a vért az arcáról. – Kérlek, Charlotte – tette hozzá megadó hangon, miközben a nő továbbra is közelített felé. – Ne!

Charlotte megállt, bár majd beleszakadt a szíve. – Tudok valamit...

– Tudod te is, hogy nincs segítség. – Leengedte a karját, a vér a zakóján olyan volt, akár egy vádbeszéd. Kedvesen mosolygott a nőre.

– Drága Charlotte – szólt –, mindig is te voltál a legtökéletesebb nővér, akiről csak álmodhattam. Ugye te is tudod, hogy így van?

Charlotte tátott szájjal meredt a fiúra. A szavak olyan nyilvánvaló búcsúként hatottak, hogy képtelen volt válaszolni. Jem sarkon fordult, és megszokott könnyű lépteivel kiballagott a szobából. A nő figyelte, ahogy eltűnik, és próbálta meggyőzni magát, hogy az egész nem jelent semmit, Jem nincs rosszabbul, mint eddig, és van még ideje. Szerette Jemet, ahogy szerette Willt is – nem tehetett róla, muszáj volt mindenkinek szeretnie az Intézetben –, és a gondolat, hogy elveszítheti, összetörte a szívét. Nemcsak a saját gyászára gondolt, de Willére is. Attól tartott, hogy ha Jem meghal, magával viszi Will emberségének utolsó morzsáit is.

Majdnem éjfél volt, amikor Will visszatért az Intézetbe. Félúton járt a Threadneedle Streeten, amikor eleredt az eső. Beállt a Dean és Fia Könyvkiadó irodája előtti ponyvatető alá, hogy begombolja a kabátját, és szorosabbra kösse a sálát a nyakában, de az eső így is elérte az ajkait. A nagy, jéghideg cseppek íze faszénre és iszapra emlékeztetett. Behúzta a nyakát, kibújt a ponyvatető menedékéből, és továbbsietett az Intézet felé.

Hiába élt már annyi éve Londonban, az eső mindig az otthonát juttatta eszébe. Még mindig fel tudta idézni, milyen volt egy felhőszakadás a walesi tájakon. Emlékezett a friss zöld illatokra, az érzésre, ahogy gurult lefelé a nyirkos domboldalon, és fűszálak tapadtak a hajára meg a ruháira. Ha becsukta a szemét, a testvérei nevetése visszhangzott a fülében. *Will, tönkreteszed a ruháidat! Anya haragudni fog...*

Úgy érezte, talán soha nem is lehet igazi londoni abból, akinek a nagy nyílt terek, a végtelen égbolt és a tiszta levegő emléke van a vérében az emberektől nyüzsgő szűk utcák, az ember ruháiba, hajába, de még a bőrébe is beivódó por meg a mocskos folyó büze helyett.

Már a Fleet Streeten járt, látta a Temple bárt a távolban az esőfügönyön keresztül. Az úttesten csillogtak a pocsolyák. Ahogy befordult egy szűk átjáróba két épület között, egy kocsit húzott el mellette a macskaköveken, kerekei mocskos vízzel terítették be a járdaszegélyt.

Innen már látszottak az Intézet tornyai a messzeségben. Mostanra biztosan végeztek a vacsorával, gondolta Will. Mindent eltakarítottak. Bridget alszik. Belopózhat a konyhába, és összeüthet magának egy kis kenyérből, sajtból meg hideg pástétomból álló vacsorát. Az utóbbi időben jó pár étkezést kihagyott, és ha őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy ennek egyetlen oka volt: Tessát kerülte.

Valójában nem akarta ezt tenni – ami azt illeti, aznap délután csúfosan elbukott, amikor nemcsak hogy elkísérte az edzésre, de még a szalonba is bement utána. Néha az jutott eszébe, hogy talán próbára akarja tenni magát ezekkel a húzásokkal, igyekszik kipuhatolni, hogy elmúlt-e az érzés. Hát nem múlt el. Amikor meglátta Tessát, vele akart lenni; amikor vele volt, égett a vágytól, hogy megérintse; amikor akár csak a kezét is megfogta, át akarta ölelni. Erezni akarta,

ahogy hozzásimul, mint akkor a padláson. Tudni akarta, milyen a bőre íze, milyen a haja illata. Meg akarta nevetetni. Addig akarta hallgatni, ahogyan Tessa a kedvenc könyveiről beszél, amíg le nem szárad a füle. Csakhogy mégsem akarhatta ezeket a dolgokat, mert nem kaphatta meg őket, és mert a vágyakozásnak csak nyomorúság és örület lehetett a vége.

Hazaért, az Intézet ajtaja kitárult az érintésére. Belépett a fáklyák reszkető fényében úszó előcsarnokba. Vágyott az ürességre, amit a drog adott neki a barlangban a Whitechapel High Streeten. Áldott állapot volt, kivételesen nem érezte, hogy bármiben is hiányt szenvedne. Azt álmodta, hogy egy dombtetőn fekszik Walesben, és a szikrázóan kék eget bámulja. Tessa ballagott fel hozzá a domboldalon, és leült mellé a föbe. *Szeretlek*, mondta Will, és megcsókolta a lányt, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. *Te is szeretsz engem?*

Tessa rámosolygott. *Mindig te leszel az első a szívemben*, szólt.

Mondd, hogy nem álmodom, suttogta Will. A lány átkarolta, és ő már nem tudta többé, hol van az álom és az ébrenlét határa.

Miközben felfelé tartott a lépcsőn, kibújt a kabátjából, és megrázta átázott haját. Megborzongott, ahogy a lecsöpögő hideg víz végigfolyt a gerincén. Az ifiritektől hozott értékes csomag a nadrágzsebében lapult. Bedugta a kezét, és biztos, ami biztos, kitapintotta, hogy ott van-e még.

A folyosókat halványan világította meg a boszorkányfény. Will félúton járt az egyiken, amikor megtorpant. Nem sokkal odébb volt Tessa szobája, éppen Jemével szemben. Jem pedig most a lány ajtaja előtt állt – illetve nem is az „állt” a megfelelő szó. Fel-alá járkált, „ösvényt koptatott a szőnyegbe”, ahogy Charlotte mondta volna.

– James! – szólt Will meglepetten.

Jem felkapta a fejét, és Tessa szobája elöl azonnal a sajátja felé kezdett hátrálni. Egészen merev lett az arca. – Gondolom, nincs mit csodálkoznom azon, hogy hajnalok hajnalán a folyosókat járod.

– Azt hiszem, egyetérthetünk benne, hogy a te esetedben ez lényegesen szokatlanabb – mondta Will. – Miért vagy még ébren? Nem érzed jól magad?

Jem vetett egy utolsó pillantást a lány ajtaja felé, aztán Willhez fordult. – Bocsánatot akartam kérni Tessától – magyarázta. – Azt hiszem, nem tud elaludni a hegedülésemtől. Merre jártál? Megint Hatujjú Nigellel bunyóztál?

Will elvigyorodott, de Jem nem viszonzta a mosolyát. – Jut eszembe, hoztam neked valamit. Gyere, menjünk be a szobádba, nem akarok egész éjjel a folyosón ácsorogni.

Jem egy pillanatnyi habozás után megvonta a vállát, és kinyitotta az ajtót. Belépett, Will pedig követte, és behúzta maga mögött a reteszt. Jem levette magát egy fotelba. A kandallóban már elhaltak a lángok, csak a szén izzott vörösen. A fiú Willre pillantott. – Nos, miről van szó?

Will rosszul érezte magát. Közelebb lépett parabataiához, először a kezébe nyomott egy zsebkendőt, aztán pedig a Whitechapelben vásárolt fehér port. – Tessék – mondta zavartan, öt éve nem érezte magát ilyen kellemetlenül Jem társaságában, de úgy látszik, ennek is eljött az ideje.

Miután a zsebkendővel letörölte a vért a kezéről, Jem fogta a csomagot, és a jin fenre meredt. – Elég van belőle – mondta. – Legalább egy hónapig kitart még. – Egyszerre felkapta a fejét, és megvillant a szeme. – Vagy Tessa elmondta...

– Mit mondott el?

– Semmit. A minap véletlenül kiborítottam valamennyit a porból, de javarészt sikerült összeszednem. – Jem letette a szert az asztalra maga mellé. – Erre nem volt szükség.

Will letelepedett a Jem ágya lábánál álló ládára. Gyűlölt ott ülni – hosszú lábával mindig úgy érezte, mintha egy felnőtt próbálná belepréselni magát egy kisiskolás padjába –, de azt akarta, hogy a szeme egy magasságban legyen Jemével. – Mortmain sameszai felvásárolják a jin fen készletet az East Enden – mondta. – Utánajártam. Ha kifogytál volna a szerből, és egyedül nála lenne utánpótlás...

– A markában tarthatna bennünket – bólintott Jem. – Hacsak nem hagytok meghalni, ami, természetesen, az egyetlen ésszerű döntés ilyen helyzetben.

– Én nem hagylak – jelentette ki élesen Will. – A vértestvérem vagy. Esküvel fogadtam, hogy nem engedem, hogy bajod essék...

– Az esküt meg a hatalmi játszmákat félretéve – mondta Jem –, van ennek az egésznek valami köze hozzám?

– Nem értem, mire gondolsz...

– Azon kezdtem gondolkodni, képes vagy-e arra vágyani, hogy mások ne szenvedjenek.

Will kissé hátradőlt, mintha Jem meglökte volna. – Hát... – Nyelt egyet, a szavakat kereste. Olyan régen volt már, hogy bocsánatkérést próbált megfogalmazni, nem pedig gúnyolódni akart, vagy nem a lehető legrosszabb fényben igyekezett magát feltüntetni. Egy riadt pillanatig elfelejtette, hogy másra is képes. – Beszéltem ma Tessával – mondta végül, észre sem véve, hogy Jem még jobban elsápad. – Az értésemre adta... hogy amit tettem, megbocsáthatatlan. Azért – tette hozzá gyorsan – remélem, így is megbocsátasz. – *Az Angyalra, de nem megy ez nekem.*

Jem felhúzta a szemöldökét. – Mit kéne megbocsátanom?

– Azért mentem el abba a barlangba, mert nem tudtam másra gondolni, csak a családomra, és arra volt szükségem, hogy kikapcsoljam az agyam – mondta Will. – Fel sem merült bennem, hogy a te szemedben ez úgy fog tűnni, mintha gúnyt űznék a

betegségedből. Azért kérem a bocsánatodat, mert nem gondoltam rád. – Halkabbra fogta magát. – Mindenki követ el hibákat.

– Igen – bólintott Jem. – És kevesen követnek el olyan sokat, mint te.

– Én...

– Mindenkit bántasz – mondta Jem. – Mindenkit, akinek köze van hozzád.

– Téged nem – suttogta Will. – Mindenkit bántok, kivéve téged. Soha nem akarnálak bántani.

Jem a szemére szorította a tenyerét. – Will...

– Kizárt, hogy soha ne bocsáss meg. – Will hangját eltorzította a pánik. – Akkor...

– Egyedül maradnál? – Jem leengedte a kezét, de most már cinkosan mosolygott. – És az kinek a hibája lenne? – Hátradőlt a fotelban, szemhéját félig leengedte a fáradtságtól. – Eszembe sem jutna, hogy ne bocsássak meg neked – mondta. – Akkor is megbocsátanék, ha sosem kérnéd. Ami azt illeti, nem is számítottam rá, hogy megteszed. Gondolom, Tessa hatása lehet.

– Nem ő kért meg ró, hogy idejöjjenek. James, te vagy a családom.

– Willnek most már remegett a hangja. – Meghálnék érted. Te is tudod. Meghálnék nélküled. Ha te nem lennél, az elmúlt öt évben százszor is végem lett volna. Mindent neked köszönhetek, és ha nem is hiszed el, hogy képes vagyok együttérzésre, legalább azt hidd el, hogy tudom, mi a becsület, és tudom, mit jelent az adósodnak lenni...

Jem ijedten nézett barátjára. – Annyira biztosan nem haragudtam rád, Will, hogy érdemes legyen így kiborulnod tőle. Különbön is lehiggadtam már. Tudod, hogy sosem voltam idegbajos típus.

Megnyugtatóan beszélt, Will feszültsége azonban csak nem akart felengedni. – Azért hoztam neked az orvosságot, mert nem bírom elviselni a gondolatot, hogy meghalj, vagy fájdalmaid legyenek, különösen, ha tehetek valamit, hogy megakadályozzam. És azért is

hoztam, mert félek. Ha Mortmain eljönne, és azt mondaná, hogy egyedül tőle juthatunk hozzá az életmentő orvossághoz, tudnod kell, hogy megadnám neki, akármit is akarna tőlem cserébe. Egyszer már cserbenhagytam a családomat, James. Téged nem hagylak cserben...

– Will! – Jem felállt, aztán barátja elé térdelt, és a szemébe nézett.

– Kezdesz aggasztani. A megbánásod tiszteletet érdemel, de tudnod kell, hogy... – Will tekintete találkozott a másik fiúéval. Emlékezett rá, milyen volt Jem, amikor megérkezett Sanghajból. Fekete szeme szinte uralkodott sápadtfehér arcában. Akkoriban nem volt könnyű megnevetetni, de Will mindent bevetett, hogy mégis sikerüljön. – Mit kell tudnom?

– Hogy meg fogok halni – felelte Jem. Tágra nyílt szeme csillogott a láztól, szája sarkára még mindig száraz vér tapadt. Az árnyékok a szeme alatt szinte kéknek tűntek.

Will belemélyesztette a körmét Jem csuklójába az ing szövete keresztül, de ő meg sem rezzent. – Megfogadtad, hogy velem maradsz – mondta. – Amikor letettük a parabataiok esküjét. A lelkünk összefonódott. Egyek vagyunk, James.

– Két önálló ember vagyunk – helyesbített Jem. – Két ember, akik szövetségre léptek egymással.

Will tudta, hogy gyerekesen viselkedik, de képtelen volt visszafogni magát. – És ennek a szövetségnek a szabályai kimondják, hogy nem mehetsz olyan helyre, ahová nem követhetlek.

– Amíg valamelyikünk meg nem hal – felelte kedvesen Jem. – így szól az eskü szövege. „Míg a halál el nem választ engem s tenmagad.” Egy nap, Will, oda megyek, ahová senki sem követhet, és attól tartok, ez inkább előbb lesz, mint utóbb. Feltetted magadnak valaha a kérdést, miért egyeztem bele, hogy a parabataiod legyek?

– Nem kaptál jobb ajánlatot? – Will hiába próbált tréfálni, el-elcsuklott a hangja.

– Azt gondoltam, hogy szükséged van rám – felelte Jem. – Falat építettél magad köré, Will, és én soha nem kérdeztem, miért. De soha senkinek nem kell egyedül viselnie a terhét. Azt reméltem, ha parabataiok leszünk, közelebb engedsz magadhoz, és akkor lesz kire támaszkodnod. Féltettelek. Nem akartalak magadra hagyni azok mögött a falak mögött. Most viszont... valami megváltozott. Nem tudom, miért. Csak azt tudom, hogy igaz.

– Mi igaz? – Will ujjai továbbra is Jem csuklójába mélyedtek.

– Hogy lassan ledőlnek a falak.

Tessa képtelen volt elaludni. Mozdulatlanul feküdt a hátán, és a plafonra meredt. A vakolat repedései néha felhőre, néha borotvára emlékeztették, attól függően, hogy éppen hogyan esett rájuk a gyertya fénye.

A vacsora feszülten telt. Gabriel állítólag azt mondta Charlotte-nak, hogy nem hajlandó visszatérni, és folytatni az oktatást. Ez azt jelentette, hogy mostantól egyedül Gideon fog vele és Sophie-val foglalkozni. Gabriel nem volt hajlandó beszámolni a döntése okairól, de nyilvánvaló volt, hogy Charlotte Willt hibáztatja. Látván, mennyire tart a nő a Benedicettel való újabb konfliktustól, Tessának lelkifurdalása támadt, amiért magával vitte Willt az edzőterembe.

Az sem segített, hogy Jem nem ment le vacsorázni, pedig a lány nagyon szeretett volna beszélni vele. Miután a fiú a reggelinél rá sem akart nézni, aztán rosszulletre hivatkozva kihagyta a vacsorát, Tessa gyomra elszorult az aggodalomtól. Jem talán elborzadt attól, amit előző éjszaka tettek, vagy ami még szörnyűbb, egyenesen fizikai rosszullet gyötörte miatta. Talán a szíve mélyén ő is azt érezte, amit Will, hogy egy boszorkánymester nem méltó hozzá. Vagy talán nem is ehhez volt köze az egésznek, és a fiút csak az ő akaratossága riasztotta el. Azonnal viszonzta Jem ölelését, nem taszította el őt magától, pedig Harriet néni azt tanította neki, hogy ha testi vágyakról

van szó, a férfiak gyengék, ezért a nőknek kell önmérsékletet tanúsítaniuk.

Hát ő nem tanúsított valami sok önmérsékletet az éjszaka. Felidézte, ahogy ott feküdt Jem mellett, és a fiú a testén nyugtatta finom kezét. Ha őszinte akart lenni, be kellett vallania magának, hogy ha folytatják, amit elkezdtek, mindent hagyott volna a fiúnak, amit csak akart. Még most is izzott a teste, ha rágondolt; nyugtalanul fészkelődött az ágyon, és ököllel belecsapott az egyik párnába. Ha az éjszaka történtek véget vetnek a Jemmel való szoros barátságának, sosem fogja megbocsátani magának.

Éppen beletemette volna az arcát a párnájába, amikor zaj ütötte meg a fülét. Halk kopogás hallatszott az ajtó felől. Tessa mozdulatlanra dermedt. A kopogás megismétlődött. A lány remegő kézzel ugrott ki az ágyból, az ajtóhoz sietett, és szinte feltépte. Sophie állt a küszöbön. A cselédek fekete ruháját viselte, fehér fejkendője azonban félrecsúszott, és sötét fürtök bukkantak elő alóla. Falfehér volt az arca, a gallérján vérfolt éktelenkedett. Úgy festett, mint aki halálra van rémülve, és hányingerrel küszködik.

– Sophie? – Tessa hangja elárulta meglepetését. – Baj van?

Sophie rettegve nézett körbe. – Bejöhettek, kisasszony?

Tessa bólintott, és beterelte a lányt a szobába. Amikor mindketten odabent voltak, gondosan bereteszte az ajtót, és leült az ágya szélére. A rossz előérzet ólomsúllyal nehezedett a mellkasára. Sophie állva maradt, és az ujjait tördelte.

– Mi az, Sophie?

– Miss Jessamine – tört ki a lányból.

– Mi van Jessamine-nel?

– Csak... csak azt akarom mondani, hogy láttam... – Elhallgatott, tekintetén látszott a gyötrelme. – Éjszakánként kionson a házból, kisasszony.

– Valóban? Tegnap éjjel magam is láttam a folyosón. Fiúnak volt öltözve, és láthatólag nem akarta, hogy észrevegyék.

Sophie érezhetően megkönnyebbült. Tessa tudta, hogy nem kedveli Jessamine-t, lelkiismeretes cselédként mégsem szívesen pletykálgodott volna a gazdájáról. – Igen – mondta. – Napok óta látom. Néha nem is alszik az ágyában, és sarat találok a szőnyegen, ami az előző este még nem volt ott. Elmondtam volna Mrs. Branwellnek, de szegénynek annyi szörnyűséggel kellett mostanában foglalkoznia, hogy nem tudtam rávenni magam.

– És nekem miért mondod el? – kérdezte Tessa. – Úgy fest, mintha Jessamine udvarlót talált volna magának. Nem mondhatnám, hogy helyeslem a viselkedését, de... – Nyelt egyet, és arra gondolt, ő mit művelt az éjszaka. – ...egyikünk sem felelős érte. És talán létezik valamiféle ártalmatlan magyarázat.

– Igen, kisasszony, csakhogy... – Sophie a zsebébe süllyesztette a kezét, és egy merev, krémszínű kártyát húzott elő. – Ezt ma este találtam. Az új bársonykabátja zsebében. Tudja, az ekrü csikosban.

Tessát nem érdekelték az ekrü csíkok. Szemét a kártyára szegezte, majd elvette a cselédtől, és megforgatta a kezében. Egy báli meghívó volt az.

1878. július 20.

MR. BENEDICT LIGHTWOOD

SZÍVÉLYES ÜDVÖZLETÉT KÜLDI

MISS JESSAMINE LOVELACE-nek,

EGYBEN MEGHÍVJA A JÖVŐ KEDDEN,

JÚLIUS 27-ÉN TARTANDÓ

MASZKABÁLRA.

A meghívó ezenkívül részletes információkat tartalmazott a bál helyszínéről és kezdési időpontjáról, Tessa ereiben azonban attól hűlt

meg a vér, amit a kártya hátoldalán olvasott. A könnyed kézírást éppen olyan ismerősnek találta, mint a sajátját.

Drága Jessie-m! Szétfeszíti a szívem a boldogság a gondolatra, hogy holnap este találkozhatom veled a „nagy eseményen”. Akármilyen nagy is lesz azonban, rá sem nézek senki másra rajtad kívül. Viseld a fehér ruhádat, kedves, hiszen tudod, mennyire szeretem – „szatén ragyogásban, gyöngyös csillogásban”,¹¹ ahogy a költő mondta.

Szíved rabja, N. G.

– Nate – szólt tompán Tessa a levelet bámulva. – Ezt Nate írta. És Tennysont idézte.

Sophie vett egy mély lélegzetet. – Tartottam tőle... de nem hittem, hogy lehetséges azok után, amit tett.

– Megismerem a bátyám kézírását – mondta Tessa komoran. – Azt tervezik, hogy találkoznak ezen a titkos bálon ma este. Hol van most Jessamine, Sophie? Azonnal beszélnem kell vele.

Sophie még hevesebben tördelte tovább a kezét. – Hát éppen ez az, kisasszony.

– Édes istenem, máris elment? Muszáj szólunk Charlotte-nak. Nem látok más megoldást...

– Nem ment el. A szobájában van – vágott közbe Sophie.

– Nem tudja, hogy megtaláltad ezt? – emelte fel a kártyát Tessa.

Sophie nagyot nyelt. – Rajtakapott a meghívóval a kezemben, kisasszony. Próbáltam eldugni, de már meglátta. Olyan fenyegető tekintettel nyúlt érte, hogy nem tudtam uralkodni magamon. Annak a sok edzésnek Gideon úrfival megvolt a hatása, ösztönösen cselekedtem. És hát...

– Mi történt, Sophie?

---

¹¹ Alfred Lord Tennyson: *Maud*.

– Fejbe vágtam egy tükörrel – felelte csüggedten a lány. – Egy olyan ezüsthátúval, szóval elég nehéz volt. Úgy zuhant a földre, mint egy darab kő, kisasszony. Szóval az ágyhoz kötöztem, és idesiettem magához.

– Lássuk csak, jól értem-e – mondta Tessa egy pillanatnyi szünet után. – Jessamine rajtakapott a meghívóval a kezében, mire te leütötted egy tükörrel, és az ágyhoz kötözted?

Sophie bólintott.

– Te jó ég! – szólt Tessa. – Azonnal szólnunk kell valakinek, Sophie. Ez a bál nem maradhat titokban, Jessamine pedig...

– Csak ne Mrs. Branwellhez menjünk – nyögött fel Sophie. – El fog küldeni. Nem tehet mást.

– Jem...

– Ne! – Sophie a gallérjához kapta a kezét, ahol Jessamine vére átitatta. – Nem tudnám elviselni, ha azt gondolná rólam, hogy képes vagyok ilyesmire. Ő olyan finom. Kérem, kisasszony, hadd ne kelljen elmondanom neki!

Hát persze, gondolta Tessa. Sophie szerelmes Jembe. Az elmúlt napok zűrzavarában ezt szinte el is felejtette. Amikor az előző éjszaka történetekre gondolt, elöntötte a szégyen, de elfojtotta magában az érzést. – Akkor csak egy ember van, akihez fordulhatunk, Sophie – mondta határozottan. – Tisztában vagy vele?

– Will úrfi – bólintott gyűlölettel a tekintetében a cseléd, és felsóhajtott. – Hát jól van, kisasszony. – Az valóban nem foglalkoztat, hogy ő mit gondol rólam.

Tessa felállt, a köntöséért nyúlt, és magára húzta. – Nézd a jó oldalát, Sophie! Will legalább nem fog sokkot kapni. Kétlem, hogy Jessamine az első öntudatlan nő, akivel dolga akad, és szerintem nem is ő lesz az utolsó.

Tessa egy dologban tévedett: Will igenis sokkot kapott. – Ezt Sophie tette? – kérdezte nem először. Jessamine ágya előtt álltak. A lány mozdulatlanul feküdt, csak a mellkasa emelkedett és süllyedt lassan, mint a híres Csipkerózsika viaszbábunak Madame du Barrynál. A haja szétterült a párnán, a homlokán nagy, véres zúzódás látszott. Csuklóit egy-egy ágylábhoz kötözték. – A mi Sophie-nk?

Tessa a cselédre pillantott, aki az ajtó mellett ült egy széken. A fejét leszegve a saját kezét bámulta. Kínosan ügyelt rá, nehogy találkozzon a tekintete Tessáéval vagy Willével.

– Igen – mondta Tessa. – És ne ismételd már folyton!

– Azt hiszem, beléd szerettem, Sophie – állapította meg Will. – A lánykérés sem kizárt.

Sophie felnyögött.

– Hagyd ezt abba! – szólt rá a fiúra Tessa. – Csak még jobban megijeszted szegényt.

– Mitől kéne megijednie? Jessamine-től? A jelek szerint Sophie könnyedén megnyerte ezt a kis összecsapást. – Will hiába igyekezett elfojtani a vigyorgását. – Sophie, drágám, nincs miért aggódnod. Nemegyszer vágtam volna szívesen kupán Jessamine-t magam is. Senki sem fog haragudni rád.

– Attól fél, hogy Charlotte elbocsátja – mondta Tessa.

– Amiért megütötte Jessamine-t? – Will igyekezett megnyugtatón a lányokat. – Tess, ha ez a meghívó az, aminek kinéz, és Jessamine tényleg titokban találkozzat a bátyáddal, akkor könnyen lehet, hogy mindannyiunkat elárult. Arról nem is beszélve, hogy ezek szerint Benedict Lightwood bálakat rendez a tudunk nélkül. Még hozzá olyan bálakat, ahová meghívták Nate-et. Sophie hősiesen cselekedett. Charlotte köszönetét fog neki mondani.

Erre már a cseléd is felemelte a fejét. – Gondolja?

– Biztosan tudom – felelte Will, és egy pillanatig farkasszemet néztek Sophie-val. A lány fordította el először a tekintetét, de ha

Tessa nem tévedett, most először pillantott minden ellenségesség nélkül a fiúra.

Will elővette az övéből az irónját. Leült az ágyra Jessamine mellé, és óvatosan félrehúzta a haját. Tessa az ajkába harapott, és ellenállt a kísértésnek, hogy megkérdezze, mit csinál. Will Jessamine nyakához illesztette az irónt, és gyorsan két rúnát rajzolt a bőrére. – Egy iratze – mondta anélkül, hogy Tessa rákérdezett volna. – Gyógyító rúna. Ez a másik pedig egy altató rúna. Ettől legalább reggelig szunyál. Csodálatra méltó, ahogy a kézitükröt forgatod, Sophie, de a csomózási technikádon van még javítanivaló.

Sophie válaszul dűnnyögött valamit maga elé. Mintha eltűnt volna a feszültség, amit a Will iránti ellenszenvé okozott.

– Az a kérdés – mondta a fiú –, hogy most mit tegyünk.

– Szólnunk kell Charlotte-nak...

– Nem – jelentette ki határozottan Will. – Szó sem lehet róla.

Tessa értetlenül nézett rá. – Miért nem?

– Két okból. Először is kötelessége lenne értesíteni a Klávét, márpedig ha Benedict Lightwood a bál házigazdája, jó eséllyel legalább néhány követője is jelen lesz. Viszont talán nem mindannyian. Ha figyelmeztetjük a Klávét, lehet, hogy valaki szól Benedictnek, mielőtt bárki is körülnézhetne, hogy mi folyik nála valójában. Másodszor is a bál egy órája elkezdődött. Nem tudjuk, mikor érkezik Nate Jessamine-t keresve, ráadásul ha nem találja, az is lehet, hogy egyszerűen odébbáll. Ő jelentheti az egyetlen kapcsolatunkat Mortmainhez. Nem vesztegethetjük az időt, márpedig ha most felébresztenénk Charlotte-ot, hogy elmondjunk neki mindent, éppen azt tennénk.

– És Jem?

Valami villant a fiú szemében. – Nem. Ma este nem. Jem rosszul érzi magát, de azt fogja mondani, hogy semmi baja. A tegnap este után tartozom neki annyival, hogy kihagyom ebből.

Tessa szigorú pillantást vetett a fiúra. – Akkor mit javasolsz? Will szája mosolyra görbült. – Miss Gray – szólt –, lenne olyan kedves, és elkísérne egy bálba?

– Emlékszel az utolsó estélyre, ahol együtt voltunk? – kérdezte Tessa. Will arcáról nem tűnt el a mosoly, de közben láthatóan erősen koncentrált is, amiből tudni lehetett, hogy valamilyen tervet fontolgat. – Ne mondd, hogy nem arra gondoltál, amire én, Tessa.

A lány felsóhajtott. – De igen. Átváltozom Jessamine-né, és elmegyek helyette. Egyedül ennek van értelme. – Sophie-hoz fordult. – Tudod, milyen fehér ruháról beszélt Nate?

Sophie bólintott. – Keféld le és készítsd elő – mondta Tessa. – És a hajamat is meg kell csinálnod, Sophie. Elég nyugodt vagy hozzá?

– Igen, kisasszony. – Sophie felállt, a szoba túlsó végében lévő gardróbhoz sietett, és kitérta az ajtaját.

Will egyre szélesebb mosollyal figyelte Tessát.

– Eszedbe jutott, hogy Mortmain is ott lehet? – súgta neki a lány. A mosoly azonnal leolvadt Will arcáról. – Szó sem lehet róla, hogy egyáltalán a közelébe menj.

– Nem mondhatod meg, mit csináljak.

Will összehúzta a szemöldökét. Egyáltalán nem úgy reagált, ahogyan Tessa szerint kellett volna. Amikor Capitola *A rejtett kézben* fiúnak öltözik, és szembeszáll a portyázó Fekete Donalddal, hogy bebizonyítsa a bátorságát, senki sem fõrmed rá.

– Figyelemre méltó a képességed, Tessa, de nem vagy képes elfogni egy varázslatokat használó, erős felnőtt férfit, mint Mortmain. Azt rám kell bíznod – mondta.

A lány összeráncolta a homlokát. – És hogy akarod elérni, hogy ne ismerjenek fel a bálon? Benedict ismer, mint ahogy...

Will kikapta a meghívót a lány kezéből, és meglobogtatta. – Ez egy maszkabál.

– És gondolom, éppen van is kéznél álarcod.

– Ami azt illeti, van – felelte Will. – A legutóbbi karácsonyi partinkon a velencei karnevál volt a téma. – Elvigyorodott. – Mesélj neki, Sophie!

A cseléd éppen egy fehér ruhát kefélgetett, amit mintha pókhálóból és holdfényből szőttek volna. – Így igaz, kisasszony – sóhajtott fel. – És Mortmait hagyja rá, legyen szíves! Csak veszélybe sodorná magát. És Chiswick nagyon messze van innen!

Will diadalmasan pillantott Tessára. – Ha még Sophie is egyetért velem, nem mondhatasz nemet.

– Mondhatnék – jelentette ki dacosan a lány –, de mégsem mondok. Hát jó. De Nate nem vehet észre téged, amíg beszélek vele. Nem ostoba, ha együtt lát bennünket, le fogja vonni a következtetést. Hajói hámozom ki a leveléből, nem számít rá, hogy Jessamine-t bárki is elkíséri a bálba.

– Hát én semmit sem tudok kihámozni a leveléből. – Will talpra ugrott. – Kivéve, hogy képes idézni Tennyson vacakabb verseit. Sophie, mennyi időbe telik, amíg Tessa elkészül?

– Félóra – felelte a lány fel sem nézve.

– Akkor félóra múlva találkozunk az udvaron. Felébresztem Cyrilt. És készülj fel, hogy elalélsz, ha meglátsz.

Hüvös volt az éjszaka. Tessa megborzongott, ahogy kilépett az Intézet kapuján, és megállt a lépcső tetején. Itt ült aznap éjjel, amikor Jemmel elsétáltak a Blackfriars hídhöz, és a mechanikus lények megtámadták őket. Bár napközben esett, a hold sugarai már csak egy-egy kósza felhőfoszlányt kergettek az egyébként tiszta fekete égbolton.

Will a koci előtt állva várt a lépcső alján. Amikor az Intézet ajtaja becsukódott a lány mögött, felnézett rá. Egy pillanatig csak álltak ott, és egymást figyelték. Tessa tudta, mit néz a fiú – ő maga is azt látta az imént a tükörben Jessamine szobájában. Az utolsó porcikájáig

Jessamine-né változott át. Az elefántcsontszínű selyemruha mély dekoltázsa rengeteget megmutatott a lány mellének fehér bőréből, a gallérjánál pedig selyemszalag emelte ki nyaka formáját. A rövid ujjak szabadon hagyták a karját az éjszaka hűvösében. Tessa akkor is meztelennek érezte volna magát az angyal nélkül, ha nem ilyen mély a dekoltázsa, de most nem viselhette a medált; Nate azonnal észrevette volna. A ruha karcsú, csipkés derekából fodros uszályval kiegészített, harang alakú szoknya púposodott hátrafelé. A lány haját magasra tupírozták, a fürtjeit díszítő gyöngyfűzért gyöngytűk tartották a helyén. A szemét takaró aranyszínű maszk tökéletesen emelte ki Jessamine sápadt szőkeségét. *Olyan törekenynek tűnök*, gondolta Tessa, szórakozottan bámulva a tükör ezüstös üvegét, miközben Sophie sürgölődött körülötte. *Mint egy tündérhercegnő*. Könnyű volt ilyeneket gondolni, amíg valójában nem saját magát látta a tükörben.

Will pedig... Will! Azt mondta, Tessa el fog alélni, ha meglátja, és fekete-fehér szmokingjában valóban gyönyörűbb volt, mint a lány valaha el tudta volna képzelni. Az egyszerű színek kiemelték tökéletes vonásait. Sötét haja rábukott fekete maszkjára, ami még inkább kihangsúlyozta a mögötte rejlő szempár kékségét. Tessának majd kiugrott a szíve a helyéből, és azonnal el is szégyellte magát emiatt. Inkább elfordította a tekintetét, és a kocsi bakján ülő Cyrilre nézett. A szolgáló zavartan pillantott rá, aztán Willre nézett, és megrántotta a vállát.

Tessa kíváncsi lett volna, mivel magyarázta neki Will, Hogy az éjszaka közepén Chiswickbe viszi Jessamine-t. Szép kis történet lehetett.

– Á! – szólt Will, aztán némán figyelte, ahogy a lány lesétál hozzá a lépcsőn, szorosabbra fogva magán a kendőjét. Tessa remélte, hogy a fiú a hidegnek tudja be az önkéntelen borzongást, ami végigfutott a testén, miután megfogták egymás kezét. – Már értem, miért idézte a

bátyád azt a hulladék verset. Úgy gondolta, hogy te magad legyél Maud, ugye? „Rózsabimbókert rózsakirálynője.”¹²

– Tudod – szólt Tessa, miközben a fiú besegítette a kocsiba –, én sem vagyok oda ezért a versért.

Will felugrott a lány után, és becsapta maga mögött a kocsi ajtaját. – Jessamine imádja. – A kerekek hangos csattogással indultak meg a macskaköveken, és egy pillanattal később kigurultak az Intézet nyitott kapuján. Tessa szíve egyre hevesebben vert. Azt mondta magának, csak azért, mert attól tart, hogy Charlotte és Henry rajtakapja. Véletlenül sem azért, mert kettesben maradt Willel a kocsiban. – Én nem Jessamine vagyok.

Will nyugodtan nézett a lányra. Mintha valami csodálatféle villant volna a tekintetében; Tessa kíváncsi lett volna, hogy ez pusztán Jessamine külsejének szól-e. – Nem – mondta Will. – Nem, mert bár Jessamine tökéletes hasonmása vagy, mégis látom a mélyben Tessát. Olyan, mintha csak le kéne kaparnom egy festékréteget, és ott lenne alatta az én Tessám.

– A te Tessád sem vagyok.

Will szemében alábbhagyott a csillogás. – Világos – mondta. – Azt hiszem, tényleg nem vagy az. Na és milyen Jessamine-nek lenni? Belelátsz a gondolataiba? Meg tudod mondani, mit érez?

Tessa nyelt egyet, és kesztyűs kezével megérintette a kocsi bársonyfüggönyét. Odakint sárga fénycsíkot húztak az útközben le hagyott gázlámpák. Két gyerek a hátát egymásnak vetve aludt egy kapualjban. A Temple bár cégére villant fel az ablak előtt. – Megpróbáltam. Odafönt a szobájában. Valamiért nem sikerült. Nem... nem éreztem belülről semmit.

– Hát, nehéz lehet belepiszkálni valakinek az agyába, ha az illetőnek egyáltalán nincsen agya.

---

¹² Alfred Lord Tennyson: *Maud*.

Tessa elhúzta a száját. – Lehetsz olyan flegma, amilyen csak akarsz, de Jessamine-nel valami nincs rendben. Amikor próbáltam megérinteni az elméjét, olyan volt, mintha mérges kígyók fészkébe nyúltam volna. Valamicskét megtapasztalok az érzéseiből. Rengeteg dühöt, vágyat és keserűséget érzek, de nem tudom szétválogatni az egyes gondolatokat. Olyan, mintha vizet próbálnék a kezemben tartani.

– Ez érdekes. Találkoztál már ilyesmivel korábban?

Tessa megrázta a fejét. – Aggódok. Attól tartok, nem fogok tudni valamit, amit pedig Nate szerint tudnom kéne.

Will előredőlt. Esős napokon, azaz szinte mindig, alapvetően egyenes, sötét haja göndörödni kezdett. Volt valami azokban a halántékára tapadó fürtökben, amibe Tessának belesajdult a szíve. – Jó színésznő vagy, és ismered a bátyádat – mondta. – Teljes mértékben megbízom benned.

A lány meglepetten pillantott Willre. – Tényleg?

– És – folytatta a fiú anélkül, hogy válaszolt volna a kérdésre – ha valami félresikerülne, ott leszek. Még akkor is, ha esetleg nem látsz, Tess. Ott leszek. Ezt egy pillanatig se felejtsd el!

– Jól van. – Tessa félrebillentette a fejét. – Will?

– Igen?

– Volt egy harmadik oka is, hogy nem akartad felébreszteni Charlotte-ot, és elmondani neki, mire készülünk, ugye?

A fiú összehúzta kék szemét. – Mire gondolsz?

– Még nem tudod, hogy ez egyszerűen egy buta flört Jessamine részéről, vagy valami mélyebb és sötétebb. Hogy komoly kapcsolat fűzi-e a bátyámhoz és Mortmainhez. És te is tudod, hogy ha az utóbbi az igaz, Charlotte-nak meg fog szakadni a szíve.

A fiú szája sarkában megrándult egy izom. – És mit érdekel engem, ha megszakad a szíve? Ha elég hülye hozzá, hogy ilyen szorosan kötődjön Jessamine-hez...

– Pedig érdekel – vágott a szavába Tessa. – Nem vagy jégből, Will. Láttalak Jemmel... Láttam, hogy néztél Cecilyre. És volt egy nővéred is, igaz?

Will élesen pillantott a lányra. – Miből gondolod, hogy volt... van egy másik testvérem is?

– Jem azt mondta, úgy tudja, a testvéred halott. Erről az jutott eszembe, hogy biztosan volt egy másik testvéred is, aki már nem él. Hogy nem Cecily az egyetlen.

Will hosszan felsóhajtott. – Okos vagy.

– Okos vagyok, és igazam van, vagy okos vagyok, de tévedek? Will úgy festett, mint aki örül, hogy maszk takarja az arcát. – Ella – szólt. – Két évvel volt idősebb nálam. Cecily pedig hárommal fiatalabb. A testvéreim.

– És Ella.

A fiú elkapta a tekintetét, de Tessa így is meglátta a fájdalmat a szemében. Ezek szerint Ella meghalt.

– Milyen volt? – kérdezte a lány. Emlékezett rá, milyen jólesett, amikor Jem feltette neki ugyanezt a kérdést Nate-tel kapcsolatban.

– És milyen Cecily?

– Ella tyúkanyó típus volt – felelte Will. – Mintha az anyám lett volna. Bármit megtett volna értem. Cecily csak egy dilis kislánynak tűnt, aki alig múlt kilencéves, amikor eljöttem. Nem tudom, hogy ez ma is igaz-e, de olyan volt, mint Cathy az *Üvöltő szelek*ben. Semmitől sem félt, és mindent meg akart szerezni. Úgy tudott veszekedni, mint az ördög, és úgy káromkodott, akár egy billingsgate-i halaskofa. – Melegség volt a hangjában, rajongás és... szeretet. Tessa soha nem hallotta így beszélni másról, talán Jem kivételével.

– Megkérdezhetem, hogy... – kezdte, de Will felsóhajtott.

– Úgyis meg fogod kérdezni, ha beleegyezem, ha nem.

– Neked is van húgod. Szóval mit tettél Gabriel húgával, amién annyira meggyűlölt?

Will felkapta a fejét. – Komolyan kérdezed?

– Igen – felelte a lány. – Úgy alakult, hogy rengeteg időt kell a Lightwood testvérekkel töltenem, és Gabriel nyilvánvalóan megvet téged. És tényleg eltörted a karját. Megnyugodnék, ha elárulnád, miért.

Will megrázta a fejét, és ujjával a hajába túrt. – Édes istenem – mondta. – A húgukat Tatianának hívják, azt hiszem, az anyjuk egy kedves orosz barátnője után kapta a nevét. Talán tizenkét éves volt akkor.

– Tizenkettő? – borzadt el Tessa.

Will kifújta a levegőt. – Látom, már el is döntötted magadban, mi történt – mondta. – Még jobban megnyugodnál esetleg, ha kiderülne, hogy én is csak tizenkettő voltam? Tatiana úgy képzelte, szerelmes belém. Már ahogy ez kislányoknál lenni szokott. Állandóan a sarkamban járt, kuncogott, és oszlopok mögé bújt, hogy onnan bámuljon.

– Az ember mindenféle butaságokra képes tizenkét éves korában.

– Az első karácsonyi partimon történt az Intézetben – mesélte a fiú. – Lightwoodék is kinyalták magukat, és eljöttek. Tatiana hajában ezüstszalagok voltak. Egy kis könyvet hurcolt magával mindenhová, de aznap este elejthette, mert az egyik pamlag mögé becsúszva találtam meg. A naplója volt az. Teleírta versekkel rólam. A szemem színéről, a majdani esküvőnkéről. És mindenhová belefirkálta, hogy „Tatiana Herondale”.

– Nagyon édesen hangzik.

– A szalonban voltam, de visszamentem a naplóval a bálterembe. Elise Penhallow éppen befejezte a csembalókoncertjét, én meg mögé léptem, és elkezdtem felolvasni Tatiana naplójából.

– Ó, Will... hogy tehetted?

– Hát megvettem. A „William” arra rímelt, hogy „nincs ilyen”. „Sosem tudod meg, drága William,/ hogy a világon nincs ilyen/ még egy, mint te.” Ennek véget kellett vetnem.

– Mi történt?

– Ó, Tatiana zokogva kirohant a teremből, Gabriel pedig felugrott a színpadra, hogy megfojtson. Gideon csak állt ott karba font kézzel. Nem tudom, feltűnt-e már neked, de soha nem is csinál mást.

– A jelek szerint Gabriel nem járt sikerrel – mondta Tessa. – Mármint nem sikerült megfojtania.

– Nem, ellenben én eltörtem a karját – felelte elégedetten Will.

– Szóval ez történt. Ezért gyűlöl Gabriel. Nyilvánosan megaláztam a húgát, és bár erről nem beszél, őt is. Azt hitte, könnyedén elintézhet. Alig kaptam még kiképzést, és hallottam, hogy a hátam mögött azt mondja rólam, hogy szinte mondén vagyok. Ezek után laposra vertem, sőt még a karja is reccsent. Kétségkívül kellemesebb hang volt, mint Elise klimpírozása a csembalón.

Tessa összedörzsölte kesztyűs kezét, hogy megmelegítse, és felsóhajtott. Nem tudta, mit gondoljon. Ugyan a történet nem csábításról vagy árulásról szólt, mégsem tűntette fel éppen kedvező színben Willt. – Sophie-tól tudom, hogy férjhez ment – mondta a lány.

– Tatiana. Mostanában tér vissza az európai nászútjáról az új férjével.

– Nyilván most is olyan unalmas és ostoba, mint akkor volt. – Willnek olyan volt a hangja, mint aki rögtön elalszik. Behúzta a függönyt, és most sötétségben ültek. Tessa hallotta, ahogy lélegzik, érezte a testéből áradó meleget a szemközti ülésről. Már értette, miért nem illendő egy tisztességes úrilánynak együtt utaznia olyan fiatalemberrel, akivel nem áll rokonságban. Volt a helyzetben valami furcsán intim. Persze Tessa úgy érezte, legalább ezer éve nem viselkedik tisztességes úrilány módjára.

– Will – szólt ismét.

– A hölgynek újabb kérdése van. Hallom a hangjában. Te soha nem hagyod abba a kérdezősködést, Tess?

– Nem, amíg nem kapok választ mindenre, amire kíváncsi vagyok. Odáig világos, hogy a boszorkánymesterek egyik szülője démon, a másik pedig ember. De mi történik, ha az emberi szülő árnyvadász?

– Egy árnyvadász sosem engedné, hogy ilyesmi megtörténjen – felelte szárazon Will.

– De a kódex szerint a legtöbb boszorkánymester... erőszakból születik. – Tessa hangja elcsuklott a rút szónál. – Vagy egy alakváltó bújik a szeretett ember bőrébe, és csellel fejezik be a csábítást. Jemtől tudom, hogy az árnyvadász vér mindig domináns. A kódexben az áll, hogy árnyvadászok meg vérfarkasok vagy tündérek utódai mindig árnyvadászok lesznek. Ezek szerint elképzelhető-e, hogy az árnyvadászok angyalvére semlegesíti a démoni alkotórészt, és így...

– És így nem lenne semmi. – Will a függőnyt rángatta. – Halott gyerek születne. Mindig így történik. Egy démon és egy árnyvadász szülő gyereke nem életképes. – A halvány fényben a lányra nézett. – Miért akarod tudni ezeket?

– Tudni akarom, mi vagyok... – felelte Tessa. – Nyilván valami olyan kombináció, ami nem fordult elő korábban. Részben tündér vagy részben...

– Eszedbe jutott már, hogy átváltozz valamelyik szülőddé? – kérdezte Will. – Az édesanyáddá vagy az édesapáddá? Elvileg úgy hozzáférhetnél az emlékeikhez, nem?

– Gondoltam rá. Hát persze. Csakhogy nincs semmi, ami apámé vagy anyámé lett volna. A Sötét Nővérek kidobtak mindent, amit magammal hoztam a ládámban az útra.

– És mi a helyzet az angyalos nyakláncoddal? – kíváncsiskodott a fiú. – Az nem anyukádé volt?

Tessa megrázta a fejét. – Próbáltam. Semmit nem találtam benne anyukámból. Azt hiszem, olyan régen az enyém már, hogy minden, ami hozzákötötte, elpárolgott belőle.

Will szeme csillogott a sötétben. – Talán mechanikus lány vagy. Lehet, hogy Mortmain apja épített, és Mortmain annak a titkát keresi, hogyan lehet ilyen tökéletesen élethű gépet készíteni, amikor neki csak ocsmány szörnyetegek sikerültek. Talán csak egy fémszív dobog a mellkasodban.

Tessa mély lélegzetet vett. Egy pillanatra megszédült, olyan meggyőző volt a fiú puha hangja. De mégsem...

– Nem! – jelentette ki határozottan. – Ne felejtse el, hogy emlékszem a gyerekkoromra. A mechanikus lények nem változnak meg és nem nőnek. És ez a képességemet sem magyarázná meg.

– Tudom. – Will mosolya féhéren villant a sötétben. – Csak kíváncsi voltam, be tudom-e adni neked.

Tessa rezzenéstelen tekintettel nézett a fiúra. – Nem én vagyok az, akinek nincsen szíve.

Túl kevés volt a fény a kocsiban, hogy biztos lehessen benne, de a lánynak az az érzése támadt, hogy Will elpirult. Mielőtt azonban a fiú válaszolhatott volna, a kocsi csikorgó kerekekkel megállt. Megérkeztek.

12

A maszkabál

*Esküdtem, hogy mélyre ásom
A gyűlöletet magamban,
Tiszta vagyok, szabad,
Teher nélkül súlyatlan,
Félek, elkap a kábulat,
Utolér a boldogságom;
De jó a báty, és rám ront ismét,
Eltapossa a friss reményt.
Alfred Lord Tennyson: *Maud**

CYRIL A KAPU ELŐTT ÁLLÍTOTTA MEG A KOCSIT, egy zöldellő tölgyfa koronája alatt. Lightwoodék Chiswickben, közvetlenül London határában épült kúriája palladianista stílusban épült, magas oszlopokkal és rengeteg lépcsővel. A telihold gyöngyházfénnyel vont be mindent, úgy festett a környék, mintha az ember egy kagyló belsejében járna. Az épület kövei ezüstösen ragyogtak, a kertet körülvevő kerítés csillogóan fekete volt. Odabent mintha egyetlen lámpa sem égett volna – az egész épület koromfekete volt, a

környéken síri csend honolt. A hatalmas, kivilágítatlan és elhagyatott kert egészen a Temze kanyarulatáig húzódott. Tessának az az érzése támadt, hogy talán hiba volt idejönniük.

Will kiugrott a kocsiból, majd ahogy lesegítette a lányt a lépcsőn, körülnézett, és elkomorodott. – Érzed ezt a szagot? Démonvarázslat. Búzik tőle a levegő.

Tessa elhúzta a száját. Semmi szokatlant nem érzett – ami azt illeti, ilyen messze a város közepétől a levegő tisztábbnak tűnt, mint az Intézet körül –, csak a nedves levelek és a föld illata csiklandozta az orrát. Will holdfényben fürdő arcára nézett, és azon gondolkodott, vajon milyen fegyverek rejtőzhetnek a szűk frakk alatt. A fiú fehér kesztyűt húzott, keményített ingmelle makulátlan volt. Az arcát takaró maszkkal úgy festett, mint egy illusztráció valamelyik egy pennyért vesztegetett vacak ponyvaregényből.

Tessa az ajkába harapott. – Biztos vagy benne? Halálos csönd van, mintha senki nem lenne itthon. Lehet, hogy tévedtünk?

A fiú megrázta a fejét. – Erős mágia dolgozik a környéken, hatékonyabb, mint a szokásos álca. Valódi őrzővarázslat. Valaki nagyon nem akarja, hogy megtudjuk, mi történik itt ma éjjel. – Lenézett a kezében tartott meghívóra, rántott egyet a vállán, és a kapuhoz lépett. Meghúzta a csengő zsinórját; az éles hang csak tovább cibálta Tessa amúgy is feszülő idegeit. A lány riadtan meredt Willre, de az elmosolyodott. – Caelum denique, angyal – szólt, és beleolvadt a sötétségbe éppen abban a pillanatban, amikor kinyílt a kapu.

Csuklyás alak állt Tessa előtt. Először azt hitte, hogy egy Néma Testvér, de azok drappba öltöztek, ez a férfi viszont sötét füstszínű köpenyt viselt. A csuklya teljesen elfedte az arcát. A lány szó nélkül felé nyújtotta a meghívóját.

Kesztyűbe bújtatott kéz vette el tőle a kártyát. Az alak pár pillanatig a csuklya rejtekéből tanulmányozta a rajta lévő írást. Tessa

az ujjait tördelte. Hétköznapi körülmények között tisztességtelen és botrányos lett volna, ha egy fiatal nő egyedül érkezik a bálba, de ezek nem hétköznapi körülmények voltak. Végre hang is jött a csuklya alól:

– Isten hozta, Miss Lovelace.

Rekedtes hang volt, mintha bőrt húztak volna végig valamilyen érdes felületen. Tessa háta libabőrös lett, és egyszerre örült, hogy nem lát a csuklya alá. Az alak visszaadta a meghívót, hátralépett, és széles karmozdulattal jelezte a lánynak, hogy kövesse. Tessa engedelmeskedett; kényszerítenie kellett magát, hogy ne nézzen körül, vajon Will vele tart-e.

A csuklyás végigvezette egy keskeny ösvényen az épület mellett. A holdfényben ezüstöszöndnek mutatkozó kert jókora területet foglalt el a ház körül. Volt ott egy kerek, fekete tavacska, mellette márványpad, a gyalogutak mentén pedig gondosan nyírt alacsony sövények futottak. Az ösvény, amin a csuklyás elindult, a ház magas, karcsú oldalbejáratánál ért véget. Az ajtóba különös szimbólumot véstek. Amikor Tessa odanézett, úgy érezte magát, mintha ugrálna, és bele is fájdt a szeme. Amíg csuklyás házigazdája kinyitotta az ajtót, inkább elfordította a tekintetét.

Belépett a házba. Lopva hátranézett, és mielőtt becsukódott mögötte az ajtó, egy pillanatra mintha megpillantotta volna az arcot a csuklya alatt. Egy fekete, ovális folt közepén egy fürtre való piros pötty világított, mint egy pók szemei. Ahogy az ajtó becsukódott, Tessát körülvette a sötétség.

Vakon nyúlt a kilincs felé, aztán egyszer csak fényár támadt körülötte. Egy hosszú, keskeny, felfelé vezető lépcső alján állt. A kétoldalt i falakon zöld lánggal égő fáklyák nem boszorkányfények voltak.

A lépcső tetején Tessa újabb ajtót talált, rajta újabb szimbólummal. Még jobban kiszáradt a szája. Az ouroboros volt az, a kettős kígyó. A Pandemonium Klub szimbóluma.

Egy pillanatra megdermedt a félelemtől. A szimbólum láttán elárasztották az emlékek: a Sötét Ház, a nővérek, amint addig gyötörték, amíg át nem változott, Nate árulása. Kíváncsi lett volna, mit mondott neki Will latinul, mielőtt eltűnt. Nyilván bátorítani próbálta, vagy valami hasonló. Jane Eyre jutott eszébe, ahogy bátran szembeszállt a dühös Mr. Rochesterrel; Catherine Earnshaw, aki, bár egy megvadult kutya marcangolta, „meg se mukkant, nem bizony! Szégyellte volna.”¹³ Végül Boadiceára gondolt, aki Will szerint „bátrabb volt, mint bármelyik férfi”.

Ez csak egy bál, Tessa, mondta magának a lány, és a kilincs után nyúlt. *Csak egy estély.*

Persze soha nem járt még bálban azelőtt. Nem igazán sejtette, mire számíton, és azt a kevés ismeretét is könyvekből szedte össze. Jane Austen regényeinek szereplői folyton arra vártak, hogy bálba mehessenek vagy bált rendezhessenek, néha pedig úgy tűnt, mintha az egész falu részt vett volna egy ilyen este megszervezésében. Más könyvekben, mint például a *Hiúság vásárában* az ilyesféle estélyek összeesküvések és cselszövések háttéréül szolgáltak. Tessa tudta, hogy kell lennie valahol egy öltözőszobának a nők számára, ahol leteheti a kendőjét, egy másiknak pedig a férfiak számára, hogy biztonságba tudják helyezni a kalapjukat, a felöltőjüket és a sétapalcájukat. Kell, hogy kapjon egy táncrendet is, amin bejelölheti azoknak a férfiaknak a nevét, akik felkérték. Udvariatlanságnak számított néhány táncnál többet lejteni ugyanazzal az úriemberrel. Valahol biztosan rátalál majd a hatalmas, gyönyörűen feldíszített bálteremre meg a kisebb helyiségre a frissítőkkal, ahol a vendégek

---

¹³ Emily Brontë: *Üvöltő szelek* (Sötér István fordítása).

jégbe hűtött italokat, szendvicseket, kekszféleségeket meg süteményeket fogyaszthatnak.

Csakhogy nem egészen így volt. Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Tessát nem várták szolgálók, hogy a hölgyek öltözőjébe vezessék, felajánlják, hogy lesegítik a válláról a kendőt, vagy visszavarnak egy hiányzó gombot a ruhájára. Ehelyett azonnal zene, zsvvaj és fényár vette körül. A terem, amelyiknek a bejáratánál állt, olyan hatalmas volt, hogy nehezen tudta elképzelni, hogyan férhetett el Lightwoodék házában. Tessa jó pár pillanatig bámulta a mennyezetről lelógó hatalmas csillárt, mire feltűnt neki, hogy az valójában egy pókot formáz, aminek nyolc lábában vaskos gyertyák sora égett. A falakat, legalábbis amennyit a lány látott belőlük, egészen sötétkékre festették. A folyóra néző oldalon magas, üvegezett ajtók sorakoztak; jó párat nyitva hagytak közülük, hogy beengedjék a friss levegőt, mert bár odakint meglehetősen hűvös volt, a teremben megrekedt a hőség. Az ablakok előtt ívelt erkélyekről nyílt kilátás a városra. A falakat nagyrészt ragyogó drapériák borították, amik hurkokat és csigavonalakat leírva lógtak az ablakok elé, ahol enyhe szellő lebegtette meg őket. A szövetekbe csillogó aranyszállal szőtték ugyanazokat a mintákat, amiknek láttán Tessának az imént megfájdult a szeme.

A terem csordultig volt emberekkel. Vagyis nem kizárólag emberekkel, még ha a többség nagyrészt annak is hatott. Tessa a legújabb divat szerint öltözött, falféher arcú vámpírokat és lilás-vöröses árnyalatú ifriteket is látott. Nem mindenki ugyan, de a többség álarcot viselt – finom aranyszínű és fekete szemkötőket, csőrös pestisdoktor maszkokat apró szemüveggel, vörös ördögmaszkokat, amiken még szarvak is voltak. Némelyik vendégnek csupasz volt az arca. Többek között egy csapat nőnek is, akiknek levendula, zöld és lila tincsek kavalkádja alkotta a frizuráját. Tessa nem hitte, hogy festették volna a festményeken látható

nimfákhoz hasonlóan szabadon lobogó hajukat. Botrányosan bőszatén-, tüll- és bársonyruháik alatt biztosan nem viseltek fűzőt.

Az emberi külsejű vendégek között a legkülönbélebb méretű és formájú alakok cikáztak. Egy frakkot és felöltőt viselő férfi – aki túlon túl nyúlánk és sovány hozzá, hogy valóban férfi legyen – magasodott egy zöld köpenyes fiatal nő fölé, akinek vörös haja a rézpenny színére emlékeztetett. Nagy kutyákra emlékeztető lények járkáltak fel-alá tágra nyílt, fürkésző sárga szemmel. A hátukon több sorban futottak végig a tüskék, olyanok voltak, mint az egzotikus állatokat ábrázoló rajzok, amiket Tessa könyvekben látott. Tucatnyi, érthetetlen nyelvet beszélő kobold csevegett egymással éles hangon. Úgy tűnt, valamiféle széttépett békára emlékeztető ételen veszekednek. Tessa visszanyelte a gyomrából feltörő epét, és megfordult...

Es meglátta, amit korábban nem vett észre. Talán öntudatlanul is dekorációnak vélte őket, üres páncélok, pedig bizony nem azok voltak. Néma, mozdulatlan automatonok sorakoztak a falak mentén. Ember formájúak voltak, mint a Sötét Nővérek kocsisa, és a Lightwood háztartás libériáját viselték, bal mellükön az ouroborosszal. Vonások nélküli arcuk üres volt, mint egy befejezetlen gye-rekrajz.

Valaki elkapta a vállát. A szíve majd kiugrott a helyéből ijedtében... *Észrevették!* Ahogy teste minden egyes izma megfeszült, könnyed, ismerős hang szólalt meg a háta mögött.

– Azt hittem, sosem érsz ide, Jessie drágám.

Megfordult, és a bátyja szemébe nézett.

Amikor Tessa legutóbb látta Nate-et, a fiút véres sebek borították, és késsel a kezében vicsorgott rá az Intézet folyosóján. Egyszerre tűnt ijesztőnek és szánalmasnak.

Ez a Nate nagyon más volt. Élénk, kék szemével lemosolygott a lányra – Jessamine sokkal alacsonyabb volt Tessánál, aki most furcsán érezte magát, amiért nem a bátyja álláig, csak a mellkasáig ér. Szőke haja tiszta volt és jól fésült, arcán nem látszottak sérülések nyomai. Elegáns frakkja és fekete ingmelle kiemelte világos bőrét. A kesztyűje makulátlanul fehér volt.

Nate mindig erről álmodott – hogy elegáns, kifinomult ruháiban gazdagnak mutatkozzon. Elégedettség sugárzott belőle – vagy talán nem is elégedettség, gondolta Tessa, inkább önelégültség. Úgy festett, mint Church, miután elkapott egy egeret.

Nate elnevette magát. – Mi az, Jess? Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.

Azt is láttam. A bátyám szellemét, akit valaha szerettem. Tessa Jessamine gondolatait kereste az elméjében, de megint úgy érezte, mintha mérgező vízbe nyúlna, és semmit sem tudott megragadni. – Hirtelen elkapott a félelem, hogy nem vagy itt – mondta végül.

A fiú nevetése ezúttal egészen gyengédnek tűnt. – És kihagytam volna a lehetőséget, hogy találkozzam veled? Ne butáskodj már! – Mosolyogva nézett körül. – Lightwoodnak gyakrabban kéne így kitennie magáért, hogy hízelegjen a Magiszternek. – A lány felé nyújtotta a kezét. – Lennél olyan kedves, hogy megtisztelsz egy táncal, Jessie?

Jessie. Semmi Miss Lovelace. Tessa maradék kétségei is szertefoszlottak bátyja és Jessamine kapcsolatát illetően. Mosolyt erőltetett az arcára. – Természetesen.

A hálószerű ezüstös ruhákba öltözött, lila bőrű férfiak alkotta zenekar keringőt játszott éppen. Nate megfogta a lány kezét, és a táncparketre vezette.

Hál' istennek, gondolta Tessa. *Hál' istennek,* hogy a bátyja éveken át forgatta apró New York-i lakásuk nappalijában. Pontosan tudta hogyan táncol a fiú, és hogyan alkalmazkodik a mozgásához

még ebben az apró, ismeretlen testben is. Persze Nate sosem nézett rá ilyen gyengéden, enyhén szétnyitott ajkakkal. Szentséges isten, mi lesz, ha megcsókolja? Eddig fel sem merült benne a lehetőség. Biztos volt benne, hogy ha Nate ilyesmivel próbálkozik, lehányja a cipőjét. *Édes istenem, imádkozott, add, hogy ne próbálja meg!*

– Szörnyű nehéz volt kisonnom az Intézetből ma este – mondta gyorsan. – Az a nyomorult Sophie kis híján megtalálta a meghívót.

Nate hirtelen erősebben szorította. – De nem találta meg, ugye?

Figyelmeztetés volt a hangjában. Tessa úgy érezte, nem sok hiányzott hozzá, hogy komoly hibát kövessen el. Igyekezett lopva körülnézni a teremben. Hol lehetett Will? Mit is mondott? *Még akkor is, ha esetleg nem látsz, ott leszek.* Tessa még soha nem érezte magát ilyen egyedül.

Vett egy mély lélegzetet, és hátravetette a fejét, a tőle telhető leghűebben utánozva Jessamine-t. – Bolondnak nézel? Persze, hogy nem. Rácsaptam a vézna csuklójára a tükrömmel, és rögtön elejtette. Különböen valószínűleg olvasni sem tud.

– Igazán találhattak volna olyan cselédet, aki jobban illik egy hölgyhöz – mondta Nate most már sokkal nyugodtabban. – Olyat, aki beszél franciául, tud varrni...

– Sophie tud varrni – vágta rá automatikusan Tessa. Legszívesebben felpofozta volna magát. – Tűrhetően. – Igyekezett menteni a helyzetet, és megrebegtette a szempilláit. – És neked hogy ment a sorod, amióta utoljára találkoztunk? – *Nem mintha a leghalványabb fogalmam is lenne róla, mikor lehetett.*

– Nagyszerűen. A Magiszter továbbra is méltónak tart a kegyeire.

– Bölcs ember – sóhajtotta Tessa. – Felismeri, ha felbecsülhetetlen értékű kincset talál.

Nate kesztyűs kezével finoman megérintette a lány arcát. Tessának kényszerítenie kellett magát, hogy ne húzódjon el. – És mindez neked köszönhető, kedvesem. Az én megbízható

információforrásomnak. – Közelebb húzta magához a lányt. – Látom, azt a ruhát vetted fel, amelyiket kértem – súgta. – Amióta elmesélted, hogy ebben mentél a karácsonyi bátra, alig vártam, hogy lássam rajtad. És azt kell mondjam, elkápráztatod az ember szemét.

Tessa úgy érezte, a gyomra egyenesen a torkába szökik. Megint körülnézett a teremben, és Gideon Lightwoodot pillantotta meg; a fiú igen hercig volt fekete szmokingjában, de mereven támasztotta az egyik falat, mintha odatapasztották volna. Csak a szeme mozgott ide-oda. Gabriel fel-alá járkált a teremben, kezében egy pohár limonádénak tűnő folyadékkal. Tekintetében kíváncsiság csillogott. Odalépett az egyik hosszú levendulahajú lányhoz, és beszélgetésbe elegyedett vele. *Ennyit a reményről, hogy a fiúk nem tudták, miben mesterkedik az apjuk*, gondolta Tessa, és ingerülten elfordította a fejét. Aztán megpillantotta Willt.

A fiú a szemközti falnak támaszkodott két üres szék között. A maszk ellenére Tessa úgy érezte, egyenesen a szemébe néz. Mintha elég közel lett volna hozzá, hogy megérinthesse. A lány félig-meddig arra számított, hogy Will mosolyogva szemléli majd kínos helyzetét, de tévedett: a fiú láthatólag feszült volt, dühös és...

– Te jó ég, féltékeny vagyok minden férfira, aki rád néz – szólott Nate. – Csakis nekem szabadna látnom téged.

Édes istenem, gondolta Tessa. Ez a szöveg tényleg bevált a legtöbb nőnél? Ha a bátyja tőle kért volna tanácsot az udvarlással kapcsolatban, kertelés nélkül megmondta volna neki, hogy szerinte hülyét csinál magából. Vagy talán csak azért találta úgy, hogy hülyét csinál magából, mert a bátyja volt. Információ, gondolta. *Minél többet ki kell húznom belőle, aztán muszáj lesz faképnél hagynom, mielőtt elhányom magam.*

Megint Will felé pillantott, de a fiú eltűnt, mintha sosem lett volna ott. Azért most már biztos volt benne, hogy a teremben van valahol, és őt figyeli titokban. Összeszedte a bátorságát. – Tényleg, Nate? –

kérdezte. – Néha attól félek, hogy csak amiatt vagyok fontos neked, amit megtudsz tőlem.

A fiú egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, kizökkentve Tessát a tánc ritmusából. – Hogy juthat egyáltalán ilyesmi eszedbe, Jessie? Tudod, hogy rajongok érted. – Neheztelően pillantott a lányra, de folytatták a keringőt. – Az igaz, hogy az Intézetben élő nephilimekkel való kapcsolatod rendkívül hasznosnak bizonyult. Nélküled például sosem tudtuk volna meg, hogy Yorkba mennek. Azt hittem, nincsenek kétségeid afelől, hogy a közös jövőnk a cél. Gondolj csak bele, mi mindent meg tudok majd adni neked, ha én leszek a Magiszter jobbkeze.

Tessa feszülten felnevetett. – Igazad van, Nate. Csak megijedek néha. Mi lesz, ha Charlotte megtudja, hogy neked kémkedem? Mit tesznek majd velem?

Nate könnyedén megforgatta a lányt. – Ó, semmit, drágám! Te magad mondtad, hogy gyávák. – Elnézett Tessa mellett, és felhúzta a szemöldökét. – Benedict hozza a formáját – mondta. – Meglehetősen gusztustalan.

Tessa körülnézett, és Benedict Lightwoodot pillantotta meg egy skarlátvörös bársonykanapén a zenekar közelében. Nem viselt zakót, egyik kezében vörösborral teli poharat tartott, a szemét félig lehunyta. A mellkasán egy nő – vagy talán inkább egy nő formájú valami – hevert. Hosszú, fekete haja kibontva terült el a hátán, mélyen kivágott fekete bársonyköpenyt viselt – szemgödréből pedig sziszegő kígyók bújtak elő. Egyikük kinyújtotta hosszú, villás nyelvét, és végignyalta Benedict Lightwood arcát.

– Az egy démon – súgta Tessa, aki egy pillanatra még arról is megfeledkezett, hogy Jessamine szerepét játssza. – Ugye?

Szerencsére Nate semmi különöset nem talált a kérdésben. – Hát persze hogy az, butuska. Benedict a démonlányokat szereti.

Will hangja visszhangzott Tessa fülében: *Csodálkoznék, ha az öreg Lightwood nem szedett volna össze egy csúnya démonhimlőt egy éjjeli látogatása alkalmával valamelyik rosszhírű házban.*

– Ó! Pfuj!

– Ahogy mondd. Érdekes, tekintve, milyen fennhéjázóak szoktak lenni a nephilimek. Gyakran felteszem magamnak a kérdést, vajon miért favorizálja Mortmain, és miért olyan fontos neki, hogy éppen őt ültesse az Intézet élére. – Nate ingerültnek tűnt.

Tessa persze sejtette már, miről van szó, de a biztos tudat, hogy Mortmain tüzei Benedictet, hogy vegye át az Intézet vezetését Charlotte-tól, így is lesújtóan hatott. – Egyszerűen nem értem – igyekezett imitálni Jessamine szemtelenségét –, miért lenne ez jó a Magiszternek. Csak egy dohos öreg épület...

Nate könnyedén felnevetett. – Nem az épületről van szó, kis butám. A pozícióról. A londoni Intézet vezetője az egyik legbefolyásosabb árnyvadász Angliában, és a Magiszter zsinóron rángatja Benedictet, mintha valami bábu lenne. Az ő segítségével belülről bomlaszthatja a Klávét, miközben az automatonok kívülről támadják. – Szakszerűen megforgatta a lányt, ahogy a tánc kívánta. Tessa annyira megdöbbsent, hogy csak a New York-i lakásban gyakorlással töltött évek mentették meg a hasra eséstől. – Meg aztán az sem teljesen igaz, hogy az Intézetben nincsen semmi érdekes. Már az is óriási jelentőségű lenne a Magiszter számára, ha hozzáférhetne a könyvtárhoz. Nem is szólva a fegyverszobáról...

– És Tessáról – mondta a lány halkán, hogy leplezze hangja remegését.

– Tessáról?

– A húgodról. A Magiszter még mindig meg akarja szerezni, nem?

Nate most először nézett rá értetlen csodálkozással. – De hát ezt már megbeszéltük, Jessamine – mondta. – Tessát le fogják tartóztatni

a fekete mágia kellékeinek törvénytelen birtoklásáért, hogy a Néma Városba küldjék. Benedict később kihozza onnan, és átadja a Magiszternek. Az egész valamiféle nagy üzlet része kettejük között, bár az még nem világos, mit nyer a dolgon Benedict. Nyilván nagy dologról van szó, különben nem lenne hajlandó a sajátjai ellen fordulni.

Le fogják tartóztatni? Fekete mágia kellékeinek törvénytelen birtoklásáért? Tessával forgott a világ.

Nate a nyakszirtjére csúsztatta a kezét. Bár kesztyűt viselt, Tessa nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami nyálkás érinti meg a bőrét. – Én drága Jessie-m – mormogta a fiú. – Úgy csinálsz, mintha elfelejtetted volna a saját részedet ebben az ügyben. Elrejtetted a *Fehér könyvet* a hűgom szobájában, ahogy megbeszéltük, ugye?

– Hát... hát persze. Csak tréfáltam, Nate.

– Ügyes lány vagy. – A fiú közelebb hajolt. Nem maradt kétség felőle, hogy meg akarja csókolni. Borzasztó helytelen lett volna, de hát ezen a helyen semmi sem a szokásos illemszabályok szerint zajlott.

– Nate... – nyögte ki halálra váltan Tessa. – Szédülök... Úgy érzem, mindjárt elájulok. Azt hiszem, a meleg miatt lehet. Hoznál nekem egy limonádét?

A fiú lenézett rá, összeszorított száján látszott a kordában tartott indulat, de Tessa tudta, hogy nem utasíthatja vissza a kérést. Ilyet egyetlen úriember sem tett volna. Nate végül kihúzta magát, megigazította a mandsettáját, és elmosolyodott. – Természetesen – szólt egy kurta meghajlás kíséretében. – Előbb hadd segítsek leülni.

Tessa tiltakozott volna, de a fiú máris megfogta a könyökét, és a fái mellett sorakozó székek felé terelte. Miután leültette, eltűnt a tömegben. A lány remegve figyelte, ahogy távolodik. *Fekete mágia*. Hányingerrel küszködött, és fortyogott benne a düh. Legszívesebben

felpofozta volna a bátyját, és addig rázta volna, amíg el nem mondja a teljes igazságot, de tudta, hogy nem teheti meg.

– Te csakis Tessa Gray lehetsz – szólalt meg egy halk hang a könyökénél. – Nagyon hasonlítasz édesanyádra.

Tessa szíve majd kiugrott a helyéből. Magas, karcsú nő állt mellette, hosszú, kibontott hajának színe a levendula szirmaira emlékeztetett. Halványkék bőre volt, és fátyolszerű, bő túllruhát viselt. Csupasz lábának ujjai között vékony, a bőrénél egy árnyalattal sötétebb hártya feszült. Tessa riadtan kapott az arcához – elvesztette az álcáját? –, de a kék nő elnevette magát.

– Nem állt szándékomban rád ijeszteni az illúzióddal kapcsolatban, kislány. Most is működik, csak az én fajtám képes átlátni rajta.

– Ez itt – mutatott végig egy könnyed gesztussal Tessa szőke haján, fehér ruháján és gyöngysorán – olyan, mint egy bárányszerű, te pedig az ég vagy mögötte. Tudtad, hogy édesanyádnak éppen ilyen szeme volt? Néha szürke, máskor meg kék.

Tessa megtalálta a hangját. – Ki maga?

– Ó, az én fajtámba tartozók nem szívesen árulják el a nevüket. De kitalálhatsz nekem egyet. Édesanyád Jácintnak szólított.

– A kék virág – szólt Tessa erőtlenül. – Honnan ismerte az anyámat? Nem tűnik idősebbnek nálam...

– Az én fajtám nem öregszik a fiatalkor után. Mint ahogy te sem fogsz. Szerencsés lány vagy. Remélem, nagyra tartod a szolgálatot, amit neked tett.

Tessa értetlenül rázta meg a fejét. – Szolgálatot? Milyen szolgálatot? Mortmainről beszél? Tudja, ki vagyok?

– És te tudod, hogy én ki vagyok?

Tessa a kódexre gondolt. – Tündér? – találgatott.

– Tudod, mi az a cserefi?

Tessa megrázta a fejét.

– Néha – vette bizalmasan suttogóra a hangját Jácint –, amikor a tündérvér felhígul, beesonunk egy család otthonába, elveszük a legjobb, legszebb, legpufókabb embergyereket, és egy szemvillanás alatt kicseréljük egyre a saját csecsemőink közül. Míg az embergyerek nagy és erős lesz közöttünk, a családjának egy gyenge, haldokló lény terhe szakad a nyakába. A vérvonalunk megerősödik...

– De miért? – kérdezte Tessa. – Miért nem lopják el egyszerűen az embergyereket anélkül, hogy másikat hagynának ott helyette?

Jácint kék szeme elkerekedett. – Hát mert az nem lenne tisztességes – mondta. – És gyanút keltene a mondénok között. Buták ugyan, de sokan vannak. Nem lenne jó, ha feldühítenénk őket. Olyankor kiegyenesített kaszákkal meg fáklyákkal jönnek. – Megborzongott.

– Egy pillanat! – szólt Tessa. – Azt akarja mondani, hogy cserefi vagyok?

Jácint gurgulázva kacagott fel. – Jaj, dehogy! Milyen nevetséges gondolat! – Kezét a szívéhez kapta, úgy hahotázott tovább, Tessa pedig észrevette, hogy az ujjai között is kék hártya feszül. A nő hirtelen elmosolyodott, amitől kivillant ragyogó fogsora. – Egy nagyon jóképű fiú bámul – mondta. – Olyan szép, mint egy tündéruvaság. Jobb lesz, ha most magadra hagylak. – Kacsintott, és mielőtt Tessa tiltakozhatott volna, beleolvadt a tömegbe.

Tessa zaklatottan fordult hátra, arra számítva, hogy a „nagyon jóképű fiú” Nate lesz – de Will támasztotta mellette a falat. Abban a pillanatban, hogy találkozott a tekintetük, a fiú elkapta a fejét, és a parkettet kezdte tanulmányozni inkább. – Mit akart a tündérnő?

– Nem tudom – felelte dühösen Tessa. – A jelek szerint csak közölni akarta velem, hogy nem vagyok cserefi.

– Az is valami. Ezt legalább kizárhatjuk. – Tessának el kellett ismernie, hogy Will ügyesen olvadt bele a mögötte lévő sötét

függönybe, mintha ott sem lenne. Az árnyvadászok nyilván értenek az ilyesmihez. – És mit tudtál meg a bátyádtól?

A lány az ujjait tördelve, lesütött szemmel válaszolt. – Jessamine végig Nate-nek kémkedett. Nem tudom, pontosan mióta. Mindent elmondott neki. Az hiszi, hogy Nate szerelmes belé.

Will láthatólag nem lepődött meg. – És szerinted is szerelmes belé?

– Szerintem Nate-et csak saját maga érdekli – felelte Tess. – És van még rosszabb is. Benedict Lightwood Mortmainnek dolgozik. Ezért akar az Intézet vezetője lenni. Hogy a Magiszter megkaphassa, amit akar. És hogy megkaphasson engem is. Nate persze mindent tud. És nem érdekli. – Tessa megint a kezére pillantott. Jessamine kezére. Apró és finom volt a fehér kecskebőr kesztyűben. Ó, *Nate*, gondolta. *Harriet néni csak úgy hívta, hogy az ő kék szemű fiacskája.*

– Gondolom, ez még azelőtt történt, hogy a bátyád megölte volna – szólt Will. Tessa csak ekkor vette észre, hogy hangosan is kimondta, ami a fejében járt. – És már itt is van megint – tette hozzá súgva. Tessa a táncosok felé pillantott, és észrevette Nate világító szőke fejét, amint feléje közeledett. Csillogó arany folyadékkal teli poharat tartott a kezében. Megint Willre nézett, hogy gyorsan elküldje, de a fiú már nem volt sehol.

– Pezsgő limonádé – mondta Nate, ahogy megállt a lány előtt. Tessa átvette a poharat. Jólesett a jéghideg üveg érintése a bőrén. Belekortyolt az italba; a körülmények ellenére igen ízletesnek találta.

Nate félresimította a lány haját a homlokából. – Ugye azt mondtad – szólt –, hogy elrejtetted a könyvet a hűgom szobájában?

– Igen, éppen, ahogy kérted tőlem – hazudta Tessa. – Persze semmit sem gyanít.

– Remélem is.

– Nate...

– Igen?

– Tudod, mit akar tenni a Magiszter a húgoddal?

– Mondtam már, hogy nem a húgom – torkollta le kurtán Nate. – És fogalmam sincs, mit tervez vele, meg nem is érdekel. Én csak a saját jövőmet tervezgetem... vagyis a kettőnk közös jövőjét. Remélem, te is olyan elszánt vagy, mint én. – Tessának eszébe jutott Jessamine, ahogy duzzogva ült a többi árnyvadász között, miközben Mortmain nyomai után kutattak a dokumentumok között; ahogy inkább elaludt az asztalnál, mintsem hogy kimenjen, amíg a terveket szőtték Ragnor Fell-lel. Tessa szánta a lányt, Nate-et pedig gyűlölte, de olyan szenvedélyesen, hogy égette belülről. *Mondtam már, hogy nem a húgom.*

Tessa tágra nyitotta a szemét, és megremegtette az ajkát. — Megteszek minden tőlem telhetőt, Nate – mondta. – Nem hiszel nekem?

Kisebb diadalt érzett, amikor látta, hogy Nate bosszúsága alábbhagy. – Hát persze, hogy hiszek, drágám. Hát persze – mondta a fiú Tessa arcát tanulmányozva. – Jobban érzed magad? Táncolhatunk tovább?

A lány szorosabbra fogta a poharat. – Jaj, nem is tudom...

– Hát persze – kuncogott Nate. – Azt mondják, egy úriember csak az első egy-két táncra kéri fel a feleségét.

Tessa mozdulatlanra dermedt. Úgy érezte, megállt az idő: a szobában minden megállt vele együtt, még a mosoly is odafagyott Nate arcára.

A feleségét?

Nate és Jessamine összeházasodott?

– Angyalom? – Nate hangja mintha valahonnan nagyon messziről jött volna. – Jól vagy? Falfehér lettél.

– Mr. Gray. – Tompa, mechanikus hang szólalt meg Nate háta mögött. Az egyik arcvonások nélküli automaton volt az, amelyik

most ezüsttálcán összehajtogatott papírlapot adott át a fiúnak. – Üzenetet hoztam önnek.

Nate csodálkozva fordult meg, és felkapta a papírt a tálcáról. Tessa figyelte, ahogy kibontja, elolvassa, majd káromkodva a zsebébe süllyeszti. – Te jó ég – szólt. – Üzenet egyenesen tőle. – *Nyilván a Magiszterről beszél*, gondolta Tessa. — Úgy fest, szükség van rám. Rettenetes időzítés, de hát mit tehetek? – Megfogta a lány kezét, talpra segítette, majd közelebb hajolt, és ártatlan csókot nyomott az arcára.

– Keresd meg Benedictet, ő majd gondoskodik róla, hogy valaki ki kíséren a kocsihoz. *Mrs. Gray* – tette hozzá végül suttozva.

Tessa bambán bólintott.

– Ügyes kislány – mondta Nate, aztán megfordult, és az automatonnal a nyomában eltűnt a tömegben.

Tessa tátott szájjal meredt utánuk. Nyilván a döbbenettől lehetett, gondolta, de egyszerre nagyon furcsán kezdett látni mindent a teremben. Olyan volt, mintha külön-külön érzékelne a csillár kristályairól visszaverődő minden egyes fénysugarat. Gyönyörű, bár kissé különös volt a látvány. Tessa beleszédült.

– Tessa! — Will könnyedén vette át Nate helyét a lány mellett. Kipirult az arca, mintha futott volna. Újabb szép, de furcsa látvány, gondolta a lány; a fekete haj és a maszk, a kék szempár, a világos bőr meg a vörösen égő arc összehatása. Olyan volt, mintha egy festményt nézegetne. – Látom, a bátyád üzenetet kapott.

– Á! – Egyszerre összeállt a kép. – Te küldted.

– Én voltam. – Will látható önelégültséggel kikapta a limonádét a lány kezéből, felhörpintette a maradékot, majd az üres poharat letette az ablakpárkányra. – Le kellett koptatnom. És azt hiszem, jobb lenne, ha mi is lelécelnénk, mielőtt rájön, hogy felültettem, és visszajön. Bár Vauxhallba küldtem, onnan biztosan nem kerül elő egyhamar,

szóval valószínűleg biztonságban vagyunk... – Elhallgatott, és a lány hirtelen riadalmat hallott a hangjában. – Tess... Tessa? Jól vagy?

– Miért kérdezed? – Tessa visszhangozva hallotta a saját szavait.

– Nézd! – Will elkapta a lány egyik szabadon lógó hajtincsét, és felemelte, hogy ő maga is láthassa. Tessának elkerekedett a szeme. Sötétbarna haját látott, nem szőkét. A saját haját. Nem Jessamine-ét.

– Istenem! – Az arcához kapta a kezét, és felismerte az átváltozás enyhe bizsergését, ahogy lassan végigfutott rajta. – Mióta...

– Nem régóta. Amikor leültem, még Jessamine voltál. – Will elkapta a lány kezét. – Gyere velem! Gyorsan! – A kijárat felé indult, de nagyon hosszú utat kellett megtenniük a báltermen keresztül, és Tessa egész teste reszketett az átváltozástól. Felszisszent, ahogy mintha fogak martak volna belé. Láta, hogy Will riadtan kapja felé a tekintetét, aztán megbotlott, de a fiú elkapta, és tovább támogatta. Tessával forogni kezdett a terem. Nem ájulhatok el. Istenem, add, hogy ne ájuljak el!

Egyszer csak hűvös levegő érte az arcát. Halványan eljutott a tudatáig, hogy Will egy nagy üvegajtón keresztül kirángatta a kertre néző számos köerkély egyikére. Elhúzódott a fiútól, letépte az aranyszínű maszkot az arcáról, és szinte rárogyott a korlátra. Will behúzta maguk mögött az ajtót, majd a lányhoz sietett, és gyengéden a hátára tette a kezét. – Tessa?

– Semmi baj. – A masszív kő korlát érintése kimondhatatlan biztonságérzetet adott, és a hűvös levegő is enyhítette a lány szédülését. A fehér ruha hirtelen jó pár centivel rövidebb lett a kelleténél, a fűző pedig olyan erővel szorította, hogy a melle szinte kibuggyant a mélyen kivágott ruhából. Tudta, hogy sok nő éppen azért húzza rettenetesen szorosra a fűzőjét, hogy ezt a hatást érje el, de őt sokkolta a látvány, ahogy akkora darab villant ki a saját csupasz bőréből.

A szeme sarkából Willre pillantott. Örült, hogy a hűvös éjszakai levegőben nem lángolt az arca. – Csak... nem tudom, mi történt. Soha nem fordult még elő, hogy anélkül változtam vissza, hogy észrevettem volna. Nyilván a meglepetés okozta sokk váltotta ki. Tudad, hogy összeházasodtak? Nate és Jessamine. Házasok. Nate sosem volt az a nősülős fajta, ráadásul nem is szereti azt a lányt. Nem szeret senkit saját magát kívül. Sohasem szeretett.

– Tess – mondta megint Will, ezúttal gyengédebben. A korlátnak támaszkodott a lánnyal szemben. Nagyon közel álltak egymáshoz. Odafent, mint fehér csónak a mozdulatlan fekete tengeren, úszott át a hold a felhők között.

Tessa becsukta a száját, ő is tudta, hogy összefolynak a szavai. – Bocsánat – mondta halkán, és félrenézett.

Will szinte habozva érintette meg a lány arcát, majd maga felé fordította. – Nincs miért bocsánatot kérned – szólt. – Óriási voltál odabent, Tessa. Egyetlenegyszer sem léptél rosszul. – Tessa érezte, hogy felmelegszik az arca a fiú ujjai alatt. Nem értett semmit. Ez tényleg Will hangja? Ugyanazé a Willé, aki úgy beszélt vele az Intézet tetején, mint egy kapcaronggyal? – Valaha szeretted a bátyádat, igaz? Láttam az arcodat, amikor beszélt hozzád, és legszívesebben megöltem volna, amiért összetörte a szívedet.

Te törted össze a szívemet, akart visszavágni Tessa. – Valamennyire azért hiányzik... mint ahogy neked is hiányzik a húgod. Tudom, mi lett belőle, de hiányzik az a báty, akinek gondoltam. Ő volt az egyetlen rokonom.

– Most már az Intézet a családod. – A fiú hangja hihetetlenül gyengéd lett. Tessa csodálkozva nézett rá. A gyengédség egyáltalán nem az a tulajdonság volt, ami Willről bármikor is eszébe jutott volna. Most viszont ott volt minden gesztusában: abban, ahogy az arcát érintette; a hangja lágyságában; a szeme csillogásában, ahogyan ránézett. Mindig arról álmodott, hogy egy fiú így nézzen rá. Az

viszont legmerészebb álmaiban sem fordult meg a fejében, hogy az a fiú majd olyan gyönyörű lesz, mint Will. A szája íve tiszta és tökéletes volt a holdfényben, szeme szinte feketének tűnt a maszk mögött.

– Be kéne mennünk – mondta a lány félig suttogva. Valójában nem akart bemenni. Kint akart maradni az erkélyen a szívszorítóan közel hajoló Willel. Erezte a testéből áradó hőt, miközben sötét haja a szemébe hullt a maszk körül, és elvegyült a szempilláival. – Kevés időnk maradt...

Tett egy lépést előre – és Will karjaiba dőlt. Mozdulatlanná merevedett, a fiú viszont átkarolta, és összefonta az ujjait a tarkóján. Tessa arca Will nyakához simult, keze a fiú puha haját érintette. Lehunyta a szemét, megfeledkezett a szédítő világról, a bálteremből kiszűrődő fényről, a fehérén ragyogó holdról. Willel akart lenni, begubózva a pillanatba, be akarta szívni a fiú tiszta illatát, érezni akarta stabil, erős szívverését.

Will mély lélegzetet vett. – Tess! – szólt. – Nézz rám, Tess!

A lány lassan, kelletlenül felemelte a fejét, és felkészült a jeges elutasításra – de Will sötétkék szemében ezúttal nyoma sem volt a megszokott hűvös távolságtartásnak. Kristálytisza tekintetéből sütött a vágy. Vagy tán több is volt ez, mint vágy – Tessa soha azelőtt nem látott ilyen gyengédséget a szemében, és soha nem is gondolta, hogy képes ilyesmire. Leginkább ez volt az oka, hogy eszébe sem jutott tiltakozni, amikor a fiú nekilátott, hogy sorban egymás után, módszeresen kihúzza a tüket a hajából.

Örülség, gondolta Tessa, ahogy az első tű csörögve a földre pottyant. Futniuk kéne, menekülni erről a helyről. Ehelyett szótlanul állt egy helyben, amíg Will félrehajította Jessamine gyémántos csatjait, mintha közönséges bizsuk volnának. Saját hosszú, göndörödő, barna haja hullott a vállára. A fiú beletúrt az ujjáival, és akkora sóhajjal fújta ki a levegőt, mintha hónapok óta tartotta volna

vissza a lélegzetét. Tessa megigézve állt, miközben Will belemarkolt a hajába, majd az egészet az egyik vállára igazította, és az ujjai körül csavargatta a fürtöket. – Az én Tessám – szólt, és a lány ezúttal nem mondott ellent neki.

– Will – suttogta. A fiú Tessa ujjai után nyúlt, lefejtette őket a nyakáról, aztán lehúzta a kesztyűjét, ami a maszk és Jessie hajtűi mellett végezte a földön. Will félrehúzta a saját álarcát, majd félresöpörte nyirkos haját a homlokából. A maszk alsó pereme halvány sebhelyszerű nyomot hagyott a bőrén; Tessa odanyúlt volna, hogy megérintse, de a fiú óvatosan elkapta a kezét.

– Nem – szólt. – Hadd érintselek meg először én. Olyan régóta...

A lány nem ellenkezett. Tágra nyílt szemmel bámulta Willt, mintha csak mindent az emlékezetébe akarna vésni, miközben a fiú ujjai a durva bőrkeményedések ellenére is lágyan simították végig a halántékát, az arcát, majd az ajkára tévedtek. Tessa úgy érezte, a szíve bűgőcsigaként forog a mellkasában. A fiú továbbra is rászögezte a tekintetét. A felfedezés izgalmától csillogó szeme most sötétnek tűnt, mint az óceán mélye.

Tessa továbbra sem mozdult, amikor a fiú ujjai elhagyták az ajkát, és a nyaka vonalát kísérték tovább egészen az ütőeréig, ahonnan aztán a gallér selyemszalagjára csusszantak, hogy könnyedén meghúzzák a végét. A lány pillái megremegtek, félig lehunyta a szemét, ahogy a masni kibomlott, és Will meleg tenyere a kulcscsontjára siklott. Amikor a Main fedélzetén Anglia felé tartott, a hajó egyszer furcsán csillogó vizekre tévedt, és olyan volt, mintha tüzes ösvényt húzna maga után az óceánban. Úgy érezte, Will keze is ugyanezt teszi most a testével. Égett a bőre, ahol a fiú megérintette. Will ujjai könnyedén lefelé tartottak, és a fűző fölött követték a melle ívét. Tessának elakadt a lélegzete, ahogy a fiú végül megragadta a derekát, és olyan szorosan húzta magához, hogy szemernyi hely sem maradt közöttük.

Will lehajolt, és a lány arcára fektette az arcát. Tessa minden egyes lassan kimondott szavába beleborzongott. – Minden nap minden órájának minden percében erre vágyom – mondta Will –, amióta csak először találkoztunk. De hát te is tudod. Tudnod kell. Ugye tudod?

Tessa felnézett a fiúra, ajkai enyhén szétnyíltak a csodálkozástól. – Mit tudok? – kérdezte, mire Will megadó sóhajjal szájon csókolta.

Puha volt az ajka, olyan puha. Will korábban is megcsókolta már, de akkor vad volt, szinte kétségbeesett, és vér ízét érezte rajta. Most lassan, megfontoltan csókolt, mintha a szája érintésével próbálná elmondani azt, amit szavakkal nem tudott. Megfontolt, komótos csókokat lehelt a lány ajkára, mindegyik arról mesélt, hogy Tessa becses, pótolhatatlan, kívánatos. A lány képtelen volt tovább maga mellett tartani a kezét. Átkarolta a fiú nyakát, beletúrt haja sötét, selymes hullámaiba, és tenyerével tapintotta ki lüktető pulzusát.

Will szorososan tartotta a lányt, miközben aprólékosan felfedezte a száját a szájával. Érezte a limonádé édes, bizsergető ízét. Tessa reszketett a gyönyörűségtől, ahogy a fiú nyelve újra meg újra az ajkát érintette finoman; a csontjai elolvadtak, minden idegszála izzott. Legszívesebben erőnek erejével húzta volna magához a fiút. Will vágyát érezni lehetett a keze remegéséből és szíve vad dübörgéséből, ő mégis gyengéd, hihetetlenül gyengéd volt vele. Akinek kicsit sem fontos a másik, az nem lehet ilyen gyengéd. Lelke, ami az elmúlt hetekben darabokra szakadt benne, ahányszor csak Willre nézett, lassan megint gyógyultan forrt össze. Könnyűnek érezte magát, mint aki a föld fölött lebeg.

– Will – súgta a fiú ajkára tapadó szájjal. Annyira szerette volna még szorosabban magához húzni, hogy szinte sajgott. Az izzó fájdalom a gyomrából indult ki, hevesen megdobogtatta a szívét, csomót kötött a Will hajába túró ujjaira, és lánggra gyújtotta a bőrét. – Nem kell olyan óvatosnak lenned. Nem török ketté.

– Tessa – nyögött föl a fiú, de a lány hallotta a hangjában a bizonytalanságot. Finoman beleharapott Will ajkába, mire a fiúnak elakadt a lélegzete. Tenyere Tessa derekára simult, és magához szorította a lányt. Nem tudott többé uralkodni magán, gyengédsége sürgető szenvedéllyé terebélyesedett. A csók egyre hevesebb s hevesebb lett, mintha be akarták volna lélegezni, fel akarták volna falni, egészben le akarták volna nyelni egymást. Tessa tudta, hogy nyögdecslő hangok törnek fel a torkából; hogy Will keze Jessamine fűzőjén matat, összegyűrve a finom rózsamintákat; hogy a fiú fájdalmas erővel szorítja őt a kökorkláthoz; különös mód mégsem érzett semmit. Tessa tudatáig halványan jutott el az erkélyajtó kilincsének zörgése; a szárnyak kinyíltak, de ők ketten továbbra is úgy tapadtak össze, mintha semmi más nem számítana.

Mormogás hallatszott. – Megmondtam neked, Edith. Ez történik, ha valaki a rózsaszín italból iszik – szólalt meg egy mogorva hang. Az ajtó becsukódott, és a lépések ismét távolodtak.

A lány eltolta magától Willt. – Édes istenem – szólt zihálva. – Milyen megalázó...

– Nem érdekel. – A fiú megint magához húzta, és a nyakába fúrta az orrát; az arca egészen forrónak tűnt, ahogy Tessa hűvös bőrét érintette. A szája megint a száját kereste. – Tess...

– Folyton a nevedet mondd – mormogta a lány. Fél kézzel távol tartotta magától a fiút, de nem tudta, mennyi ideig lesz képes kitartani. A teste reszketett utána. Az idő megszűnt, elvesztette minden jelentőségét. Csak ez a pillanat létezett, csak Will. Tessa soha nem érzett ehhez hasonlót, és az jutott eszébe, hogy talán ilyesmi történhetett Nate-tel is, amikor berúgott.

– Imádom a nevedet. Imádom a hangzását. – Will is részegnek tűnt. Ahogy beszélt, szája a lány száját érintette, és Tessa érezte ajkai édes mozgását. A fiú leheletét lélegezte be, olyan volt, mintha az egész lényét magába szívna. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a

testük tökéletesen illett egymáshoz. Jessie fehér szatén magas sarkújában Tessa csak kicsit volt alacsonyabb a fiúnál, és alig kellett hátrahajtania a fejét a csókhoz. – Kérdezni akarok tőled valamit. Tudnom kell...

– Hát itt vagytok! — hallatszott egy hang az ajtóból. — És szép kis műsört adtatok, ha szabad megjegyeznem.

A pár szétrebbent. Tessa nem emlékezett, hogy hallotta volna nyílni az ajtót, pedig hosszú szivarral vékony barna ujjai között ott állt mellettük Magnus Bane.

– Hadd találgassak – szólt a boszorkánymester. A száján kiáramló füstfelhő szív alakba rendeződött, aztán fokozatosan szertefoszlott, ahogy távolodott. – Limonádét ittatok.

Tessa és Will összenézett. A lány szólalt meg először. – I... igen. Nate hozott egy pohárral.

– Boszorkányport kevertek bele – mondta Magnus. Tetőtől talpig feketébe öltözött, csak az ujjait díszítette egy-egy gyűrű különböző színű hatalmas kövekkel – akadt ott sárga citrin, zöld jáde, vörös rubin, kék topáz. – Abból a fajtából, amelyik eltünteti a gátlásokat, és olyan dolgokra készíti az embert, amiket – finoman köhintett – máskülönben nem tenne meg.

– Ó! – szólt Will, aztán egészen halkán megismételte. – Ó! – Elfordult, és a korlátra támaszkodott. Tessának égni kezdett az arca.

– Atyám, mekkora kebelhalmok! – intett vidáman Tessa dekoltázsa felé égő szivarvégével Magnus. – Tout le monde sur le balcon, ahogy a franciák mondják – tette hozzá, és két kezével jókora félköröket írt le a mellkasa előtt. – Különösen találó kifejezés, mivel ami azt illeti, jelenleg egy valódi balkonon állunk.

– Hagyd békén! – szólt Will. Tessa nem látta a fiú arcát, mivel az leszegte a fejét. – Nem tudta, mit iszik.

Tessa karba fonta a kezét, aztán rájött, hogy ezzel csak még jobban kiemeli a mellét, úgyhogy gyorsan leengedte a karját. – Ez Jessamine ruhája, és az ő mérete a fele az enyémnek – csattant fel. – Normális körülmények között sosem tenném ki a lábam otthonról ilyesmiben.

Magnus felhúzta a szemöldökét. – Visszaváltoztál saját magaddá? Amikor a limonádé kifejtette a hatását.

Tessa elfintorodott. Szörnyen megalázónak érezte, hogy rajtakapták, amint Willel csókolózik, ráadásul egy olyan ruhában, aminek láttán a nagynénje holtan esett volna össze. A lelke mélyén azért mégiscsak azt szerette volna, ha Magnus elmegy, ők pedig folytathatják, amit elkezdtek. – Egyáltalán mit keresel itt, ha szabad kérdezem? – mordult föl dühösen. – Honnan tudad, hogy eljövünk?

– Megvannak a forrásaim – felelte Magnus, szórakozottan fújva ki a füstöt. – Gondoltam, hogy benne lehetek a pácban, Benedict estélyei a veszélyességükről híresek. Amikor meghallottam, hogy itt vagytok...

– Fel vagyunk vértézve veszély esetére – mondta Tessa.

Magnus leplezetlenül bámulta a lány mellét. – Azt látom – mondta. – Állig felfegyverkezve, ami azt illeti. – Végzett a szivarjával, és kipöckölte az erkély korlátja fölé. – Itt járt Camille egyik emberi alattvalója, és felismerte Willt. Azonnal üzent nekem, de ha egyikőtöket már felismerték, könnyen megtörténhet újra. Ideje olajra lépnetek.

– Mit érdekel téged, hogy el tudunk-e lógni vagy nem? – kérdezte elfojtott hangon a továbbra is leszegett fejjel ácsorgó Will.

– Tartozol nekem – közölte határozottan Magnus. – És szeretném, ha le is rónád a tartozásod.

Will a boszorkánymester felé fordult. Tessa csodálkozva pillantotta meg az arcát. Úgy festett, mint aki mindjárt elhányja magát. – Tudhattam volna, hogy ez az oka.

– Az ember megválaszthatja a barátait, de a valószínűtlen megmentőit soha – mondta vidáman Magnus. – Akkor indulhatunk? Vagy inkább kipróbáljátok, mi történik, ha maradtok? Az Intézetben ott folytathatjátok a smárolást, ahol abbahagytátok.

Will vágott egy grimaszt. – Vigyéél ki bennünket innen!

Magnus macskaszeme felragyogott. Csettintett az ujjaiával, mire hirtelen kék szikrák kezdtek záporozni körülöttük. Tessa összerezzent, attól félt, megég a bőre, de csak egyszerű légmozgást érzett az arcán. A haja lobogott, ahogy különös energia bizsergette az idegvégződéseit. Hallotta, ahogy Will felszisszen – és máris a kert egyik kavicsos ösvényén találták magukat a tavacska közelében. A Lightwood ház néma, sötét tömege magasodott fölējük.

– Meg is volnánk – szólt unottan Magnus. – Nem volt nehéz, igaz?

Will tekintetében nyoma sem volt a hálának, ahogy a boszorkánymesterre pillantott. – Varázslat – dünnyögte.

Magnus felemelte a kezét, ujjából még mindig kék villámok röpködtek – És szerinted a te nagyszerű rúnáid mire valók? Nem varázslatra?

– Csitt! – szólt Tessa. Sajogtak a bordái, ahol a fűző szorította őket, a lábát pedig rettenetesen nyomta Jessamine túl kicsi cipője. – szekáljátok már egymást! Azt hiszem, jön valaki.

Ahogy megtorpantak, fecsegő társaság fordult be a ház sarkánál. Tessa mozdulatlaná dermedt. Még a hold felhőkön átszűrődő gyenge fényében is látta, hogy nem emberek, és nem is alvilágiak. Démonok közeledtek. Egyikük holttestre emlékeztetett fekete gödrökkel a szeme helyén; kék bőrű társa feleakkora volt, mint egy ember, de nadrágja és mellénye alól hosszú, tüskés farkok kandikált ki. Vonásai egy gyíkot idéztek, orra pedig ellaposodott, akár egy kígyóé. A harmadik leginkább nedves, piros szájjal borított rokkához volt hasonlatos.

Több dolog történt egyszerre.

Tessa a szájához kapott, nehogy felsikítson. Nem lett volna értelme futásnak eredni. A démonok már észrevették őket, és megtorpantak az ösvényen. Olyan intenzíven áradt belőlük a rothadás szaga, hogy az még a fák illatát is elnyomta.

Magnus felemelte a kezét, kék lángok köröztek az ujjai körül. Valamit mormogott maga elé, és olyan zavart volt, amilyennek Tessa még sosem látta.

Will pedig – akitől Tessa azt várta volna, hogy előrántja a szeráf-pengéjét – valami teljesen váratlant tett. Felemelte remegő ujját, és a kék bőrű démonra mutatott. – *Te!* – sóhajtotta.

A kék démonnak fennakadt a szeme. Társai dermedten álltak, és értetlenül néztek össze. Tessa arra gondolt, hogy köthettek valamiféle megállapodást, miszerint nem támadják meg a vendégeket a bálon, de azért nagyon nem tetszett neki, ahogy a nyelvükkel a vörös szájukat érintették. – Hm! – szólalt meglepően hétköznapi hangon a démon, akire Will rámutatott. – Nem emlékszem... Vagyis nem hiszem, hogy korábban is lett volna önhöz szerencsém.

– *Hazudsz!* – Will tett egy bizonytalan lépést, aztán rohamra indult. Tessa döbbenet figyelte, ahogy elrohant a másik két démon mellett, és a kék bőrűre vetette magát. A lény éles sikolyt hallatott. Magnus tátott szájjal figyelte, mi történik.

– Will! *Will!* – kiáltotta, de a fiú már a földön hempergett a meglepően fürgének bizonyuló démonnal. Megragadta a mellénye hátát, de a lény kiszabadította magát, és futásnak eredt a kerten keresztül. Will azonnal üldözőbe vette.

Tessa tett néhány lépést, de a lába égett a fájdalomtól. Lerúgta Jessamine cipőjét, és éppen a fiú után eredt volna, amikor eljutott a tudatáig, hogy a helyszínen maradt két démon, akik dühös, morgó hangot adtak ki magukból, ami mintha Magnusnak szólt volna.

– Tudják, hogy megy ez – szolt a boszorkánymester, aki időközben összeszedte magát, és abba az irányba mutatott, amerre Will eltűnt szem elől. – Összekülönböztek egy nő miatt. Előfordul. – A morgás erősödött. Nyilvánvaló volt, hogy a démonok nem hisznek neki.

– Kártyaadósság? – próbálkozott tovább Magnus. Csettintett az ujjával, és a tenyeréből előtörő lángok nyers fénnel árasztották el a kertet. – Azt javasolnám, hogy ne is törődjenek vele, uraim! Odabent vidám mulatozás várja önöket. – A bálterembe vezető ajtó felé intett. – Sokkal kellemesebb lesz, mint ami idekint várja önöket, ha továbbra is itt ácsingóznak.

Ezzel végül sikerült elérnie a kívánt hatást. A démonok hangos morgás közepette, gyomorforgató bűzt húzva maguk után odébbálltak.

Tessa megfordult. – Gyorsan, utánuk kell mennünk...

Magnus lehajolt, és a szaténszalagoknál fogva felemelte a lány cipőjét a földről. – Ne olyan sebesen, Hamupipőke. Will árnyvadász. Gyorsan fut. Soha nem éred utol.

– De te... Kell hogy legyen valamilyen varázslat...

– Varázslat – utánozta Will fitymáló hangját Magnus. – Will ott van, ahol lennie kell, és azt teszi, amit tennie kell. Az a feladata, hogy démonokat öljön, Tessa.

– Nem kedveled őt? – kérdezte a lány. Talán különös kérdés volt, de volt valami abban, ahogy Magnus Willre nézett, ahogyan beszélt vele, amit nem tudott megragadni.

Meglepetésére Magnus komolyan vette a kérdést. – De igen, kedvelem – felelte. – Bár talán magam is csodálkozom rajta. Eleinte elviselhetetlen alaknak tartottam, de aztán megváltozott a véleményem. A harsány külső mögött érző lélek lapul. És annyira eleven! Kevés olyan emberrel találkoztam, akiben ennyi élet lett volna. Ha érez valamit, akkor az tombol benne, mint a nyári vihar.

– Mindannyian érzünk – szólta Tessa meglepetten. Még hogy Willnek erősebbek lennének az érzései, mint mindenki másnak! Talán inkább örültebb, mint mindenki más.

– De nem így. Bízz bennem, elég régóta élek, tudom. – Magnus tekintetében mintha együttérzés villant volna. – És rá fogsz jönni, hogy az érzések fakulnak, ahogy telik az idő. A legöregebb boszorkánymester, akivel valaha találkoztam, majd’ ezeréves volt. Azt mondta, már nem is emlékszik rá, milyen szeretni vagy gyűlölni. Megkérdeztem, akkor miért nem vet véget az életének. Erre azt felelte, hogy egy dolgot azért még érez, mégpedig félelmet. Fél attól, hogy mi következik a halál után. „A nem ismert tartomány, melyből nem tér meg utazó.”¹⁴

– Hamlet – vágta rá automatikusan Tessa. Próbált nem foglalkozni a saját esetleges halhatatlanságával. Egyelőre túlságosan zavarba ejtő és távoli volt a gondolat, hogy igazán felfoghassa, aztán meg... lehet, hogy nem is igaz az egész.

– Bennünket, halhatatlanokat, aranybéklyóval láncoltak ehhez az élethez, de nem merjük eltépni, mert rettegünk attól, ami a zuhanás után következik – mondta Magnus. – Most gyere, Will pedig hadd tegye a kötelességét!

Elindult az ösvényen, Tessa pedig sántikálva igyekezett vele lépést tartani. – De olyan volt, mintha ismerné azt a démont...

– Feltehetőleg korábban is meg akarta ölni – szakította félbe a boszorkánymester. – Néha megússzák.

– De hogyan fog visszajutni az Intézetbe? – kérdezte panaszosan Tessa.

– Ügyes fiú, megoldja. Jobban aggaszt, hogyan foglak téged visszajuttatni az Intézetbe, mielőtt valaki észreveszi, hogy meglógtál, és oltári patáliát csap.

---

¹⁴ William Shakespeare: *Hamlet* (Arany János fordítása).

A kapuhoz értek, ahol várt rájuk a kocsi. Cyril most is békésen, kalapját a szemébe húzva pihent a bakon.

A lány öntudatos pillantást vetett Magnusra, miközben az kinyitotta az ajtót, és felé nyújtotta a kezét, hogy besegítse a kocsiba.

– Honnan tudod, hogy Will és én nem Charlotte engedélyével jöttünk ide ma este?

– Ennyit azért nézz már ki belőlem, drágám – mondta a férfi, és – olyan szélesen mosolygott, hogy Tessa megadó sóhajjal elfogadta a felajánlott kezét. – Most pedig visszaviszlek az Intézetbe, és útközben mindent elmesélhetsz.

13

A Végzet, Kardja

*Tiéd hát szeszélyes szívem,
S tiéd e szerelem,
Fogadd, ha úgy tartja kedved,
Én mosom kezem.*

Christina Rosetti: *Maude Clare*

– Ó, ÉN ÉDES ISTENEM! – szólt Sophie, és felugrott a székről, ahogy Tessa benyitott Jessamine hálósobájába. – Miss Tessa, mi történt?

– Sophie! Psszt! – Tessa figyelmeztetőleg felemelte a kezét, és behúzta maga után az ajtót. Úgy találta a szobát, ahogy hagyta. Hálóruhája és a köntöse csinosan összehajtogatva pihent egy széken, a törött ezüsttükör a fésülködőasztalon hevert. Jessamine a csuklójánál fogva az ágylábakhoz kötözve továbbra is öntudatlanul feküdt. Sophie a szekrény mellett ült egy széken, és nyilvánvalóan nem tette ki a lábát a szobából, amióta Will és Tessa elment; barna szeme tágra nyílt, egyik kezében egy hajkefét szorongatott, feltehetőleg azért, hogy leüthesse vele Jessamine-t, ha magához tér.

– De kisasszony... – Sophie elhallgatott, ahogy Tessa tekintete a tükörrre tévedt. Akaratlanul is megbámulta magát benne. A haja persze kibomlott, és kusza fürtökben omlott a vállára. Jessamine gyöngy hajtúi ott maradtak, ahová Will hajította őket. Cipő nélküli lábán összekoszolódott a fehér harisnya, a kesztyűje eltűnt, a ruhája láthatólag majd megfojtotta, olyan szorosan feszült rajta. – Nagyon rettenetes volt?

Tessa gondolatai hirtelen visszatértek az erkélyre, Will ölelő karjai közé. *Jaj istenem!* Elűzte magától az emléket, és a továbbra is békésen alvó Jessamine-re pillantott. – Muszáj felébresztenünk Charlotte-ot, Sophie. Nincs más választásunk.

Sophie kerek szemekkel nézett a lányra. Tessa megértette a félelmét. Könyörgött Magnusnak, hogy jöjjön be vele, és segítsen közölni a hírt, de a boszorkánymester nem volt hajlandó erre. Azt mondta, az árnyvadászok konfliktusai egyáltalán nem tartoznak rá, és különben is, folytatni akarja a könyvét.

– Miss... – tiltakozott a cseléd.

– Muszáj. – Tessa a lehető legkurtábban összefoglalta Sophie-nak az éjszaka eseményeit, csak az erkélyen történeteket nem említette meg. Arról senkinek nem kellett tudnia. – Ez a dolog már túlnőtt rajtunk. Nem tehetünk semmit Charlotte háta mögött.

Sophie nem tiltakozott tovább. Letette a hajkefét a fésülködőasztalra, felállt, és megigazította a szoknyáját. – Máris szólok Mrs. Branwellnek, kisasszony – mondta.

Tessa lerogyott az ágy mellett álló székre, és vágott egy grimaszt, ahogy Jessamine ruhája a húsába vágott. – Örülnék, ha Tessának szólítanál.

– Tudom, kisasszony. – Sophie kilépett a folyosóra, és csendben behúzta maga mögött az ajtót.

Magnus feltett lábakkal hevert a szalonban a kanapén, amikor meghallotta a mozgolódást. Meg sem moccant, csak mosolyogva nyugtázta, hogy odakint Archer és Will huzakodik egymással. Lépések közelítettek az ajtó felé. Magnus éppen lapozott egyet a kezében tartott verseskötetben, amikor kitárult az ajtó, és Will rontott be rajta.

Alig lehetett ráismerni. Elegáns ruhái szakadtak és sárosak voltak, kabátja hosszában végighasadt, csizmáját ellepte a sár. A haja szerteszét állt, arcát pedig karcolások tucatjai borították, mintha egy hadseregnyi macska támadt volna rá egyszerre.

– Ne haragudjon, uram – mondta Archer. – Egyszerűen félrelökött az útból.

– Magnus – szólt mosolyogva Will. Magnus persze máskor is látta már mosolyogni, most azonban valódi öröm csillant a szemében. Will arca egészen átalakult, már nem hideg szépség sugárzott róla, hanem egyenesen ragyogott. – Mondd meg neki, hogy engedjen be.

Magnus intett. – Engedd be, Archer!

Az emberi alattvaló szürke arcára grimasz ült ki, és az ajtó becsapódott Will háta mögött. – Magnus! . A fiú sántítva, de határozott léptekkel a kandallóhoz vonult, és nekitámaszkodott a párkánynak.

– Ezt nem fogod elhinni...

– Csitt! – Magnus ölében még mindig nyitva hevert a könyv. – Ezt hallgasd:

*„Meguntam mosolyt, könnyet
s embert, ki sír, kacag,
s mit hoz a holnap szörnyet
annak, ki vet, arat,
únok én napot, óráit,
észt, erőt, vágyak sóját,
mákot adj! mandragórát!
csak azt, mi álmod ad”¹⁵*

– Swinburne – állapította meg Will a kandallópárkánynak támaszkodva. – Szentimentális és túlértékelt.

– Te nem tudod, mit jelent halhatatlannak lenni. – Magnus félredobta a könyvet, és felállt.

– Szóval mit akarsz?

Will felhúzta a kabátujját. Magnus meglepetten nyelt egyet. Will alkarján hosszú, mély vágás futott végig. Vér folyt körbe a csuklóján, és csöpögött le az ujjai hegyéről. A vágásban, mint egy barlangfalba süppedt kristály, egyetlen fehér fog ült.

– Mi a... – kezdte Magnus.

– Démonfog – mondta kissé zihálva Will. – Végigkergettem azt a kék rohadékot egész Chiswicken, de meglógott. Viszont előtte még megharapott, és bennem hagyta a fogát. Ezt fel tudod használni, hogy megidézd, ugye? – Megragadta a fogat, és kirántotta a sebből. Még több vér bugyogott fel, folyt végig a karján és fröccsent a földre.

– Camille szőnyege! – tiltakozott Magnus.

– Ez vér – közölte Will. – Nem fog haragudni érte.

---

¹⁵ Charles Algernon Swinburne: *Perszefóné kertje* (Hajnal Anna fordítása).

– Jól vagy? – Magnus elbűvölve meredt a fiúra. – Rettenetesen vérzel. Nincs nálad valahol az irónod? Egy gyógyító rúna...

– Nem érdekelnek a gyógyító rúnák. Csak ez érdekel. – Will a boszorkánymester kezébe pottyantotta a fogat. – Találd meg nekem a démont! Tudom, hogy képes vagy rá.

Magnus undorodva pillantott a fogra. – Minden valószínűség szerint így van, de...

Willnek megrebbent a szeme. – De?

– De nem ma este – folytatta a boszorkánymester. – Beletelhet pár napba. Türelmesnek kell lenned.

Will vett egy mély lélegzetet. – Nem tudok türelmes lenni. Ez után az este után nem. Te ezt nem értheted... – Hirtelen elvesztette az egyensúlyát, és meg kellett ragadnia a kandallópárkányt. Magnus riadtan ugrott fel a kanapéről.

– Jól vagy?

Will arcából kiszaladt a szín. A gallérja egészen sötét lett az izzadságtól. – Nem tudom... – nyögte. – A fog. Lehet, hogy mérgező volt...

Elakadt a hangja. Lassan összecuklott, és felakadt a szeme. Magnus meglepetten kiáltott fel, és elkapta Willt, mielőtt elterült volna a véres szőnyegen. A karjába kapta a fiút, és óvatosan a kanapéhoz vitte.

Tessa a Jessamine ágya melletti széken ült, sajtó bordáit masszírozta, és felsóhajtott. A fűző még mindig szorította, és fogalma sem volt róla, mikor veheti le végre. Hasogatott a lába, és mélyen a lelkében is fájdalmat érzett. Nate-et látni olyan volt, mintha kést forgattak volna egy friss sebben. A bátyja „Jessamine”-nel táncolt – flörtölt vele –, és olyan félvállról beszélt Tessa sorsáról, mintha egyáltalán nem jelentett volna neki semmit.

Azt gondolta, hogy Nate már nem fog olyat tenni, amin meg kellene lepődnie. De ettől még ugyanúgy fáj.

Will pedig... Soha életében nem zavarta úgy össze semmi, mint az a pár pillanat az erkélyen Willel. Azok után, ahogy a fiú beszélt vele a tetőn, megfogadta magának, hogy soha többé nem gondol a szerelemre vele kapcsolatban. Nem komor, tűnődő, szenvedélyét titkoló Heathcliff volt, mondta magának, egyszerűen csak egy fiú, aki túl jónak találta magát hozzá. Viszont ahogy az erkélyen nézett rá, a keze finom remegése, ahogy megérintette – ezeket biztosan nem lehetett tettetni.

És ő is ugyanígy érintette meg a fiút. Abban a pillanatban nem akart semmi mást, csak Willt. Nem érzett semmi mást, csak Willt. Mégis, az előző éjszaka Jemet ölelte és csókolta; úgy érezte, őt szereti, és többet mutatott meg magából neki, mint korábban bárkinek. Most, ahogy a fiúra gondolt, és eszébe jutott, hogy le sem ment vacsorázni, a reggelinél pedig alig szólt, megint hiányozni kezdett neki, olyan fizikai fájdalmat váltva ki belőle, ami szintén nem lehetett hazugság.

Lehet két embert egyszerre szeretni? Tud-e kétfelé hasadni valakinek a szíve? Vagy talán azokat a pillanatokat Willel az erkélyen csak a boszorkánypor okozta? Bárki mással is ugyanezt tette volna? A gondolat szellemként kísértette.

– *Tessa!*

A lány kis híján felpattant a székről ijedtében. A hang alig volt több suttogásnál. Jessamine szólalt meg. Félig nyitott szeme barna mélységében a kandallóban lobogó tűz fénye tükröződött.

Tessa kihúzta magát a széken. – Jessamine! Hogy...

– Mi történt? – Jessamine riadtan kapkodta a fejét. – Nem emlékszem. – Fel akart ülni, de hangosan felszisszent, amikor észrevette, hogy a csuklóját az ágy lábához kötözték. – Tessa! Mi a csudáért...

– A saját érdekedben, Jessamine. – Tessának remegett a hangja. – Charlotte fel akar tenni neked néhány kérdést. Mindenkinek sokkal jobb lenne, ha hajlandó lennél válaszolni rájuk...

– A bál! – Jessamine szeme ide-oda ugrált, mintha valami olyasmit nézne, amit Tessa egyáltalán nem is lát. – Az a majom Sophie a dolgaim között kutatott. Rajtakaptam a meghívóval a kezében...

– Igen, a bál – bólintott Tessa. – Benedict Lightwoodéknál. Ahol Nate-tel volt találkozód.

– Olvastad az üzenetét? – Jessamine odakapta a fejét. – Hát nem tudod, milyen udvariatlanság beleolvasni mások magánlevelébe?

– Újra megpróbált felülni, de ezúttal is visszazuhant a párnára. – Amúgy sem írta alá. Nem tudjátok bizonyítani, hogy...

– Most már igazán nincs értelme titkolóznod, Jessamine. Tudom bizonyítani, mert elmentem a bálba, és beszéltem a bátyámmal.

Jessamine szája rózsaszín Ó betűt formázott. Egyszer csak észrevette Tessa öltözékét. – Az az én ruhám – sóhajtotta. – Felvetted az alakomat?

Tessa bólintott.

Jessamine elkomorodott. – Ez természetellenes! – nyöszörögte.

– Förtelmes teremtmény vagy! Mit tettél Nate-tel? Mit mondtál neki?

– Nem hagyott kétséget afelől, hogy Mortmainnek kémkedtél – mondta Tessa. Nagyon szerette volna, ha Sophie és Charlotte végre visszajön. Mi a csuda tartott ilyen sokáig? – Hogy elárultál bennünket, beszámoltál mindenről, amit tettünk. Mortmain parancsait teljesítetted...

– Benneteket? – kiáltotta Jessamine, és felemelkedett, amíg a kötelékei engedték. – Te nem is vagy árnyvadász! Nem tartozol nekik hűséggel! Ugyanúgy nem törődnek veled, ahogy velem sem! Velem csak Nate törődik...

– A bátyám hazug gyilkos. – Tessa alig tudta kordában tartani a hangját. – Semmiféle érzelmre nem képes. Ha feleségül is vett, Jessamine, nem szeret téged. Az árnyvadászok segítettek nekem, és megvédték, mint ahogy téged is. Mégis ellenük fordultál, a bátyámnak csak csettintenie kellett. El fog hagyni, ha nem öl meg előbb.

– Hazudsz! – kiáltotta Jessamine. – Te nem érted meg őt! Soha nem is értetted. Szép és tiszta a lelke...

– Tiszta, mint a mosogatóvíz – szólt Tessa. – Jobban értem őt, mint te. Elvakít a széptevése. Egy pillanatig sem érdekelted.

– Hazudsz...

– Láttam a szemében. Láttam abból, ahogy rád néz. Jessamine-nek elállt a lélegzete. – Hogy lehetsz ilyen kegyetlen? Tessa megrázta a fejét. – Tényleg nem látod, ugye? – kérdezte. – Számodra ez csak játék, mindenki baba a babaházadban, és a te kedvedre csókolóznak meg házasodnak. Mondén férjet akartál, és Nate megtette. Fogalmad sincs, micsoda árat fizetnek az árulásodért azok, akik mindig is törődtek veled.

Jessamine a fogát vicsorította. Annyira egy sarokba szorított állatra emlékeztetett, hogy Tessa ösztönösen hátrahőkölt. – Szeretem Nate-et – mondta. – Ő pedig szeret engem. Te vagy az, aki nem érted a szerelmet. „Jaj, nem tudok választani Will és Jem között. Most mihez kezdjek?” – gúnyolódott éles hangon, mire Tessa elvörösödött. – És akkor mi van, ha Mortmain meg akarja semmisíteni a brit árnyvadászokat? Én azt mondom, máglyára velük!

Tessa tátott szájjal meredt rá. Hirtelen kivágódott mögötte az ajtó, és Charlotte vonult be rajta. Fáradtnak és megviseltnek tűnt, ruhája éppen olyan szürke volt, mint az árnyékok a szeme alatt, mégis kihúzta magát, és határozott volt a tekintete. A nőt Sophie követte, aki úgy húzta össze magát, mintha nagyon meg lenne ijedve valamitől. Egy pillanattal később Tessa már azt is látta, mitől – a

Menetet egy drapp köpenyes férfi zárta, akinek a csuklyája elrejtette az arcát. Halálosnak tűnő fényes kardot tartott a kezében. Énókh volt az a Néma Testvérek közül, és a Végzet Kardját vitte magával.

– Máglyára velünk? Ezt mondtad, Jessamine? – kérdezte Charlotte. Olyan erős és határozott volt a hangja, hogy Tessában bennakadt a szó, Jessamine-nek pedig elállt a lélegzete. Tekintetét az Énókh testvér kezében lévő fegyverre szegezte. A vaskos markolat egy szárnyait kiterjesztő angyalt formázott.

Énókh testvér Jessamine-ra mutatott a karddal. A lány összeresztette, a csuklóját az ágyhoz rögzítő kötelek eloldódtak. A keze ernyedten hullt az ölébe. Rámeredt, aztán Charlotte-ra emelte a szemét. – Tessa nem mond igazat! Hazug alvilági!

Charlotte megállt az ágy mellett, és szenttelenül ült nézve le Jessamine-re. – Én nem ilyenek ismertem meg. És mi a helyzet Sophie-val? Mindig a lehető legbecsületesebben szolgált bennünket.

– Leütött egy tükörrel! – Jessamine-nek egészen vörös lett az arca.

– Mert ezt találta. – Charlotte előhúzta a zsebéből a meghívót, amit előzőleg Tessa átadott Sophie-nak. – Meg tudod magyarázni, Jessamine?

– Nem tiltja a Törvény, hogy bálba járjunk. – Jessamine egyszerre tűnt dacosnak és riadtanak. – Benedict Lightwood árnyvadász...

– Ez itt Nathaniel Gray kézírása. – Charlotte hangja végig rezzenéstelenül hűvös maradt, amitől csak még kérlelhetlenebbnek hatott. – Márpedig ő kém, akit köröz a Klávé, te pedig titokban találkozgattál vele. Miért?

Jessamine szája enyhén szétnyílt. Tessa várta a kifogásokat. – *Az egész hazugság, Sophie találta ki a meghívót, csak azért találkoztam Nate-tel, hogy a bizalmába férközzem* –, de csak a lány könnyei törtek elő. – Mert szeretem! – mondta Jessamine. – Ő pedig szeret engem.

– Tehát elárultál neki bennünket.

– Nem! – emelte meg a hangját a lány. – Tessának egy szava sem igaz! Hazudik! Mindig is féltékeny volt rám, és hazudik!

Charlotte nyugodtan pillantott Tessára. – Valóban? És Sophie?

– Sophie gyűlöl engem – zokogta Jessamine. Legalább ennyi igaz volt. – Ki kéne tenni az utcára... referenciák nélkül...

– Ne itasd tovább az egereket, Jessamine! Nem mész vele semmire. – Charlotte hangja pengéként hasított a lányba. A nő Énókh testvérhez fordult. – Meglehetősen könnyen fényt deríthetünk a valódi történetre. A Végzet Kardját legyen szíves, Énókh testvér!

A Néma Testvér előrelépett, és Jessamine felé fordította a hegyét. Tessa elszörnyedve meredt rá. Meg fogja kínozni Jessamine-t a saját ágyában, mindannyiuk szeme láttára?

Jessamine felkiáltott. – Ne! Ne! Vidd el innen ezt az embert! *Charlotte!*– A lány hangja fülsiketítő, véget érni nem akaró kiáltássá változott, amibe Tessának még a feje is belefájdult.

– Nyújtsd ki a kezed, Jessamine – mondta ridegen Charlotte. Jessamine vadul megrázta a fejét, a haja ide-oda szállt.

– Charlotte, ne! – szólt Tessa. – Ne bánts!d!

– Ne szólj bele abba, amit nem értesz, Tessa – szólt kurtán Charlotte. – Nyújtsd ki a kezed, Jessamine, különben nagyon rosszul jársz.

Jessamine szeméből kicsordultak a könnyek, ahogy tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét. Tessa minden izma megfeszült. Hirtelen rosszul érzett, és megbánta, hogy ő is részt vesz ebben az egészben. Nate nemcsak Jessamine-t csapta be, hanem őt is, és Jessie nem ezt érdemelte...

– Semmi baj – szólalt meg egy halk hang Tessa mögött. Sophie volt az. – Nem fogja bántani vele. A Végzet Kardjának hatására a nephilimek a szintiszta igazat mondják.

Énókh testvér, lapjával lefelé, Jessamine tenyerére fektette a pengét. Sem lendület, sem óvatosság nem volt a mozdulatában,

mintha tudomást sem vett volna róla, hogy egy emberrel van dolga. Elengedte a kardot, és hátralépett. Még Jessamine szeme is elkerekedett: a penge tökéletes egyensúlyban, tökéletesen mozdulatlanul nyugodott a kezén.

– Ez nem kínzószerszám, Jessamine – mondta Charlotte karba font kézzel. – Csak azért kell alkalmaznunk, mert különben nem lehetnénk biztosak benne, hogy az igazat mondod. – Felemelte a meghívót. – Ez a tiéd, ugye?

Jessamine nem felelt. Énókh testvért nézte, szeme tágra nyílt a félelemtől, mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt. – Nem tudok gondolkodni, amíg ez a szörnyeteg a szobában van... – Remegett a hangja.

Charlotte összeszorította a száját, de Énókh felé fordult, és szólt hozzá néhány szót. A férfi bólintott, aztán halkán kisiklott a szobából. – Tessék – szólt Charlotte, amint a Néma Testvér mögött bezáródott az ajtó. – A folyosón vár. Ne hidd, hogy nem kap el, ha menekülni próbálsz, Jessamine.

A lány bólintott. Láthatólag megtört és összezsugorult, mint egy rongybaba. Charlotte meglobogtatta a meghívót. – Ez a tiéd, igaz? És Nathaniel Gray küldte neked. Az ő kézírása.

– I... igen. – A szó mintha akarata ellenére tört volna elő Jessamine-ből.

– Mióta találkozgatsz vele titokban?

Jessamine összeszorította a száját, de remegett az ajka. Egy pillanattal később dőlni kezdett belőle a szó. Riadtan ugrált ide-oda a tekintete, el sem hitte, hogy beszél. – Pár nappal azután üzent nekem, hogy Mortmain megszállta az Intézetet. Bocsánatot kért, amiért olyan csúnyán viselkedett velem. Azt mondta, hálás, amiért gondoskodtam róla, és nem tud megfeledezni a nagyvonalúságomról meg a szépségemről. Először nem akartam foglalkozni vele, de aztán jött egy második levél, később pedig egy

harmadik... Végül beadtam a derekam. Egy éjjel kilopóztam az Intézetből, és a Hyde Parkban találkoztunk. Megcsókolt...

– Elég ebből – szakította félbe Charlotte. – Mennyi időbe telt, mire rávett, hogy kémkedj utánunk?

– Azt mondta, csak addig fog Mortmainnek dolgozni, amíg elég pénzt nem gyűjt hozzá, hogy kényelmesen éljen belőle. Azt feleltem, hogy az én vagyonomból jól élhetünk együtt, de erről hallani sem akart. Ragaszkodott hozzá, hogy neki kell vagyont szereznie, mert nem akar a felesége kitartottja lenni. Ilyen egy igazi úriember!

– Ekkorra már megkérte a kezedet?

– Az a második találkozásunk alkalmával történt. – Jessamine hangjában alig volt erő. – Azt mondta, tudja, hogy soha nem fog találni hozzám foghatót. És megígérte, hogy amint elegendő vagyona tesz szert, azt az életet élhetem, amit mindig is szerettem volna, soha nem kell aggódnunk a pénz miatt, és gyerekeink is születnek.

– Szíponi kezdett.

– Ó, Jessamine! – Charlotte szinte szomorúnak tűnt.

A lány elpirult. – Igaz volt! Szeretett! Be is bizonyította. Elvett feleségül! Rendesen csináltuk, ahogy kell, templomban pappal...

– Gondolom, a templom nem volt felszentelve, valami szélhámos meg beöltözött papnak – mondta Charlotte. – Mit tudsz a mondén esküvőről, Jessie? Honnan sejtethnéd, milyen valójában? Biztosra veheted, hogy Nathaniel Gray nem tekint a feleségének.

– De igen, de igen, de igen! – visította Jessamine, és próbált elhúzódni a Végzet Kardjától, de a penge úgy tapadt a kezéhez, mintha odaszögelték volna. Vagy egy oktávnyit emelkedett a hangja. – Jessamine Gray vagyok!

– A Klávé árulója vagy. Mit mondtál még Nathanielnek?

– Mindent – bökte ki Jessamine. – Hogy hol kerestétek Mortmaint, milyen alvilágiakkal léptetek kapcsolatba. Ezért nem

találtatok sehol. A yorki utatokról is előre szóltam neki, ezért küldött automatonokat Will családjának otthonához. Rátok akart ijeszteni, hogy hagyjátok abba a kutatást. Minden árnyvadászt kártékony féregnek tekint, de nem fél tőletek. – Egyre hevesebben emelkedett és süllyedt a mellkasa. – Le fog győzni benneteket. Pontosan tudja. És én is tudom.

Charlotte csípőre tett kézzel előredőlt. – Mégsem tudott annyira megijeszteni bennünket, hogy abbahagyjuk a keresést – szólt. – Az automatonjai megpróbálták elfogni Tessát, de nem sikerült nekik...

– Nem azért küldte őket, hogy elfogják Tessát. Még mindig meg akarja szerezni megának, de nem így, és még nem is jött el az ideje. A terve közel áll a megvalósításhoz, és hamarosan megszerzi megának az Intézetet. És akkor Tessa is az övé lesz.

– Mennyire van közel? – csattant fel Charlotte. – Sikerült már kinyitnia a pyxist?

– Nem... nem tudom. Nem hiszem.

– Tehát te mindenről beszámoltál Nate-nek, ő viszont cserébe semmit sem mondott el neked. És mi a helyzet Benedicctel? Miért szűrte össze a levét Mortmainnel? Mindig tudtam, hogy kellemetlen alak, de nem tűnt olyannak, mint aki elárulná a Klávét.

Jessamine megrázta a fejét. Izzadt, szőke haja a halántékára tapadt.

– Mortmain sakkban tartja valamivel. Valamivel, ami kell neki. Nem tudom, mi lehet az, de mindent megtesz, hogy megszerezze.

– Még engem is átadna érte Mortmainnek – mondta Tessa. Charlotte meglepetten pillantott rá, és láthatólag arra készült, hogy közbevágjon, ő azonban mondta tovább a magáét. – Tényleg hamisan akartatok megvádolni a fekete mágia eszközeinek birtoklásával? Hogyan akartátok elérni?

– A Fehér könyv – sóhajtott a Jessamine. – Ki... kivettem a bezárt szekrényből a könyvtárban, aztán elrejtettem a szobádban, amikor nem voltál itthon.

– A szobámban hol?

– Egy meglazult padlódeszka alatt a kandalló közelében. – Jessamine pupillája óriásira tágult. – Charlotte... kérlek...

A nő azonban megingathatatlan maradt. – Hol van Mortmain? Mondott valamit Nate-nek a pyxisszel vagy az automatonokkal kapcsolatos terveiről?

– Hát... – Jessamine szaggatott lélegzetet vett, az arca most már egészen sötétvörös volt.

– Nate ilyesmiről biztosan nem beszélt neki – mondta Tessa. – Tudta, hogy ha Jessamine esetleg lebukik, megtörhet a nyomás alatt, és akkor mindent bevall.

Jessamine gyilkos pillantást vetett rá. – Gyűlöl téged – szólt. – Azt mondja, te meg a nagynénéd egész életében lenéztétek, és az ostoba provinciális erkölcsitekkel folyton ítélkeztetek felette. Mindig megszabtátok neki, mit tehet és mit nem, nem akartátok, hogy előrejusson. Tudod, minek nevez? Azt...

– Nem érdekel – hazudta Tessa. Enyhén remegett a hangja. Akármilyen történt, jobban fájt neki hallani, hogy a bátyja gyűlölte, mint azt el tudta volna képzelni. – Azt elmondta, mi vagyok? Hogy mitől van a képességem?

– Azt mondta, az apád démon volt. – Jessamine ajka rángatózni kezdett. – Az anyád pedig árnyvadász.

Az ajtó olyan halkán nyílt ki, hogy ha nem csak félálomban lett volna, Magnus biztosan nem ébred fel a zajra.

Felnézett. Egy fotelban ült a tűznél, mivel kedvenc helyét a kanapén Will foglalta el. A fiú továbbra is a véres inget viselte, miközben orvosságok kiváltotta mély álomban gyógyult. Az alkarja

könyéig be volt kötözve, az arca vörösen izzott, fejét sértetlen karján nyugtatta. A fog, amit kihúzott a karjából, elefántcsontként ragyogott mellette az asztalon.

Mögötte a szalon immáron nyitott ajtajában Camille állt.

Fekete bársony utazóköpenyt viselt szeme színéhez illő ragyogó zöld ruhája fölött, a haját smaragdfésűk tartották magasra tupírozva. Komótos mozdulatokkal lehúzta fehér kecskebőr kesztyűjét, és az ajtó mellett álló asztalra fektette. – Magnus! – Hangja, mint mindig, ezüst harangocskák csilingelésére emlékeztetett. – Hiányoztam?

Magnus kihúzta magát ültében. A lángok megvilágították Camille selymes haját, makulátlan fehér bőrét. Különlegesen szép nő volt. – Nem számítottam rá, hogy a jelenléteddel emeled a mai este fényét.

A kanapén alvó Willre nézett, és mosolyra görbült a szája. – Azt látom.

– Nem üzentél. Ami azt illeti, egyetlen üzenetet sem küldtél, amióta elmentél Londonból.

– Ezt vegyem dorgálásnak, Magnus? – Camille érezhetően szórakoztatónak találta a helyzetet. A kanapé mögé lépett, áthajolt a támláján, és megnézte magának a fiú arcát. – Will Herondale – állapította meg. – Igazán bájos, nem igaz? Ő a legújabb játékszered?

Magnus válasz helyett keresztbe tette a lábait. – Merre jártál?

Camille még jobban előrehajolt. Ha szüksége lett volna levegőre, a lélegzete megmozgatta volna a göndör fekete fürtöket Will homlokán. – Megcsókolhatom?

– Nem – felelte Magnus. – Merre jártál, Camille? Estéről estére itt feküdtem a kanapédon, vártam, hogy meghalljam a lépteidet a folyosón, és azon gondolkodtam, hol lehetsz. Szóval akár el is mondhatnád.

A nő a szemét forgatva egyenesedett fel. – Jó, hát legyen! Párizsban voltam, varrattam magamnak néhány új ruhát. Nagyon rám fért egy kis kikapcsolódás a londoni drámák után.

Hosszú csend támadt. – Hazudsz – mondta végül Magnus.

A nőnek elkerekedett a szeme. – Ezt meg mégis miért mondtad?

– Mert így van. – A boszorkánymester előhúzott a zsebéből egy gyűrött levelet, és a padlóra hajította kettejük közé. – Egy vámpír nyomát ugyan nem lehet követni, de a vámpír emberi alattvalójáét igen. Magaddal vitted Walkert. Meglehetősen könnyen kiderítettem, hogy Szentpétervárra utazott. Vannak ott embereim. Tőlük tudom, hogy szeretőt tartasz a városban.

Camille szája sarkában mosoly játszadozott. – És emiatt féltékeny lettél?

– Szeretnéd, ha az lennék?

– Ça m'est égal – felelte a vámpír franciára váltva, mint mindig, ha igazán bosszantani akarta Magnust. – Nekem aztán mindegy. Semmi köze nem volt kettőnk kapcsolatához. Csak lekötöttem magam valamivel, amíg Oroszországban voltam, nem jelentett semmit.

– Most pedig...

– Halott. Szóval aligha jelent konkurenciát a számodra. Engedned kell nekem ezeket a kis kilengéseket, Magnus.

– Mert különben mi lesz?

– Mert különben nagyon megharagszom.

– Ahogy megharagudtál a szeretődre is, mielőtt megölted? – kíváncsiskodott Magnus. – És mi a helyzet a szájalommal? Az együttérzéssel? A szeretettel? Vagy nem ismered ezeket az érzéseket?

– Tudok szeretni – közölte sértődötten Camille. – Te és én, Magnus, akik örökké élünk, olyan módon szeretünk, amit halandók nem érthetnek. A mi szerelmünk soha ki nem alvó sötét láng, az övéké csak kurtán felvillanó gyenge fény. Mit számítanak neked? A hűség emberi fogalom, azért van értelme, mert ők csak rövid ideig

vannak ezen a világon. Nem követelheted meg a hűségemet az örökkévalóságig.

– Milyen ostoba is voltam, hogy valaha is felmerült bennem ilyesmi egyáltalán. Hogy azt hittem, legalább hazudni nem fogsz nekem.

– Nevetséges vagy – jelentette ki a nő. – Mint egy gyerek. Egy mondén erkölceit várod el tőlem, holott nem vagyok ember, mint ahogy te sem. Különbösen sem tehetsz semmit. Nem hagyom, hogy bárki diktáljon nekem, főleg nem egy ilyen korcs. – Az alvilágiak ezzel a gúnynévvel illették a boszorkánymestereket. – Te mondtad, hogy elkötelezted magad mellettem. Csak végig kell szenvedned a félrelépéseimet, és akkor nagyon jól ki fogunk jönni egymással. Ha nem bírsz ennyit elviselni, kidoblak, de hát azt biztosan nem akarod.

A nő hangjából kiérződő gúny hatására Magnusban elpattant valami. Eszébe jutott, milyen rettenetesen érezte magát, amikor megérkezett a levél Szentpétervárról. Mégis reménykedve várta, hogy Camille visszatérjen, hátha tud valamiféle magyarázattal szolgálni. Hátha bocsánatot kér. Hátha megkérdezi, hogy tudja-e még szeretni. Most azonban rá kellett jönnie, milyen keveset jelentett valójában a nőnek, és ettől elborult az agya. Egy pillanatra nyilván teljesen elvesztette az eszét; más magyarázat nem létezhetett arra, amit ezután tett.

– Nem számít – mondta. – Most már itt van nekem Will.

A nőnek leesett az álla. – Ezt nem mondhatod komolyan. Egy árnyvadász?

– Lehet, hogy halhatatlan vagy, Camille, de az érzelmeid laposak és sekélyesek. Will nem ilyen. Ő tudja, mit jelent szeretni. – Miután méltóságteljesen előadta ezt az örült beszédet, átsietett a szobán, és megrázta Will vállát. – Will! William! Ébresztő!

A fiú kinyitotta kék szemét. A hátán feküdt, felfelé nézett, és az első, amit megpillantott, a kanapé támlájára támaszkodva őt mustárgató Camille arca volt. Azonnal felült. – Az Angyalra...

– Ó, csend legyen! – fojtotta bele a szót a vámpír. Éppen annyira mosolyodott el, hogy kilátszott a két szemfoga vége. – Nem bántalak, nephilim.

Magnus talpra segítette Willt. – Hazatért a ház asszonya – mondta.

– Látom. – Will arca vörös volt, gallérját sötétre színezte az izzadság. – Nagyszerű – mondta csak úgy maga elé. Magnus nem volt benne biztos, hogy Camille érkezését tartja nagyszerűnek, az ő fájdalomcsillapító varázslatának eredményével elégedett – semmi esetre sem zárhatta ki a lehetőséget –, vagy egyszerűen a szája jár.

– Ennek következtében – szölt Magnus határozottan megszorítva Will karját – mennünk kell.

Will hunyorogva nézett rá. – Hová?

– Azzal most ne foglalkozz, szerelmem!

Willnek fennakadt a szeme. – Mi van? – nézett körül csodálkozva a szobában. – Én... hol van a kabátom?

– Csupa vér lett – mondta Magnus. – Archer kidobta. – Magnus Camille felé pillantott. – Egész éjjel démonokat üldözött. Nagyon bátor.

A vámpír arcán a meghökkenés bosszúsággal vegyült.

– Bátor is vagyok – jelentette ki Will. Láthatólag elégedett volt magával. A fájdalomcsillapító szerek hatására kitágult a pupillája, és nagyon sötétnek tűnt a szeme.

– Hát persze – szölt Magnus, és megcsókolta a fiút. Nem volt éppen a legdrámaibb csók, de Will úgy kezdett hadonászni szabad karjával, mintha méh szállt volna rá. A boszorkánymester csak remélni tudta, hogy Camille a szenvedélynek tudja be a gesztusokat.

Amikor végül elszakadtak egymástól, Will döbbsentnek tűnt. Ami azt illeti, Camille is.

– Most! – szólt Magnus, és bízott benne, hogy a fiú nem feledkezett meg róla, mennyivel tartozik neki. – Mennünk kell.

– De... én... – Will oldalt lépett. – A fog! – Átrohant a szobán, felkapta az ereklyét, és Magnus mellényének zsebébe dugta. Aztán rákacsintott a vámpírra, és kivonult a szobából.

– Camille – kezdte Magnus.

A nő karba fonta a kezét, és dühösen nézett a boszorkánymesterre. – Szóval árnyvadászokkal szűröd össze a levet a hátam mögött – mondta hűvösen, tudomást sem véve róla, milyen álságos a felháborodása. – Ráadásul a saját házában! Na de komolyan, Magnus!

– Az ajtóra mutatott. – Kérlek, távozz a rezidenciámról, és ne is térj vissza többé! Bízom benne, hogy nem kell kétszer mondanom.

Magnus boldogan engedelmeskedett. Pár pillanattal később megállt Will mellett a ház előtti járdán, belebújt a kabátjába – most már ez volt minden tulajdona a világon a zsebe tartalmán kívül –, és begombolta a hűvös levegőn. Nem telik már sok időbe, gondolta, amíg az égen megjelennek a hajnal első szürke foltjai.

– Te tényleg megcsókoltál odabent? – kérdezte Will.

Magnus a másodperc töredéke alatt döntött. – Nem.

– Azt hittem...

– A fájdalomcsillapító varázslatok mellékhatásaiként néha a legképesztőbb hallucinációi támadnak az embernek.

– Ó! – szólt Will. – Milyen különös! – Hátrapillantott Camille házára. A nappali vörös bársonyfüggönyeit szorosan behúzták. – És most hogyan tovább? Már ami a démon megidézését illeti. Van hová mennünk?

– Nekem van hová mennem – felelte Magnus néma hálát rebegetve, amiért Will kizárólag a démonidézéssel van elfoglalva. – Egy

barátomnál meghúzhatom magam, te viszont menj csak vissza az Intézetbe! Amint tudok, munkához látok azzal a nyavalyás démonfogaddal. Üzenek, ha megtudtam valamit.

Will lassan bólított, aztán felnézett a fekete égboltra. – A csillagok – szólt. – Még sosem láttam őket ilyen fényesnek. Azt hiszem, a szél elfújta a ködöt.

Magnus felidézte a boldogságot Will arcán, ahogy vérző karral ott állt Camille szalonjában, és a démonfogat szorongatta a kezében. *Nem hinném, hogy a csillagok változtak meg.*

– Árnyvadász? – Tessának elállt a lélegzete. – Az lehetetlen. – Sarkon fordult, és Charlotte-ra nézett, akinek az arcán saját értetlenségét látta tükröződni. – Lehetetlen, igaz? Will azt mondta, a démonok és az árnyvadászok gyerekei halva születnek.

A nő a fejét rázta. – így igaz. Tényleg lehetetlen.

– De ha Jessamine-nek mindenképpen igazat kell mondania... – Tessának remegett a hangja.

– Azt kell mondania, amit igaznak hisz – magyarázta Charlotte.

– Ha a bátyád hazudott, ő pedig hitt neki, akkor igazságként fogja tálalni, amit hallott.

– Nate sosem hazudna nekem – fortyant fel Jessamine.

– Ha Tessa anyja árnyvadász volt – mondta hűvösen Charlotte –, akkor Nate is árnyvadász. A vérünk mindig dominál. Említette neked valaha, hogy árnyvadász lenne?

Jessamine arcára kiült a felháborodás. – Nate nem árnyvadász! – kiáltotta. – Arról tudtam volna. Soha nem mentem volna hozzá... – Elhallgatott, és az ajkába harapott.

– Nos, vagy az egyik igaz, vagy a másik, Jessamine – szögezte le a nő. – Vagy egy árnyvadászhoz mentél hozzá, ami igazán ironikus lenne, vagy, ami valószínűbb, egy hazug gazember vett el, aki

kihasznál és eldobott. Tudnia kellett, hogy előbb-utóbb mindenképpen lebuksz. Hogy gondolta, mi fog akkor történni veled?

– Semmi. – Jessamine elgyötörtnek tűnt. – Azt mondta, gyengék vagytok, és úgysem büntettek meg. Szerinte képtelenek lennétek rávenni magatokat, hogy komolyan ártsatok nekem.

– Tévedett – jelentette ki Charlotte. – Elárultad a Klávét, ahogyan Benedict Lightwood is. Ha a konzul meghallja, ami történt...

Jessamine erőtlen, vékony hangon elnevette magát. – Mondjátok csak el neki – mondta. – Mortmain éppen ezt akarja. – Felköhögött. – N... ne kérdezzétek, miért. Nem tudom. Csak azt tudom, hogy így tervezte. Szóval árulkodj, amennyit csak akarsz, Charlotte. Azzal is csak még inkább a hatalmába kerülsz.

Charlotte megragadta az ágy lábát, az ujjai elfehéredtek. – Hol van Mortmain?

Jessamine összerezett, és megrázta a fejét. Haja ide-oda lobogott. – Nem...

– *Hol van Mortmain?*

– N... nem – küszködött a lány. – Nem... – Szinte lila volt már az arca, a szeme egészen kidüledt. Olyan erővel szorította a kardot, hogy vér bugyogott fel az ujjai közül.

Tess elborzadva nézett Charlotte-ra.

– Idrisben – bökte ki végül a lány, és visszadőlt a párnára. Charlotte vonásai megmerevedtek. – Idrisben? – visszhangozta. – Mortmain Idrisben van, a hazánkban?

Jessamine-nek megrebent a szempillája. – Nem, nincs ott.

– Jessamine! – Charlotte úgy festett, mint aki rögtön ráugrik a lányra, és addig rázza, amíg zörögni nem kezdenek a fogai. – Hogyan lehet egyszerre Idrisben is meg nem is? Mentsd magad, ostoba lány! Árudd el, hol van!

– Hagyjátok abba! – kiáltotta Jessamine. – Hagyjátok abba, fáj... Charlotte hosszú, szigorú pillantást vetett a lányra, majd kisietett a

folyosóra. Hamarosan Énókh testvérrel a nyomában tért vissza. Karba fonta a kezét, és állával Jessamine felé bökött. – Valami nem stimmel, Testvér. Megkérdeztem, hol van Mortmain, mire azt felelte, hogy Idrisben. Viszont amikor megismételtem a kérdést, tagadta. – Megkeményedett a hangja. – Jessamine! Feltörte Mortmain Idris védvonalát?

Jessamine hörgésszerű hangot hallatott: a levegő sipítva áramlott ki-be a tüdejéből. – Nem, nem törte fel... Esküszöm... Charlotte, kérlek...

Charlotte. Énókh testvér határozottan beszélt, szavai visszhangoztak Tessa elméjében. *Elég. Valamiféle gát van a lány elméjében. Valami, amit Mortmain helyezett el ott. Idrisszel csak gúnyolódni akart rajtunk, a lány elismerte, hogy valójában nincs ott. Ezek a gátak erősek. Ha továbbra is így folytatjátok a kikérdezését, a szíve felmondhatja a szolgálatot.*

Charlotte elcsüggedt. – Akkor most mi lesz... ?

Engedd el velem a Néma Városba! Megvannak rá a módszereink, hogy feltárjuk az elméjébe rejtett titkokat, akkor is, ha még maga a lány sincs tisztában vele, hogy ismeri őket.

Énókh testvér elvette a kardot Jessamine kezéből. A lány mintha észre sem vette volna. Charlotte-ra szegezte a tekintetét, tágra nyílt szeméből sütött a pánik. – A Csontvárosba? – kérdezte suttogva. – Ahol a halottak nyugszanak? Nem! Nem megyek oda! Nem bírom elviselni azt a helyet!

– Akkor áruld el nekünk, hol van Mortmain – szólt fagyos hangon Charlotte.

Jessamine zokogásban tört ki, a nő azonban nem is törődött vele. Énókh talpra segítette a lányt; Jessamine küszködött, de a Néma Testvér vasmarokkal szorította, másik kezében a Végzet Kardját tartva.

– Charlotte! – visított szájalomra méltón Jessamine. – Charlotte, kérlek, csak a Néma Városba ne! Zárjatok a kriptába, adjatok át a Tanácsnak, csak abba a... temetőbe ne küldjétek! Bele fogok halni a félelemben!

– Ez azelőtt is eszedbe juthatott volna, hogy elárultál bennünket – mondta Charlotte. – Énókh testvér, vigye el, kérem!

Jessamine még akkor is sikított, amikor a Néma Testvér felkapta és a vállára dobta. Tessa csodálkozva figyelte, ahogy könnyedén átcipeli a szobán. A lány kiáltásai még jóval azután is visszhangzottak a folyosón, hogy az ajtó bezáródott mögöttük – aztán egyik pillanatról a másikra abbamaradtak.

– Jessamine... – kezdte Tessa.

– Semmi baja. Valószínűleg csak kapott egy némító rúnát Énókh testvértől. Ez minden. Nincs miért aggódnod. – Charlotte leült az ágy szélére, és elgondolkodva kezdte nézegetni a kezét, mintha nem is a sajátja lenne. – Henry...

– Felébresszem, Mrs. Branwell? – kérdezte halkán Sophie.

– A kriptában dolgozik. Nem tudtam rávenni magam, hogy magammal hozzam. – Charlotte hangja egészen távolinak tűnt. – Jessamine kislánykora óta velünk van. Túl sok lett volna szegénynek, túl sok. Egyáltalán nem képes a kegyetlenségre.

– Charlotte! – Tessa óvatosan megérintette a nő vállát. – Te sem vagy kegyetlen.

– Megteszem, amit kell, nincs ok az aggodalomra — mondta megint Charlotte, aztán hangos zokogásban tört ki.

A Néma Város

*Felüvöltött, „Jaj, égek idebent,
Válaszul nem szól senki sem.
Mi veszi le vállamról bűnömet,
S óvja meg életem?”*

Alfred Lord Tennyson: *A művészet palotája*

– JESSAMINE – ismételte legalább ötödszörré vagy hatodszorra Henry.

– Még mindig nem tudom elhinni. A mi Jessamine-ünk?

Tessa észrevette, hogy ahányszor Henry kimondja a lány nevét, Charlotte eggyel erősebben szorítja össze a száját. – Igen – mondta megint a nő. – Jessamine. Kémkedett utánunk, és minden lépésünkről beszámolt Nate-nek, aki továbbította az információt Mortmainnek. Muszáj állandóan ismételnem magam?

Henry hunyorogva nézett a nőre. – Ne haragudj, drágám! Pedig odafigyeltem rád, csak... – Henry felsóhajtott. – Tudtam, hogy boldogtalan itt, de azt nem gondoltam volna, hogy gyűlöl bennünket.

– Nem hiszem, hogy gyűlöl volna bennünket – szól közbe Jem, aki a szalonban állt a tűz mellett, fél kezét a kandallópárkányon nyugtatva. Nem ültek össze a reggelihez, mint máskor. Senki sem jelentette be hivatalosan az okát, de Tessa úgy sejtette, Charlotte nem

bírta volna elviselni a gondolatot, hogy ugyanúgy fogjanak hozzá az evéshez, mint máskor, miközben Jessamine széke üresen áll közöttük.

Charlotte csak rövid ideig sírt az előző éjszaka, aztán összeszedte magát. Visszautasította Sophie és Tessa segítségét, akik hideg vizes borogatást és teát ajánlottak neki. Mereven rázta a fejét, és újra meg újra azt ismételte, hogy nem engedhet meg magának egy ilyen összeomlást most, amikor a tervezésnek jött el az ideje. Átsietett Tessa szobájába Sophie-val, és addig feszegette a padlódeszkákat, amíg elő nem kerített egy családi Bibliára emlékeztető, fehér bőrbe kötött és bársonyba csomagolt kis zsebkönyvet. Elszánt arccal csúsztatta a zsebébe, elhessegette Tessa kérdéseit, és felegyenesedett. Odakint már megjelentek a hajnal első halvány sugarai. Charlotte Sophie-val megüzente Bridgetnek, hogy egyszerű hideg reggelit szolgáljon fel a szalonban, Cyrilnek pedig, hogy értesítse a férfiakat a történekről.

Tessa végre megkönnyebbülten kiszabadíthatta magát a szűk ruhából. Megfürdött, és felvette a Jessamine-től kapott sárga ruhát. Arra gondolt, hogy a vidám szín talán javít a hangulatán, de továbbra is gyengének és fáradtnak érezte magát.

Jem arcán is a saját érzéseit látta tükröződni, ahogy a fiú belépett a szalonba. Karikás volt a szeme, és gyorsan elfordította a tekintetét Tessáról. A lánynak ez fájdalmat okozott, ráadásul eszébe juttatta az erkélyen töltött pillanatokat Willel. De az más volt, mondta magának. Boszorkányporok hatása, öntudatlan állapot. Nem is hasonlított ahhoz, ami Jem és közte történt.

– Vagyis nem hiszem, hogy gyűlöl bennünket – helyesbítette iménti mondatában a múlt időt Jem. – Mindig annyira tele volt vággyal. Érződött rajta az elkeseredettség.

– Az én hibám – mondta halkán Charlotte. – Nem kellett volna rákényszerítenem az árnyvadászságot, amikor nyilvánvalóan undorodott az egésztől.

– Nem, nem! – vigasztalta feleségét Henry. – Mindig kedves voltál vele. Megtettél minden tőled telhetőt. Mindig vannak szerkezetek, amik olyan rosszul működnek, hogy egyáltalán nem lehet megjavítani őket.

– Jessamine nem egy óra, Henry. – Charlotte hangja mintha valahonnan a távolból jött volna. Tessa kíváncsi lett volna, Henryre haragszik-e még, amiért nem fogadta vele együtt Woolsey Scottot, vagy az egész világra dühös. – Talán egyszerűen csak be kellene csomagolnom az Intézetet, masnit kötnöm rá, és úgy, ahogy van, átadnom Benedict Lightwoodnak. Másodszor fordult elő, hogy kém bújt meg közöttünk, és nem vettük észre, amíg komoly bajt nem okozott. Nyilvánvalóan alkalmatlan vagyok a feladatomra.

– Tulajdonképpen egyetlen kémnek vehetjük őket – kezdte Henry, de azonnal el is hallgatott, amikor felesége olyan tekintettel nézett rá, amivel az üveget is meg lehetett volna olvasztani.

– Ha Benedict Lightwood Mortmainnek dolgozik, semmi esetre sem kerülhet az Intézet élére – szólt közbe Tessa. – Ami azt illeti, a tegnapi esti bálnak önmagában is elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy ez többé szóba se jöhessen.

– A gond a bizonyítással lesz – mondta Jem. – Benedict mindent tagadni fog, és az ő szava áll majd a tiédde szemben... Te pedig alvilági vagy.

– Azért ott van Will is – jegyezte meg Charlotte, és összeráncolta a homlokát. – Jut eszembe, hol van Will?

– Nyilván ledőlt aludni – felelte Jem. – Ami pedig Will tanúskodását illeti, őt amúgy is mindenki holdkórosnak tartja.

– Á! – szólalt meg egy hang az ajtóból. – Eljött a szokásos évi „Willt mindenki holdkórosnak tartja” konferencia ideje, mi?

– Csak kétévente tartjuk meg – mondta Jem. – És nem, ez nem az a konferencia.

Will tekintete Tessát kereste. – Tudnak Jessamine-ről? – kérdezte. Fáradtan tűnt, de nem annyira, mint Tessa gondolta volna; sápadt volt, mégis izgatott várakozás lengte körül, ami szinte boldogságnak tűnt. A lány érezte, hogy összeszorul a gyomra a feltörő előző esti emlékek – a csillagok, az erkély, a csók – hatására.

Tessa kíváncsi lett volna rá, mikor ért haza a fiú az éjjel. Egyáltalán hogyan? És miért tűnt olyan izgatottnak? Elborzadt, ha felidézte, mi történt az erkélyen kettejük között, vagy jólesett neki a gondolat? És, te jószágos isten, vajon elmesélte Jemnek? Boszorkányporok, mondta magának elkeseredetten. Nem volt önmaga, nem a saját szabad akaratából cselekedett. Jem biztosan megértené. Tessa tudta, hogy összetörne a szíve, ha fájdalmat okozna a fiúnak.

– Igen, mindent tudnak Jessamine-ről – mondta gyorsan a lány. – Kikérdeztük a Végzet Kardjával, aztán elvitték a Néma Városba, most pedig éppen arról beszélgetünk, mit tegyünk. Rettenetesen fontos, és Charlotte nagyon zaklatott.

A nő csodálkozva nézett rá.

– De hát az vagy. – Tessa majd' kifogyott a szuszából, olyan gyorsan beszélt. – És épp kérdezted, hol van Will...

– Hát itt vagyok – mondta a fiú, és levetette magát egy székre Jem közelében. Zakója ujját félig ráhúzta az egyik karját borító kötésre. Körmeire alvadt vér tapadt. – Örömmel hallom, hogy Jessamine a Néma Városban van. Az neki a legjobb hely. Mi a következő lépés?

– Éppen erről próbálunk beszélgetni – mondta Jem.

– Nos, ki tudja, hogy Jessie a Csontvárosban van? – kérdezte gyakorlatiasan Will.

– Rajtunk kívül csak Énókh testvér – felelte Charlotte. – Ő viszont megígérte, hogy még egy-két napig nem értesíti a Klávét. Amíg el

nem döntjük, mit teszünk. Erről jut eszembe, lesz hozzád néhány szavam, Will. Mégis hogy képzelted, hogy csak úgy elvágtatsz Benedict Lightwoodhoz, magaddal rángatod Tessát is, és egy szót sem szólsz nekem?

– Nem volt vesztegetni való időnk – közölte Will. – Mire felébresztettünk volna, hogy engedélyt kérjünk tőled, Nathaniel megléphetett volna. És nem mondhatod, hogy pocsék ötlet volt. Rengeteget megtudtunk Nathanielről és Benedict Lightwoodról...

– Nathaniel Gray és Benedict Lightwood nem Mortmain.

Will hosszú, elegáns ujjaival mintát rajzolt a levegőbe. – Mortmain a pók a háló közepén – mondta. – Minél több részletre fény derül, annál többet fogunk tudni arról, hogy meddig ér el a keze. Mostanáig fogalmunk sem volt róla, hogy egyáltalán kapcsolatban áll Benedict Lightwooddal, most meg tudjuk, hogy bábuként mozgatja. Én azt mondom, menjünk el a Klávéhoz, és jelentsük fel Benedictet meg Jessamine-t! Foglalkozzon csak velük Wayland! Meglátjuk, mit bök ki Benedict a Végzet Kardjával a kezében.

Charlotte megrázta a fejét. – Nem. Én... nem hiszem, hogy ezt megtehetjük.

Will kíváncsian pillantott rá. – És miért nem?

– Jessamine-től tudjuk, hogy Mortmain éppen ezt akarja. Márpedig ezt a Végzet Kardjának hatása alatt mondta. Nem hazudott.

– Viszont tévedhetett – mondta Will. – Mortmain előre láthatta, hogy így alakulnak a dolgok, és elültethette a fejében a gondolatot Nate-tel, hogy mi aztán kiszedjük belőle.

– Szerinted lehetséges, hogy ennyire előre gondolkodott? – kérdezte Henry.

– Biztosan – felelte Will. – Az az ember igazi stratégia. – Megkocogtatta a halántékát. – Mint én.

– Szóval szerinted a Klávéhoz kéne fordulnunk? – érdeklődött Jem.

– Egy nagy frászt! Dehogy. Mi van, ha ez az igazság? Akkor nagyon ostobának fogjuk érezni magunkat.

Charlotte felemelte a kezét. – De az előbb azt mondtad...

– Tudom, mit mondtam – vágott a szavába Will. – De meg kell vizsgálnunk a lehetséges következményeket. Ha a Klávéhoz megyünk, és tévedünk, akkor Mortmain kezére játszottunk. Van még pár napunk, mielőtt lejár a határidő. Azzal nem nyerünk semmit, ha túl korán értesítjük a Klávét. Ha nyomozunk még egy kicsit, biztosabb alapokon haladhatunk tovább...

– És hogyan tervezed a nyomozást? – kérdezte Tessa.

Will a lány felé fordította a tekintetét. Hűvös kék szemében semmi sem idézte az éjszakai Willt, aki olyan gyengéden érintette, és úgy suttopta a nevét, akár egy titkot. – Jessamine kihallgatásával az a probléma, hogy még ha kényszerítjük is az igazmondásra, a tudásának megvannak a maga határai. Viszont van még egy kapcsolatunk a Magiszterhez. Valaki, aki minden valószínűség szerint lényegesen többet tud. A bátyádra gondolok. Egyelőre megbízik Jessamine-ban, és ha ő hívja találkára, ott elfoghatjuk Nate-et.

– Jessamine sosem egyezne bele – mondta Charlotte. – Most nem...

Will komoran pillantott a nőre. – Nagyon be vagytok sózva, mi?

– kérdezte. – Hát persze hogy nem egyezne bele. Tessát fogjuk megkérni, hogy ismételje meg a produkcióját Jessamine, a Divat Hitszegő Fiatalasszonyának szerepében.

– Veszélyesnek hangzik – mondta elfojtott hangon Jem. – Mármint veszélyesnek Tessára nézve.

Tessa gyorsan a fiúra pillantott, és egy pillanatra elkapta ezüstös tekintetét. Jem most először nézett rá, amióta akkor éjjel elváltak egymástól. Vajon csak képzelte az aggodalmat a fiú hangjában, ahogy az őt fenyegető veszélyről beszélt? Ha pedig mégis aggódott,

nem csak úgy általában, ahogy bárki mást is féltett volna? Az, hogy Jem nem kívánta a rettenetes halálát, még nem jelentette, hogy úgy érez iránta, ahogy ő szeretné.

Igazából maga sem tudta, mit remél. Talán azt, hogy legalább ne gyűlölje a fiú...

– Tessa semmitől sem fél – jelentette ki Will. – És amúgy sem tesszük ki komoly veszélynek. Olyan helyre hívjuk Nate-et, ahol könnyen és azonnal megtámadhatjuk. Aztán a Néma Testvérek kínvallatással kiszedhetik belőle a szükséges információkat.

– Kínvallatással? – kérdezte Jem. – Tessa bátyjáról van szó...

– Kínozzák csak meg – szólt közbe Tessa. – Ha az kell hozzá, én engedélyt adok.

Charlotte döbbenetesen kapta fel a fejét. – Ezt nem mondhatod komolyan.

– Azt mondtad, megvan a módja, hogy átkutassuk az elméjét a titkai után – mondta Tessa. – Akkor arra kértelek, ne tedd, és te meg is ígérted. Nem kell többé tartanod a szavad. Turkálj csak az elméjében, ha kell. Az a helyzet, hogy nekem ez többről szól, mint neked. Számodra az Intézet és az árnyvadászok biztonsága a fontos. Ezek a dolgok nekem is sokat számítanak, Charlotte. De Nate... Mortmainnek dolgozik. Mortmainnek, aki csapdába akar csalni, és még azt sem tudja, mire akar felhasználni. Mortmainnek, aki talán tudja, ki vagyok. Nate azt mondta Jessamine-nek, hogy apám démon volt, anyám pedig árnyvadász...

Will kihúzta magát ültében. – Az lehetetlen – jelentette ki. – Az árnyvadászok és a démonok nem szaporodhatnak. Nem születnek életképes utódaik.

– Akkor talán hazudott, mint arról is, hogy Mortmain Idrisben van – mondta Tessa. – Ez még nem jelenti azt, hogy maga Mortmain nem árulhatja el nekünk az igazságot. Tudnom kell, ki vagyok. Ha máshogy nem, hát így talán kideríthetjük, mit akar tőlem.

Jem szomorúan pillantott a lányra, de aztán megint elkapta a tekintetét. – Nos jó – szólt. – Will, hogyan akarod találkozóra csalni a fiút? Nem gondolod, hogy ismeri Jessamine kézírását? Az is valószínű, hogy van valamilyen titkos jelük.

– Meg kell győznünk Jessamine-t, hogy segítsen nekünk – mondta Will.

– Ugye nem akarod őt is megkínózni? – kérdezte ingerülten Jem.

– A Végzet Kardját már használtuk. Elmondott nekünk mindent, amit tudott...

– A Végzet Kardja nem árulta el nekünk, hol szoktak találkozni, milyen titkos jelek voltak, vagy milyen beceneveken szólították egymást – magyarázta Will. – Hát nem érted? Ez Jessamine utolsó esélye, hogy együttműködjön, és a Klávé elnéző legyen vele szemben, esetleg megbocsásson neki. Még ha Charlotte meg is tarthatja az Intézetet, ugye te sem gondolod, hogy mi dönthetünk Jessamine sorsa felől? Nem, azzal majd a konzul és az inkvizítor foglalkozik. És nem lesznek kedvesek vele. Jessamine talán egyetlen esélye az életben maradásra, ha megteszi, amire kérjük.

– Nem vagyok benne biztos, hogy sokra tartja az életét – szólt halkán Tessa.

– Mindenki sokra tartja az életét – jegyezte meg Will. – Mindenki élni akar.

Jem gyorsan elkapta a fejét, és a tűzbe meredt.

– Már csak az a kérdés, kit küldjünk el beszélni vele – mondta Charlotte. – Én nem mehetek. Engem gyűlöl a legjobban, és engem hibáztat mindenért.

– Mehetnék akkor én – javasolta Henry. Arcára kiült az aggodalom. – Talán beszélhetnék szegény lány fejével. Elmondhatnám neki, hogy a fiatal szerelmesek mind bolondok, és az érzelmek gyorsan megkopnak az élet viharában.

– Nem! – jelentette ki határozottan Charlotte.

– Nos, erősen kétlem, hogy éppen engem akarna látni – mondta Will. – Jemnek kell mennie. Őt képtelenség gyűlölni. Még az a sátáni macska is szereti.

Jem kifújta a levegőt. Továbbra is a tűzbe meredt. – Elmegyek a Néma Városba – mondta. – De Tessának velem kell jönnie.

A lány meglepetten kapta föl a fejét. – Jaj, ne! – szólt. – Nem hiszem, hogy Jessamine különösebben kedvelne. Úgy érzi, elárultam azzal, hogy a bőrébe bújtam, és nem mondhatnám, hogy hibáztatom érte.

– Igaz – bólintott Jem. – De Nate húga vagy. Ha annyira szerelmes belé, mint mondd... – Találkozott a tekintetük a szobán keresztül. – Ismered Nate-et, és hitelesen tudsz beszélni róla. Olyasmit is elhitethetsz Jessie-vel, amire én nem lennék képes.

– Nos jó – szólt Tessa. – Megpróbálhatom.

Úgy tűnt, ezzel véget is ért a reggeli. Charlotte elsietett, hogy kocsit hívjon nekik a Néma Városból; a Testvérek állítólag így szerették intézni a dolgaikat. Henry visszatért a kriptájába a találmányaihoz, Jem pedig mormogott pár szót Tessának, majd a kalapjáért és a kabátjáért indult. Csak a tűzbe meredő Will maradt a szobában. Tessa megvárta, amíg becsukódik az ajtó Jem mögött, és Will meg a lángok közé lépett.

A fiú lassan felemelte a fejét. Még mindig ugyanazokat a holmikát viselte, mint éjjel a bálban, bár fehér ingmellére vérfoltok tapadtak, frakkján pedig hosszú, rojtos szélű hasadás éktelenkedett. Az arcát is megvágta, közvetlenül a bal szeme alatt. – Will – szólt a lány.

– Neked nem kéne elmenned Jemmel!

– El fogok – felelte Tessa. – Előbb viszont meg kell ígéred nekem valamit.

A fiú megint a tűzbe meredt; Tessa látta a táncoló lángokat tükröződni a pupilláján. – Akkor gyorsan állj elő a farbával, fontos dolgom van. Azt tervezem, hogy egész délután duzzogni fogok,

később byroni merengéssel töltöm az estét, éjszaka pedig szétcsúszom.

– Csússz szét, ha úgy tartja kedved. Én csak azt szeretném, ha megígérned, hogy senkinek nem beszélsz arról, ami az erkélyen történt az éjszaka.

– Ja, hogy az te voltál – szólt Will, mint aki csak most idézett fel egy meglepő apróságot.

– Kímélj meg ettől! – csattant fel a lány. Zavarba ejtően rosszul esett neki a megjegyzés. – Boszorkányporok hatása alatt álltunk. Semmit sem jelentett az egész. Nem hibáztatlak azért, ami történt, akármilyen idegesítően is viselkedsz most. Viszont semmi szükség rá, hogy más is tudomást szerezzen róla, és ha úriember vagy...

– De nem vagyok az.

– Árnyvadász viszont biztosan vagy – mondta dühösen Tessa. – És annak az árnyvadásznak, aki egy boszorkánymesterrel kezd, nincs jövője.

A fiú szemében táncolt a tűz. – Egyre unalmasabb lesz heccelni téged, Tess.

– Akkor add a szavad, hogy senkinek sem mondd el, még Jemnek sem, én pedig lelépek, és nem untatlak tovább.

– Az Angyalra esküszöm – közölte Will. – Eleve nem terveztem dicsekedni vele. Bár nem igazán értem, miért olyan fontos neked, hogy senki ne tartson itt erkölcstelennek.

Tessa lelki szemei előtt Jem arca jelent meg. – Nem – mondta. – Tényleg nem érted.

Ezzel sarkon fordult, és kivonult a szobából. Will zavartan bámult utána.

Sophie lehajtott fejjel sietett végig a Piccadillyn, tekintetét a járdára szegezte a lába előtt. Unta már, hogy az emberek

összesúgnak a háta mögött, hogy megbámulják, ha észreveszik a sebhelyet a bőrén, és idővel rájött, hogyan rejtheti menet közben az arcát a kalapja karimája mögé. Nem szégyellte a heget, de gyűlölte látni a szánakozást a járókelők szemében.

Jessamine egyik régi ruháját viselte. Még nem ment ki a divatból, de Jessamine azok közé a lányok közé tartozott, akik minden olyan holmit, ami háromnál többször volt rajtuk, őskorinak nyilvánítottak, és vagy eldobták, vagy átalakították. Ez a ruha zöld fehér mintás volt, amihez nagyszerűen illettek a viaszból készült fehér virágok és zöld levelek Sophie kalapján. Mindent egybevéve, gondolta a cseléd, bárki úrilánynak nézhetné, ha nem egyedül járná éppen az utcát – főleg, hogy a keze munkától durva bőrét kecskebőr kesztyű takarta.

Ő vette észre előbb Gideont. A fiú egy lámpaoszlopnak támaszkodott a Fortnum & Mason halványzöld portája előtt. Sophie szíve majd kiugrott a helyéből, ahogy ránézett, olyan jóképű volt sötét öltönyében. Gideon elővette a mellényzsebéből vékony láncon függő aranyóráját, és megnézte rajta az időt. Sophie egy pillanatra megtorpant, figyelte az emberek áradatát a fiú körül, és azt, ahogy Gideon megingathatatlanul, akár egy kőszikla, állt az örvénylő folyam közepén. Minden árnyvadásból árad ez a nyugalom, gondolta a lány, a különállás sötét aurája, ami kiemelte őket a mondénok közül.

A fiú hirtelen felnézett; ahogy meglátta Sophie-t, a mosolya megváltoztatta az egész arcát. – Miss Collins! – szólt, és elindult a lány felé. Ahogy közeledtek, Sophie úgy érezte, belép a fiú elszigetelt világába. A városi forgalom állandó zaja mintha elhalkult volna körülöttük, csak ő és Gideon állt egymással szemben az utcán.

– Mr. Lightwood! – szólt a lány.

A fiú arca megváltozott; éppen csak egy kicsit, de Sophie észrevette. Azt is látta, hogy Gideon tart valamit a bal kezében. Egy

fonott kosár volt az. A lány lenézett rá, aztán megint a fiú arcára emelte a tekintetét.

– A Fortnum & Mason híres piknikkosara – mondta Gideon egy félmosoly kíséretében. – Stilton sajt, fűrjtojás, rózsaszíromlekvár...

– Mr. Lightwood – szakította félbe a lány, amivel sikerült magát is meglepnie. Egy szolgáló soha, de soha nem vág egy úriember szavába. – Igen bizonytalan voltam... Vívódtam, hogy el kellene-e jönnöm egyáltalán. Végül úgy döntöttem, eljövök, de csak mert így szemtől szemben mondhatom el, hogy nem találkozhatom önnel. Úgy véltem, ennyit megérdemel, bár nem vagyok teljesen biztos benne.

Gideon döbbenten nézett a lányra, és ebben a pillanatban Sophie nem az árnyvadászt látta, csak egy piknikkosarat szorongató, meghökkent, megbántott hétköznapi fiút, olyat, mint Thomas vagy Cyril. – Miss Collins, ha esetleg megsértettem valamivel...

– Nem találkozhatunk. Ez minden – mondta Sophie, és elfordult. Azt tervezte, hogy visszasiet abba az irányba, amerről érkezett. Ha elég gyors lesz, még elérheti a következő omnibuszt az Intézet felé.

– Miss Collins! Kérem! – Gideon sietett a nyomában. Nem érintette meg, csak tartotta vele a lépést, arcán látszott a zavar. – Árulja el, mit tettem.

Sophie szótlánul rázta meg a fejét. Ahogy a fiú ránézett... talán hiba volt eljönni. A Hatchards könyvesbolt előtt jártak, és a lánynak az jutott eszébe, hogy talán be kéne mennie. Gideon biztosan nem követné egy olyan helyre, ahol könnyedén meghallhatják, miről beszélgetnek. Persze az is lehet, hogy mégis követné.

– Tudom, mi történt – közölte hirtelen a fiú. – Will. Elmesélte, ugye?

– Mivel ezt mondja, nyilvánvalóan volt mit elmesélnie.

– Meg tudom magyarázni, Miss Collins. Csak jöjjön velem... Erre.

– Megfordult, és Sophie azon kapta magát, hogy óvatos léptekkel

követi. A St. James's templom előtt álltak; Gideon elvezette a lányt az épület mellett, aztán végighaladtak a Piccadillyt a Jermyn Streettel összekötő keskeny utcácskán. Ez a környék csendesebb volt, bár itt sem maradtak magukra. Jó pár elhaladó gyalogos vetett kíváncsi pillantásokat a sebhelyes lányra és a sápadt fiúra, aki óvatosan letette a piknikkosarát maga mellé a földre.

– A tegnap estéről van szó – mondta Gideon. – A bátról, apám chiswicki házában. Willt véltem ott látni. Nem tudtam, mesél-e róla önöknek.

– Ezek szerint elismeri? Bevallja, hogy ott volt azon a züllött, alantas...

– Alantas? Az nem kifejezés! – szólt Gideon indulatosabban, mint amilyennek Sophie valaha hallotta. Háta mögött megkondult a templom harangja, de mintha meg sem hallotta volna. – Miss Collins, nem tehetek mást, mint hogy megesküszöm önnek, fogalmam sem volt róla, milyen hitvány alakokkal veszi körül magát az apám, és milyen destruktív szokásokat vett fel. Az elmúlt fél évet Spanyolországban töltöttem...

– És korábban nem ilyen volt? – kérdezte hitetlenkedve Sophie.

– Egyáltalán nem. Nehéz elmagyarázni. – A fiú valahová a távolba nézett, szürkés-zöldes szemében vihar kavargott. – Apám mindig előszeretettel csúfolta meg a hagyományokat. Sajátosan értelmezte a Törvényt, még ha nem is feltétlenül szegte meg. Mi pedig Gabriellel, miután olyan hamar elveszítettük az édesanyánkat, nem láttunk magunk előtt más követhető példát. Csak amikor megérkeztem Madridba, akkor fogtam fel, milyen mértékben tisztességtelen az apám. Nem mindenki csúfolja meg a Törvényt, és igyekszik kivonni magát a szabályok alól. Afféle szörnyetegként kezeltek, amiért azt hittem, hogy így van, amíg meg nem változtattam a hozzáállásom. Kutatásaim során arra a meggyőződésre jutottam, hogy rossz példát mutattak nekem, méghozzá

szántsándékkal. Másra sem tudtam gondolni, csak hogy hogyan óvhatnám meg Gabrielt ettől a felismeréstől, vagy legalábbis hogyan érhetném el, hogy ne érje olyan sokk, mint engem.

– És a nővére? Miss Lightwood?

Gideon megrázta a fejét. – Őt tudatosan távol tartották ettől az egésztől. Apám úgy gondolja, hogy a nőknek nem szabad ismerniük az Alvilág sötétebb aspektusait. Nem, szerinte csak nekem kell tudnom minden ügyletéről, ugyanis én vagyok a Lightwood hagyaték örököse. Erre való tekintettel vitt el a tegnapi esti rendezvényre, ahol, feltételezem, Will észrevett.

– Maga tudta, hogy ott van?

– Annyira undorodtam attól, amit a bálteremben láttam, hogy végül kimentem a kertbe friss levegőt szívni. Forgott a gyomrom a démonok bűzétől. Odakint egy ismerős alakot vettem észre, amint elszántan üldözött egy kék démont a parkon keresztül.

– Mr. Herondale volt az?

Gideon vállat vont. – Fogalmam sem volt, mit keres ott. Azt tudtam, hogy semmi esetre sem kaphatott meghívót, és nem is sejtettem, hogyan szerzett tudomást a bálról. Még azt sem zárhattam ki, hogy csak véletlenül kergette éppen ott azt a démont. Nem voltam biztos semmiben, amíg meg nem láttam az imént, hogyan nézett rám...

Sophie hangja élesebb lett. – De beszélt erről az apjának vagy Gabrielnek? Tudják? Tudnak Will úrfiról?

Gideon lassan megrázta a fejét. – Semmit sem mondtam el nekik. Nem hiszem, hogy számítottak volna Will megjelenésére. Az Intézet árnyvadászainak Mortmaint kellene üldözniük.

– Azt is teszik – felelte Sophie, de a fiú értetlenül nézett rá. – Azok a mechanikus lények az apja bálján... Maga szerint honnan származtak?

– Nem tudom... Azt feltételeztem, hogy a démonok játékszerei...

– Csakis Mortmain küldhette őket – mondta Sophie. – Maga még nem látta az automatonjait, de Mr. Herondale és Miss Gray igen, ők pedig biztosak a dolgukban.

– De miért lenne apámnál bármi, ami Mortmainé?

Sophie megrázta a fejét. – Talán jobb lenne, ha nem tenne föl olyan kérdéseket, amikre valójában nem szeretné tudni a választ, Mr. Lightwood.

– Miss Collins! – A fiú haja a szemébe hullott; türelmetlen mozdulattal söpörte félre. – Miss Collins, tudom, hogy csakis az igazat mondja nekem. Valójában mindazok közül, akikkel Londonban találkoztam, leginkább magának hiszek... Sokkal inkább, mint a családom tagjainak.

– Úgy fest, ez igen nagy szerencsétlenség a számomra, Mr. Lightwood, mivel egyelőre alig ismerjük egymást.

– Remélem, hogy ezen változtathatunk. Legalább sétáljunk egyet a parkban, Soph... Miss Collins. Mesélje el nekem, amit tud. Aztán, ha a továbbiakban nem kíván kapcsolatban maradni velem, tiszteletben tartom a kívánságát. Csak egy órácskát kérek az idejéből. – Szinte könyörgött a szeme. – Kérem!

Sophie-t akarata ellenére elárasztotta az együttérzés ez iránt a magányosnak tűnő, zaklatott tekintetű fiú iránt. – Jól van – mondta.

– Elmegyek magával a parkba.

Egy teljes kocsitú kettesben Jemmel, gondolta Tessa. Összeszorult a gyomra, ahogy felhúzta a kesztyűjét, és vetett magára egy utolsó pillantást a hálószoatükörben. Alig két nappal korábban ugyanez a kilátás semmiféle új vagy szokatlan érzést nem keltett benne; akkor Will miatt aggódott, és kíváncsi volt a Whitechapelre, Jem pedig ügyesen terelte el a figyelmét azzal, hogy a latin meg a görög nyelvről és a parabataiokról beszélt.

Most pedig? Úgy érezte, nem bír magával az izgatottságtól, anynyira felcsigázta a gondolat, hogy egy szűk helyen összezárva tölthet el némi időt a fiúval. Megcsípte sápadt arcát, és az ajkába harapott, hogy egy kis színt csempésszen magára, aztán a fésülködőasztal melletti állványon várakozó kalapja után nyúlt. Ahogy gondosan a hajára illesztette, azon kapta magát, hogy azt kívánja, bár neki is arany fürtjei lennének, mint Jessamine-nek. Azon kezdett gondolkodni, vajon lehetséges-e, hogy csak egy darabkát változtasson meg a testéből, és ragyogó világos haját, esetleg karcsúbb csipőt vagy teltebb ajkakat varázsoljon magának.

Elfordult a tükörtől, és megrázta a fejét. Hogyhogy ez nem jutott eszébe korábban? Valahogy mégis úgy érezte, hogy már a pusztá gondolattal is elárulta a saját arcát. A vágy, hogy megtudja, kicsoda valójában, még mindig égette odabent. Ha még a vonásai sem azok lennének, amikkel született, hogyan is formálhatna rá jogot, hogy tisztába jöjjön a saját természetével? *Mikor tanulja meg végre, hogy nem létezik valódi Tessa Gray?*, kérdezte tőle Mortmain. Ha arra használná a képességét, hogy égszínkékre változtassa a szemét, vagy sötétebbre színezzé a szempilláit, azzal nem éppen a Magiszter igazát bizonyítaná?

Megrázta a fejét, hátha sikerül elűznie ezeket a gondolatokat, aztán kilépett a szobából, és lesietett az Intézet bejáratához vezető lépcsőn. Fekete, mindenféle címer nélküli kocsi várt a bejárat előtt, ami elé két füstszínű lovat kötöttek. Egy Néma Testvér ült a bakon; nem Énókh testvér volt az, hanem egy társa, akit Tessa nem ismert fel. Abból, ami kilátszott a csuklyája alól, úgy tűnt, nem olyan sebhelyes az arca, mint Énókhé.

Éppen elindult volna lefelé a bejárat lépcsőjén, amikor a háta mögött nyílt az ajtó, és Jem lépett ki rajta: hűvös volt, ezért könnyű szürke kabátot viselt, amitől a szeme és a haja ezüstösebbnek tűnt, mint valaha. Felnézett az ugyanolyan szürke, fekete szélű felhőkötől

nehéz égboltra. – Szálljunk be gyorsan a kocsiba, mielőtt elered az eső.

Teljesen hétköznapi mondat volt, Tessának mégis elakadt a szava. Némán követte Jemet a kocsizhoz, és megengedte neki, hogy felsegítse. Ahogy a fiú utánakapaszkodott, és behúzta mögöttük az ajtót, Tessának feltűnt, hogy nincs nála a botja.

A kocsi nagy rándulással indult meg. Tessa az ablaknak támasztotta a kezét, és felkiáltott. – A kapu! Zárva van! A kocsi...

– Csitt! – Jem a lány karjára fektette a kezét. Tessa nem tudott elfojtani egy halk sikkantást, ahogy a kocsi nekirontott a lelakatolt vaskapunak – és átrobogott rajta, mintha levegőből volna. Tessának a lélegzete is elállt meglepetésében. – A Néma Testvérek különös varázslatokra képesek – jegyezte meg Jem.

Ebben a pillanatban megnyíltak odafönt az ég csatornái. Tessa az ezüstös esőfüggönyön át bámult kifelé, miközben a kocsi úgy gumit át a járókelőkön, mintha szellemek lettek volna. Befordult az épületek közötti legszűkebb résekbe, átvágtatott egy udvaron, majd egy ládákkal teli raktáron, végül pedig az Embankmenten bukkant elő, ami maga is ázott és csúszós volt az esőtől a Temze hömpölygő, szürke vize mellett.

– Édes istenem! – szólt Tess, és behúzta a függönyt. – Mondd, hogy nem gázolunk bele a folyóba.

Jem felnevetett. A lány a sokk ellenére örömmel hallotta. – Nem. A Néma Város kocsijai legjobb tudomásom szerint csak a szárazföldön közlekednek, bár ott valóban elég sajtóságos módszerekkel. Az első egy-két alkalommal elég ijesztő tud lenni, de hozzászokik az ember.

– Tényleg? – Tessa a fiú szemébe nézett. Eljött a pillanat. Ki kellett mondania, mielőtt a barátságuk további csorbákat szenved. – Jem...

– Igen?

– Szóval... tudnod kell... mennyit jelent nekem a barátságod – kezdte zavartan a lány. – És...

A fiú arcán fájdalom villant át. – Ezt ne, kérlek.

Tessa kikökönt, és csak hunyorogni tudott. – Mit ne?

– Ahányszor kimondod azt a szót, hogy „barátság”, úgy hasít belém, mint egy kés – mondta Jem. – A barátság csodálatos dolog, Tessa, egyáltalán nem becsülöm le, de én régóta abban reménykedem, hogy nem egyszerűen a barátom leszel. A múlt éjszaka után pedig azt hittem, talán nem is hiába. Most viszont...

– Most viszont mindent elrontottam – suttogta a lány. – Anyyira sajnálom!

Jem az ablak felé fordult; a lány érzékelte, hogy erős érzelmekkel küszködik. – Nem kellett volna bocsánatot kérned azért, mert nem viszonzod az érzéseimet.

– De Jem! – Tessa nem tudott másra gondolni, csak hogy elvegye a fiú fájdmát. – Azért szerettem volna bocsánatot kérni, ahogyan a minap viselkedtem. Tolakodó voltam, és ez megbocsáthatatlan. El nem tudom képzelni, mit gondolsz most rólam...

A fiú meglepetten nézett fel. – Tessa, ezt ugye nem gondolod komolyan? Én viselkedtem megbocsáthatatlanul. Alig merek rád nézni azóta, csak az jár a fejemben, hogy mennyire megvethetsz...

– Eszembe sem jutna ilyesmi – mondta a lány. – Soha nem találkoztam senkivel, aki ilyen jószívű és kedves lett volna, mint te vagy. Azt hittem, te csalódtál bennem. Hogy te vetsz meg engem.

Jem arcára kiült a döbbenet. – Hogyan is vethetnélek meg, amikor a saját zavarodottságom vezetett ahhoz, ami közöttünk történt? Ha nem lettem volna olyan elkeseredett, biztosan képes lettem volna türtőztetni magam.

Úgy érti, képes lett volna türtőztetni magát, és leállította volna a nyomulását, gondolta Tessa. Tőlem nem is várja, hogy illendően viselkedjek. Azt feltételezi, hogy nem ilyen a természetem. Megint

mereven kezdett kifelé bámulni az ablakon. A folyót látta, a hullámokon bólogató fekete hajókat, a vízzel egybeolvadó esőt.

– Tessa! – A fiú átmászott a szemközti oldalra, hogy a lány mellé ülhessen. Izgatott, gyönyörű arca egészen közel volt hozzá. – A mondén lányoknak azt tanítják, hogy nem szabad kísértésbe ejteniük a férfiakat. Hogy a férfiak gyengék, és a nőknek kell kordában tartaniuk őket. Biztosíthatlak felőle, hogy az árnyvadász erkölcsök mások. Egyenlőbbek vagyunk. A kettőnk közös választása volt, ami történt.

A lány Jemre meredt. *Olyan kedves*, gondolta. Mintha kiolvasta volna a félelmet a szívéből, és igyekezett kiűzni belőle, mielőtt ő maga szavakba foglalhatta volna.

Aztán Will jutott az eszébe. Ami az előző éjszaka történt kettejük között. Igyekezett a háttérbe szorítani az emléket, hogyan vette körül őket a hideg levegő, és hogyan tapadtak egymáshoz mégis izzó testtel. Mind a ketten a boszorkánypor hatása alatt álltak. Egyetlen szavuk, egyetlen mozdulatuk sem jelentett többet, mint egy ópiumfüggő hadoválása. Nem volt rá szükség, hogy bárkinek is elmesélje; nem jelentett semmit. Semmit.

– Mondj valamit, Tessa! – Jemnek remegett a hangja. – Attól félek, azt hiszed, megbántam azt az éjszakát. Pedig nem bántam meg.

– A fiú ujjja végigsimította Tessa csuklójának csupasz bőrét a ruha kézelője és a kesztyű között. – Csak azt sajnálom, hogy túl korán történt meg. Szívesen udvaroltam volna neked előbb. Elvittelek volna kocsikázni egy gardedámmal.

– Egy gardedámmal? – Tessa a feszült pillanat ellenére elnevette magát.

A fiú elszántan folytatta: – Jobb lett volna beszélni az érzéseimről, mielőtt kimutatom őket. Verseket írni hozzád...

– Még csak nem is szereted a verseket – szólt a lány, és kuncogni kezdett a megkönnyebbüléstől.

– Nem. És te mégis meghoztad a kedvem, hogy írjak párat. Ez azért csak jelent valamit.

Tessa ajka mosolyra görbült. Közelebb hajolt, és a fiú szemébe nézett. Innen már minden egyes ezüstszínű szempilláját ki tudta venni, ahogy a Jelek által hagyott halványfehér hegeket is a torkán. – Ez úgy hangzik, mintha begyakoroltad volna, James Carstairs. Hány lányt vettél le a lábáról ezzel a szöveggel?

– Csak egy lányt szeretnék levenni a lábáról – mondta a fiú. – A kérdés az, hogy sikerül-e.

Tessa elmosolyodott. – Sikerül.

Egy pillanattal később – a lány maga sem tudta, hogy történt – már csókolták is egymást, Jem ajka puhán érintette az övét, keze az arcára és az állára simult. Tessa halk ropogást hallott, és hamarosan rájött, hogy a kalapját díszítő selyemvirágok gyúródnek a kocsi falához, ahogy a fiú teste hátrapréselte az övét. Megragadta James kabátjának hajtókarját, egyrészt, hogy még közelebb húzza magához a fiút, másrészt, hogy megkapaszkodjon benne, és ne essen le a földre.

A kocsi hirtelen rándulással megállt. Jem kába tekintettel húzódott el a lánytól. – Az Angyalra! – szólt. – Talán tényleg szükségünk van egy gardedámra.

Tessa megrázta a fejét. – Jem, én...

A fiú továbbra sem tért teljesen magához. – Azt hiszem, jobb lesz, ha átülök oda – mondta, és visszaköltözött a Tessával szemközti ülésre. A lány az ablak felé pillantott. A függöny résén át látta, hogy a Parlament épülete magasodik felettük; a tornyok körvonalai sötéten rajzolódtak ki az egyre világosodó égbolt előtt. Elállt az eső. Tessa nem volt biztos benne, miért álltak meg, és a kocsi egy pillanattal később már tovább is indult az előttük megnyíló feneketlennek tűnő sötétség felé. Tessa most már tudta, hogy nem érdemes sikoltania ijedtében. Nemsokára egy fáklyával megvilágított nagy

bazaltteremben találták magukat, amire a lány jól emlékezett a Tanács üléséről.

A kocsi megállt, az ajtaja kitérült. Számos Néma Testvér várta őket, élükön Énókhkal. Mellette két másik szerzetes állt egy-egy fáklyával a kezében. Csuklyájukat hátrahajtották. Mindketten vakok voltak, bár csak egyiküknek látszott úgy az üres szemgödre, mint Énókhnak; a másik lehunyt szemhéján fekete rúnák sora futott végig. Mindhármuknak bevarrták a száját.

Isten hozott ismét a Néma Városban, Lilith gyermeke, szólta Énókh testvér. Tessa először hátra akart nyúlni, hogy érezze Jem meleg kezének gyengéd erejét a sajátján, és engedje, hogy a fiú kissegítse a kocsiból. Aztán eszébe jutott Charlotte. Charlotte, aki olyan kicsi volt, mégis olyan erős, és nem kellett senkire támaszkodnia.

Egyedül szállt ki hát a kocsiból, cipője sarka hangosan koppant a bazaltpadlón. – Köszönöm, Énókh testvér – mondta. – Jessamine Lovelace-hez jöttünk. Elvezetne hozzám?

A Néma Város börtönei az első szint alatt voltak, a Beszélő Csillagok pavilonján túl. Sötét lépcsőház vezetett a mélybe. A Néma Testvérek mentek előre, Jem és Tessa pedig követte őket. Nem szóltak egymáshoz, amióta kiszálltak a kocsiból; bár nem kínos csendben hallgattak. Volt valami a Csontváros lebilincselő nagyszerűségében, a hatalmas mauzóleumokban, a magasba szökő boltívekben, amitől a lány úgy érezte, mintha egy múzeumban vagy egy templomban járna, ahol elvárják tőle, hogy ne csapjon zajt.

A lépcső alján folyosó ágazott el két irányban: a Néma Testvérek balra fordultak, és majdnem a folyosó végéig vezették két vendégüket. Menet közben apró, lelakatolt vasráccsal záródó kamrák sora mellett haladtak el. Egy ágyon meg egy mosdóállványon kívül nem volt bennük semmi. A falak kőből készültek, mindent belengett

a nedvesség és a doh szaga. Tessa kíváncsi lett volna rá, hogy a Temze alatt járnak-e, vagy valahol teljesen máshol.

A Testvérek végre megálltak a folyosóról nyíló utolsó előtti ajtónál, és Énókh megérintette a lakatot. A zár egy kattanással kinyílt, az ajtó láncai a földre hulltak.

Beléphettek, szólt Énókh testvér, és félrehúzódott. *Mi idekint várunk.*

Jem a kilincsre tette a kezét, de habozva Tessára pillantott. – Talán először négy szemközt kellene beszélned vele. Mint nő a nővel.

Tessa meglepődött. – Biztos vagy benne? Te jobban ismered, mint én.

– Viszont te ismered Nate-et – mondta Jem, és egy pillanatra elkapta a tekintetét. Tessának az az érzése támadt, hogy valamit nem mond el neki. Annyira különösnek találta ezt Jemmel kapcsolatban, hogy nem tudta, miként reagáljon rá. – Én is követlek hamarosan, ha már sikerült megnyugtatnod.

Tessa lassan bólintott. Énókh testvér kitérte az ajtót, ő pedig belépett. Összerezzen, ahogy a zár a helyére kattant a háta mögött.

Kis kőfalú helyiségben találta magát, amilyen a többi is volt a folyosón. Volt benne egy mosdóállvány, meg valami, ami egykor valószínűleg egy vízzel teli kerámiakorsó lehetett, most azonban darabokra törve hevert a padlón, mintha teljes erőből a falhoz vágták volna. Jessamine a keskeny ágyon ült egyszerű fehér köntösben, a vállán egy durva pokróccal. A haja kusza fürtökben omlott a vállára, a szeme vérekes volt.

– Isten hozott! Szép otthonom lett, igaz? – szólt Jessamine. Nyers volt a hangja, mintha megduzzadt volna a torka a sírástól. Ahogy Tessát nézte, az alsó ajka remegni kezdett. – Charlotte... Charlotte küldött, hogy visszavigyél?

Tessa megrázta a fejét. – Nem.

– De... – Jessamine szeme megtelt könnyel. – Nem hagyhat csak úgy itt. Egész éjszaka hallom őket. – Megremegett, és szorosabbra fogta maga körül a takarót.

– Mit hallasz?

– A holtak – felelte a lány. – Sutyorognak a kriptáikban. Ha sokáig idelelt maradok, én is utánuk megyek. Tudom.

Tessa leült az ágy peremére, megérintette Jessamine haját, és óvatosan végigsimogatta a loknijait. – Nem így lesz – mondta, mire a lány olyan zokogásban tört ki, hogy a válla is beleremegett. Tessa tehetetlenül nézett körül, mintha találhatna valamit a nyomorúságos cellában, amiből erőt meríthet. – Jessamine – szólt. – Hoztam neked valamit.

A lány nagyon lassan emelte fel az arcát. – Nate küldte?

– Nem – felelte Tessa. – A saját holmid. – A zsebébe nyúlt, elővette a tárgyat, majd Jessamine felé nyújtotta. Egy apró játék baba feküdt a tenyerén, amit a lány babaházában lévő bölcsőből emelt ki. – Jessie baba.

Jessamine mély torokhangon felnyögött, és kikapta a babát Tessa kezéből. Erősen a mellkasához szorította, könnyei csíkokat húztak az arcát lepő koszrétegre. Igazán szánalmas látványt nyújtott.

– Jessamine – mondta megint Tessa. Úgy érezte, a lány egy dédelgetésre váró állatka, akinek biztosan jólesik, ha kedvesen újra meg újra elismétli a nevét. – Szükségünk van a segítségedre.

– Hogy becsaphassátok Nate-et – csattant fel Jessamine. – De fogalmam sincs semmiről. Még azt sem tudom, miért vagyok itt.

– Dehogynem tudod. – Jem lépett be a cellába. Piros volt az arca, és zihált, mintha futott volna. Cinkos pillantást vetett Tessára, és behúzta maga mögött az ajtót. – Pontosan tudod, miért vagy itt, Jessie...

– Mert szerelmes lettem! – szólt élesen a lány. – Tudnod kell, milyen az, látom, hogy nézel Tessára. – Gyilkos pillantást vetett rá, aki erre azonnal elvörösödött. – Nate legalább ember.

Jem nem vesztette el a lélekjelenlétét. – Én viszont nem árultam el az Intézetet Tessa kedvéért – mondta. – Nem hazudtam, és nem sodortam veszélybe azokat, akik gondoskodtak rólam, amióta csak elárvultam.

– Ha nem tennéd meg – közölte Jessamine –, az azt jelentené, hogy nem is szereted őt igazán.

– Ha ilyesmit kérne tőlem – felelte Jem –, abból tudnám, hogy ő nem szeret igazán engem.

Jessamine beszívta a levegőt, és úgy fordult el a fiútól, mintha az felpofozta volna. – Pont te! – szólt elfojtott hangon. – És én még téged gondoltalak a legrendesebbnek. Rettenetes vagy! Mindannyian rettenetesek vagytok! Charlotte addig kínozta a Végzet Kardjával, amíg elmondtam mindent. Mi mást akarhattok még tőlem? Máris arra kényszerítettetek, hogy eláruljam a férfit, akit szeretek.

Tessa a szeme sarkából látta, hogy Jem a szemét forgatja. Volt némi színpadiasság Jessamine kétségbeesésében, mint ahogy a lány minden gesztusában, de a megbántottság felvett álarca mögött Tessa valódi félelmet érzékelt.

– Tudom, hogy szereted Nate-et – mondta Tessa. – És biztosan nem foglak tudni meggyőzni róla, hogy nem viszonozza az érzelmeidet.

– Féltékeny vagy...

– Jessamine, Nate nem szerethet téged. Valami baj van vele. Hiányzik egy darab a szívéből. Isten a tanúm, a nénikém és én próbáltunk nem venni róla tudomást, azzal vigasztaltuk magunkat, hogy ezek csak gyerekes allűrök voltak és meggondolatlanság. Nem tudom, említette-e neked, de Nate végül megölte a nénikénket, a nőt, aki felnevelte, és aztán nevetve mesélte el nekem, mit tett. Nem érez

empátiát, nem képes a hálára. Hiába véded, semmivel sem leszel több a szemében.

– Valószínűleg amúgy sem találkoztok soha többé – szólt Jem. – Ha nem segítesz, a Klávé nem enged ki innen. Vagy maradhatsz a holtakkal az örökkévalóságig, vagy valamiféle átokkal büntetnek.

– Nate figyelmeztetett, hogy próbáltok majd rám ijeszteni – suttogta elhaló hangon Jessamine.

– Nate azt is mondta, hogy a Klávé és Charlotte nem tesz majd semmit, mert gyengék – jegyezte meg Tessa. – Erről is kiderült, hogy nem igaz. Csak azt mondta, amivel el tudta érni, hogy a szája íze szerint cselekedj. Nate a bátyám, nekem elhíhated, hogy egy hazug csaló.

– Azt szeretnénk, hogy írd neki egy levelet – mondta Jem. – Számold be róla, hogy tudomást szereztél az árnyvadászok titkos összeesküvéséről Mortmain ellen, és hívd találkozóra ma este...

Jessamine a pokrócot markolászva rázta meg a fejét. – Nem fogom őt elárulni.

– Jessie! – Jemnek egészen lágy volt a hangja; Tessa nem tudta elképzelni, hogyan képes Jessamine ellenállni neki. – Kérlek! Amit kérünk tőled, azt a saját érdekedben kell megtened. Küldd el az üzenetet, és mondd el nekünk, hol szoktatok találkozni. Nem akarunk tőled semmi mást.

Jessamine megrázta a fejét. – Mortmain – szólt. – Mortmain a végén úgyis leigáz benneteket. Aztán legyőzik a Néma Testvéreket is, és Nate eljön értem.

– Nos jó – mondta Tessa. – Tételezzük fel, hogy így lesz. Azt mondod, Nate szeret téged. Ezek szerint bármit megbocsátana, nemde? Mert ha egy férfi szeret egy nőt, akkor megérti a gyengeségeit. Például hogy ha megkínózzák, nem állhat ellen úgy, ahogyan arra ő maga képes lenne.

Jessamine nyüzsitésszerű hangot hallatott.

– A szerelmes férfi tisztában van vele, hogy szíve választotta törékeny, gyenge, és könnyű őt becsapni – folytatta Tessa, gyengéden megérintve Jessamine karját. – Jessie, látod, milyen lehetőségek közül választhatsz. Ha nem segítesz nekünk, a Klávé tudomást szerez róla, mit tettél, és nem lesznek veled engedékenyek. Ha segítesz nekünk, Nate meg fogja érteni. Ha tényleg szeret téged... nincs választása. Mert a szerelem megbocsátást jelent.

– Én... – Jessamine ide-oda kapkodta a fejét kettejük között, mint egy riadt nyuszi. – Te megbocsátánál Tessának, ha róla lenne szó?

– Én bármit megbocsátanék Tessának – felelte Jem komolyan.

Tessa nem látta a fiú arckifejezését, mivel éppen Jessamine-re nézett, de a szíve így is majd kiugrott a helyéből. Képtelen volt Jem felé fordulni, félt tőle, hogy a tekintete elárulná az érzelmeit.

– Jessie, kérlek! – mondta inkább.

Jessamine sokáig nem felelt. Amikor végül megszólalt, hajszálvékony volt a hangja. – Felteszem, az én bőrömbé bújva akarsz találkozni vele.

Tessa bólintott.

– Férfiruhát kell viselned – mondta Jessamine. – Ha éjszaka találkozunk, mindig fiúnak öltözöm. Úgy biztonságosabban járhatok egyedül az utcán. Számítani fog rá. – Felnézett, és félresöpörte összetapadt haját az arcából. – Van nálatok toll meg papír? – kérdezte. – Megfogalmazom a levelet.

Átvette a kért tárgyakat Jemtől, és írni kezdett. – Kapnom kell valamit ezért cserébe – mondta. – Ha nem engednek ki...

– Nem fognak – vágott közbe Jem –, amíg meg nem bizonyosodnak felőle, hogy pontos információkkal szolgáltál.

– Akkor legalább jobb ételeket kell kapnom. Rettenetes itt. Csak zabkását és kemény kenyeret adnak. – Miután végzett a levéllel, átadta Tessának. – A fiúruhák, amiket fel szoktam venni, a babaház mögött vannak a szobámban. Csak óvatosan told odébb! – tette

hozzá, és barna szemébe egy pillanatra visszatért a régi gőg. – És ha muszáj kölcsönvenned más holmimat is, tedd meg! Kizárólag azt a négy ruhát hordod, amiket én vettem neked még júniusban. A sárga gyakorlatilag ösöreg. És ha nem akarsz nagydobra verni, hogy csókolóztál a kocsiban, nem kéne olyan kalapot hordanod, amin könnyen gyűrődnek a virágok. Az emberek nem vakok, tudod.

– Azt látom – bólított komoran Jem, de amikor Tessa odanézett, titkon rámosolygott.

15

Sok ezer

*A virágban van valami szörnyű rémség,
Egy szál élete csak egy kurta óra,
Miután odakint a kertben letépték;
S sok ezer van még; kinek hiányzik egy rózsa?*

Charlotte Mew: *A nunheadi temetőben*

A NAP HÁTRALÉVŐ RÉSZÉ AZ INTÉZETBEN feszült várakozással telt. Az árnyvadászok az aznap esti nagy találkozásra készülődtek Nate-tel. Most sem ültek le közösen az étkezésekhez, csak sürgölődtek, a fegyvereket tisztították, a harci öltözékeket igazgatták, és a térképek fölött tanácskoztak, miközben Bridget gyászos balladákat énekelve szendvicsekkel és teával megrakott tálcákat hordott körbe a folyosókon.

Ha Sophie nem kínálta volna meg egy uborkás szendviccsel, Tessa valószínűleg nem evett volna semmit egész nap. Így is csak pár falatot tudott leerőltetni elszoruló torkán, mielőtt úgy kezdte érezni, hogy megfullad.

Ma este találkozom Nate-tel, gondolta. A tükörben bámulta magát, miközben Sophie előtte térdelt a földön, és a Jessamine titkos ládájából származó fiúbakancsot fűzte be a lábán. *És el fogom őt árulni.*

Arra gondolt, ahogy Nate az ölében feküdt, miután eljöttek de Quincey-től, arra, ahogy a nevét kiáltotta, és belekapaszkodott Énokh testvért látva. Kíváncsi lett volna, mennyi volt ebből színjáték. A fiú valószínűleg komolyan megrémülhetett – Mortmain magára hagyta az árnyvadászokkal, akikben semmi oka nem volt megbízni.

Legfeljebb csak annyi, hogy Tessa azt mondta neki, nyugodtan bizalommal lehet irántuk. Nate-et ez nem érdekelte. Csak azt akarta, amit Mortmain ajánlott neki, és az fontosabb volt, mint Tessa biztonsága. Fontosabb, mint bármi más. Az együtt töltött évek, az idő, ami olyan szoros köteléket font közöttük, hogy a lány azt hitte, semmi sem választhatja el őket, semmit sem jelentettek neki.

– Nem emésztheti magát miatta – szólt Sophie, miután felállt, és leporolta a kezét. – Nem éri meg.

– Ki nem éri meg?

– A bátyja. Nem rajta gondolkodott?

Tessa gyanakodva hunyorgott. – Azért tudod, mire gondolok, mert képes vagy a Látásra?

Sophie elnevette magát. – Te jó ég, kisasszony, dehogy! Mindent le lehet olvasni az arcáról. Mindig így néz, ha Nathaniel úrfira gondol. De ő rossz ember, kisasszony, nem érdemes foglalkoznia vele.

– De a bátyám.

– Ez nem jelenti azt, hogy ő is olyan, mint maga – jelentette ki határozottan Sophie. – Van, aki egyszerűen rossznak születik, ez ellen nem lehet mit tenni.

– És mi a helyzet Willel? – kérdezte valami hirtelen támadt perverz ötlet hatására. – Még mindig úgy tartod, hogy rossznak

született? Azt mondtad, olyan, mint egy kígyó, gyönyörűséges, de mérges.

Sophie felhúzta finom ívű szemöldökét. – Will úrfi valódi rejtély, efelől semmi kétség.

Mielőtt Tessa válaszolhatott volna, kitérült az ajtó, és Jem állt meg a küszöbön. – Charlotte küldött, hogy adjam át... – kezdte, aztán ahogy meglátta Tessát, elállt a szava.

A lány végignézett magán. Nadrág, cipő, ing, mellény – mindent rendben talált. Tény és való, különös érzés volt férfiruhákat viselni, amik olyan helyeken szorítottak, ahol a saját holmijai lazán álltak, más pontokon viszont bővekek voltak. Itt-ott viszkedett is a bőre, mindez azonban nem magyarázta meg Jem arckifejezését.

– Én... – Jem fülig elvörösödött, a pír a gallérjától terjedt felfelé. – Charlotte azt üzeni, hogy a szalonban várunk – mondta, majd sarkon fordult, és sietve elhagyta a szobát.

– Atyám! – szólt értetlenül Tessa. – Ez meg mi volt?

Sophie halkán felkuncogott. – Nos, nézzen csak magára! – Tessa engedelmeskedett. Az arca kipirult, a haja kibontva omlott a mellényére. Az ing szabásakor nyilvánvalóan egy nő testalkatára voltak figyelemmel, mivel mellben nem feszült annyira, mint előzetesen tartott tőle; azért Jessamine karcsúbb alakja miatt így is elég szűknek bizonyult. A divatnak megfelelően a nadrág is passzos volt, szinte rátapadt a lábára. Félrebillentette a fejét. Ebben mintha tényleg lett volna valami illetlen. Egy férfinak nem szabadna látnia egy nő combjának formáját, és csípőjének ívét. Ezekben a ruhákban nem csak férfiasnak, de egyben pucérnak is hatott.

– Édes istenem! – sóhajtotta.

– Úgy bizony – bólintott Sophie. – Ne féljen, jobban állnak majd, ha átváltozott, aztán meg... James úrfi úgyis odavan magáért.

– Hogy... mármint... szóval gondolod, hogy odavan értem?

– Meglehetősen – folytatta zavartalanul Sophie. – Látnia kéne, hogy néz magára, amikor nem látja. Vagy ahogy felkapja a fejét, amikor nyílik az ajtó, és látszik rajta a csalódás, ha nem maga lép be. Jem úrfi nem olyan, mint Will úrfi. Nem tudja elrejtetni a gondolatait.

– És Sophie, emiatt te nem... – Tessa a megfelelő szót kereste. – Nem haragszol rám?

– Miért haragudnék? – Sophie hangjából eltűnt a vidámság egy része, csak afféle semleges óvatosság maradt.

Ma ebből vágd ki magad, Tessa, gondolta a lány. – Egy időben az volt a benyomásom, hogy bizonyos rajongással néztél Jemre. Ez minden. Semmi tisztességtelen nem járt a fejemben, Sophie.

A cseléd olyan sokáig nem szólt, hogy Tessa azt hitte, dühös rá, vagy ami még rosszabb, rettenetesen megsértődött. – Voltak idők – mondta végül aztán Sophie –, amikor csodáltam. Gyengéd volt és kedves, nem úgy, mint a többi férfi, akit ismertem. Aztán meg olyan szép. És milyen gyönyörűen zenél! – Sötét loknijai ugrálni kezdtek, ahogy megrázta a fejét. – De sosem voltam fontos neki. Egyetlen szavával vagy gesztusával sem utalt rá, hogy viszonzza a rajongásomat, bár mindig kedvesen viselkedett velem.

– Sophie – szólt halkán Tessa. – Sokkal többet jelentesz nekem egyszerű cselédnél. Soha nem tudnálak megbántani semmivel.

Sophie felnézett a lányra. – Szereti őt?

– Azt hiszem – felelte megfontolt lassúsággal Tessa –, igen.

– Akkor jó. – Sophie kifújta a levegőt. – Megérdemlí, hogy boldog legyen. Mindig is Will úrfi csillaga ragyogott fényesebben, ő vonta magára a figyelmet... de Jem rezzenéstelen, megbízható lánggal ég. Boldoggá tudná tenni magát.

– És neked nem lenne ellenedre?

– Ellenemre? – Sophie megrázta a fejét. – Jaj, Miss Tessa, kedves magától, hogy érdekli, mit gondolok, de nem. Nincs ellenemre. Tulajdonképpen nem éreztem iránta többet kislányos rajongásnál,

ami mostanra barátsággá alakult. Csak azt kívánom, hogy legyenek boldogok.

Tessa elképedt. Annyit aggódott amiatt, hogy esetleg Sophie lelkébe gázol, most pedig kiderült, hogy a lány egyáltalán bánja a dolgot. Vajon mi változott azóta, hogy Sophie elsírta magát Jem betegsége miatt a Blackfriars hídi ütközet éjszakáján? Hacsak... — Találtál valakit? Cyril vagy...

Sophie a szemét forgatta. – Ó, uram irgalmazz! Előbb Thomas, most meg Cyril. Mi kell hozzá, hogy ne akarjon feleségül adni az első szoba jöhető agglégényhez?

– Kell hogy legyen valaki...

– Nincs senki — jelentette ki határozottan Sophie, majd felállt, és körbeforgatta Tessát a tükör előtt. – Megvolnánk. Tűzze a haját a kalapja alá, és máris magáról lehet megmintázni egy úriember szobrát.

Tessa engedelmeskedett.

Amikor belépett a könyvtárba, az Intézet árnyvadászainak teljes harci öltözetet viselő csapatát – Jemet, Willt, Henryt és Charlotte-ot – egy asztal körül találta, amint épp egy apró, hosszúkás, rézből készült eszközt tanulmányoztak. Henry vadul gesztikulálva, emelt hangon magyarázott. – Ezen dolgoztam mostanában. Éppen erre az alkalomra készült. Fegyver a mechanikus katonák ellen.

– Akármilyen ostoba is Nate Gray – jegyezte meg Will –, nem fogaskerekekkel van tele feje, Henry. Ő ember.

– Viszont lehet, hogy magával visz egy ilyen lényt. Nem tudhatjuk biztosan, hogy egyedül érkezik-e. Ha más nem, Mortmain mechanikus kocsisa.,.

– Henrynek igaza van – mondta Tessa, mire mindannyian felé fordultak. Jem megint elpirult, bár most nem olyan erőteljesen, és egy félmosolyt küldött a lány felé.

Will tetőtől talpig alaposan végigmérte. – Egyáltalán nem látszol fiúnak – mondta. – Úgy nézel ki, mint egy lány férfiruhában.

Tessa nem tudta eldönteni, hogy a fiú megdicsérte-e vagy leszólta, esetleg semleges maradt. – Csak a felületes szemlélet kell megtévesztenem – felelte ingerülten. – Nate tudja, hogy Jessamine lány. És miután átváltoztam, amúgy is jobban fognak állni a ruhák.

– Talán most rögtön meg kéne ejtened.

A lány mérgesen pillantott Willre, és lehunyta a szemét. Más volt olyasvalakinek a bőrébe bújni, akivé már korábban is átváltozott. Nem kellett az illető tulajdöntárgyát a kezében tartania, sem a közelében lennie. Olyan volt, mintha benyúlna egy szekrénybe, kikapintana egy ismerős ruhadarabot, és előhúzná. Ezúttal Jessamine-t kereste magában, hogy aztán szabadjára engedje, és a bőrébe burkolózzon. Érezte, ahogy a mellkasa hirtelen szűkebb lesz, és kipréselődik belőle a levegő, a haja pedig a megszokott csigák helyett könnyű hullámokban hullik az arcába. Visszaigazította a fürtöket a kalapja alá, és kinyitotta a szemét.

Mindannyian őt bámulták. Jem volt az egyetlen, aki mosolyogva figyelte, hogyan hunyorog a fényben.

– Elképesztő! – szolt Henry. Keze könnyedén nyugodott az asztalon heverő tárgyon. Tessa, aki kényelmetlenül érezte magát a tekintetek keresztüzében, közelebb lépett. – Mi ez?

– Amolyan... pokoli szerkezet. Henry készítette – felelte Jem.

– Megzavarja a lények belső mechanizmusainak működését.

– Csak csavarni kell rajta egyet így... – Henry eljátszotta, hogy a tárgy alsó felét az egyik irányba, a felsőt pedig a másikba fordítja –, aztán eldobni. Próbáljátok a lény fogaskerekei közé dobni, vagy olyan helyre, ahová beszorulhat. Az a célja, hogy megszakítsa a testben végigfutó mechanikus folyamatok rendszerét, amitől aztán az egész szerkezet szétesik. Bennetek is kárt tehet, hiába nem

fogaskerekek hajtanak titeket, szóval ne tartsd magadnál, miután aktiváltad. Csak kettő van belőle, úgyhogy...

Az egyiket átadta Jemnek, a másikat pedig Charlotte-nak, aki elvette tőle, és szó nélkül az övére akasztotta.

– Elküldtétek az üzenetet? – kérdezte Tessa.

– Igen. Már csak a bátyád válaszára várunk – felelte Charlotte. Kisimított egy tekerceset az asztalon, és a két végére egy-egy fogaskereket helyezett nehezeknek a nyilván Henry által otthagyott halomból. – Ez itt egy térkép arról a környékről, ahol Jessamine állítólag találkozni szokott Nate-tel. Egy raktár a Mincing Lane-en a Lower Thames Streetnél. Régen egy teakereskedő dobozolta itt az áruját, de idővel csődbe ment.

– Mincing Lane – szólta Jem. – A teakereskedelem központja. Meg az ópiumkereskedelemé is. Nem meglepő, hogy Mortmainnek van ott egy raktára. – Karcsú ujját végigfuttatta a környező utcák nevein: Eastcheap, Gracechurch Street, Lower Thames Street, St. Swithin's Lane. – Viszont Jessamine annyira nem illik ide. Mindig is ragyogásról álmodott... arról, hogy bejáratos lesz a királyi udvarba, és szebbnél szebb frizurákat csináltat magának a bálókra. Nem titkos találkozókra vágyott holmi kormos raktárban a rakpart közelében.

– Azt tette, amit célul tűzött ki magának – mondta Tessa. – Hozzáment valakihez, aki nem árnyvadász.

Will félmosolyra kanyarintotta az ajkát. – Ha a házasság érvényes, Jessie a sógornőd.

Tessa megborzongott. – Én... voltaképpen nem is haragszom Jessamine-re. Viszont sokkal jobbat érdemel a bátyámnál.

– Nála mindenki jobbat érdemel. – Will az asztal alá nyúlt, és előhúzott egy összetekert szövettarabot. Kitérítette az asztalon a térkép mellett. Jó pár hosszú, vékony fegyver került elő; mindegyiknek csillogó rúnát véstek a pengéjébe. – Majd' elfelejtettem, hogy néhány hete megrendeltem ezeket Thomasszal.

Most érkeztek meg. A vékony pengék beférnek a mechanikus lények eresztékei közé.

– Az a kérdés – mondta Jem az egyik tör pengéjét vizsgálgatva –, hogy miután sikerült Tessát bejuttatnunk, és ő odabent beszélget Nate-tel, hogyan fogjuk tudni észrevétlenül szemmel tartani őket. Készen kell állnunk, hogy bármelyik pillanatban közbeavatkozhassunk, főleg, ha úgy tűnik, hogy gyanakodni kezd.

– Nekünk kell előbb odaérkeznünk, hogy elbújhassunk – mondta Will. – Ez az egyetlen lehetőség. Ki kell hallgatnunk, mond-e valami hasznosat Nate.

– Nagyon nem tetszik az ötlet, hogy Tessának egyáltalán beszélnie kell vele – mormogta Jem.

– Meg tudja oldani, a saját szememmel láttam. Meg aztán Nate sokkal szabadabban fog beszélni, ha biztonságban érzi magát. Ha elfogjuk, a Néma Testvérek talán hiába kutatnak az elméjében. Mortmainnak eszébe juthatott, hogy gátakat telepítsen bele, azokat pedig időbe telik lerombolni.

– Jessamine fejébe is hasonló blokkok kerülhettek – mondta Tessa. – Valami miatt legalábbis képtelen vagyok hozzáférni a gondolataihoz.

– Akkor még valószínűbb, hogy Nate agyát is megdolgozta – mondta Will.

– Az a fiú gyenge, mint egy kiscica – szólt közbe Henry. – Elmond nekünk mindent, amit tudni akarunk. Ha pedig mégsem, van egy szerkezetem...

– Henry! – Charlotte hangjából őszinte riadalom süttött. – Mondd, hogy nem készítettél kínzószerszámot!

– Szó sincs róla. Összezavarónak hívom. Olyan rezgést bocsát ki, ami közvetlenül az agyra van hatással, és eléri, hogy az ember képtelen legyen megkülönböztetni a kitalációt a valóságtól. – Henry

büszkén nyúlt a ládája után. – Egyszerűen ömleni fog belőle minden, ami a fejében van, és nem lesz tekintettel a következményekre...

Charlotte figyelmeztetően emelte fel a kezét. – Ezt most hagyjuk, Henry! Ha muszáj lesz alkalmaznunk az... Összszavarót Nate Grayen, akkor megteesszük, de csak miután idehoztuk. Jelenleg az a legfontosabb, hogy Tessa előtt érjünk a raktárba. Nincs túlságosan messze. Azt javaslom, Cyril vigyen bennünket oda, aztán jöjjön vissza Tessáért.

– Nate felismerné az Intézet kocsiját – tiltakozott Tessa. – Amikor láttam Jessamine-t kiszökni az Intézetből Nate-hez, nyilvánvaló volt, hogy gyalog indult el. Szóval én is gyalogolok.

– El fogsz tévedni – mondta Will.

– Nem fogok – bökött a térképre Tessa. – Egyszerű séta. Balra fordulok a Gracechurch Streeten, végigmegyek az Eastcheapen, és átvágok a Mincing Lane-re.

Vita támadt, amiben Tessa meglepetésére Jem is Will mellé állt, és a két fiú együtt ellenezte, hogy egyedül járja az utcákat. Végül úgy döntöttek, hogy Henry hajtja a kocsit a Mincing Lane-re, miközben Tessa sétál, Cyril pedig biztos távolságból követi, és gondoskodik róla, nehogy eltévedjen a zsúfolt, mocskos, zajos városban. A lány egy vállrándítással egyezett bele: egyszerűbbnek tűnt, mint vitatkozni, és nem is volt ellenére Cyril segítségével.

– Gondolom, senkinek nem jutott eszébe – mondta Will hogy megint magára hagyjuk az Intézetet. Egyetlen árnyvadász sem marad itt a védelmére.

Charlotte néhány gyors csuklómozdulattal feltekerte a térképet. – És szerinted mégis melyikünknek kéne itt maradnia, ahelyett, hogy Tessára vigyáz?

– Nem mondtam, hogy bárkinek is itthon kéne maradnia. – Will halkabban folytatta: – De Cyril Tessával lesz, Sophie csak félig van kiképezve, Bridget pedig...

Tessa Sophie-ra pillantott, aki csendben üldögélt a könyvtár sarkában, és nem adta jelét, hogy hallotta volna Willt. Mindeközben a könyvtárból halványan behallatszott Bridget soron következő búbánatos balladája.

*„ John kivette zsebéből
hosszú éles kését,
S bátyja szívébe döfte mélyen,
hogy patakozott a vér.
„ Vedd le hát az ingem”, mondá John,
„ William, tépd csak cafatokra,
csavard bele sebzett szíved,
s véred nem folyik többé patakba’ . ”*

– Az Angyalra mondom – szólt Charlotte –, muszáj lesz kezdenünk valamit ezzel a lánnyal, különben előbb-utóbb az örületbe kerget mindannyiunkat.

Mielőtt bárki válaszolhatott volna, két dolog történt egyszerre: valami megkocogtatta az ablakot, amitől Tessa ijedtében hátralépett egyet, és ezzel egy időben végigvisszhangzott az épületen a bejárat harangjának kongása. Charlotte mondott valamit Willnek, amit a többiek nem hallottak a harangzúgástól, mire a fiú kisietett a szobából, ő maga pedig az ablakhoz lépett, kinyitotta, és elkapott valamit, ami odakint lebegett.

Amikor visszafordult, egy papírdarabot tartott a kezében; kicsit fehér madárra hasonlított, a két széle csapkodott az enyhe szélben. A légmozgás Charlotte arcába fújta a haját, és Tessának eszébe jutott, mennyire fiatal is valójában. – Gondolom, Nate-től jött – mondta a nő.

– Az üzenet Jessamine-nak. – Átadta a levelet Tessának, aki hosszában tépte fel a borítékot, hogy minél előbb elolvashassa, mi áll benne.

Hamarosan felnézett. – Tényleg Nate-től jött – erősítette meg. – Megígéri Jessie-nek, hogy napnyugtakor ott lesz a megszokott helyen... – Hirtelen felszisszent, ahogy a levél valami módon érzékelte, hogy elolvasták, hűvös lángra kapott, és addig égett, amíg csak fekete hamu nem maradt belőle a lány ujjai között.

– Kevés az időnk – mondta Henry. – Megyek, szólok Cyrilnek, hogy készítse elő a kocsit. – Charlotte-ra pillantott jóváhagyásért, de felesége nem nézett vissza rá, csak bólintott. Henry hangos sóhajjal hagyta el a szobát. A küszöbön majdnem belebotlott az éppen érkező Willbe, akit egy utazóköpenyt viselő alak követett. Tessa egy futó pillanatra azt hitte, egy Néma Testvér az – amíg a vendég hátra nem tolt a csuklyáját, és elő nem került ismerős szőke haja meg zöld szeme.

– Gideon Lighthwood? – szólt meglepetten a lány.

– Tessék! – Charlotte visszadugta a térképet a zsebébe. – Az intézet nem marad árnyvadász nélkül.

Sophie sebesen talpra ugrott – aztán mozdulatlaná merevedett, mintha az edzőtermen kívül nem tudná, mit tegyen vagy mondjon az idősebbik Lightwood fivér jelenlétében.

Gideon körülnézett a szobában. Mint mindig, most is olyannak tűnt, mint akit nem lehet kizökkenteni a nyugalmaiból. A mellette álló Willből viszont áradt a szikrázó energia.

– Ön hívott – szólt Gideon, és Tessának csak egy pillanat késéssel jutott eszébe, hogy a fiú valójában Jessamine-t látja, amikor ránéz. – Én pedig jöttem, bár nem tudom, mi okból.

– Látszólag azért, hogy tréninget tartson Sophie-nak – mondta Charlotte. – És azért is, hogy vigyázzon az Intézetre, amíg távol vagyunk. Mindig jelen kell lennie egy felnőtt korú árnyvadásznak, és

ön megfelel ennek a feltételnek. Ami azt illeti, Sophie javaslatára hívtam éppen önt.

– És mennyi ideig lesznek távol?

– Úgy két, talán három óráig. Nem egész éjszaka.

– Jól van. – Gideon nekilátott, hogy kigombolja a köpenyét. A csizmáját por lepte be, a haja olyan volt, mintha kalap nélkül járt volna odakint a hideg szélben. – Apám azt mondta, ez jó gyakorlás lesz arra az időre, amikor majd én vezetem ezt a helyet.

Will mormogott valamit az orra alatt, talán azt, hogy „micsoda pofátlanság”. Charlotte-ra pillantott, aki kurtán megrázta a fejét. – Egy nap talán valóban maga kerül majd a helyemre – mondta szelíden Gideonnak. – Mindenesetre hálásak vagyunk, amiért segít nekünk. Az Intézet voltaképpen minden árnyvadász közös felelőssége. Itt van a lakásunk, az otthonunk, Idristól távol.

Gideon Sophie-hoz fordult. – Készen áll a tréningre?

A lány bólintott. Az egész társaság egyszerre hagyta el a szobát. Gideon és Sophie jobbra fordult az edzőterem irányába, a többiek pedig a bejárat felé tartottak. A folyosót még erőteljesebben töltötte be Bridget gyászos vonyítása; Tessa hallotta, hogy Gideon tesz is egy megjegyzést Sophie-nak, amire a lány halkán válaszolt valamit, mielőtt befordultak a sarkon.

Természetesnek tűnt felvenni Jem lépteinek ritmusát, ahogy lesiettek a lépcsőn, és átszelték a katedrális főhajóját. Tessa elég közel húzódott a fiúhoz, hogy érezze a teste melegét; még össze is ért a kezük, ahogy kiléptek az ajtó elé. Közeledett a napnyugta. Az ég kezdte felvenni az alkonyat előtti sötétebb árnyalatát. A lépcsőn várakozó Cyril annyira hasonlított Thomasra, hogy szinte fájt ránézni. Hosszú, karcsú tört tartott a kezében, amit egyetlen szó nélkül átadott Willnek; a fiú elvette, és az övébe szúrta.

Charlotte Tessához fordult, és az arcára fektette a kezét. – Találkozunk a raktárban – szólta. – Biztonságban leszel, Tessa. És

köszönjük, hogy megteszed ezt értünk. – Henryvel és Willel a nyomában elindult lefelé. Jem egy pillanatra habozott. Tessának eszébe jutott egy nagyon hasonló este, amikor a fiú felrohant hozzá a lépcsőn elköszönni, és könnyedén megérintette a csuklóját.

– Mizpah – szólta.

Hallotta, ahogy Jem beszívja a levegőt. Az árnyvadászok beszálltak a kocsiba; a fiú még visszafordult, arcon csókolta Tessát, majd leszaladt a lépcsőn a többiek után. Úgy tűnt, senki nem vette észre a mozdulatot, ahogy Tessa az arcához emelte a kezét, miközben Henry felkapaszkodott a bakra. Az Intézet kapuja kitárult, és a kocsik kidöcögtek a lassacskán leszálló szürkületbe.

– Akkor indulhatunk, kisasszony? – kérdezte Cyril. Akármennyire is hasonlított Thomasra, Tessa őt jóval kevésbé találta bátortalannak. Cyril egyenesen a szemébe nézett, amikor szólt hozzá, és a szája sarka mintha állandóan mosolyra görbült volna. A lány arra gondolt, hogy talán mindig akad egy higgadtabb és egy feszültebb testvér, mint Gideon és Gabriel esetében is.

– Igen, azt hiszem... – Tessa már indult volna lefelé a lépcsőn, amikor hirtelen megtorpant. Tudta, hogy nevetséges apróság, és mégis... Amikor átöltözött Jessamine ruháiba, levette a nyakából a mechanikus angyalt. Nem viselhette, hiszen Nate azonnal felismerte volna, de azt tervezte, hogy szerencsehozó talizmánként magával viszi a zsebében. De elfelejtette. Habozott, mit tegyen. Nem egyszerű babona volt ez, az angyal kétszer a szó legszorosabb értelmében megmentette az életét.

Megfordult. – Elfelejtettem valamit. Várj meg itt, Cyril, egy pillanat és jövök. – Az Intézet ajtaja még nyitva volt, belépett rajta, felszaladt a lépcsőn, majd addig futott, amíg be nem fordult a Jessamine szobájához vezető folyosóra – ott viszont mozdulatlanul merevedett.

Ugyanerre vezetett az út az edzőteremhez is. Alig pár perccel korábban arra látta eltűnni Sophie-t és Gideon-t. Mégsem tűntek el: most is ott voltak. A fények éppen hogy pislákolnak, és csak a körvonalakat lehetett kivenni a félhomályban, de Tessa tisztán látta őket: Sophie a falnak vetette a hátát, Gideon pedig a kezét szorította.

Tessa hátralépett, a szíve majd kiugrott a mellkasából. Egyikük sem vette észre, úgy tűnt, teljesen belefeledkeztek egymásba. Gideon közelebb hajolt Sophie-hoz és súgott neki valamit; gyengéden félresimított egy haj tincset az arcából. Tessának összeszorult a gyomra. Megfordult, és amilyen hangtalanul csak tudott, elosont.

Az este egy árnyalattal sötétebb lett, amikor újra kiért az ajtó elé. Cyril hamisan füttyörészett, miközben rá várt: amint meglátta Tessa arkifejezését, hirtelen elhallgatott. – Minden rendben, kisasszony? Megszerezte, amiért visszament?

Tessa Gideon mozdulatára gondolt, amivel félresimította Sophie haját az arcából. Eszébe jutott Will gyengéd érintése a derekán, Jem puha csókja az arcán, és kavarni kezdtek benne az érzések. Hogy jött ő hozzá, hogy ha csak gondolatban is, de jó tanácsokat osztogasson Sophie-nak, amikor ő maga is annyira elveszettnek érezte magát?

– Igen – hazudta. – Megszereztem.

A raktár nagy mészkőépületét fekete kovácsoltvas kerítés vette körül. Az ablakokat bedeszkázták, a masszív fémlakattal lezárt kapu fölött már alig lehetett kivenni a Mortmain and Co. feketedő feliratát, annyira belepte a korom.

Az árnyvadászok a járdaszegély mellett hagyták a kocsit, de álcával vették körül, nehogy az arra járó mondénok ellopják, vagy kárt tegyenek benne, amíg Cyril megérkezik, hogy vigyázzon rá. Közelebről megvizsgálva a lakatot Will megállapította, hogy nemrég megolajozták, és ki is nyitották. Egy rúna pótolta a kulcsot; a fiú a többiekkel együtt beosont, és behúzta maguk után a kaput.

A következő rúna már a bejárati ajtót nyitotta ki, amin keresztül egy sor irodába jutottak. Csak az egyiket hagyták bebútorozva: egy asztal állt benne zöld burás lámpával, meg egy magas támlájú virágmintás kanapé.

– Nagyrészt nyilván itt zajlott Jessamine és Nate násztánca – jegyezte meg vidáman Will.

Jem viszolyogva felmordult, és megbökölte a kanapét a botjával. Charlotte az íróasztal fölé hajolt, és egyik fiókot húzta ki a másik után.

– Nem is tudtam, hogy ilyen erősen ellenzed az udvarlást – mondta Will Jemnek.

– Nem elvi kérdés. Csak a gondolat, hogy Nate Gray bárkit is megérint... – Jem elhúzta a száját. – És Jessamine annyira meg van győződve róla, hogy szereti. Ha látnád, talán még meg is sajnálnád, Will.

– Azt nem hiszem – felelte a másik fiú. – A viszonzatlan szerelem egészen röhejes tud lenni, és egyesek egészen szánalmas dolgokat képesek művelni miatta. – Megigazította a kötést a karján, mintha fájt volna alatta a seb. – Charlotte? Mi a helyzet az íróasztallal?

– Semmi. – A nő belökte a fiókokat. – Néhány teaárlistán meg a teaárverések időpontjairól szóló feljegyzéseken kívül csak döglött pókokat találtam.

– Milyen romantikus! – dörmögte Will, és gyorsan követte Jemet, aki a botjával félresöpörte az ajtófélfák közé szótt pókhálókat, és már a szomszéd irodában járt. A következő néhány szoba üres volt, az utolsó pedig magára az egykori raktárhelyiségre nyílt. Hatalmas, sötét, barlangszerű helyiségben találták magukat, a mennyezet eltűnt odafönt a semmiben. Dűledező falépcső vezetett fel egy emeleti galériára. A földszinten vászonzsákokat hajítottak a fal tövébe, amik a gyér fényben akár tehetetlen testeknek is tűnhettek. Will felemelte a kezében tartott rúnakövet, mire boszorkányfény sugarai szeltek

keresztül-kasul a termet. Henry közelebről is megvizsgálta a zsákokat, egy pillanattal később vállvonogatva tért vissza.

– Száraz tealevelek – mondta. – Ránézésre orange pekoe.

Jem azonban a fejét rázva nézett körül. – Abszolút hajlandó vagyok elhinni, hogy itt valaha aktívan zajlott a teakereskedelem, de nyilvánvalóan évekkal ezelőtt bezárták, amikor Mortmain úgy döntött, hogy inkább a szerkezetekkel foglalja le magát. És még sincs sehol egy szem por sem. – Megragadta Will csuklóját, és végigvezette a boszorkányfény sugarát a padlódeszkákon. – Más is zajlott itt, nem csak Jessamine és Nate találkozgatott egy félreeső irodában.

– Arrafelé vannak még helyiségek – mondta Henry a terem túlsó végébe mutatva. – Charlotte-tal átkutatjuk őket; Will, Jem, ti pedig nézzetek körül az emeleten!

Ritka és izgalmas élmény volt, amikor Henry parancsokat osztogatott; Will vigyorogva pillantott Jemre, és már indult is felfelé az ócska lépcsőn. A fokok hangosan felnyikordultak, hogy aztán folytathassák Jem némiképp kisebb súlya alatt is. A boszorkányfény éles mintákat rajzolt a falra, ahogy elérték a lépcső tetejét.

Will egy galérián találta magát, ahol valaha a teával teli ládákat tárolhatták, vagy talán a művezető figyelte az odalent zajló eseményeket. Most nem volt itt senki, csak egy magányos alak hevert a padlón. Will szíve vad kalapálásba kezdett, ahogy a karcsú, fiatal férfi felé közeledett: ismerni vélte ezt az ernyed, tehetetlen testet, az ezüstsínű haját, a sötét ruhákat, a lehuny, karikás szemet és a fakó pillákat.

– Will? – Jem állt meg mellette. Will néma, döbrent arcáról a földön heverő testre pillantott, majd félretolta a másik fiút, és letérdelt. Mire megragadta a férfi csuklóját, már Charlotte is a lépcső tetején járt. Will tekintete egy pillanatra csodálkozva állapotodott meg

a nön: az arcán csörgött az izzadság, és úgy festett, mint aki nem érzi jól magát. – Van pulzusa – szólt Jem. – Will?

Will közelebb lépett, és letérdelt a barátja mellé. Ilyen közről már könnyen meg lehetett állapítani, hogy nem Jem az. Idősebb volt, fehér bőrű, ezüstszínű borosta serkent az állán meg az arcán, és szélesebb, kevésbé finom vonásai voltak. Will szívverése lelassult, a férfi pedig hunyorogva nyitotta ki a szemét.

Két ezüstkarikát pillantottak meg, éppen olyanokat, mint Jem szemei. Abban a pillanatban Will felismerte a férfit. Boszorkányporok édes-savanykás illata csapta meg az orrát, érezte az izzásukat a férfi ereiben, és rájött, hogy látta már őt korábban is. Azt is tudta, hogy hol. – Maga vérfarkas – szólt. – Azokhoz a falkán kívüliekhez tartozik, akik jin fent vettek az ifritektől Whitechapelben. Ugye?

A vérfarkas végignézett rajtuk, aztán Jemen állapodott meg a tekintete. Megragadta a fiú hajtókéjét. – Te... – zihálta. – Te közénk tartozol... Van nálad... az anyagból...

Jem hátrahőkölt. Will megragadta a vérfarkas csuklóját, és letépte a kezét Jem zakójáról. Nem volt nehéz dolga; a férfi ujjában alig maradt erő. – Ne érij hozzá! – hallotta valahonnan a távolból a saját rideg hangját. – Nincsen nála a mocskos porotokból. Ránk, nephilimekre, nem úgy hat, mint rátok.

– Will! – Jem hangjából könyörgés hallatszott: *Legyél kedvesebb!*

– Mortmainnek dolgozol – jelentette ki Will. – Mondd el, mi a feladatod, és hogy hol van ő maga.

A vérfarkas felnevetett. Vér fröccsent elő az ajkai közül, és csordogált le az ajkán, még Jem ruhájára is jutott belőle. – Mintha... tudnám... hol van a Magiszter – nyöszörögte. – Ostobák vagytok! Nyavalyás, haszontalan nephilimek. Ha lenne bennem erő... cafatokra tépnélek benneteket...

– De nincs. – Will könyörtelen volt. – Ellenben talán mégiscsak van nálunk némi jin fen.

– Nincsen. Gondoljátok, hogy... nem tudom? – A vérfarkas körbejáratta a tekintetét. – Amikor először adott belőle, olyan dolgokat láttam... el sem tudjátok képzelni... a nagy kristályvárost... a Mennyek tornyait... – Köhögési roham fogta el, és újabb adag vér tört fel a torkából. Ezüstös csillogásával higanyra emlékeztetett. A két fiú gyors pillantást váltott. *A kristályváros.* Will akaratlanul is Alicantéra gondolt, bár soha nem járt ott. – Azt hittem, örökké fogunk élni... éjt nappallá téve dolgozunk, sosem fáradunk el. Aztán elkezdtünk kidőlni. Egyikünk a másik után. A szer megöl... de ezt nem mondta el nekünk. Azért jöttem vissza, hogy megnézzem, nincse itt eldugva belőle valahol. Nem találtam. Már nincs értelme elmennem. Haldoklom. Itt sem rosszabb meghalni, mint máshol.

– Tudta, mit csinál, amikor bedrogozott benneteket – mondta Jem. – Tudta, hogy bele fogtok halni. Nem szolgált rá, hogy meg őrizzétek a titkait. Mondd el, mit tett. Min dolgoztatok neki éjt nappallá téve?

– Azokat a dolgokat szereltük össze... a fémembereket. Futkosott tőlük a hátunkon a hideg, de jó pénzt kaptunk érte, és persze a szernek még jobban örültünk...

– Sokra mentek most azzal a pénzzel – mondta Jem tőle szokatlan keserűséggel a hangjában. – Milyen gyakran kellett bevennetek?

– Naponta hatszor-hétszer.

– Nem csoda, hogy kezdenek kifogyni belőle a Whitechapelben – mormogta Will. – Mortmain tartja a kezében a készletet.

– Ilyen mennyiségben nem szabad bevenni – mondta Jem. – Minél többet veszel be belőle, annál gyorsabban meghalsz.

A vérfarkas Jemre szegezte a tekintetét. Szemében vörös erek cikáztak. – És te? – kérdezte. – Neked mennyi van hátra?

Will elfordította a fejét. Charlotte mozdulatlanul állt mögötte a lépcső tetején. A fiú felemelte a kezét, hogy odaintse. – Ha le tudjuk vinni innen, a Néma Testvérek talán segíthetnek rajta. Ha te is...

De Will meglepetésére Charlotte nem szólt, csak a szája elé kapta a kezét, és zöld arccal lerohant a lépcsőn.

– Charlotte! – sziszegte Will; kiabálni nem mert. – Ó, hogy az a... Jól van, Jem, kapd el a lábát, az enyém a válla...

– Elkéstünk, Will – szólt közbe halkan Jem. – Meghalt.

Will visszafordult. Az ezüst szempár tágra nyílt, és üveges tekintettel meredt a plafonra; a vérfarkas mellkasa nem emelkedett és süllyedt többé. Jem kinyújtotta a kezét, hogy lezárja a szemét, de Will elkapta a csuklóját. – Ne!

– Nem feladni akartam az utolsó kenetet, csak lezárni a szemét.

– Nem érdemli meg. A Magiszterrel dolgozott! – Will suttogása majdnem kiabálássá erősödött.

– Olyan, mint én – mondta egyszerűen Jem. – Fügő.

Will a kezére nézett, ahogy barátja csuklóját szorítja. – Egyáltalán nem olyan, mint te. És te nem így fogsz meghalni.

Jem ajka enyhén szétnyílt a csodálkozástól. – Will...

Hirtelen nyíló ajtó csikorgása hallatszott, és egy hang Jessamine nevét kiáltotta. Will elengedte Jem kezét, mind a ketten a földre vetették magukat, és a galéria pereméhez kúszva lesték, mi történik odalent.

16

Percnyi düh

*Látván az Idő, zord kéz, hogy töröl
S temet múlt kort s dús-büszke diszt, mely élt;
S dicső tornyokat néha hogy letör,
S hogy percnyi düh rabja az örök érc;*

William Shakespeare: 64. szonett (Szabó Lőrinc fordítása)

KÜLÖNÖS ÉRZÉS FIÚKÉNT JÁRNI LONDON UTCÁIN, gondolta Tessa, ahogy végigsietett a zsúfolt Eastcheapen. Az útjába kerülő járókelők legfeljebb egy futó pillantást vetettek rá, ahogy elhaladtak mellette a kocsma bejárata vagy a következő utcasarok felé. Ha lányként, a saját szép ruháiban jár ugyanerre így estefelé, leplezetlen pillantásoknak és csípős megjegyzéseknek lett volna kitéve. Fiúként viszont láthatatlan maradt. Soha azelőtt nem tapasztalta meg, milyen láthatatlannak lenni. Szabad és könnyű lehetett volna a lelke – ha nem éppen *A két város regénye* egyik arisztokratájának érzi magát, aki egy kordén épp a guillotine felé tart.

Csak egyszer pillantotta meg Cyrilt, aki éppen eltűnt két ház között a Mincing Lane 32-vel szemben. A raktár nagy köépület volt,

a fekete vaskerítés csorba fekete fogsornak hatott körülötte az egyre erőtlenebb esti fényben. A kapun ugyan lakat lógott, de résnyire nyitva hagyták. Tessa bebújt rajta, aztán felsietett a lépcsőn a bejárathoz, amit szintén nyitva talált.

Odabent a Mincing Lane-re néző irodák üresen és kihaltan álltak: az egyikben egy légy koppant újra meg újra az ablaktáblának, amíg kimerültén a párkányra nem zuhant. Tessa megborzongott és továbbcsietett.

Feszülten várta, hogy melyik szobában fut össze Nate-tel, de egyikben sem találta. Az utolsó ajtó magára a nagy raktárhelyiségre nyílt. A bedeszkázott ablakok résein át kékes fény szűrődött be. A lány bizonytalanul nézett körül. – Nate? – suttogetta.

A férfi két málladozó oszlop közül lépett ki. Selyemcilindere alól kilógó szőke haja szinte ragyogott a kékes fényben. Kék tweed frakkot, fekete nadrágot és fekete csizmát viselt, mégsem volt olyan makulátlan a külseje, mint máskor. Kócos haja a szemébe lógott, az arcán koszfolt kenődött el. Gyűrött ruhái úgy festettek, mintha bennük aludt volna. – Jessamine! – szólt hallható megkönnyebbüléssel a hangjában. – Drágám! – Széttárta a karját.

A lány minden izma megfeszült, ahogy lassan előrelépett. Nem akarta, hogy Nate hozzáérjen, de nem látott rá esélyt, hogy megússza az ölelést. A férfi átkarolta, és a karimájánál fogva leemelte Tessa fejéről a kalapot; a lány szőke fürtjei szabadon omlottak a hátára. Eszébe jutott Will, ahogy kihúzta a tűket a hajából, és önkéntelenül is elszorult a gyomra.

– Tudnom kell, hol van a Magiszter – kezdte a lány reszketeg hangon. – Rettenetesen fontos. Kihallgattam az árnyvadászok terveit. Tudom, hogy nem akartad elmondani, de...

Nate meg sem hallotta, amit mondott, csak hátrasimította a haját. – Értem – szólt mély, fátyolos hangon. – De előbb... – A lány álla alá

illesztette az ujját, és felemelte a fejét. – Most csókolj meg, Százsorszépem!¹⁶

Tessa nem bánta volna, ha Nate nem idézi Shakespeare-t. Tudta, hogy ezentúl mindig elfogja a hányinger, ha ezeket a sorokat hallja. Minden idegszála megfeszült, és kis híján kiugrottak a bőre alól, ahogy a férfi közelebb hajolt hozzá. Imádkozott, hogy a többiek azonnal törjenek rájuk, de hagyta, hogy a férfi feljebb és feljebb emelje a fejét...

Aztán Nate elnevette magát. Egy csuklómozdulattal elhajította a kalapot a sötétbe. Ujjai erősebben szorították a lány állát, körme a bőrébe vágta. – Elnézésedet kell kérnem a szemtelenségemért – mondta. – Kíváncsi voltam, meddig vagy hajlandó elmenni, hogy megvédd az árnyvadász barátaidat, hugi.

– Nate! – Tessa igyekezett kitépni magát, de a férfi szorítása túl erősnek bizonyult. A másik keze, mint egy kígyó, kilőtt, megfordította a lányt, és a nyakánál fogva magához szorította. Lélegzete égette Tessa fülét. Állott gin és izzadság keserű bűze áradt belőle.

– Tényleg azt hitted, hogy nem tudom? – kérdezte. – Miután megkaptam az üzenetet Benedict bálján, és potyára elmentem Vauxhallba, mindenre rájöttem. Összeállt a kép. Az első pillanattól tudnom kellett volna, hogy te vagy az. Ostoba kislány.

– Ostoba? – sziszegte a lány. – Kiszedtem belőled a titkaidat, Nate. Mindent elmondtál nekem. Mortmain is megtudta? Azért nézel ki úgy, mint aki napok óta nem aludt?

Nate egyre nagyobb erővel szorította a lányt, aki felszisszent fajdalmában. – Képtelen voltál békén hagyni. Bele kellett ütnöd az

---

¹⁶ William Shakespeare: *Vízkereszt, vagy amit akartok* (Radnóti Miklós fordítása).

orrodát a dolgaimba. Most örülsz, hogy ilyen állapotban látsz, igaz? Milyen testvér vagy, Tessie?

– Megöltél volna, ha lehetőséged nyílik rá. Nem tudod úgy csavarni a szavakat, hogy azt higgyem, én árultalak el téged, Nate. Mindenre rászolgáltál, ami történt. Szövetséget kötni Mortmain-nel...

Nate olyan erővel rázta meg a lányt, hogy összekoccantak a fogai.

– Mintha bármi közöd lenne hozzá, kivel kötök szövetséget! Nagyon jól álltak a dolgaim, amíg az árnyvadász barátaiddal közbe nem avatkoztál, és most a Magiszter a fejemet akarja. A te hibád! Minden a te hibád! Teljesen el voltam keseredve, amíg meg nem kaptam azt a nevetséges üzenetet Jessamine-től. Persze tudtam, hogy ti álltok mögötte. Nem lehetett egyszerű addig kínozni, hogy hajlandó legyen megírni a levelet...

– Nem kínoztuk – nyöszörögte Tessa. Küzdött, de Nate csak szorosabban tartotta. Mellénye gombjai már a lány hátába vágtak. – Magától döntött úgy, hogy megteszi. A saját bőrét akarta menteni.

– Nem hiszek neked. – Nate szabad kezével megragadta a lány állát; ahogy a körmök mélyen a húsába vágtak, Tessa felkiáltott a fájdalomtól. – Szeret engem.

– Senki sem képes téged szeretni – jelentette ki Tessa. – A bátyám vagy... Szerettelek... De ezt is tönkretetted.

Nate előrehajolt. – *Nem vagyok a bátyád!*

– Jól van, féltestvérem, ha úgy jobb...

– Nem vagy a testvérem. Még csak a féltestvérem sem. – A férfi kéjes örömmel mondta ki a szavakat. – Nem ugyanaz a nő volt az anyánk.

– Az lehetetlen – suttogta Tessa. – Hazudsz. Elizabeth Gray gyerekei vagyunk...

– A te anyádat valóban Elizabeth Graynek hívták. Lánykori nevén Elizabeth Moore-nak – mondta Nate. – Az én anyám viszont Harriet Moore volt.

– Harriet néni?

– Egyszer el volt jegyezve. Tudtad? Miután a szüleink, pontosabban a te szüleid, összeházasodtak. A vőlegény meghalt, mielőtt sor kerülhetett volna az esküvőre. Csakhogy Harriet időközben teherbe esett. Édesanyád a sajátjaként nevelte fel a gyereket, így a húga elkerülte a megaláztatást, és nem kellett szégyenkeznie a világ előtt, amiért odaadta magát egy férfinak a házasságkötés előtt. Amiért közönséges szajha volt. – Keserű volt a hangja, akár az epe. – Nem vagyok a bátyád, és sosem voltam az. Harriet nekem sem mondta el soha, hogy valójában ő szült engem. Az anyád leveleiből tudtam meg. Annyi év alatt egyetlen szót sem szólt. Túlságosan szégyellte magát.

– Megölted – mondta tompán Tessa. – A saját anyádat.

– Éppen azért, mert az anyám volt. Mert kitagadott. Mert szégyellt. Mert egy szajha volt. Mert sosem ismerhettem az apámat. – Nate hangja üres volt. Soha nem volt más, csak egy jóképű, de üres fejű senki. Tessa és a nagynénje csak azért látta benne az empátiát és a hajlamot az együttérzésre, mert látni akarták; nem azért, mert ott is volt.

– Miért mondtad azt Jessamine-nek, hogy az anyám árnyvadász volt? – kérdezte Tessa. – Még ha téged Harriet néni szült is, ő az én anyám húga volt. Akkor Harriet néninek is árnyvadásznak kellett volna lennie, és te is az lennél. Mi értelme volt egy ilyen nevetséges hazugságnak?

A férfi gúnyos mosolyra húzta a száját. – Tudni szeretnéd, mi? – Szorítása tovább erősödött Tessa torkán, most már elzárta a levegő útját. A lánynak hirtelen Gabriel szavai jutottak eszébe: „A térdkalácsát célozd, az gyilkos fájdalommal jár.”

Felkapta a csizmája sarkát, ami tompa reccsenéssel telibe is találta Nate térdét. A férfi felkiáltott, a lába összecsucklott alatta. Esés közben sem engedte el Tessát, könyöke a lány gyomrába fúródott,

ahogy együtt gördültek tovább a földön. Tessa felszisszent, a levegő kiáramlott a tüdejéből, a szeme megtelt könnyel.

Próbált hátrafelé csúszni, közben pedig újra Nate felé rúgott. A vállát találta el, de a férfi így is rávetette magát, és megragadta a mellényénél fogva. A gombok sorra pattantak le a ruhadarabról, ahogy Nate közelebb húzta magához a lányt: másik kezével elkapta a haját, miközben Tessa vad kapálózásba kezdett, és a körmeivel végigszántotta az arcát. Az előserkenő vér határozottan kielégítő látványt nyújtott.

– Engedj el! – lihegte a lány. – Nem ölhetsz meg. A Magiszter élve akar.

– Elve, de nem sértetlenül – vicsorította Nate. Az arcát és az állát ellepte a vér.

Belemarkolt a lány hajába, és maga felé húzta. Tessa felsikított fájdalomában, és kapálózni kezdett, a férfi azonban fürge volt, és elkerülte az újabb rúgásokat. *Jem, Will, Charlotte... hol vagytok?*, próbálkozott Tessa egy kétségbeesett, néma segélykiáltással.

– Tudni szeretnéd, hol maradnak a barátaid? – Nate a hajánál meg az inge hátuljánál fogva talpra rángatta a lányt. – Nos, legalább az egyikük itt van.

Csikorgó hang terelte Tessa figyelmét az egyik sötét sarok felé. Nate továbbra is a lány haját markolva arra fordította a fejét, és megrázta. – Nézd! – szólt. – Ideje megtudnod, mivel kell megküzdenedek.

Tessának fennakadt a szeme. Az árnyékból gigantikus valami lépett elő – vagy hat méter magas volt, és ránézésre vasból készült. Alig látszottak rajta ízületek, olyan volt, mintha egyetlen illesztések nélküli mechanizmus mozgatná zökkenőmentesen. Az alsó része két lábra vált szét, a lábfejek végén hegyes fémtüskével. A kezei karomszerű ujjakban végződtek, vonások nélküli ovális arcán széles, cakkos vonalú száj húzódott, amitől olyannak tűnt, mint egy repedt

tozás. A fejéből egy pár csavart, ezüstös szarv állt ki, közöttük kék szikrák repkedtek.

Hatalmas kezében az árnyvadászok harci öltözetét viselő, ernyedt alakot tartott. Az óriási automaton hatalmas tömege mellett kisebbnek tűnt, mint valaha. – Charlotte! – sikította Tessa. Kétszeres erőfeszítéssel próbált kiszabadulni Nate szorításából, ide-oda rángatva a fejét. Egy maréknyi haj elvált a fejbőrétől, és lassan a földre hullott

– Jessamine vérfoltos szőke fürtjei voltak. A férfi cserébe úgy pofon vágta, hogy Tessa csillagokat látott, és elvesztette az egyensúlyát. Nate elkapta a torkát, mandzsettagombjai a lány légcsővébe vájtak.

A bátyja elnevette magát. – Prototípus – mondta. – A Mágiszternek nem kellett. Túl ormótlan és nehézkes a céljaira. Nekem azonban éppen megteszi. – Felemelte a hangját. – Dobd le!

Az automaton kinyitotta fémmarkát. Charlotte kiszabadult, bucskázva alázuhant, és gyomorforgató puffanással ért földet. Mozdulatlanul terült el, és ilyen távolságból Tessa nem tudta megállapítani, hogy lélegzik-e.

– És most taposd el! – parancsolta Nate.

A lény nehézkes mozdulattal felemelte tuskés fémlábát. Tessa a férfi alkarját karmolta, körmével véres csíkokat tépett a bőrébe.

– Charlotte! – Tessa egy pillanatra azt hitte, a saját kiáltását halja, aztán rájött, hogy ahhoz túl mély a hang. Egy alak rohant elő az automaton mögül, fekete öltözetétől élesen elütött égővörös haja. Kezében vékony pengéjű tört tartott.

Henry.

A férfi tudomást sem véve Tessáról és Nate-ről egyenesen az automatonra vetette magát. Széles ívben csapott le a pengéjével. Fém csattant fémen, szikrák reppentek szerteszét, és az automaton megtántorodott. A lába hangos csattanással ért földet, alig pár hüvelyk-

nyire Charlotte tehetetlen testétől. Henry megvetette a lábát, aztán a felemelt fegyverrel megint nekiugrott a lénynek.

A penge összetört. Henry egy pillanatig egyszerűen csak állt ott, és döbbenetesen nézett maga elé. Aztán a lény keze kilőtt, és megragadta a karját. Henry felkiáltott, ahogy az irdatlan vasmarok a levegőbe emelte, és elképesztő erővel vágta hozzá az egyik oszlophoz; végül ő is mozdulatlanul terült el a földre.

Nate felnevetett. – Milyen figyelemre méltó házastársi ragaszkodás! – szólt. – Ki gondolta volna? Jessamine mindig azt mondta, hogy szerinte Branwell ki nem állhatja a feleségét.

– Disznó vagy! – Tessa tovább küszködött a bátyja szorításában.

– Mit tudsz te arról, mire képesek egymásért az emberek? Ha Jessamine éppen halálra égne, fel sem néznél a kártyáidból. Saját magadon kívül senki nem érdekel.

– Tartsd a szád, vagy meglazítom néhány fogadat! – Nate megint megrázta a lányt, aztán felkiáltott. – Gyere ide! Órizned kell, amíg a Magiszter ideér.

Az automaton csikorgó fogaskerekekkel indult el, hogy engedelmessé váljon. Nem mozgott olyan gyorsan, mint a kisebb társai, de a méretét látva Tessa jeges félelemmel követte minden mozdulatát. És ez még nem lett volna elég, jött a Magiszter. Jó lett volna tudni, hogy Nate üzent-e neki, és hogy úton van-e már Mortmain. Már a férfi hideg tekintetének, fagyos, erőszakos mosolyának a gondolatára is felfordult a gyomra. – Engedj el! – kiáltotta, és kitepte magát a bátyja karjából. – Engedj Charlotte-hoz...

Nate keményen taszított rajta egyet, mire a lány négykézláb a kemény fapadlóra zuhant. Felszisszent, és oldalra, a galéria árnyékába gördült. Az automaton komótos léptekkel indult el felé. Tessa felkiáltott. ...

Will és Jem egyszerre ugrott le odafentről, mind a ketten a lény egy-egy vállán landoltak. Az automaton felhördült, a hangja olyan

volt, mint egy fújtatóé. Megtántorodott, időt adva Tessának, hogy félregördüljön az útjából, és talpra szökkenjen. Henryre pillantott, aztán Charlotte-ra. A férfi sápadtan és mozdulatlanul hevert az oszlop mellett, Charlotte azonban éppen a lény útjában feküdt, és komolyan tartani lehetett tőle, hogy a csörtető gépezet lába alá kerül.

Tessa vett egy mély levegőt, a nőhöz rohant, majd letérdelt mellé, és a nyakára illesztette az ujját: ha gyengén is, de ki tudta tapintani a pulzust. Charlotte hóna alá nyúlt, és a fal felé kezdte vonszolni, minél távolabb a helyiség közepétől, ahol az automaton szikrákat vetve pörgött, és karomban végződő kezeivel Jem meg Will után kapkodott. A két fiú azonban túl fürge volt neki. Tessa lefektette Charlotte-ot a teászsákok közé, és körülnézett a teremben, igyekezőn keresni egy útvonalat, amin keresztül eljuthat Henryhez. Nate fel-alá rohangászott, és átkozódva szidta a mechanikus lényt. Válaszul Will lefűrészelte az egyik szarvát, és Tessa bátyja felé hajította. Nate félre-ugrott a padlón szikrákat vetve csúszó fémdarab elől. Will elnevette magát. Jem mindeközben a lény nyakába kapaszkodva ügyködött valamin, amit Tessa nem láthatott. Maga az automaton körbe-körbe forgott. Mivel úgy tervezték, hogy az előtte lévő dolgokat legyen képes megragadni, nem tudta rendesen behajlítani a karját, hogy elérje a saját nyakát és fejét.

Tessának majdhogynem nevetnékje támadt. Will és Jem olyan volt, mint két kiséger egy nagy macska hátán. Hiába kaszabolták azonban az automatont a pengéikkel, csak kevés sérülést tudtak okozni neki. A fegyverek, amelyek máskor Tessa szeme láttára úgy hatoltak át a vason meg az acélon, mint a papíron, csak karcolásokat és horpadásokat hagytak a mechanikus lény testén.

Nate mindeközben ordítva átkozódott. – Rázd le őket! – kiáltotta az automatonnak. – Rázd le őket, te rohadt fémszörnyeteg!

Az automaton egy pillanatra mozdulatlaná merevedett, aztán vadul megrázta magát. Will megcsúszott, de az utolsó pillanatban

elkapta a lény nyakát, és nem esett le. Jem nem volt ilyen szerencsés; a gép testébe próbálta dőlni a botját, hogy fékezze a zuhanását, de a penge lecsúszott róla. A fiú tehetetlenül zuhant a földre, maga alá fordult a lába, és a fegyvere csörömpölve csúszott odébb.

– James! – kiáltotta Will.

Jem fájdalmas képpel kászálódott talpra. Az övén lógó irónja után nyúlt, de a lény igyekezett kihasználni a helyzeti előnyt, és karmokban végződő kezével máris felé nyúlt. A fiú sántítva húzódott egyre hátrébb, miközben előkotort valamit a zsebéből. Sima felületű, hosszúkás fémtárgy volt – a fegyver, amit Henry adott oda neki a könyvtárban.

Éppen elhajította volna, amikor Nate mögötte termett, és kirúgta alóla sérült – valószínűleg törött – lábát. Jem fel sem szisszent, de a lába hangos recsenéssel csuklott össze alatta, és másodszor is elterült a földön. A tárgy elgurult a kezéből.

Tessa feltápászkodott, és utánarohant, éppen amikor Nate is ugyanezt tette. Összeütköztek, és a férfi nagyobb súlya elegendő volt hozzá, hogy Tessa elessen. Hogy csökkentse a becsapódás erejét, estében átfordult, ahogy Gabriel tanította, bár így is kiszorult a tüdejéből a szusz. Reszkető ujjakkal nyúlt az eszköz után, az azonban kicsúszott a kezéből. Will hangos kiáltással kérte, hogy dobja oda neki, úgyhogy igyekezett még jobban kinyújtani a karját. Az ujjai éppen összezáródtak volna a fegyver körül, amikor Nate megragadta a bokáját, és könyörtelenül maga felé rántotta.

Nagyobb nálam, gondolta Tessa. Erősebb nálam. Könyörtelenebb nálam. De van valami, amit én meg tudok tenni, ő viszont nem.

Átváltozott.

Elméjével a bokáját szorító kéz után, a bőrét érintő bőr felé nyúlt. A valódi Nate-et kereste, akit születése óta ismert, azt a lángot, ami benne is úgy égett, akár a gyertya egy sötét szobában. Hallotta, ahogy a férfi felszisszen, aztán magával ragadta az átváltozás ereje,

fodrozódni kezdett a bőre, megolvadtak a csontjai. A gombok sorban szakadtak le a gallérjáról és a mandzsettájáról, ahogy nőni kezdett, a végtagjai görcsösen rángatóztak, amíg végül a lába kiszabadult Nate szorításából. Távollabb gördült a bátyjától, és feltápászkodott. Nate elkerekedett szemekkel bámult rá.

A lány a ruháktól eltekintve a saját tökéletes tükörképe volt.

Az automaton felé fordult. Dermedten állt, utasításokra várt, miközben Will még mindig a hátán lógott. A fiú felemelte a kezét, Tessa pedig odadobta neki az eszközt, néma köszönetét rebegve Gabrielnek és Gideonnak a késdobáló órákért. A fegyver tökéletes ívben szelte át a levegőt, és Will könnyedén kapta el.

Nate talpra ugrott. – Tessa! – vicsorította. – Mégis mi a jó bűdös francot képzelsz...

– Kapd el! – parancsolta a lány az automatonnak Nate-re mutatva. – Kapd el, és ne engedd!

A lény nem mozdult. Tessa csak a férfi reszelős lélegzetét hallotta, meg a kopogást a fémember háta mögül: Will ügyködött valamit, bár nem lehetett látni, hogy mit.

– Ostoba vagy, Tessa – sziszegte Nate. – Ez nem válhat be. A lény nem engedelmeskedik másnak, csak...

– Nathaniel Gray vagyok! – kiáltotta Tessa az óriás felé. – A Magiszter nevében parancsolom, hogy fogd el ezt az embert!

Nate a lány felé pördült. – Elég a játszadozásból, te ostoba liba...

Hirtelen elakadt a szava, ahogy az automaton lehajolt, a vasmarkába kapta, és egészen a szája helyén zúgó és kattogó repedés vonaláig emelte. Nate artikulátlan üvöltések közepette kétségbeesetten csapkodott a karjaival. Barmit is csinált Will, végül befejezte, és puhán a földre szökkent. Odakiáltott valamit Tessának, de a lány a bátyja sikolyaitól nem hallotta, mit. A szíve vadul vert, érezte, hogy a haja súlyos puhasággal omlik a Vállára. Újra önmaga volt. Annyi minden történt körülötte egyszerre, hogy a sokktól

képtelen volt megtartani felvett alakját. Nate tovább sikított; a vasmarok nem engedett rettenetes szorításából. Will futásnak eredt, a lény pedig Tessára meredt, és felüvöltött... Ebben a pillanatban Will a lányhoz ért, ledöntötte a lábáról, és a saját testével óvta, miközben az automaton, akár egy szupernóva, millió darabra robbant.

Fülsiketítő volt a csikorgó, csörömpölő fém kakofóniája. Tessa szerette volna befogni a fülét, de mozdulni sem tudott Will szorításában. A fiú két könyöke a két füle mellett fúródott a földbe. Erezte a lélegzetét a tarkóján, a szíve dörömbölését a gerincén. Hallotta a bátyja rettenetes, gurgulázó sikolyát. Elfordította a fejét, arca Will vállába fúródott; remegett alattuk a padló.

Egyszer csak vége lett. Tessa lassan kinyitotta a szemét. A levegő megtelt porral, szilánkokkal és a vászonzsákokból származó tealevelekkel. Hatalmas fémdarabok heverték mindenfelé a padlón, a kitorrt ablakokon beáramlott a homályos éjszakai fény. Tessa körülnézett a teremben. Henry a földön ült, az ölében tartotta Charlotte fejét, és sápadt arcát csókolgatta, miközben felesége erőtlenül nézett fel rá. Jem az irónjával a kezében éppen talpra kászálódott, ruháját és haját vastag porréteg borította. Nate pedig...

Először azt hitte, az egyik oszlopnak támaszkodik. Aztán észrevette a fehér ingén terjedő vörös foltot, és már tudta, mi történt. Egy éles fémdarab átfúrta a testét, és az oszlophoz szögezte. A feje lógott, kezét erőtlenül emelte a mellkasához.

– Nate! – kiáltotta a lány. Will legördült róla, ő pedig pillanatokon belül talpon volt, és már rohant is át a termen a bátyja felé. Remegett a keze az ijedségtől és az undortól, de sikerült megragadnia a fémdarabot, és kihúzni Nate melléből. Félredobta, nagy nehezen elkapta az előredőlő Nate-et, de a férfi súlya alatt maga is a földre rogyott. Bátyja ernyedte teste kicsavarodva hevert az ölében.

Egy emlék bukkant fel az elméjében: de Quincey házában kuporgott a földön, Nate-tel a karjában. Akkor szerette a bátyját.

Bízott benne. Most, ahogy megint a karjai között tartotta, és a vére áztatta az ingét meg a nadrágját, úgy érezte magát, mintha színészeket nézne a színpadon, akik csak eljátsszák a rájuk osztott gyászos szerepet.

– Nate – suttogta.

A férfi kinyitotta a szemét. Tessa kis híján sokkot kapott; azt hitte, Nate már halott.

– Tessie... – Távoli volt a hangja, mintha vastag vízréteg alól jött volna. Tekintete a lány arcát fürkészte, aztán a vörös foltokra tévedt a ruháján, végül pedig a saját mellkasára, ahol még mindig lüktetve ömlött a vér az ingén tátongó jókora szakadáson keresztül. Tessa levette a zekéjét, összegyúrta, és erősen a sebre nyomta. Imádkozott, hogy sikerüljön elállítania a vérzést.

Nem volt elég. A ruhadarabot azonnal átítatta a vörös folyadék, és vékony csíkokban szivárgott le a fiú oldalán.

– Édes istenem – suttogta Tessa, aztán megemelte a hangját. – Will...

– Ne! – Nate megragadta a csuklóját, körmei a bőrébe vájtak.

– De Nate...

– Végem van. Tudom. – Vért köhögött fel a tüdejéből. – Hát nem érted? A Magiszternek csalódnia kellett bennem. Mindenképpen megölne. És ügyelne rá, hogy lassan tegye. – Rekedt, türelmetlen hangot adott ki. – Hagyd, Tessie, nem kell a méltóságteljes halál. Tudod, hogy nem vagyok nemes lélek.

Tessa mély lélegzetet vett. – Itt kéne hagynom téged, hogy magányosan fulladj bele a saját véredbe. Te ezt tennéd a helyemben.

– Tessie... – Vér folyt ki Nate szája sarkából. – A Magiszter egyáltalán nem akart bántani téged.

– Mortmain – suttogta a lány. – Hol van, Nate? Kérlek, áruld el nekem!

– Ő... – A férfi fulladozni kezdett, ahogy belélegezte a torkában bugyogó vért. Rózsaszín buborék jelent meg az ajkán. A zeke Tessa kezében átázott rongydarab volt csupán. Nate tágra nyílt szemében végtelen rémület jelent meg. – Tessie... Haldoklom... Tényleg haldoklom...

A lány fejében továbbra is kérdések cikáztak. *Hol van Mortmain? Hogyan lehetett árnyvadász az anyám? Ha az apám démon volt, hogyan lehetséges, hogy még élek, holott az árnyvadászoknak és a démonoknak nem születhetnek életképes gyerekei?* De a félelem Nate szemében elhallgattatta: történt, ami történt, azon kapta magát, hogy megfogja a bátyja kezét. – Nincs mitől félned, Nate.

– Neked talán nincs. Te mindig jó voltál. Én viszont a pokol tüzében fogok égni, Tessie. Hol van az angyalod?

A lány ösztönösen a nyakához kapott. – Nem hozhattam el, Jessamine-nek adtam ki magam.

– Viselned... kell... – Köhögésbe fulladt a hangja. – Mindig viselned kell. Megfogadod?

A lány megrázta a fejét. – Nate... – *Nem bízhatok meg benned.*

– Tudom. – Alig hallható sóhaj volt a hangja. – Megbocsáthatatlan... dolgokat kellett megtennem.

A lány erősebben szorította a bátyja kezét, ujjai csúszósak lettek a vértől. – Megbocsátok – súgta, bár maga sem tudta, így van-e, és még csak nem is érdekelte.

Nate kék szeme tágra nyílt, az arca egy régi, sárga pergamen színét vette fel, az ajka teljesen fehér lett. – *Nem tudod, miket műveltem még, Tessie...*

A lány feszülten hajolt közelebb. – Nate?

Nem kapott választ. A férfi vonásai elernyedtek, a szeme tágra nyílt, és félig felakadt. A keze kicsúszott Tessiééből, és a földön koppant.

– Nate – szólt megint a lány, és az ujját a bátyja torkához illesztette, ahol a pulzusát kellett volna kitapintania. Előre tudta, mit fog találni.

Semmit sem érzett. Nate meghalt.

Tessa felállt. Szakadt mellényét, nadrágját, ingét, de még a haját is eláztatta Nate vére. Olyan zsibbadtnak érezte a testét, mintha jéghideg vízbe mártották volna. Lassan megfordult. Csak most merült fel benne, hogy esetleg a többiek is láthatták őket, és hallhatták, miről beszélgetett a bátyjával.

Még csak nem is néztek felé. Charlotte, Jem és Henry a padlón heverő sötét valami fölött térdelt, éppen ott, ahol az imént ő is feküdt Will alatt.

Will!

Tessa álmódott már olyat, hogy egy hosszú, sötét folyosón halad valami iszonyat felé – valami felé, amit ugyan nem lát, de tudja róla, hogy rettenetes és halálos. Az ilyen álmokban a folyosó minden lépés után hosszabb lett, és egyre messzebb nyúlt a sötét borzalomba. A félelem és a tehetetlenség érzése kerítette most is hatalmába, ahogy elindult a fiú felé. Mintha minden lépés egy mérföld lett volna, míg végre maga is csatlakozott a térdelő árnyvadászokhoz, és lenézett Willre.

A fiú az oldalán feküdt. Fehér volt az arca, és alig lélegzett. Jem a vállára tette az egyik kezét, és halk, megnyugtató hangon beszélt hozzá, Will azonban semmiféle jelét nem adta, hogy hallaná. Tessa egy pillanatig meredten bámulta az alatta összegyűlt pocsolyát, és képtelen volt felfogni, honnan származik az a rengeteg vér. Aztán közelebb lépett, és meglátta a fiú hátát. A szertesét repülő fémszilánkok cafatokra szaggatták harci öltözéke erős anyagát, végig a gerince mentén és a lapockáinál. A fiú bőrét ellepte a vér, a haja összetapadt tőle.

– Will – suttogta Tessa. Furcsán kábultnak érezte magát, olyan volt, mintha lebegne.

Charlotte felnézett. – Tessa – szólt. – A bátyád...

– Meghalt – felelte tompán a lány. – De Will... ?

– A földre lökött, és a testével óvott meg a robbanástól – mondta Jem. Nem volt vádló él a hangjában. – Őt viszont nem óvta meg semmi. Ti ketten voltatok a legközelebb a robbanáshoz. A fémszilánkok felszakították a hátát. Vért veszít, még hozzá gyorsan.

– De nem tudtok tenni valamit? – kérdezte most már hangosabban Tessa, bár egyre inkább attól tartott, hogy elveszíti az eszméletét.

– Miért nem használtok gyógyító rúnákat? Iratzékat?

– Kapott egy amissiót, attól lassabban folyik a vére. Viszont ha gyógyító rúnával próbálkozunk, a bőre a fém fölött forr össze, és csak beljebb taszítja a szövetekbe – mondta szárazon Henry. – Haza kell vinnünk a gyengélkedőre. Muszáj eltávolítanunk a fémdarabokat, mielőtt begyógyítjuk a sebeit.

– Akkor indulás! – Tessának remegett a hangja. – Akkor...

– Tessa – szólt Jem. A kezét még mindig Will vállán nyugtatta, de tekintetét aggodalmasan emelte a lányra. – Észrevetted, hogy megsebesültél?

A lány türelmetlenül mutatott végig az ingén. – Ez nem az én vérem. Nate-é. El tudjuk vinni? Van valami...

– Nem – szakította félbe Jem meglepően éles hangon. – Nem a ruháidon lévő vérről beszélek. Egy seb van a fejedben. Itt. – A halántékára mutatott.

– Ne beszélj számszágokat – mondta Tessa. – Semmi bajom. – Megérintette a halántékát, és érezte, hogy a haja meg az arcbőre ragad a vértől. Aztán ujjai a haja vonalától az illáig húzódo, félig levált bőrdarabra siklottak. Égető fájdalom hasított a fejébe.

Ez volt az utolsó csepp. A vérveszteségtől gyengén és az egymást követő sokkaktól kábán Tessa érezte, hogy elhagyja a maradék ereje

is. Szinte észre sem vette, ahogy Jem gyorsan átkarolta. Körülölelte a sötétség.

17

Álomban

*Látogass meg álomban, és
Boldogabb lesz az ébredés.
Mert úgy éjjel elfeledem,
Hogy nappal a vágy reménytelen.*
Matthew Arnold: *Vágyakozás*

AZ ESZMÉLET HIPNOTIKUS RITMUSBAN ÉRKEZETT ÉS TÁVOZOTT, mint a hullámok a viharban hánykolódó hajó fedélzetén. Tessa tudta, hogy ropogós, tiszta lepedőjű ágyban fekszik egy hosszúkás szoba közepén. Érzékelte, hogy az övén kívül több másik ágy is áll a szobában, a magas ablakokon pedig előbb a vak éjszaka, aztán véres hajnali fény árad be. Becsukta a szemét, és megint sötétség vette körül.

Suttogó hangokra ébredt. Feszült arcok hajoltak fölé. Charlotte, aki még mindig a harci öltözetét viselte, de csinos kontyba tűzte fel a haját; és Énókh testvér. A férfi sebhelyes arca már nem töltötte el

félelemmel. Hallotta a hangját az elméjében. *Csak felületi sérülést találtam a fején*

– De elájult – szólt Charlotte. Tessa meglepetésére valódi félelem és idegesség volt a hangjában. – Űtést kapott a fejére...

Az ismétlődő sokktól ajult el. Azt mondták, a bátyja a karjai között halt meg, és talán Willt is halottnak hitte. Azt mondták, a testével óvta a lányt a robbanástól. Ha meghalt volna, az azt jelentette volna, hogy az életét adta érte. Ezt a terhet nem könnyű elviselni.

– De gondolja, hogy meggyógyul?

Amint a teste és a lelke kipihen magát, felébred. Nem tudom megmondani, mikor jön el az ideje.

– Én szegény Tessám! – Charlotte könnyedén megérintette a lány arcát. Citromos szappan illata érződött a kezén. – Senkije sincs már a világon...

A sötétség visszatért, és Tessa hálásan lelt benne menedékre a gondolatai és a fény elől. Úgy vette körül magát vele, mint egy takaróval; lebegett benne, akár a holdfényben és a hideg fekete vízben fürdő jéghegyek Labrador partjainál.

Torokhangú kiáltás hasított a sötétségről szóló álomba. Tessa az oldalán feküdt a paplanba gabalyodva, néhány ággyal odébb pedig Will nyúlt el a hasán. A lány kábulatában csak kisebbfajta sokkot okozott a felismerés, hogy Will valószínűleg meztelen. Derékig ugyan eltakarta a paplan, de a háta és a melle pucér volt. Két karjával átölelte a párnát, amire a fejét hajtotta, egész teste megfeszült, akár az új húrja. Vértoltok tarkították alatta a lepedőt.

Énókh testvér az ágy egyik oldalán állt a feszült arcot vágó Jemmel.

– Will – szólt a fiú türelmetlenül. – Biztosan nem kérsz még egy fájdalomcsillapító rúnát?

– Nem kell több – nyöszörögte Will a fogai között. – Csak...
essünk túl rajta!

Énókh testvér felemelt egy ijesztően élesnek tűnő csipeszt. Will nyelt egyet, a karjába temette a kezét, sötét haja élesen rajzolódott ki a fehér ágyneműn. Jem összerezsent, mintha ő maga élné át a Fajdalmát, amikor a csipesz mélyen Will hátába vágjt. A fiú teste pattanásig megfeszült, kurtán, elfojtottan kiáltott fel fájdalmában. Énókh testvér visszahúzta a szerszámot egy véres fémдарabbal együtt.

Jem Will tenyerébe csúsztatta az ujjait. – Szorítsd meg a kezem! Úgy könnyebb lesz elviselni a fájdalmat. Már csak néhány maradt.

– Könnyen... mondd. – Will felszisszent, de parabataia érintése mintha valóban segített volna valamelyest. Ívbe hajlott a háta, könyöke a matracba vágjt, zihálva szívta be a levegőt. Tessa tudta, hogy el kéne fordulnia, de képtelen volt rá.

Soha korábban nem látott még ennyit egy fiú testéből. Még Jeméből sem. Azon kapta magát, hogy lenyűgözi a Will sima bőre alatt kígyózó szálkás izmok látványa, a duzzadó karja, a légzése ütemére meg-megfeszülő lapos, kemény hasa.

A fogó újból megvillant, és mindkét fiú ujjai elfehéredtek, ahogy Will megszorította Jem kezét. Vér bugyogott elő, és folyt le a fiú meztelen oldalán. Nem adott ki hangot, csak Jem sápadt el, mint aki nagyon rosszul érzi magát. Kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná érinteni Will vállát, aztán mégis visszahúzta, és az ajkába harapott.

És mindez azért van., mert Will a saját testével védett engem, gondolta Tessa. Ahogy Énókh testvér mondta, ezt a terhet nem könnyű elviselni.

Keskeny ágyán feküdt a régi szobájában a New York-i lakásban. Az tálakon át látta a szürke égboltot és Manhattan háztetőit. A nagynénje által varrott egyik színes pléddel takarózott, amit most magához szorított, ahogy kinyílt az ajtó, és Harriet néni lépett be rajta.

Tessa most már tudta, amit tudott, és így észre is vette a hasonlóságot. Harriet néninek kék szeme és fakószőke haja volt, még az arca formája is Nate-ére emlékeztetett. Mosolyogva Tessa fölé hajolt, hűvös kezét forró homlokához érintette.

– Sajnálom – suttogta Tessa. – Miattam halt meg.

– Pszt! – szólt Harriet néni. – Nem a te hibád. Az övé és az enyém. Tudod, mindig olyan büntudatot éreztem. Én voltam az édesanyja, de képtelen voltam rávenni magam, hogy elmondjam. Megengedtem neki mindent, és idővel menthetetlenül elkényeztettem. Ha elárultam volna neki, hogy valójában az én fiam, nem érezte volna magát becsapva, és nem fordult volna ellenünk, amikor végül rájött az igazságra. A hazugságok és a titkok megmérgezik az ember lelkét, Tessa. Felfalnak mindent, ami jó, és csak pusztítást hagynak maguk után.

– Annyira hiányzol – mondta Tessa. – Most nincs családom...

Harriet néni lehajolt, és homlokon csókolta. – Nagyobb családod van, mint gondolnád.

– Ezek után gyakorlatilag biztosan elveszik tőlünk az Intézetet. – Charlotte nem keserűnek, inkább hűvösnek és beletörődőnek tűnt.

Tessa lelke szellemként lebegett a gyengélkedő fölött, úgy nézett le a saját ágya lábánál álló Charlotte-ra és Jemre. Láta önmagát is, ahogy sötét haja legyezőként terül el a párnán álmában. Will néhány ágygal odébb aludt, hátát csíkokban lepték a kötések, nyakszirtjén egy iratze virított. A megszokott fehér fityuláját és fekete ruháját viselő Sophie az ablakpárkányt porolta. – Elvesztettük Nathaniel Grayt, mint információforrást, az egyik saját emberünkről kiderült, hogy kém, és nem állunk közelebb hozzá, hogy megtaláljuk Mortmaint, mint két héttel ezelőtt.

– Azok után, hogy annyi mindent tettünk, és olyan sok dologra fényt derítettünk? A Klávé meg fogja érteni...

– Nem fogja. Máris elmentek a végsőig velem kapcsolatban. Akár át is vonulhatnék Benedict Lightwood házába, hogy átírjuk az Intézetet az ő nevére. Túleshetnék a papírmunkán.

– Henrynek mi a véleménye? – kérdezte Jem. Időközben mindketten átöltöztek; Jem fehér inget és barna nadrágot viselt, Charlotte pedig az egyik sötétbarna ruháját választotta. Ahogy azonban Jem megfordította a kezét, Tessa észrevette, hogy az továbbra is Will véréből foltos.

Charlotte hölgyhöz nem illően mordult fel. – Ó, Henry! – szólt fáradtan. – Szerintem annyira meglepte, hogy az egyik találmánya végre működött, hogy most azt sem tudja, mihez kezdjen magával. És képtelen bejönni ide. Saját magát hibáztatja, amiért Will és Tessa megsebesült.

– Anélkül az eszköz nélkül valószínűleg mind halottak lennének, Tessa pedig a Magiszter kezébe került volna. Ezt elmagyarázhatnád valahogy Henrynek. Én már nem is kísérletezem.

– Charlotte... – mondta halkán Jem. – Tudom, mit mondanak az emberek. Tudom, hogy hallottad a kegyetlen pletykákat. De Henry szeret téged. Amikor a raktárban azt hitte, bajod esett, majd' elvesztette az eszt. Nekiment annak a gépezetnek...

– James! – Charlotte esetlen mozdulattal megveregette a fiú vállát. – Kedves vagy, hogy vigasztalni próbálsz, de a füllentésnek soha nincsen jó vége. Rég elfogadtam, hogy Henry elsősorban a találmányait szereti, engem pedig csak másodsorban... ha egyáltalán szeret.

– Charlotte – szólt Jem fáradtan, mielőtt azonban folytathatta volna, Sophie állt meg mellettük a porronggyal a kezében.

– Mrs. Branwell – kezdte halkán. – Beszélhetnék önnel egy pillanatra?

Charlotte meglepettnek tűnt. – Sophie...

– Kérem, asszonyom!

A nő Jem vállára tette a kezét, a fülébe súgott valamit, aztán Sophie felé bólintott. – Nos jó. Gyere velem a szalonba!

Ahogy Charlotte és Sophie kiment a szobából, Tessa meglepetten döbbsent rá, hogy a cseléd valójában magasabb, mint az úrnője. Charlotte jelenléte olyan intenzív volt, hogy az ember gyakran megfélelkezett róla, milyen alacsony, Sophie pedig éppen olyan magasra nőtt, mint ő maga, és karcsú volt, akár egy fűzfá. Tessa aggodalmasan idézte fel a jelenetet, ahogy Gideon Lightwood a folyosó falához szorította a lányt.

Amint a két nő mögött becsukódott az ajtó, Jem előrehajolt, és megtámaszkodott Tessa ágyának lábán. A lányt nézte, halványan elmosolyodott – ujjaira és a körmei alá alvadt vér tapadt.

– Tessa, én Tessám – szólott csendesén. Olyan bódító volt a hangja, mint a hegedűé. – Tudom, hogy nem hallasz. Énókh testvér szerint nem sebesültél meg súlyosan. Nem mondhatnám, hogy megnyugtattott. Olyan ez, mint amikor Will azzal jön, hogy csak egy kicsit tévedtünk el valahol. Ebből mindig tudom, hogy órákig nem fogunk ismerős utcát látni.

Olyan halkán folytatta, hogy Tessa nem volt biztos benne, valóság-e, amit hall, vagy csak az akarta ellenére újra rátörő álom egy darabja.

– Sosem bántam – folytatta a fiú. – Mármint ha eltévedtünk. Mindig úgy gondoltam, hogy az ember sosem tévedhet el igazán, ha tudja, mi van a szívében. Most mégis attól félek, hogy eltévedek, ha nem tudom meg, mi van a tiédben. – Lehunyta a szemét, mint akit elemészt a fáradtság. Tessa látta, hogy a szemhéja olyan száraz, mint a pergamen. – Vo aj ni, Tessa – suttofta Jem. – Vo pu hsziang si csü ni. A lány maga sem sejtette, honnan, de tudta, mit jelentenek a szavak.

Szeretlek.

És nem akarlak elveszíteni.

Én sem akarlak elveszíteni téged, szerette volna mondani, de nem jöttek az ajkára a szavak. Csak a kimerültség sötét hulláma tört rá megint és vette körül néma csenddel.

Sötétség.

A cellában sötét volt. Tessa először csak a rettenetes magányt és félelmet érzekelte. Jessamine a keskeny ágyon feküdt, szőke haja egyenes fürtökbe tapadva hullott a vállára. Tessa fölötte lebegett, és úgy érezte, valamiképpen képes megérinteni az elméjét; Veszteség iszonyú fájdalmát érezte. Jessamine valahonnan megtudta, hogy Nate meghalt. Korábban, amikor megpróbált a másik lány gondolataiban olvasni, Tessa minduntalan akadályokba ütközött, most azonban tisztán érzekelte a szomorúságot, ami egyre csak terjedt, akár egy csepp fekete tinta a vízben.

Jessie barna szeme nyitva volt, és a sötétségbe meredt. Semmim sincs. A szavak kristálytiszta jelentek meg Tessa elméjében. Nate-et választottam az árnyvadászok helyett, de ő meghalt. Mortmain engem is holtan akar látni, Charlotte pedig megvet. Kockáztattam, és mindent elvesztettem.

Tessa tekintetétől kísérve Jessamine felemelte a kezét, és egy zsinórt emelt le a nyakából. Aranygyűrű lógott rajta csillogó fehér kővel – egy gyémánt volt az. Az ujjai közé szorította, és betűket kezdett vésni vele a kőfalba.

Jessamine Gray. Az üzenet talán folytatódott volna, de Tessa nem tudhatta meg; ahogy Jessamine újra a falhoz nyomta a gyémántot, az összetört, és a lány lehorzsolta a kőnek ütköző ujjait.

Tessának nem kellett olvasnia Jessamine gondolataiban ahhoz, hogy tudja, mi jár a fejében. Még a gyémánt sem volt valódi. Jessamine elfojtott sikollyal hasra fordult, és a durva pokrócokba temette az arcát.

Amikor Tessa megint felébredt, sötét volt. Halvány csillagfény szűrődött be az Intézet magas ablakain, és boszorkányfény lámpa égett az ágy mellett álló asztalon. Mellette egy csésze gyógytea gőzölgött egy kis tányéryni keksz társaságában. Tessa felült, és éppen a csészéért nyúlt volna, amikor mozdulatlaná dermedt.

Will a szomszéd ágyon ült, bő inget és nadrágot meg egy fekete köntöst viselt. A bőre sápadtnak tűnt a csillagfényben, de szeme kékségét még a félhomály sem nyelte el. – Will – szólt csodálkozva a lány. – Hogyhogy ébren vagy?

Vajon őt figyelte álmában? De hát ez egyáltalán nem Willre vallott volna.

– Hoztam teát – mondta a fiú kissé mereven. – Olyan hangokat adtál ki, mintha rémálmaid lennének.

– Tényleg? Nem is emlékszem, mit álmodtam. – Tessa magára húzta a takarót, bár a szerény hálóing is tökéletesen takarta. – Úgy éreztem, az álomba menekülök. Hogy a valóság a rémálom, és az alvásban lelek békességre.

Will felvette a bögrét, és átült a lány ágyának szélére. – Tessék! Idd meg ezt!

Tessa engedelmesen elvette tőle az italt. A tea keserű volt, mégis kellemes, mint amikor az ember megnyal egy citromot. – Milyen hatása van? – kérdezte.

– Megnyugtat – felelte Will.

Tessa a fiúra nézett, szája megtelt a citrom ízével. A szeme előtt lebegő ködön keresztül úgy tűnt, mintha Willt is csak álmában látná. – Hogy vannak a sebeid? Fájnak?

Will megrázta a fejét. – Amint kiszedték a fémét, már kaphattam iratzét – mondta. – Még nem gyógyultak be teljesen a sebek, de jó úton haladok. Holnap már csak a hegek fognak látszani.

– Irigyellek. – Még egyet kortyolt a teából. Kezdt szédülni. Megérintette a kötést a homlokán. – Azt hiszem, jó ideig el fog még tartani, mire ezt levehetem.

– Addig élvezd ki, hogy úgy festesz, mint egy kalóz.

A lány erőtlenül nevetett fel. Will olyan közel volt, hogy érezte a teste melegét. Izzott, akár egy kemence. – Lázias vagy? – kérdezte Tessa, mielőtt vissza tudta volna fogni magát.

– Az iratze megemeli a testhőmérsékletet. Ez is a gyógyulási folyamat része.

– Ó! – szölt a lány. Beleborzongott a fiú közelségébe, de ahhoz túlságosan szédült, hogy elhúzódjon.

– Sajnálom, ami a bátyáddal történt – mondta halkán Will, lélegzete megmozgatta a lány haját.

– Azt nem hiszem – rázta meg a fejét keserűen Tessa. – Tudom, hogy szerinted megérdemelte a sorsát. Valószínűleg így is van.

– Meghalt a nővérem. Meghalt, és én semmit sem tehettem ellene – mondta a fiú nyers gyásszal a hangjában. – Öszintén sajnálom a bátyádat.

A lány felnézett Willre, nagy, kék szemére, tökéletes arcára, ívelt szájára. Sütött róla az aggodalom. Méghozzá az iránta érzett aggodalom. A bőre izzott, a feje könnyű volt, mintha lebegne. – Will – suttogta. – Nagyon furcsán érzem magam.

Will áthajolt a lány mellett, hogy letegye a bögrét az asztalra. Összeért a válluk. – Szeretnék, ha hívnám Charlotte-ot?

Tessa megrázta a fejét. Álmodott. Most már szinte biztos volt benne. Most is egyszerre érezte azt, mintha a testében lenne, közben pedig mégis azon kívül; éppen, mint amikor Jessamine-ről álmodott. A biztos tudat, hogy ez nem a valóság, bátrabbá tette. Will még mindig nyújtott karral dőlt előre, ő pedig hozzágömbölyödött, fejét a vállára hajtotta, és lehunyta a szemét. A fiú összerezzen a meglepetéstől.

– Fáj? – kérdezte Tessa, miután némi késéssel eszébe jutott a fiú sebesült háta.

– Nem érdekel – felelte Will hevesen. – Nem érdekel! – Átkarolta és szorosan tartotta a lányt. Tessa Will nyakának és vállának meleg találkozásába fúrta az arcát, és beszívta a vér, a verejték, a szappan és a mágia egymással keveredő illatát. Nem csupa tűz és vágy volt minden, mint az erkélyen. Will gyengéden ölelte, arcát a hajához hajtotta. Reszketett, ahogy a mellkasa emelkedett és süllyedt, reszketett, ahogy bizonytalanul az álla alá csúsztotta az ujját, és felemelte az arcát...

– Will – mondta Tessa. – Semmi baj. Nem számít, mit teszel. Elvégre álmodunk.

– Tess? – Will riadtnak tűnt. Szorosabbra fonta a karját a lány körül.

Tessának melege volt, gyengének érezte magát, és egyre jobban szédült. Az ágy úszott alatta, mint egy vízre bocsátott csónak. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy magával ragadja a sötétség.

Az éjszaka hűvös volt, a gázlámpák foltokban sárgászöldre festették a sűrű ködöt, ahogy Will végigsietett a Kings Roadon. A cím, amit Magnustól kapott, a Cheyne Walkon volt a Chelsea Embankment közelében. Will máris érezte a folyó iszap, víz, mocsok és rothadás bűzének keverékéből álló ismerős szagát.

Amióta csak megtalálta Magnus gondosan összehajtogatott üzenetét az éjjeliszekrényén lévő tálcán, igyekezett megakadályozni, hogy a szíve kiugorjon a helyéből. A levélben nem állt más, csak egy kurtán lefirkantott cím: Cheyne Walk 16. Will ismerte az utcát és a környékét. Chelsea folyóhoz közel eső része népszerű volt a művészek és az irodalmárok körében; a kocsmák ablakaiban csalogató sárga fény világított.

Szorosabbra fogta a kabátját, ahogy befordult egy utcasarkon, és délnek tartott tovább. A háta és a lába az iratzék ellenére is fájt még mindig; úgy érezte magát, mintha több tucatnyi méh csípte volna meg. Fel sem vette. Számtalan lehetőség fordult meg a fejében. Mit fedezett fel Magnus? Biztosan nem hívta volna ide őt, ha nincsen rá jó oka. Mindeközben az érzékei megteltek Tessával, a bőre tapintásával, az illatával. Különös módon nem az maradt meg a legélesebben a szívében és az emlékeiben, ahogyan az ajkuk egymáshoz tapadt a bálon, hanem az, ahogy a lány az imént hozzásimult, és puhán a nyakába szuszogott, mintha tökéletesen megbízna benne. A világon mindent megadott és mindent feláldozott volna, hogy eldőlhessen mellette a gyengélkedő keskeny ágyán, és magához ölelhesse álmában. Amikor elvált Tessától, olyan volt, mintha a saját bőrét nyúzta volna le, de meg kellett tennie.

Ahogy mindig. Ahogy mindig meg kellett tagadnia magától, bármit is akart. De talán... a mai este után...

Elfojtotta a gondolatot, mielőtt szárba szökkenhetett volna a fejében. Jobb nem foglalkozni vele; jobb lesz, ha nem reménykedik, akkor elkerüli a csalódást. Körülnézett. Már a Cheyne Walkon járt, ahol elegáns György-korabeli házak követték egymást. Megállt a 16. szám előtt. Magas épület volt, nagy, kiugró ablakfülkével és kovácsoltvas kerítéssel. A díszes kapu nyitva állt, Will pedig belépett rajta, felsietett a bejárati ajtóhoz, és becsöngetett.

Őszinte meglepetésére nem egy inas, hanem Woolsey Scott nyitott ajtót, szőke haja kusza fürtökben hullott a vállára. Sötét nadrágja és csupasz felsőteste fölött kínai brokátból készült zöld köntöst viselt. Egyik szemén aranykeretes monokli ült. Bal kezében pipát tartott, és miközben ráérősen végigmustrálta Willt, édes illatú, köhögésre ingerlő füstöt fúj ki. – Végül megadtad magad, és kénytelen vagy beismerni, hogy szerelmes vagy belém, igaz? – érdeklődött.

– Imádom ezeket a meglepő éjféli vallomásokat. – Az ajtófélfának támaszkodott, és bágyadtan intett gyűrűkkel megrakott kezével. – Gyerünk, ne fogd vissza magad!

Will kivételesen nem jutott szóhoz. Ritkán fordult elő, hogy ilyen helyzetben találta magát, és kénytelen volt bevallani, hogy nemigen tetszett neki a dolog.

– Jaj, hagyd már, Woolsey – szólalt meg egy ismerős hang odabentről. Magnus sietett feléjük a folyosón. Menet közben a kezelőit gombolta be, haja borzas fekete csomókká kuszálódott össze. – Mondtam, hogy Will be fog állítani.

A fiú Magnusról Woolseyra nézett. Mindketten mezítláb voltak. Woolseynak ragyogó aranylánc lógott a nyakában, rajta egy medállal, amire a Beati Bellicosi – „Áldottak a harcosok” – feliratot vésték egy farkasmancs kíséretében. Scott észrevette, hogy Will a medált nézi. – Tetszik, amit látsz? – kérdezte.

– Woolsey! – szólt rá a vérfarkasra Magnus.

– Az üzenetednek volt némi köze a démonidézéshez, igaz? – érdeklődött Will a boszorkánymesterre pillantva. – Nem arról van szó, hogy... behajtod rajtam a szívességet, amivel tartozom, ugye?

Magnus megrázta kócos fejét. – Nem. Ez üzlet, semmi más. Woolsey volt olyan kedves, és szállást adott, amíg eldöntöm, mihez kezdek ezután.

– Én azt mondom, menjünk Rómába – szólt Scott. – Imádom Rómát.

– Ez mind szép és jó, csak előbb használnom kell az egyik szobádat. Lehetőleg egy olyat, amelyikben vagy csak nagyon kevés holmi van, vagy semmi.

Scott levette a monokliját, és Magnusra meredt. – És mégis mit akarsz csinálni abban a szobában? – Több mint pajzán volt a hangja.

– Megidézem a Marbas nevű démont – felelte vigyorogva Magnus.

Scott majd megfulladt a saját pipafüstjétől. – Hát igen, mindenkinek más elképzelése van arról, mivel telik egy kellemes este...

– Woolsey! – Magnus beletúrt kócos fekete hajába. – Nem szívesen hozom fel, de tartozol nekem. Hamburg? 1863?

Scott felemelte a kezét. – Hát legyen! Használhatod a bátyám szobáját. Senki sem lakott benne, amióta meghalt. Érezték otthon magatokat! A részemről a szalonban leszek egy pohár sherryvel és néhány meglehetősen pajzán fametszettel, amiket Romániából hozattam.

Ezzel megfordult, és elballagott a folyosón. Magnus intett Will-nek, aki örömmel lépett be a házba. A benti meleg puha takaróként ölelte körül. Komornyik hiányában maga vette le a kék gyapjúfrakkját, hogy aztán az őt kíváncsian figyelő Magnus karjára terítse.

– Will – szólt a boszorkánymester. – Látom, nem vesztegetted az időt, miután megkaptad a levelemet. Nem számítottam rád holnap előtt.

– Tudod, milyen fontos ez nekem – mondta Will. – Tényleg azt hitted, hogy késlekedni fogok?

Magnus tekintete a fiú arcát fürkészte. – Felkészültél rá, mi lesz, ha nem sikerül? – kérdezte. – Ha kiderül, hogy nem is ez az igazi démon? Ha nem tudjuk megidézni?

Will egy hosszú pillanatig meg sem tudott mozdulni. Észrevette a saját arcát az ajtó mellett lógó tükörben. Rémülten állapította meg, milyen nyers vadság süt a szeméből – mintha többé semmiféle fal nem választaná el egymástól a valóságot és a vágyait. – Nem – felelte. – Nem készültem fel.

Magnus megrázta a fejét. – Jaj, Will – sóhajtotta. – Gyere!

Egy macska kecsességével fordult meg, végigsietett a folyosón, majd felment a kanyargó falépcsőn. Will követte, a vastag perzsaszőnyeg elnyelte lépteit zaját. A fal mélyedéseiben összefonódó

testeket ábrázoló, fényes márványszobrok álltak. Will gyorsan elkapta róluk a fejét, aztán mégis visszanézett rájuk. Magnus úgysem figyelt rá, mit csinál, és őszintén szólva a fiú el sem tudta képzelni, hogyan képes két ember ilyen pozícióba keveredni, azt meg végképp nem, hogyan lehet mindezt művészien előadni.

Elérték a második lépcsőfordulót, Magnus pedig, magában dünyögve valamit, elindult a folyosón, és sorban egymás után kinyitotta az ajtókat. Végül megtalálta a keresett szobát, és intett Willnek, hogy kövesse.

Woolsey Scott halott bátyjának szobája sötét volt és hideg, a levegőt por szaga töltötte be. Will ösztönösen a boszorkánypénye után nyúlt, de Magnus intett neki, hogy erre semmi szükség. Kék szikrák villantak az ujjai között, és a kandallóban fellobbanó tűz bevilágította a szobát. Be volt bútorozva, bár mindent fehér ruhával takartak le – az ágyat, a szekrényt, az asztalt. Magnus felgyűrte az ingujját, körbejárta a helyiséget, és kézmozdulataira a bútorok félresiklottak a helyiség közepéről. Az ágy megpördült, és a falhoz simult, a székek, az asztalok és a mosdóállvány a sarokban kötött ki.

Will füttyentett, mire Magnus elvigyorodott. – Téged aztán könnyű ámulatba ejteni – mondta a boszorkánymester, bár a hangjából úgy tűnt, mintha kissé kifogyott volna a szuszából. Letérdelt a szoba megüresedett közepén, és gyorsan rajzolt egy pentagrammát. Az okkult szimbólum minden csúcsába került egy-egy rúna, bár csupa olyan, amit Will nem ismert a Szürke Könyvből. Magnus felemelte a karját, és az ötszög fölé tartotta; kántálni kezdett, mire megnyílt a bőr a csuklóján, és vér hullott rá. Will izmai megfeszültek, ahogy az első cseppek a padlót érték, és hátborzongató kékes ragyogással égni kezdtek. Magnus kihátrált a pentagrammából, majd továbbra is kántálva a zsebébe nyúlt, és elővette a démonfogat. Will tekintetétől kísérve az ötszög most már lángoló közepébe dobta.

Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán a tűz lángoló szívében sötét forma kezdett kirajzolódni. Magnus abbahagyta a kántálást, felállt, és figyelte, mi zajlik a pentagrammában. A karján sebesen záródtak össze a sebek. A szobában nem hallatszott semmi, csak a tűz ropogása és Will ziháló légzése, ahogy a sötét forma egyre nőtt, amíg határozott, felismerhető alakot vett fel.

A kék démon volt az a bálból, bár most nem viselt szmokingot. Testét egymást fedő kék pikkelyek borították, hosszú, sárgás, tüskében végződő farka ide-oda himbálózott mögötte. A démon Magnusról Willre nézett, és összehúzta skarlátvörös szemét.

– *Ki idézte meg Marbast?* – Szavai mintha egy kút mélyéről visszhangzottak volna. Magnus a pentagramma felé bökött az állával. Az üzenetet nem lehetett félreérteni: Willé volt a terep.

A fiú előrelépett. – Nem emlékszel rám?

– *Emlékszem én* – hörögte a démon. – *Végigüldöztél Lightwoodék házának kertjén. Kitépted egy fogamat.* – Kinyitotta a száját, és megmutatta a foghíjat. – *Kóstoltam a véredet* – sziszegte. – *És amint kitörök ebből a pentagrammából, újra megkóstolom, nephilim.*

– Nem. – Will meg sem rezzent. – Arra vagyok kíváncsi, hogy korábbról emlékszel-e rám.

A démon nem felelt. A szemében táncolt a tűz, de nem lehetett kiolvasni belőle semmit.

– Öt évvel ezelőtt – folytatta a fiú. – Egy doboz. Egy Pyxis. Kinyitottam, és te kerültél elő belőle. Apám könyvtárában voltunk. Megtámadtál, de a nővérem elkergetett egy szeráfpengével. Most már emlékszel?

Hosszú, hosszú szünet következett. Magnus a démonra szegezte macskatekintetét. Kimondatlan fenyegetés volt a tekintetében.

– Mondd meg az igazat, Marbas – szólt végül a boszorkánymester.

– Különben nagy bajba kerülsz.

A démon Will felé kapta a fejét. – *Te vagy az a fiú* – szolt kelleetlenül. – *Edmund Herondale fia.*

Will mély lélegzetet vett. Hirtelen szédülni kezdett, és úgy érezte, rögtön elájul. Körme keményen a tenyerébe vajt, és felhasította a bőrét. A fájdalom kitisztította a fejét. – Szóval emlékszel.

– *Húsz évig voltam bezárva abba a valamibe* – vicsorította Marbas. – *Hát persze hogy emlékszem rá, hogyan szabadultam ki onnan. Képzeld el te nyomorult halandó, ha tudod Sötétség hosszú éveken át semmi fény, semmi mozgás... Aztán egyszer végre eljön a szabadulás. És mindvégig ott lebegett előttem annak az embernek az arca, aki fogságban tartott.*

– Nem én tartottalak fogságban...

– *Nem. Az apád volt az. De az én szememben te is éppen olyan vagy, mint ő.* – A démon gúnyos mosolyra húzta a száját. – *Emlékszem a nővéredre is. Bátor lány volt, ahogy nekem jött azzal a karddal, amit szinte használni sem tudott.*

– Ahhoz éppen elég ügyesen forgatta, hogy téged távol tartson tőlünk.

A démon felnevetett. – *„Mindenki, aki szeret téged, meg fog halni. A szeretetük lesz a végzetük. Néha pillanatokig tart majd, néha évekig, de mindenki, aki szeretettel néz rád, bele fog halni, hacsak nem távolodsz el tőle örökre. És vele fogom kezdeni.”*

Will úgy érezte magát, mintha tüzet lélegezne. Az egész mellkasa égett. – Igen.

A démon félrebillentette a fejét. – *És azért idéztetek meg, hogy együtt emlékezzünk erre az eseményre a múltunkból?*

– Azért vagy itt, te kék szemétláda, hogy levedd rólam az átkot. A nővérem... Ella meghalt aznap éjszaka. Én pedig elhagytam a családomat, hogy biztonságban legyenek. Ez öt éve történt. Elég volt. *Elég!*

– *Ne is próbáld sajnáltatni magad, halandó* – szólt Marbas. – *Húsz évig gyötrődtem abban a dobozban. Talán neked is húsz évig kellene szenvedned. Vagy kétszáz évig...*

Will egész teste megfeszült. Mielőtt a pentagrammára vethette volna magát, Magnus higgadtan közbeszólt. – Valami zavar engem, Marbas.

A démon odakapta a tekintetét. – *És mi lenne az?*

– Egy démon általában kiéhezetté válik a fogsága ideje alatt, és a lehető leggyengébb a szabadulása után. Túlságosan erőtlen ahhoz, hogy olyan bonyolult és erős átkot küldjön valakire, amelyet állítólag te küldtél Willre.

A démon sziszegett valamit egy Will számára ismeretlen nyelven. Valamelyik kevésbé gyakori démonnyelv lehetett, nem khthoni vagy purgatóriumi. Magnus összehúzta a szemét.

– De meghalt – mondta Will. – Marbas azt mondta, a nővérem meg fog halni, és meg is halt. Még aznap éjjel.

Magnus még mindig a démon tekintetébe fúrta a sajátját. Valamiféle néma csata zajlott kettejük között, amit Will nem érthetett.

– Tényleg ellenkezni akarsz velem, Marbas? – kérdezte végül halkán a boszorkánymester. – Tényleg fel akarod dühíteni az apámat?

Marbas elkáromkodta magát, és Will felé fordult. Az orrnýúlványa rángatózni kezdett. – *A félvérű igazat beszél. Az átok hamis volt. A nővéred azért halt meg, mert megszúrtam a tüskémmel.* – Suhintott egyet sárgás farkával, amivel Will eszébe juttatta, ahogyan annak idején eltalálta vele Ellát, a kardot is kiverve a kezéből. – *Sosem volt rajtad átok, Will Herondale. Legalábbis miattam nem.*

– Nem – szólt halkán Will. – Ez lehetetlen. – Úgy érezte, mintha rettenetes vihar tombolna a fejében; hallotta Jem hangját, *ledőlnek a*

falak, és látta is maga előtt, amint a hatalmas fal, ami hosszú évek óta körülvette és elzárta a világtól, egyszerűen elporlik. Szabad volt – és magányos. A jeges szél, mint egy éles kés, hasított belé. – Nem. – Metsző éle lett a hangjának. – *Magnus...*

– Nem hazudsz, Marbas? – csattant fel a boszorkánymester. – Baalra esküszöl, hogy az igazat mondod?

– *Esküszöm* – felelte Marbas vörös szemét forgatva. – *Mi értelmene hazudnom?*

Will térdre rogyott. A kezét összekulcsolta a hasán, mintha azt próbálná megakadályozni, hogy kibuggyanjanak a belei. *Öt év*, gondolta. *Öt* elpazarolt év. Hallotta, ahogy a családja kiáltozva dörömböl az Intézet kapuján, és hallotta a saját hangját, amint utasítja Charlotte-ot, hogy küldje el őket. Még csak nem is tudhatták, miért. Pár nap leforgása alatt elvesztették az egyik lányukat és a fiukat, és még csak nem is tudhatták, miért. És a többiek – Henry, Charlotte, Jem... Tessa – meg a szörnyűségek, amiket tett.

Jem az én nagy bűnöm.

– Willnek igaza van – mondta Magnus. – Marbas, te tényleg egy kék szemétláda vagy. *A tűz pusztítson el!*

Valahol Will látóterének peremén sötétvörös láng lobbant. Marbas kurta, fájdalmas sikolya éppen olyan hirtelen szakadt félbe, ahogyan kezdődött. Égő démonhús büze töltötte meg a szobát, Will azonban továbbra is csak magába roskadva térdelt, a levegő reszelős hangot adva áramlott ki-be a tüdejében. *Jaj, istenem., jaj, istenem, jaj, istenem!*

Gyengéd kéz érintette meg a vállát. – Will! – Magnus hangjában semmiféle irónia nem volt, csak meglepő kedvesség. – Annyira sajnálom!

– Minden, amit tettem – szólt Will. Úgy érezte, képtelen teleszívni a tüdejét levegővel. – Állandóan hazudtam, mindenkit eltaszítottam magamtól, elhagytam a családomat, megbocsáthatatlan dolgokat

mondtam Tessának... Semmi értelme nem volt. Rohadtul semmi értelme nem volt az egésznek, mert akkora barom voltam, hogy elhittem egy hazugságot.

– Tizenkét éves voltál. Meghalt a nővéred. Marbas ravasz démon volt, nagy hatalmú mágusokat is át tudott verni, nemhogy egy gyereket, aki nem is ismerte az árnyvilágot.

Will lenézett a saját kezére. – Az egész életem romokban hever, mindennek vége...

– Tizenhét éves vagy – jegyezte meg Magnus. – Nem heverhet romokban egy élet, ami alig kezdődött el. Hát nem érted, mit jelent ez, Will? Az elmúlt öt évben meggyőződésed volt, hogy senki nem szerethet téged, mert ha így lenne, abba az illető belehalna. Azzal, hogy életben maradtak, bebizonyították a szemedben, hogy közönyösek irántad. Csakhogy tévedtél. Charlotte, Henry, Jem... A családod...

Will mély levegőt vett, aztán lassan kifújta. A vihar a fejében lassan alábbhagyott.

– Tessa – szólt.

– Nos... – Magnus hangjába visszatért némi jókedély. Will csak most vette észre, hogy a boszorkánymester mellette térdel. *Egy vérfarkas házában vagyok*, gondolta a fiú. *Egy boszorkánymester vigasztal, és alig pár méterre tőlem egy démon hamvai hevernek. Ki gondolta volna?* – Nem mondhatok neked semmi biztosat Tessa érzéseit illetően. Ha esetleg nem vetted volna észre, igencsak önálló lány. Viszont neked is ugyanannyi esélyed van elnyerni a szerelmét, mint bármelyik másik férfinak. Nem ezt akartad? – Vállon veregette a fiút, aztán felállt; keskeny, sötét árnyként magasodott Will fölé. – Ha vigasztal, abból, amit a minap láttam a balkonon, az a benyomásom támadt, hogy meglehetősen kedvel téged.

Magnus figyelte a fiút, amint végigballag a kurta udvari járdán. A kapuhoz ért, a kilincstre tette a kezét, de megtorpant, mintha elbizonytalanodott volna egy hosszú és nehéz utazás kezdetén. A felhők közül előbukkanó hold fénye megcsillant sűrű sötét haján, keze sápadt bőrén.

– Nagyon érdekes – szólt Woolsey, aki hirtelen megjelent Magnus mögött az ajtóban. A ház meleg fényei sápadtarany kazallá változtatták a vérfarkas sötétszöke haját. Úgy nézett ki, mint aki most ébredt fel. – Ha nem ismernélek, azt gondolnám, megkedvelted ezt a fiút.

– Hogy érted, hogy ha nem ismernél, Woolsey? – kérdezte szórakozottan Magnus. Továbbra is Willt figyelte, meg mögötte a Temze vizén szikrázó holdfényt.

– Nephilim – felelte a vérfarkas. – Márpedig azokat te sosem szeretted. Mennyit fizetett, hogy megidézd neki Marbast?

– Semennyit – mondta Magnus. Már nem látott semmit, sem a folyót, sem Willt, csak emlékek áradata lebegett a szeme előtt: szemek, arcok, ajkak, egy múltba vesző szerelem, amit már nem tudott megragadni. – Tett nekem egy szívességet egyszer. Ő még csak nem is emlékszik rá.

– Nagyon csinos fiú – jegyezte meg Woolsey. – Ahhoz képest, hogy ember.

– Össze van törve – szólt Magnus. – Mint egy gyönyörű váza, amit valaki a földhöz vágott. Csak szerencsével és nagy ügyességgel lehet összeilleszteni a darabjait, hogy megint a régi önmaga legyen.

– Vagy varázslattal.

– Megtettem, amit tudtam – mondta halkan, ahogy Will végre lenyomta a kilincset, és a kapu kitérült. A fiú kilépett az utcára. – Nem tűnik valami boldognak – jegyezte meg Woolsey. – Akármit is tettél érte...

– Még nem dolgozta fel a sokkot – mondta Magnus. – Öt éve hitt valamit, és most rádöbben, hogy végig rossz szemüvegen át szemlélte a világot... Hogy minden, amit feláldozott annak érdekében, amit jónak és nemesnek hitt, hiábavaló volt, és csak fájdalmat okozott azoknak, akiket szeretett.

– Atyavilág! Biztos vagy benne, hogy segítettél neki?

Will kilépett a kapun, és becsapta maga mögött.

– Teljesen biztos – bólintott Magnus. – Mindig jobb tudni az igazságot, mint hazugságban élni. Ráadásul emiatt a hazugság miatt örökre magányos maradt volna. Öt éve semmije sincs, most viszont mindene meg lehet. Ezzel a külsővel...

Woolsey kuncogni kezdett.

– Bár már elajándékozta a szívét – mondta Magnus. – Talán jobb is így. Most arra van szüksége, hogy szeressen, és hogy viszonzják a szeretetét. Fiala még, de eddig nem volt könnyű élete. Remélem, a lány megérti.

Magnus még ebből a távolságból is látta, hogy Will mély lélegzetet vesz, behúzza a nyakát, és nekivág az utcának. Biztos volt benne, hogy nem csak képzelődött, amikor szinte ruganyosnak látta a lépteit.

– Nem menthetsz meg minden fészkéből kiesett fiókat. – Woolsey karba font kézzel a falnak támaszkodott. – Még a jóképűeket sem.

– Elég, ha egyet megmentek – mondta Magnus, és mivel időközben Will eltűnt szem elől, becsukta az ajtót.

*Amíg meg nem halok**Hány éve tanulok szeretni!**Most elvállik – emberfeletti**Vallomás lesz – menny vagy pokol?**S ha nem bocsát a mennyembe?**Róbert Browning: A szerelem egyik útja (Tótfalusi István fordítása)*

– KISASSZONY! KISASSZONY! – Tessa lassan ébredt, ahogy Sophie a vállát rázogatta. Napfény áradt be az ablakokon. A cseléd csillogó szemmel mosolygott. – Mrs. Branwell küldött, hogy kísérem vissza a szobájába. Nem maradhat itt örökké.

– Juj, nem is akarnék. – Tessa felült, aztán lehunyta a szemét, ahogy újból elfogta a szédülés. – Megtennéd, hogy segítesz felállni, Sophie? – kérdezte bocsánatkérő hangon. – Nem érzem magam valami stabilnak.

– Hát persze, kisasszony. – Sophie átkarolta Tessát, és fürgén felsegítette az ágyból. Karcúsága ellenére meglehetősen erős volt benne. Nem is meglepő, gondolta Tessa, hiszen évek óta cipeli a

szenet a tűzhelyekhez meg a nehéz szennyest fel-le a lépcsőn. Tessa elfintorodott, ahogy a lába a hideg földet érintette. Nem tudta nem megnézni, vajon ott fekszik-e még Will az ágyán.

Nem feküdt ott.

– Will meggyógyult? – kérdezte, miközben Sophie segített bedugni a lábát a papucsba. – Tegnap felébredtem pár pillanatra, és láttam, ahogy kiveszik a fémet a hátából. Borzasztónak tűnt a dolog.

Sophie felmordult. – Akkor rosszabbnak látszott, mint amilyen valójában volt. Mr. Herondale még azt is alig engedte meg, hogy iratzékat rajzoljanak rá, aztán elviharzott az éjszaka közepén, a csuda tudja, hová.

– Tényleg? Meg mertem volna esküdni, hogy beszéltem vele az éjjel. – Már a folyosón jártak, Sophie támogatásképpen gyengéden Tessa hátára tette a kezét.

A lány fejében képek kezdtek formálódni: Will a holdfényben, ő maga, amint azt mondja a fiúnak, hogy semmi sem számít, hiszen ez csak egy álom... És az is volt, nem igaz?

– Nyilván csak álmodta, kisasszony. – Megérkeztek Tessa szobájához, és Sophie azon ügyeskedett, hogy kinyissa az ajtót, miközben nem engedi el őt.

– Nincs gond, Sophie. Meg tudok állni a lábamon.

A cseléd tiltakozott, de Tessa elég határozottnak bizonyult, így nemsokára le is telepedhetett odabent egy karosszékbe, miközben Sophie a tüzet élesztgette a kandallóban. Egy kancsó tea és néhány szendvics várakozott az ágy mellett álló asztalon, és a lány hálásan szolgálta ki magát. Már nem szédült, de rettenetes fáradtságot érzett, ami inkább volt lelki, mint fizikai. Emlékezett az előző esti tea keserű ízére, az érzésre, ahogy Will átkarolta – persze csak álmodta az egészet. Kíváncsi lett volna, hogy mennyi minden volt még álom abból, amit az előző este látott – Jem, amint az ágya végében

suttogott, Jessamine, amint a takaróba fúrva a fejét zokogott a Néma Városban.,.

– Úgy sajnálom, ami a bátyjával történt, kisasszony. – Sophie a tűz mellett térdelt, az erőre kapó lángok fénye táncot járt az arcán. Lehajtotta a fejét, így Tessa nem láthatta az arcán a heget.

– Nem kell ezt mondanod, Sophie. Tudom, hogy az ő hibája volt, ami Agathával meg Thomasszal történt.

– De hát a bátyja volt – mondta határozottan Sophie. – Az ember meggyászolja azt, aki a véréből való. – Még közelebb hajolt a tűzhöz. Volt valami a hangja melegségében, nyakához tapadó haja göndörségében, ami miatt Tessának muszáj volt megszólalnia: – Sophie, láttalak a múltkor Gideonnal.

Sophie azonnal mozdulatlaná dermedt. Hátra sem nézett Tessára. – Mire gondolsz, kisasszony?

– Visszajöttem a nyakláncomért – mondta Tessa. – A mechanikus angyalért. Hogy szerencsét hozzon. Es láttalak Gideonnal a folyosón. – Nyelt egyet. – A kezedet fogta. Mint egy udvarló.

Hosszú, súlyos csend telepedett a szobára, Sophie végig a lángokba meredt. – És most el fogja mondani Mrs. Branwellnek?

Tessa hátrahőkölt. – Mi? Jaj, Sophie, dehogy! Csak... figyelmeztetni akartalak.

– Mivel kapcsolatban?

– Lighthwoodék... – Tessa nyelt egyet. – Nem jó emberek. Amikor náluk jártam... Willel... Szörnyű dolgokat láttam, iszonyatosakat...

"Az csak Mr. Lightwood, nem a fia. – Sophie hangjának olyan volt, hogy Tessa összerezzen. – Ők nem olyanok.

Mennyire lehetnek mások?

A cseléd felállt, a piszkavas csörömpölve dőlt a tűzbe. – Gondolja, hogy azok után, amiken keresztülmentem, olyan ostoba vagyok, hogy minden jöttment férfi gúnyt űzhet belőlem? De hiszen Mrs. Branwell tanított. Gideon jó ember...

– Ez neveltetés kérdése, Sophie. El tudod képzelni, hogy valaha is odaáll Benedict Lightwood elé, és azt mondja neki, hogy feleségül akar venni egy mondént, aki a tetejébe cseléd? El tudod képzelni, hogy ez megtörténik?

Sophie arca grimaszba torzult. – Maga nem tud semmit – jelentette ki. – Fogalma sincs róla, mit meg nem tenne értünk...

– A tréningre gondolsz? – kérdezte hitetlenkedve Sophie. – Komolyan...

De a lány csak a fejét rázta, felkapta a szoknyáját, és kisietett a szobából. Az ajtó becsapódott mögötte.

Charlotte a szalon asztalán könyökölt, felsóhajtott, majd galacsinná gyűrte és a tűzbe hajította a tizennegyedik papírlapot is. A lángok egy pillanatra feléledtek, és elemésztették a lapot, ami aztán megfeketedett és hamuvá vált.

Felemelte a tollat, belemártotta a tintatartóba, és kezdte előlről.

Alulírott Charlotte Mary Branwell, a nephilimek lánya, a magam, illetve férjem, Henry Jocelyn Branwell nevében azonnali hatállyal lemondok a londoni Intézet vezetői posztjáról...

– Charlotte?

A nő keze megrándult, és a papírra fröccsenő tintapaca beterítette a gondosan formált betűket. Felnézett, és Henryt pillantotta meg az íróasztal mellett. Szeplős arcára kiült az aggodalom. Charlotte letette a tollat. Ritkán törődött a külsejével, de ha Henry a közelben volt, mindig odafigyelt magára – most is tisztában volt vele, hogy a haja kibújt a kontyból, a ruhája gyűrött és tintafoltos az ujja, a szeme pedig fáradt és puffadt a sírástól.

– Mi az, Henry?

A férfi habozott. – Csak... Mit írsz, drágám? – Megkerülte az asztalt, és a nő válla fölött a papírra pillantott. – *Charlotte!* – Felkapta a lapot az asztalról. A tintapaca ellenére eleget el tudott olvasni az írásból, hogy leszűrje a lényegét. – Lemondasz az Intézet vezetéséről? Hogy teheted?

– Jobban járok, ha lemondok róla, mintha Wayland konzul átnyúl a fejem fölött, és elzavar – felelte Charlotte csendesen.

– Nem úgy érted, hogy átnyúl a fejünk felett, és elzavar *bennünket?* – Henry sértődöttnek tűnt. – Nem úgy lenne rendjén, hogy én is beleszólak ebbe a döntésbe?

– Téged eddig sosem érdekelt az Intézet vezetése. Hogyhogy most igen?

Henry olyan képet vágott, mintha a nő felpofozta volna; Charlotte-nak erőfeszítésébe telt, hogy ne álljon fel, és ne csókolja meg férje szeplős arcát. Amikor annak idején beleszeretett, kissé túlméretezett kezével, széles mandulaszemével és túlradó lelkesedésével Henry egy imádni való kiskutyára emlékeztette. Bár mások kinevették a férfi különiségei miatt, ő mindig szentül hitte, hogy a mögött a szempár mögött éppen olyan éles elme lakozik, mint a sajátja. Akkor úgy hitte, elég lesz, ha mindig mellette marad és szereti, akár viszonozza Henry a szerelmét, akár nem. Csakhogy ezek az idők elmúltak.

– Charlotte – mondta a férfi. – Tudom, hogy haragszol rám.

A nő meglepetten kapta fel a fejét. Lehetséges volna, hogy Henry tényleg ilyen gyorsan kapcsolt? Az Énókh testvérrel folytatott beszélgetés ellenére Charlotte azt hitte, senki nem vette észre a dolgot. Maga sem tudta, mit gondoljon az egésze föl, arról pedig végképp fogalma sem volt, Henry hogyan fog reagálni, ha rájön. – Tényleg?

– Amiért nem akartam veled menni, hogy együtt találkozzunk Woolsey Scott-tal.

Charlotte lelkében a megkönnyebbülés küzdött a csalódottsággal.

– Henry – sóhajtotta. – Ez aligha...

– Nem értettem a helyzetet – mondta a férfi. – Néha annyira magukkal ragadnak az ötleteim. Mindig tudtad, hogy ilyen vagyok, Lottie.

Charlotte elpirult. Henry olyan ritkán szólította így.

– Megváltoznék, ha tudnék. Azt hittem, ha más nem is, legalább te megérted. Tudod... tudod, ez csak szöszmötölés a szememben. Valami nagyot akarok alkotni, ami jobbá teszi a világot a nephilimek számára. Neked is ez a célod az Intézet vezetésével. És bár tudom, hogy mindig második leszek a számodra...

– Második vagy a számomra? – Charlotte hangja egészen magasra szökött a hitetlenkedéstől. – Hogy te vagy második az én számomra?

– Semmi baj, Lottie – mondta Henry szokatlan gyengédséggel a hangjában. – Amikor annak idején igent mondtál, tudtam, hogy csak azért tetted, mert mindenképpen férjhez kellett menned. Senki sem fogadta volna el, hogy egy nő egyedül vezesse az Intézetet...

– Henry! – Charlotte reszketve állt fel. – Hogy mondhatasz nekem ilyen szörnyűségeket?

A férfi értetlenül nézett rá. – Azt hittem, ez egyszerűen így van...

– Azt hiszed, én nem tudom, miért vettél el? – kiáltotta a nő. – Azt hiszed, nem tudok róla, hogy az apád tartozott az apámnak, és cserébe, amiért elvettél, nem kellett megadnia? Apám mindig fiút akart, valakit, aki örökölheti tőle az Intézet vezetését, és ha már nem így alakult, hát hozzáadta a szürke, csökönyös lányát, akit el sem vett volna más, mint valami szerencsétlen flótás, aki csak teljesítette a családi kötelességét.,.

– CHARLOTTE! – Henry téglavörös lett. A nő soha nem látta még ilyen dühösnek. – TE MEG MI A FENÉRŐL BESZÉLSZ?

Charlotte megragadta az íróasztal peremét. – Nagyon jól tudod – mondta. – Ezért vettél feleségül, nem?

– Soha nem beszéltél még erről.

– Miért is beszéltem volna? Eddig is pontosan tudtad, hogy így van.

– Ami azt illeti, nem tudtam. – Henry szeme szikrázott. – Fogalmam sem volt róla, hogy apám bármivel is tartozott volna apádnak. A lehető legjobb szándék vezérelt, amikor édesapád elé álltam, és megkérdeztem, hogy méltónak talál-e a kezedre. Pénzügyek szóba sem kerültek.

Charlotte-nak elállt a lélegzete. Házaseveik alatt egy szót sem váltottak az eljegyzés körülményeiről. Úgy tűnt, semmi okuk nincs rá, és a nő korábban sosem volt kíváncsi, hogyan próbálná Henry hebegve letagadni az igazságot. Márpedig az apja éppen így mesélte neki a történetet, amikor beszámolt Henry lánykéréséről. *Jó ember; jobb, mintáz apja, neked pedig férj re van szükséged, ha az Intézet vezetője akarsz lenni, Charlotte. Elengedtem az apja tartozásait, szóval a két család részéről minden rendben.*

Persze az apja sosem mondta ki egyértelműen, hogy Henry ezért kérte meg a kezét. Csak feltételezte...

– Nem vagy szürke – jelentette ki továbbra is égő arccal Henry. – Gyönyörű vagy. És nem kötelességből kértem meg a kezéd apádtól. Azért tettem, mert szerettelek. Mindig szerettelek. A férjed vagyok.

– Azt hittem, nem akarsz az lenni – suttogetta a nő.

Henry a fejét rázta. – Tudom, hogy az emberek furcsának tartanak. Különcnek. Talán örültnek is. Sosem zavart. De hogy te is ilyen akarategyengének gondolsz... Szeretsz egyáltalán?

– Hát persze, hogy szeretlek – vágta rá Charlotte. – Ez egy percig sem volt kérdés soha.

– Tényleg nem? Szerinted nem hallottam, miről pletykálnak az emberek? Úgy beszélnek rólam, mintha valami félnótás lennék, akire oda sem kell figyelni. Benedict többször a fülem hallatára jelentette

ki, hogy csak azért jöttél hozzám, mert úgy kell tenned, mintha egy férfi vezetné az Intézetet...

Most Charlotte-on volt a sor, hogy felhúzza magát. – És még te kritizálsz engem, amiért gyengének tartalak! Henry, soha nem mentem volna hozzád ezért! Fel sem merült volna bennem ilyesmi! Egy szempillantás alatt lemondanék az Intézetéről, de soha nem mondanék le...

Henry mogyoróbarna szeme tágra nyílt, vörös haja úgy összegubancolódott, mintha számtalanszor túrt volna bele vadul az ujjjaival.

– Miről nem mondanál le soha?

– Rólad – felelte a nő. – Nem tudtad?

Aztán már nem mondott semmit, mert Henry átkarolta és megcsókolta. Úgy csókolta, hogy többé nem érezte magát szürkének, nem érdekelte a haja meg a tintafolt a ruháján, csak Henry, akit mindig is szeretett. Könnyek gyűltek a szemébe, és folytak végig az arcán. A férfi végül elhúzódott, és elgondolkodva érintette meg az arcát.

– Tényleg? – kérdezte. – Te is szeretsz engem, Lottie?

– Hát persze hogy szeretlek. Nem azért mentem hozzád, hogy legyen kivel vezetnem az Intézetet, Henry. Azért lettem a feleséged, mert tudtam, hogy nem érdekel, milyen nehéz irányítani ezt a helyet, vagy hogy milyen rosszul bánik velem a Klávé, amíg minden este a te arcodat látom utoljára lefekvés előtt. – Finoman megütötte a férfi vállát. – Évek óta házasok vagyunk, Henry. Mit gondoltál, mit érzek irántad?

A férfi megvonta keskeny vállát, és megcsókolta felesége feje búbját. – Azt gondoltam, hogy kedvelsz – mondta durcásan. – És hogy idővel talán szeretni is megtanulsz majd.

– Én is ugyanezt gondoltam rólad – felelte elgondolkodva Charlotte. – Hogyan lehettünk mind a ketten ennyire buták?

– Nos, saját magamon nem vagyok meglepődve – mondta Henry.

– De őszintén, Charlotte, neked lehetett volna több eszed.

A nő elfojtotta feltörő nevetését, és megszorította férje karját. – Még valamit el kell mondanom, Henry. Nagyon fontos...

Ekkor kivágódott a szalon ajtaja. Will állt a küszöbön. Henry és Charlotte távolabb húzódtott egymástól, és a fiúra meredtek. Kimerültnek tűnt – sápadt volt, szeme alatt sötét karikák húzódtak –, de olyan tiszta volt a tekintete, mint talán még sosem. Valamiféle ragyogás áradt belőle. A nő felkészült egy szarkasztikus megjegyzésre vagy egy hüvös bejelentésre, Will azonban boldogan mosolygott rájuk.

– Henry! Charlotte! – szólt. – Nem láttátok véletlenül Tessát? – Valószínűleg a szobájában van – felelte csodálkozva Charlotte. – Valami baj van, Will? Nem kéne pihened? Ezekkel a sérülésekkel...

Will legyintett. – A nagyszerű iratzeitek megtették a dolgukat. Nem igénylem a pihenést. Csak Tessát szeretném látni, és meg akarlak kérni benneteket... t– Elhallgatott, ahogy megakadt a tekintete a Charlotte asztalán heverő levélen. Pár lépéssel ott termett, felkapta a lapot, és ugyanazzal a kétségbeeséssel az arcán olvasta el, mint Henry. – Charlotte... Nem, nem mondhatysz le az Intézetről!

– A Klávé találni fog neked másik lakhelyet – mondta a nő. – Vagy itt is maradhatysz tizennyolc éves korodig, bár Lightwoodék...

– Nem akarnék itt élni nélküled és Henry nélkül. Mégis miért kéne maradnom? A hangulat miatt? – Will úgy megrázta a papírt, hogy ropogott. – Még Jessamine is hiányzik, hogy a fene enné meg... Legalábbis egy kicsit. És Lightwoodék ki fogják rúgni a szolgálóinkat, hogy a sajátjaikra cserélhessék le őket. Charlotte, ezt nem engedheted. Ez az otthonunk. Jem otthona. Sophie otthona.

A nő Willre meredt. – Biztos, hogy nincs lázad?

– Charlotte! – A fiú lecsapta a papírt az asztalra. – Megtiltom, hogy lemondj az igazgatóságról! Világos? Annyi évig ugyanúgy

megtetél értem mindent, mintha a véredből való volnék, és soha nem mondtam, milyen hálás vagyok. Ugyanez rád is igaz, Henry. De hálás vagyok, ezért nem engedem, hogy elkövesd ezt a hibát!

– Will! – szólt a nő. – Vége. Csak három napunk maradt megtalálni Mortmaint, kizárt, hogy sikerüljön. Egyszerűen kifutottunk az időből.

– Tojok Mortmainre – jelentette ki Will. – Szó szerint is szívesen megtenném, de most képletesen értettem. A kéthetes határidő nyilvánvalóan csak Benedict Lighthood nevetséges feltétele volt. Mint kiderült, csalás az egész. Benedict Mortmainnek dolgozik, és ezzel a trükkel akarta kihúzni alólad az Intézetet. Ha bebizonyítjuk, hogy Benedict csak Mortmain bábja, akkor a tied maradhat az Intézet, és tovább kereshetjük a Magisztert.

– Jessamine-től tudjuk, hogy ha lebuktatjuk Benedictet, azzal Mortmain kezére játsszuk az Intézetet.

– Az kizárt, hogy ne tegyünk semmit – jelentette ki határozottan Will. – Legalább egy beszélgetést megér a dolog, nem gondoljátok?

Charlotte nem tudta, mit mondjon. Ez a Will nem az a Will volt, akit ő ismert. Határozottan, kertelés nélkül beszélt, a szeme csillogott a szenvedélytől. Szótlanságából ítélve Henry maga is éppen úgy meglepődött. Will bólintott, mint aki a hallgatást beleegyezésnek veszi.

– Nagyszerű – mondta. – Szólok Sophie-nak, hogy hívja össze a többieket.

Ezzel kivágtatott a szobából.

Charlotte a férjére meredt; teljesen megfélelkezett róla, hogy nemrég még híreket akart megosztani vele. – Ez Will volt? – kérdezte végül.

Henry felhúzta egyik vörös szemöldökét. – Talán elrabolták, és egy automatont küldtek helyette – vette fel. – Lehetségesnek tűnik.

Charlotte kivételesen csak egyetérteni tudott.

Tessa komoran majszolta el a szendvicseket és kortyolta el a tea maradékát, miközben magát átkozta, amiért képtelen nem beleütni az orrát mások dolgába. Miután végzett, felvette a kék ruháját, ami nem ment könnyen Sophie segítsége nélkül. *Nézz magadra, gondolta, alig pár hete van cseléded, és máris hagyta el elkényeztetni magad Nem tudsz egyedül felöltözni, nem tudod tartani a szádát, amikor pedig az lenne a legjobb. Nemsokára éhen pusztulsz, ha nem lesz valaki, aki zabkását kanalaz a szádba.* Fintorogva nézett magára a tükörben, aztán leült a fésülködőasztal mellé, felvette az ezüst hajkefét, és nekiállt rendbe tenni hosszú, barna haját.

Kopogás hallatszott. *Sophie*, gondolta reménykedve Tessa. Nyilván visszajött, bocsánatkérésben reménykedve. Meg is fogja kapni. Tessa ledobta a hajkefét, és már sietett is ajtót nyitni.

Nemrég Jemre számított, és csalódottan állapította meg, hogy Sophie áll a küszöbön, most pedig éppen fordítva történt: Sophie-ra számított, és Jemet találta az ajtó előtt. A fiú ezüstös haja szinte fehérnek tűnt szürke gyapjúzakója és nadrágja miatt.

– Jem – csodálkozott Tessa. – Minden rendben?

A fiú szürke szeme az arcát és hosszú, kibontott haját fürkészte. – Úgy tűnik, valaki másra számítottál.

– Sophie-ra. – Tessa felsóhajtott, és a füle mögé igazított egy kósza loknit. – Attól tartok, megbántottam. Szokás szerint ráfaragtam, hogy előbb beszéltem, mielőtt gondolkodtam volna.

– Ó! – szólott Jem. Tőle szokatlanul úgy tűnt, mintha nem érdekelné a dolog. Normális esetben ilyenkor megkérdezte volna Tessától, mit mondott Sophie-nak, vagy segített volna kitalálni a módját, hogyan nyerje el a lány bocsánatát.

A szokásos érdeklődésnek, amit minden őt körülvevő dolog iránt mutatott, mintha nyoma sem maradt volna, állapította meg riadtan Tessa. A fiú mindemellé meglehetősen sápadt is volt, és a lány válla

fölött befelé pillantgatott a szobába, mintha arra lenne kíváncsi, Tessa egyedül van-e. – Alkalmas most... azaz szeretnék veled négy-szemközt beszélgetni, Tessa. Elég jól érzed magad hozzá?

– Az attól függ, mit akarsz mondani – nevette el magát a lány, de amikor a mosolya nem talált viszonzásra, összeszorult a gyomra. – Jem... Ugye minden rendben van? Will...

– Nem Willről van szó – mondta a fiú. – Kóborol valahol, nyilván kutya baja. – Tulajdonképpen... Nos, mondhatjuk úgy, hogy rólam van inkább szó. – Körbepillantott a folyosón. – Bejöhetek?

Tessának egy pillanatra eszébe jutott, mint mondana Harriet néni azokról a lányokról, akik beengednek a hálósobájukba egy olyan fiút, akivel nem állnak rokonságban. Igen ám, de Harriet néni is volt szerelmes egyszer. Még hozzá annyira, hogy megengedte a vőlegényének – nos, amitől teherbe lehet esni, akármilyen is volt az pontosan. Harriet néni, ha élt volna, sem lett volna abban a helyzetben, hogy beleszóljon a dologba. Meg aztán az árnyvadászok amúgy is más etikett szerint éltek.

Szélesre tárta az ajtót. – Igen, gyere be!

– Tessa!

– Jem! – A lány igyekezett utánozni Jem komolyságát, de a fiú ezúttal sem mosolyodott el. – Ha a betegségedről van szó, beszélj csak nyugodtan! Mindent megteszek, hogy segítek.

– Nem a betegségedről akarok beszélni. – Jem mély lélegzetet vett. – Mint tudod, nem találtuk meg Mortmaint – mondta. – Könnyen lehet, hogy az Intézetet pár napon belül átadják Benedict Lightwoodnak. Willnek és nekem nyilván meg fogja engedni, hogy itt maradjunk, neked viszont biztosan nem. És én sem vágyom egy olyan házban élni, ahol ő az úr. Will és Gabriel egy percen belül egymás torkának esne. Nem maradhatna együtt a csapatunk. Charlotte és Henry nyilván keresne magának egy házat valahol, Will és én talán Idrisbe mennénk tizennyolc éves korunkig, Jessie sorsa

pedig, gondolom, attól függene, milyen ítéletet szab ki rá a Klávé. Téged nem vihetnék magunkkal Idrisbe. Nem vagy árnyvadász.

Tessa szíve egyszerre nagyon gyorsan kezdett verni. Lehuppant az ágy szélére, kavargott a gyomra. Eszébe jutott Gabriel megjegyzése, hogy Lightwoodék majd szereznek neki állást. Azok után, amit a házukban rendezett bálon látott, kevés rosszabbat tudott elképzelni. – Értem – mondta. – De hová mehetnék? Nem, ne is válaszolj! Nem vagy értem felelős. Köszönöm, hogy legalább szóltál.

– Tessa...

– Mindannyian olyan rendesek voltatok velem, amennyire csak lehetett – szólt a lány. – A Klávé egy pillanatig sem nézte jó szemmel, hogy beengedtetek az Intézetbe. Találok magamnak valamit...

– Mellettem van a helyed – mondta Jem. – Mindig is így lesz.

– Ezt hogy érted?

A fiú sápadt bőrétől élesen elütött az arcán terjedő pír. – Igazából azt akartam kérdezni, hogy... – szólt. – Tessa Gray, megtisztelsz azzal, hogy hozzám jössz feleségül?

A lány mozdulatlanul merevedett ültében. – Jem!

Egy darabig némán bámulták egymást. Végül a fiú szólalt meg. Könnyed próbált lenni, de elcsuklott a hangja. – Ha jól sejtem, nem mondtál nemet, bár valójában igent sem.

– Ezt nem gondolhatod komolyan.

– Pedig komolyan gondolom.

– Nem lehet... Nem vagyok árnyvadász. Kizárnak a Klávéból...

A fiú közelebb lépett, szemében izgatottság csillogott. – Lehet, hogy szigorúan véve nem vagy árnyvadász. Viszont mindén sem vagy, és azt sem lehet bebizonyítani, hogy alvilági volnál. Különleges a helyzeted, így nem tudom, mit fog tenni a Klávé, de biztosan nem szólhatnak bele valamibe, amit nem tilt a Törvény. Meg kell fontolniuk, mi a teendő ebben a helyzetben, és ez akár

hónapokat is igénybe vehet. Addig meg biztosan nem akadályozhatják meg az eljegyzésünket.

– Te komolyan beszélsz. – Tessának kiszáradt a szája. – Jem, hihetetlen, hogy így törödsz velem, nagyon hálás vagyok érte. De nem engedhetem meg, hogy ilyen áldozatot hozz értem.

– Áldozatot? Szeretlek, Tessa. Feleségül akarlak venni.

– Jem, olyan kedves és önzetlen vagy. Hogyan hihetném, hogy ezt nem csak az én kedvemért teszed?

A fiú a mellényzsebébe nyúlt, és elővett egy sima, kerek tárgyat. Fehéres-zöldes jáde medál volt; kínai írásjeleket véstek bele, amiket Tessa nem tudott elolvasni. Jemnek enyhén remegett a keze, ahogy lány felé nyújtotta.

– Odaadhatnám a családi gyűrűmet is – mondta. – De azt az eljegyzés végeztével vissza kellene adni, hogy rúnákra cserélhessük. Én olyasvalamit szeretnék adni neked, ami örökre a tiéd marad.

A lány megrázta a fejét. – Nem fogadhatom...

– Ezt a medált édesanyám kapta édesapámtól, amikor összeházasodtak. Az írás a *Ji Csingből* van, a *Változások Könyvéből*. „Amikor két ember a szíve mélyén egy, erősebbek a vasnál és a bronznál is.”

– És gondolod, hogy mi azok vagyunk? – Tessa hangja egészen elvékonyodott a sokktól. – Mármint egyek?

Jem letérdelt a lány lába elé, és felnézett rá. Tessa olyannak látta, mint annak idején a Blackfriars hídon: gyönyörű ezüst árnyak a sötétben. – A szerelmet nem lehet megmagyarázni – mondta a fiú.

– Nem tudom, hogy az első pillanattól szeretlek-e, vagy csak azóta, hogy másodszor, harmadszor vagy negyedszer láttalak. Csak annyi biztos, hogy amikor először pillantottalak meg közeledni felém, mintha megszűnt volna létezni a világ. Te lettél mindennek a közepe, csak körülötted forogtak a gondolataim.

Tessa elérékenyülve rázta meg a fejét. – Jem, sosem gondoltam...

– A szerelemnek ereje van – mondta a fiú. – Erre utal a vésés a medálon. Benne van az árnyvadászok esküvői ceremóniájában is. „Mert a szeretet olyan erős, mint a halál.” Nem vetted észre, mennyivel jobban lettem az utóbbi hetekben, Tessa? Kevesebbet voltam rosszul, kevesebbet köhögtem. Erősebb vagyok, nincs szükségem olyan sokra a szerből... És mindez miattad van. Az irántad érzett szerelem gyógyító hatással van rám.

Tessa szóhoz sem jutott. Lehetséges az ilyesmi egyáltalán a meséken kívül is? A fiú keskeny arca szinte világított; nyilvánvaló volt, hogy hisz abban, amit mond. És tényleg javult az állapota.

– Áldozatról beszéltem, de ezt az áldozatot valójában nem én hozom érted. Sokkal inkább arra kérlek, hogy te hozd meg értem – folytatta Jem. – Felajánlhatom neked az életemet, de nem lesz hosszú élet. Felajánlhatom neked a szívemet, de nem tudom, hányat fog még verni. Viszont annyira szeretlek, hogy reményeim szerint nem fog érdekelni, ha önzőségemben arra vágyom, hogy a hátralévő napjaimat, akármennyi is van még belőlük, boldogan éljem le veled. A férjed akarok lenni, Tessa. Soha nem akartam ennyire semmit életemben. – A szemébe hulló ezüstös haj fátyolán át nézett fel a lányra.

– Mármint – mondta bátortalanul – ha te is szeretsz engem.

Tessa lenézett a medállal a kezében előtte térdelő Jemre, és megértette, mire gondolnak az emberek, amikor azt mondják, hogy a szem a lélek tükre. A fiú világító, kifejező szeme, amit mindig is gyönyörűnek talált, tele volt reménnyel és szeretettel.

És miért is ne reménykedne? Minden oka megvolt rá, hogy elhiggye, Tessa viszonszereti. Barátsággal, bizalommal, hálával, sőt szenvedéllyel viszonyult hozzá. És ha a szíve egy apró szegletében még nem is mondott le teljesen Willről, tartozott annyival Jemnek, hogy minden igyekezetével próbál megfelelni róla.

Lassan kinyújtotta a kezét, és elvette a medált Jemtől. Az aranylánc hűvösen siklott a nyakába, és a medál közvetlenül a mechanikus angyal fölött állapotodott meg. Ahogy Tessa elengedte a csatot, látta, hogy Jem szemében a remény helyét a hitetlenkedő boldogság szinte elviselhetetlen tüze veszi át. Úgy érezte, mintha valaki benyúlt volna a mellkasába, és kinyitotta volna a szívét őrző ládikát. Mintha a gyengeség friss vérként áradt volna szerteszét az ereiben.

Soha nem érzett még ilyen késztetést, hogy mindenáron megóvjon valakit, hogy átkarolja, hogy szorosan összebújjon vele kettesben, távol a világtól.

– Akkor igen – felelte. – Igen, hozzád megyek, James Carstairs. Igen.

– Ó, hála istennek! – Megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. – Hála istennek! – A lány ölébe temette az arcát, és átkarolta a derekát. Tessa föléhajolt, a vállát, a hátát, a selymes haját simogatta. A térdénél érezte Jem szívének dobogását. Valahol a lelke mélyén igencsak meghökkent. Sosem gondolta volna, hogy ilyen boldoggá tud tenni valakit. És még csak nem is valamiféle nem e világi képességgel, hanem olyasvalamivel, ami tisztán emberi.

Kopogás hallatszott, mire szétrebbentek. Tessa kapkodva felállt; miközben az ajtóhoz sietett, megigazította a haját, és reményei szerint sikerült nyugalmat erőltetnie az arcára. Ezúttal valóban Sophie volt az, bár morózus tekintete elárulta, hogy nem saját jószántából jött. – Mrs. Branwell hívhatja a szalonba, kisasszony – szólt. – Will úrfi hazatért, és szeretne mindenkivel beszélni. – Elnézett Tessa mellett, és még savanyúbb képet vágott. – Maga is jöjjön, Jem úrfi!

– Sophie... – kezdte Tessa, de a lány máris megfordult, és elsietett. Tessa erősebben szorította a kilincset, ahogy a cseléd távolodó fityuláját figyelte. Sophie azt mondta, nem bánja, hogy Jem gyengéd

érzéseket táplál iránta, és Tessa azt is tudta, hogy ennek Gideon az oka. És mégis...

Jem mögé lépett, és a kezébe csúsztatta a kezét. Karcsú ujjai összezáródtak Tessáéi körül, és a lány kifújta a visszatartott levegőt. Ezt jelentette szeretni valakit? Hogy az ember minden nehéz helyzetet együtt vészel át, hogy a másik egyetlen szóval vagy érintéssel meg tudja vigasztalni? Tessa nekidőlt a fiú vállának, az pedig csókot nyomott a halántékára. – Charlotte-nak szólunk először, amint alkalom adódik rá – mondta –, a többieknek csak utána. Miután eldőlt az Intézet sorsa...

– Úgy mondod, mintha nem is érdekelne, mi történik vele – szólott Tessa. – Nem hiányozna ez a hely? Olyan régóta itt van az otthonod.

A fiú ujjai könnyedén simították végig a csuklóját, mégis beleborzongott. – Most már melletted van az otthonom.

19

Az árulás bajnoka

*Az árulás sosem dívik, mi lehet az oka?
Ha mégis dívik, máshogy hívja az árulás bajnoka.*

Sir John Harrington

SOPHIE A LOBOGÓ TÜZET PISZKÁLTA a szalon kandallójában. Meleg volt odabent, szinte fülledt meleg. Charlotte az íróasztala mögött ült, Henry mellé telepedett le egy székbe. Will ezüst teáskészlettel a könyökénél, csészével a kezében az egyik virágmintás fotelban terpeszkedett a kandallónál. Amikor Tessa belépett, olyan hirtelen húzta ki magát, hogy leöntötte a zakója ujját. Anélkül tette vissza a tálcára a csészét, hogy levette volna a tekintetét a lányról.

A fiú kimerültnek tűnt, mintha egész éjszaka gyalogolt volna. Még mindig a vörös selyembéléses, sötétkék gyapjú felöltőjét viselte, fekete nadrágja szárán sárfoltok éktelenkedtek. Kusza haja nyirkos volt, az arca sápadt, állára sötét árnyéket vetett a borosta. Az egész arca megváltozott, és olyan megmagyarázhatatlan boldogsággal

meredt Tessára, hogy a lány meglepetésében megtorpant, amitől Jem hátulról nekiütközött. Egy pillanatra nem tudta elfordítani a fejét: olyan volt, mintha a fiú magához láncolná a tekintetét. Tessának megint eszébe jutott az előző éjszakai álom, amikor Will a betegszobában vigasztalta. Vajon a fiú le tudta olvasni az emléket az arcáról? Ezért meredt így rá?

Jem kilesett a lány válla mögül. – Hahó, Will! Biztos vagy benne, hogy jó ötlet volt odakint tölteni az éjszakát az esőben, amikor még be sem gyógyultak a sebeid?

Will elszakította a tekintetét Tessáról. – Teljesen biztos vagyok benne – jelentette ki határozottan. – Sétálnom kellett, hogy kitisztítsam a fejemet.

– És most már tiszta?

– Kristálytiszta – felelte Will. Megint Tessa felé fordult, és ugyan az történt, mint az előbb. A tekintetük összekapcsolódott, és a lánynak el kellett fordítania a fejét. Inkább át is sietett a szobán, és az íróasztal mellett álló kanapéra telepedett le, ahol nem volt közvetlenül Will szeme előtt. Jem követte, és melléült, de nem fogta meg a kezét. Tessa kíváncsi volt, mi történne, ha csak úgy könnyedén bejelentené, mi történt az imént. *Össze fogunk házasodni.*

De Jemnek igaza volt; nem ez volt erre a megfelelő pillanat. Willhez hasonlóan Charlotte is úgy festett, mint aki nem aludt egész éjszaka; a bőre betegesen sárgának tűnt, és sötétbarna karikák húzódtak a szeme alatt. Henry óvón fogta a kezét, és aggodalmas tekintettel figyelte a feleségét.

– Szóval mindannyian itt vagyunk – mondta Charlotte. Tessa kis híján megjegyezte, hogy nem így van, hiszen Jessamine hiányzik, végül azonban csendben maradt. – Mint nyilván tudjátok, közeledik a Wayland konzul által megszabott kéthetes periódus vége. Nem sikerült megtudnunk, merre lehet Mortmain. Énókh szerint a Néma

Testvérek megvizsgálták Nathaniel Gray holttestét, de semmit sem sikerült kideríteniük. És mivel meghalt, mi sem fogunk megtudni tőle semmit.

És mivel meghalt. Tessa a fiatal Nate-re gondolt, ahogy azokból az időkből emlékezett rá, amikor együtt kergették a szitakötőket a parkban. Egyszer beleesett a tóba, és ő meg Harriet néni – Nate édesanyja – segített kihúzni; a keze csúszós volt a víztől meg a zöld vízinövényektől. Aztán felidézte, ahogy a bátyja véres keze kicsúszott az övéből a raktárban. *Nem tudod, miket műveltem még, Tessie...*

– Azt feltétlen jelenthetjük a Klávénak, amit Benedictről kiderítettünk – mondta éppen Charlotte, amikor Tessa erővel kényszerítette magát, hogy megint a beszélgetésre figyeljen. – Ez tűnik logikus lépésnek.

Tessa nyelt egyet. – Es mi a helyzet azzal, amit Jessamine mondott? Hogy Mortmain kezére játszunk, ha így teszünk.

– De az nem lehet, hogy ne tegyünk semmit – mondta Will. – Nem dőlhetünk hátra, és adhatjuk csak úgy oda az Intézet kulcsait Benedict Lightwoodnak meg a hitvány porontyának. Ők egyek Mortmainnel. Benedict közönséges báb. Muszáj megpróbálnunk. Az Angyalra, hát nincs a kezünkben elég bizonyíték? Ahhoz biztosan elégnek kell lennie, hogy a Karddal vallassák ki.

– Amikor Jessamine-t faggattuk a Kard segítségével, kiderült, hogy gátakat helyeztek el az elméjében – mondta fáradtan Charlotte. – Gondolod, Mortmain nem volt olyan elővigyázatos, hogy megtegye ugyanezt az óvintézkedést Benedict esetében is? Bolondot fogunk csinálni magunkból, ha nem fogunk tudni kihúzni belőle semmit a Karddal.

Will beletúrt fekete hajába. – Mortmain arra számít, hogy a Klávéhoz fordulunk – szólt. – Nyilván azt feltételezi, hogy ez lesz az első dolgunk. Az sem idegen tőle, hogy veszni hagyja azokat a

szövetségeseit, akikre már nincsen szüksége. De Quincey-t példának okáért. Lightwood nem pótolhatatlan a számára, és ezt ő is tudja. – Ujjaival a térdén kezdett dobolni. – Szerintem ha a Klávéhoz fordulunk, biztosan elérhetjük, hogy Benedict ne jöhessen szóba többé az Intézet vezetőjeként. Viszont vannak a Klávénak olyan tagjai, akik biztosan őt követik. Egyeseket ismerünk közülük, másokat nem. Szomorú, de fogalmunk sincs róla, kiben bízhatunk meg saját magunkon kívül. Az Intézet jó kezekben van nálunk, és nem engedhetjük meg, hogy elvegyék tőlünk. Hol máshol lehetne Tessa biztonságban?

Tessának fennakadt a szeme. – Én?

Will láthatólag meghökkent, mintha maga is csak most jött volna rá, mit mondott. – Nos, szerves része vagy Mortmain tervének. Alapvetően mindig is téged akart. Szüksége van rád. Nem engedhetjük, hogy a kezébe kerülj. Nyilvánvalóan hatékony fegyver lennél a kezében.

– Ez így igaz, Will, és természetesen el is fogok menni a Konzulhoz – mondta Charlotte. – De egyszerű árnyvadászként, nem az Intézet vezetőjeként.

– De miért, Charlotte? – kérdezte Jem. – Kiválóan végzed a munkádat...

– Valóban? Eddig kétszer fordult elő, hogy nem vettem észre a kémeket a saját házamban. Will és Tessa könnyedén megszökött a felügyeletem alól, és elmentek Benedict báljára. A Nate elfogására szőtt tervünk, amiről mellelleg be sem számoltunk a konzulnak, balul sült el, és egy fontos tanúnk meghalt...

– Lottie! – Henry felesége karjára tette a kezét.

– Nem vagyok alkalmas rá, hogy én vezessem ezt a helyet – mondta Charlotte. – Benedictnek igaza volt... Természetesen igyekszem majd meggyőzni a Klávét a bűnösségéről. Remélem, az

Intézetet valaki más fogja irányítani, nem Benedict. De nem is én leszek az...

Csörömpölés hallatszott. – Mrs. Branwell! – Sophie volt az. Ledobta a piszkavasat, és elfordult a tüztől. – Nem mondhat le, asszonyom! Egyszerűen nem teheti!

– Sophie – szólt kedvesen Charlotte. – Akárhová megyünk innen, akárhol lesz az otthonunk Henryvel, magunkkal viszünk...

– Nem erről van szó – mondta halkán Sophie. A tekintete ide-oda ugrált a szobában. – Miss Jessamine... Szóval igazat mondott. Ha a Klávéhoz fordulnak, Mortmain kezére játszanak.

Charlotte értetlenül nézett a lányra. – Ezt meg miből gondold?

– Nem... nem tudom pontosan. – Sophie leszegte a fejét. – De azt tudom, hogy igaz.

– Sophie?

Charlotte gyanakvó hangját hallva Tessa pontosan tudta, mire gondol a nő: Vajon újabb kém járt az Intézetben, újabb kigyót melengették a keblükön?

Will is összehúzott szemmel dőlt előre.

– Sophie nem hazudik – szólt közbe gyorsan Tessa. – Tudja, mert... mert hallottuk, amikor Gideon és Gabriel erről beszélgetett az edzőteremben.

– És csak most döntöttetek úgy, hogy megemlítitek? – Will felhúzta a szemöldökét.

Tessa maga sem tudta, miért, de hirtelen borzasztó dühös lett a fiúra. – Fogd már be, Will! – csattant fel. – Ha...

– Találkoztam vele – szakította félbe hangosan Sophie. – Gideon Lightwooddal. Együtt töltöttük néhány szabadnapomat.

– Falféher volt az arca. – Tőle tudom. Hallotta, amint az apja ezen nevetett. Tudták, hogy Jessamine lebukott. Azt remélték, hogy a Klávéhoz fordulnak. Mondanom kellett volna valamit, de úgy tűnt, maguk úgysem ezt akarják tenni, szóval...

– Találkoztál? – kérdezte hitetlenkedve Henry. – Gideon Lightwooddal?

Sophie továbbra is Charlotte-ra figyelt, aki elkerekedett szemmel bámult vissza rá. – Azt is tudom, mivel zsarolja Mortmain Mr. Lightwoodot – mondta. – Gideon nemrég jött rá. Az apja nem is sejti, hogy tudja.

– Édes istenem, te lány, hát ne csak álldogálj ott – szólt Henry, aki éppen úgy nem tudott mit kezdeni a helyzettel, mint a felesége. – Beszélj!

– Démonhimlő – mondta Sophie. – Mr. Lightwood négy évvel ezelőtt elkapta, és pár hónapon belül bele is hal, ha nem kap orvosságot. Mortmain pedig megígérte, hogy szerez neki.

A szobában nyüzsgés támadt. Charlotte odarohant Sophie-hoz; Henry utánakiáltott; Will felpattant a székről, és körtáncot járt. Tessa moccanni sem tudott a döbbenettől, és Jem sem állt fel mellőle. Mindeközben Will rágyújtott egy nótára arról, hogy végig igaza volt a démonhimlővel kapcsolatban.

*Démonhimlő, ó, démonhimlő
Vajon hogyan kaptad el?
Elmentél a rosszhírű negyedbe,
Ahonnan mindenki elszelel.
Démonhimlő, ó, démonhimlő,
én végig tudtam, emberek,
Azért írtam ezt a kis dalt, mert
Igazam volt: ti tévedtetek!*

– Will! – kiáltotta túl a hangzavart Charlotte. – Elment az eszed? Hagyd abba ezt a pokoli rikácsolást! Jem...

Jem felpattant, és Will szájára szorította a tenyerét. – Megígéred, hogy csendben maradsz? – súgta barátja fülébe.

Will bólintott, kék szemében tűz égett. Tessa csodálkozva meredt rá, ahogy mindenki más is. Láttá már a fiút vidámnak, keserűnek, leereszkedőnek, dühösnek, szánakozónak – de idétlennek még sosem. Jem elengedte a másik fiút. – Hát jó.

Will a padlóra rogyott, hátát a fotelnak vetette, és a magasba emelte a kezét. – Egy démonhimlő a házatokra! – jelentette ki, és ásított egyet.

– Atyaúristen, most hetekig démonhimlős vicceket hallgathatunk

– szólt Jem. – Nem ússzuk meg.

– Nem lehet igaz – csóválta a fejét Charlotte. – Egyszerű démonhimlő?

– Honnan tudhatnánk, hogy Gideon nem hazudott Sophie-nak?

– kérdezte Jem. – Ne haragudj, Sophie! Nem szívesen mondom ezt, de a Lightwoodok megbízhatatlanok.

– Láttam, Gideon hogyan nézett Sophie-ra – jegyezte meg Will. – Tessa hívta fel rá a figyelmemet először, hogy Gideon odáig van a mi Miss Collinsunkért, és rá kellett jönnöm, hogy ez az igazság. És egy szerelmes férfi... egy szerelmes férfinak bizony nincsenek titkai. Bárkit elárul. – Miközben beszélt, végig Tessát bámulta. Úgy nézett rá égszínkéék szemével, mintha némán közölni akarna valamit a tekintetével. De vajon mit... ?

Tessa egyszerre rádöbrent, hogy az életét köszönheti a fiúnak. Talán arra várt, hogy megköszönje. De azóta sem idő, sem lehetőség nem volt rá! Elhatározta, hogy az első adandó alkalommal pótolja a mulasztást.

– Aztán meg a bálon egy démonnő ült Benedict ölében, és csókolóztak – folytatta Will, elfordítva a tekintetét. – Kígyók nőttek a szeméből. Zsák a foltját, gondolom. Mindegy, a démonhimlőt csak úgy lehet elkapni, ha valaki egy démonnal hentereg, szóval...

– Nate azt mondta, hogy Mr. Lightwood a démonnőket részesíti előnyben – szólta Tessa. – Nem hiszem, hogy erről a felesége is tudott volna.

– Várjunk csak! – Jem egy pillanat alatt mozdulatlaná merevedett. – Will... mik a démonhimlő tünetei?

– Elég rút betegség – felelte elégedetten Will. – Először pajzs alakú kiütés keletkezik az ember hátán, aztán ahogy terjed, kiszárad és megrepedezik a bőr...

Jemnek elakadt a lélegzete. – Rögtön jövök – szólta. – Egy pillanat. Az Angyalra... – Kivágtatott a szobából, a többiek értetlenül bámultak utána.

– Ugye ő nem kapta el a démonhimlőt? – kérdezte Henry.

Remélem, nem, ha már egyszer eljegyeztük egymást, mondta volna legszívesebben Tessa, csak hogy lássa a többiek arckifejezését, de visszafogta magát.

– Ó, fogd már be, Henry! – szólta Will.

Valamit még készült hozzátenni, de kivágódott az ajtó, és Jem jött vissza a szobába zihálva, egy tekerccsel a kezében. – Ezt a Néma Testvérektől kaptam – mondta –, amikor Tessával elmentünk Jessamine-hez. – Büntudatos pillantást vetett a lányra, mire Tessának eszébe jutott, hogyan lépett ki a cellából, aztán tért vissza a gondolataiba mélyedve. – A jelentés Barbara Lightwood haláláról. Miután Charlotte-től megtudtuk, hogy nem az apja mártotta be Silas Lightwoodot a Klávénál, az jutott eszembe, hogy a Néma Testvéreknél kellene érdeklődni Mrs. Lightwood halálának körülményeiről, hátha Benedict arról is hazudott, hogy a gyász vitte el.

– És hazudott? – Tessa izgatottan hajolt előre.

– Igen. Valójában Barbara Lightwood a saját csuklóját vágta fel. De más is van itt. – Lenézett a kezében tartott papírra. – „Pajzs alakú kiütés, az astriola jellegzetes tünete a bal vállon.”

Will felé nyújtotta a tekercset, aki elvette tőle, és egyre tágabbra nyíló szemmel olvasta.

– Astriola! – kiáltotta. – Az a démonhimlő másik neve. Végig a kezekben volt a bizonyíték, és még csak nem is szóltál róla! Et tu, Brute! – Feltekerte a lapot, és tarkón legyintette vele Jemet.

– Jaj! – Jem bánatosan dörzsölte a fejét. – Semmit nem értettem az egészből. Valami hétköznapi nyavalyának gondoltam. Egyáltalán nem úgy tűnt, hogy ebbe halt volna bele. Felvágta az ereit, de ha Benedict el akarta titkolni a gyerekei előtt, hogy az anyjuk önmagával végzett...

– Az Angyalra – szólalt meg halkan Charlotte. – Nem csoda, hogy öngyilkos lett. Démonhimlőt kapott a férjétől. És tudta. – Sophie felé fordult, akinek a lélegzete is elakadt ijedtében. – Gideon tud erről?

A cseléd megrázta a fejét. – Nem.

– De a Néma Testvéreknek nem kötelességük jelenteni, ha ilyesmire derítenek fényt? – kérdezte Henry. – Ez így... az ördögbe is... finoman szólva is felelőtlenségnek tűnik.

– Természetesen szólniuk kellett. Méghozzá Barbara férjének. Nem kétlem, hogy így is tettek, de hát Benedictnek nyilván nem mondtak vele újat – jegyezte meg Will. – A gyerekeknek főleg lett volna szólni. A kiütés közvetlenül az után jelenik meg, hogy az ember elkapja a betegséget, tehát nem ragadhatott rájuk, amikor az anyjuk terhes volt velük. A Néma Testvérek nyilván értesítették Benedictet, ő pedig szörnyülködött egy kicsit, aztán eltussolta a dolgot. Egy halottat nem lehet megbüntetni azért, mert démonokkal folytatott kapcsolatot, úgyhogy elégették a testét, és ezzel le is tudták a dolgot.

– És hogyhogy Benedict még él? – kérdezte Tessa. – Nem kellett volna mostanra végeznie vele a kórnak?

– Mortmain – felelte Sophie. – Ő látja el orvossággal, ami lassítja a betegség előrehaladását.

– Lassítja a betegség előrehaladását, de nem gyógyítja meg? – kérdezte Will.

– Nem, ráadásul egyre közeledik a halála – felelte Sophie. – Ezért olyan kétségbeesett, hogy bármit hajlandó megtenni Mortmain kedvéért.

– Démonhímlő! – suttogta Will, és Charlotte-ra pillantott. Kék szeme csillogott az izgatottságtól: olyan volt, mint a sakkozó, aki a következő lépésének lehetséges előnyeit és hátrányait fontolgatja.

– Azonnal kapcsolatba kell lépnünk Benedicctel. Charlotte, játssz a hiúságára! Túlságosan biztos benne, hogy az övé lesz az Intézet. Közöld vele, hogy bár a konzul csak szombaton hozza meg a végleges döntését, biztos vagy benne, hogy ő veszi át a helyedet, ezért találkozni akarsz vele, hogy békét köthessetek, mielőtt sor kerül az átadásra.

– Benedict makacs – mondta Charlotte.

– De még inkább büszke – szólt közbe Jem. – Mindig is az Intézet élére akart kerülni, de az is a célja, hogy téged megalázzon, Charlotte. Be akarja bizonyítani, hogy egy nő nem vezetheti az Intézetet. Szentül hisz benne, hogy a konzul vasárnap kirúg innen, de attól még nem fogja kihagyni a lehetőséget, hogy négyszemközt meghunyászkodj előtte.

– És mi lenne ennek az értelme? – érdeklődött Henry. – Mit érnénk el vele, ha Charlotte személyesen találkozna Benedicctel?

– Megzsarolhatná – vágta rá Will. Izzott a tekintete. – Talán Mortmainig nem jutunk el, de Benedicctel tudunk mit kezdeni, és az is elég lehet.

– Gondolod, hogy le fog mondani az Intézetről? És ha esetleg így is lesz, nem valamelyik követője veszi át a helyét úgylis? – kérdezte Jem.

– Nem megszabadulni akarunk tőle. Arra fogjuk kényszeríteni, hogy teljes mellszélességgel mögénk álljon. Hogy vonja vissza a

pályázatát, és jelentse ki, hogy Charlotte alkalmas az Intézet vezetésére. A követői tanácstanok lesznek, és a konzul is elfogadja majd a helyzetet. Az Intézet a miénk marad, sőt mi több, kiszedhetjük Benedictből, mit tud Mortmainről. A búvóhelyét, a titkait, mindent.

– De szinte biztos vagyok benne, hogy jobban fél Mortmaintól, mint tőlünk – mondta kételkedve Tessa. – Ráadásul szüksége van arra, amit Mortmaintól kap. Meghal nélküle.

– Igen, meghal. De erkölcstelen kapcsolatot folytatott egy démonnal, majd megfertőzte a feleségét, ez pedig azt jelenti, hogy tudatosan egy másik árnyvadász halálát okozta. Az ilyesmit nem egyszerűen gyilkosságnak tekintik, a démoni módszerek használata súlyosbító körülménynek számít. A lehető legszigorúbb büntetéssel sújtják.

– Mi rosszabb a halálnál? – kérdezte Tessa, de amint észrevette, hogy Jem alig észrevehetően összeszorítja a száját, már meg is bánta, hogy megszólalt.

– A Néma Testvérek eltávolítanak belőle mindent, ami nephilimmé teszi. Elhagyatott lesz belőle – felelte Will. – A fiaitól elveszik a Jeleket, és mondénokká válnak. A Lightwood nevet kitörlik az árnyvadászok jegyzékéből. Ez a család végét jelenti a nephilimek között. Nem létezik nagyobb szégyen. Ettől a büntetéstől még Benedict is tart.

– És ha mégsem? – kérdezte halkán Jem.

– Ennél nagyobb slamasztikában akkor sem leszünk – felelte Charlotte, aki egyre komorabban nézett maga elé, miközben Will beszélt. Sophie kedvetlenül támasztotta a kandallópárkányt, és még a kezét felesége vállán nyugtató Henry is szokatlanul lehangoltnak tűnt. – Váratlanul fogunk beállítani Benedicthez. Nem maradt idő rendes üzenetet küldeni, nincs más választásunk, mint meglepni őt. Hol vannak a vizitkártyák?

Will kihúzta magát ültében. – Szóval az én tervemet követjük?

– Most már az én tervem – jelentette ki határozottan Charlotte. – Elkísérhetsz, Will, de engedelmeskedned kell, és nem beszélhetsz a démonhimlőről, amíg engedélyt nem adok.

– De... de... – hebegte a fiú.

– Ó, hagyd már – szólt Jem, kedélyesen bokán rúgva a barátját.

– Ellopta a tervemet!

– Will – mondta határozottan Tessa. – Az a fontosabb, hogy beváljon a terv, vagy az, hogy megkapd érte az elismerést?

Will a lányra bökött. – Az utóbbi – jelentette ki.

Charlotte a szemét forgatta. – Vagy az én feltételeim szerint csináljuk, William, vagy sehogy.

Will mély lélegzetet vett, és Jemre pillantott, aki visszavigyorgott rá. Will megadó sóhajjal fújta ki a levegőt. – Jól van Charlotte. Szeretnéd, ha mindannyian elkísérnénk?

– Te és Tessa feltétlenül. Tanúsítanotok kell, amit a bálon láttatok. Jem, Henry, nektek nem kell mindenképpen jönnötök, viszont legalább az egyikőtöknek muszáj hátramaradnia az Intézet védelmére.

– Drágám... – Henry fürkésző tekintettel érintette meg Charlotte karját.

A nő meglepetten kapta fel a fejét. – Igen?

– Biztosan nem akarsz velem menni?

Charlotte mosolya átformálta fáradt, kivörösödött arcát. – Biztosan, Henry. Jem hivatalosan nem számít felnőttnek, és ha egyedül marad itt, csak újabb támadási felületet adunk Benedictnek, hiába alkalmas a feladatra. De köszönöm.

Tessa Jemre pillantott. A fiú sajnálkozva mosolygott rá, és a terebélyes szoknya fedezékében megszorították egymás kezét. Jem érintésére a lányt meleg hullámban árasztotta el a megnyugvás. Felállt, mint ahogy Will is, Charlotte pedig kerített egy tollat, és

kurta üzenetet kanyarított Benedictnek egy vizitkártya hátuljára, amit később Cyrilnek kellett átadnia, amíg ők odakint várnak a kocsiban.

– Hozom a kalapomat meg a kesztyűmet – súgta oda Tessa Jemnek, és az ajtó felé indult. Will követte, és egy pillanattal később kettesben találták magukat a folyosón. Tessa éppen elsietett volna a szobája felé, amikor meghallotta a fiú lépteit a háta mögül.

– Tessa! – kiáltotta Will, mire a lány megpördült. – Beszélnem kell veled.

– Most? – kérdezte csodálkozva Tessa. – Ha jól értettem, Charlotte azt szeretné, ha sietnénk...

– A fenébe a sietéssel – mondta Will, ahogy közeledett. – A fenébe Benedict Lightwooddal, az Intézettel meg ezzel az egész ügygel. Én most veled akarok beszélni. – A lányra mosolygott. Mindig tombolt benne egyfajta nyughatatlan energia, most azonban valami megváltozott. Elkeseredettségnek és a szomorúságnak nyoma sem maradt. De milyen különös pillanat volt ez a boldogságra!

– Teljesen megőrültél? – kérdezte Tessa. – Úgy mondd ki, hogy „démonhimlő”, mint más azt, hogy „váratlan örökség”. Tényleg ennyire lelkes vagy?

– Mondjuk úgy, hogy felszabadult, és különben sem a démonhimlőről van szó, hanem rólad és rólam...

Kinyílt a szalon ajtaja, és Henry lépett ki rajta Charlotte-tal a nyomában. Tessa biztos volt benne, hogy Jem lesz a következő, úgyhogy gyorsan távolabb húzódott Willtől, bár semmi illetlen nem történt közöttük. *Kivéve a gondolataidban*, szólalt meg egy halk hang az elméje egy szegletében, de nem törődött vele. – Will, ne most! – súgta. – Azt hiszem, tudom, mit akarsz mondani, és jól is teszed, hogy nem tartod magadban, de most sem a hely, sem az idő nem alkalmas erre. Hidd el, én is éppen úgy várom ezt a beszélgetést, mint te, mert erősen foglalkoztat a dolog...

– Tényleg? – Will olyan bambán nézett a lányra, mintha az fejbe vágta volna egy kővel.

– Nos... igen – felelte Tessa, és a közeledő Jemre emelte a szemét.
– De ne most.

Will követte a tekintetét, nyelt egyet, aztán vonakodva bólintott.

– Mikor?

– Később, miután visszajöttünk Lightwoodéktól. Találkozunk a szalonban!

– A szalonban?

Tessa felhúzta a szemöldökét. – Komolyan, Will, most mindent el fogsz ismételni, amit mondok?

Időközben Jem odaért melléjük, meghallotta a lány utolsó megjegyzését, és mosolyra húzta a száját. – Hagyj már egy kis időt szegény

Willnek, hogy összeszedje a gondolatait, Tessa. Egész éjszaka távol volt, és úgy néz ki, mint aki azt sem tudja, fiú-e vagy lány. – Parabataia karjára tette a kezét. – Gyere, Herondale! Úgy fest, rád fér egy energiarúna. Esetleg kettő vagy három.

Will elszakította a tekintetét Tessáról, és hagyta, hogy Jem végigvezesse a folyosón. Tessa a fejét rázva követte őket. *Fiúk*, gondolta. Sosem fogja érteni őket.

Épphogy belépett a szobájába, amikor csodálkozva megtorpant, és az ágyra meredt. Elegáns, krémszínű, sötét csíkos indiai selyemből készült, finom zsinórokkal és ezüstgombokkal díszített ruha hevert rajta. A mellette várakozó sötét kesztyűre ezüstsínű cérnával levélmintát hímeztek. Az ágy lábánál csontszínű gombos csizma állt divatos harisnyával.

Kinyílt az ajtó, és Sophie lépett be rajta, kezében ezüst bogyókkal díszített, halványszötét kalappal. Nagyon sápadt volt, vörös szeme jócskán megduzzadt. Kerülte Tessa tekintetét. – Új ruha, kisasszony

– mondta. – A szövet Mrs. Branwell stafrungjában volt, és eszébe jutott, hogy ruhát varrat belőle magának. Azt hiszem, úgy gondolta, jó lenne, ha akadna olyan ruhája, amit nem Miss Jessamine vett. Talán... jobban érezné magát benne. Ezek ma reggel érkeztek. Megkértem Bridgetet, hogy hozza ide magának.

Tessa szemébe könnyek szöktek, és gyorsan leült az ágy szélére. A gondolat, hogy a zűrzavar kellős közepén Charlotte az ő kényelmére is gondolt, majdnem megríkatta. De mint mindig, most is visszatartotta a könnyeit. – Sophie – szólt bizonytalan hangon. – Bocsánatot kellene... Nem, bocsánatot *akarok* kérni tőled.

– Bocsánatot kérni tőlem, kisasszony? – kérdezte tompán Sophie, miközben az ágyra fektette a kalapot.

Tessa elcsodálkozott. Charlotte olyan egyszerű ruhákat viselt. Sosem gondolta volna róla, hogy ilyen jó ízléssel tud gyönyörű ruhákat kiválasztani, ha úgy tartja kedve.

– Nem volt szép tőlem, hogy olyanokat mondtam neked Gideonról – folytatta Tessa. – Olyasmibe ütöttem az orrom, amihez nyilvánvalóan semmi közöm nincsen. Teljesen igazad volt, Sophie. Senkit sem lehet megítélni a családja bűnei miatt. És azt is el kell mondanom, hogy bár valóban láttam Gideont aznap este a bálon, arról szó sem volt, hogy részt vett volna a mulatozásban. Ami azt illeti, egyáltalán nem láthatok bele a fejébe, úgyhogy fogalmam sincsen, mit gondol. Nem lett volna szabad úgy viselkednem, mintha ez nem így lenne. Semmivel sem vagyok tapasztaltabb nálad, Sophie, a férfiakkal kapcsolatban pedig teljességgel tájékozatlannak lehet tekinteni. Sajnálom, hogy olyan lenézőn bántam veled. Nem fog többé előfordulni. Szeretném, ha megbocsátanál.

Sophie a szekrényhez lépett, és kinyitotta. Tessa újabb ruhát pillantott meg: ez nagyon sötét kék volt aranszínű bársonyszinórokkal. A abroncsos szoknya jobb oldalát felhasították, láthatóvá téve alatta a sápadt selyemfodrokat. – Olyan gyönyörű –

mondta a cselédlány sóvárogva, és megérintette a ruhát. Aztán Tessa felé fordult.

– Ez nagyon szép bocsánatkérés volt, kisasszony, és meg is bocsátok önnek. Igazából már a szalonban megbocsátottam, amikor hazudott a kedvemért. Nem helyeslem a hazugságot, de tudom, hogy jót akart vele.

– Nagyon bátor voltál, amikor elmondtad Charlotte-nak az igazságot. Tudom, mennyire féltél tőle, hogy dühös lesz.

Sophie szomorúan elmosolyodott. – Nem dühös, csak csalódott. Tudom. Azt mondta, most nem ér rá beszélni velem, csak később, de láttam az arcán. Ez valahogy még rosszabb.

– Ó, Sophie! Willben is állandóan csalódik.

– De benne ki nem?

– Nem úgy gondoltam. Charlotte éppen annyira szeret téged is, mint Willt, Jemet vagy... szóval érted. Még ha esetleg csalódott is, nem szabad félned tőle, hogy elküld. Nem fog. Nagyszerű lánynak talál, mint ahogy én is.

Sophie-nek elkerekedett a szeme. – Miss Tessa!

– Hát pedig annak talállak! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Tessa. – Bátor, önzetlen és szeretetre méltó vagy. Mint Charlotte.

Sophie szeme csillogott. Gyorsan megtörölte a köténye szegélyével. – No de most már elég ebből – mondta sűrű pislogás közepette.

– Fel kell öltöznie gyorsan, mert Cyril már hozza is a kocsit, és tudom, hogy Mrs. Branwell nem akarja vesztegetni az időt.

Tessa engedelmesen előrelépett, és Sophie segítségével magára öltötte a szürke-fehér csíkos ruhát. – És feltétlenül vigyázzon magára – szólt a cseléd, miközben ügyes ujjáival a helyükre akasztotta a gombokat. – Rusnya egy vénember az, ne feledje! Nagyon durván bánik azokkal a fiúkkal.

Azokkal a fiúkkal. Úgy hangzott, mintha nem csak Gideonnal, de Gabriellel is együtt érezne. Tessa kíváncsi lett volna, mit gondol Gideon az öccséről vagy akár a nővérükről. Inkább mégsem kérdezett semmit, miközben Sophie kikefélte és begöndörítette a haját, meg levendulavizet csöppentett a halántékára.

– Igazán csinos a kisasszony – jelentette ki büszkén a cseléd, amikor végre végzett, és Tessának el kellett ismernie, hogy Charlotte éppen a megfelelő szabást választotta ki, ráadásul a szürke is jól állt neki. A szeme nagyobbak és kékebbnek, a csípője és a karja karcsúbbnak, a melle teltebbnek hatott. – Csak még valami...

– Mi az, Sophie?

– Jem úrfi – szólt a cseléd, megijesztve Tessát. – Kérem, akármit is tesz, kisasszony... – A Tessa ruhájára lógó jádemedálra pillantott, és az ajkába harapott. – Ne törje össze a szívét!

20

Keserűség

*De kettő vagy már, szelve, im kétfelé,
húsod az idő húsa, szíved szívemé;
egyikbe nyúl keserű gyökered,
másiknak édes a virág halálig*

Algernon Charles Swinburne: *Az idő diadala* (Garai Gábor fordítása)

TESSA A BÁRSONYKESZTYŰJÉT HÚZOGATVA LÉPETT KI az Intézet ajtaján. A folyó irányából fújó éles szél halomban kergette át a leveleket az udvaron. Az égen szürke viharfelhők kavarogtak. Will a lépcső alján állt zsebre vágott kézzel, és a templomtorony felé fordította a tekintetét.

Nem viselt kalapot, a szél megemelte fekete haját, és hátrafújta az arcából. Nem vette észre Tessát; a lány egy pillanatra megtorpant, és csendben nézte Willt. Tudta, hogy nem helyes ez így: ő most már Jemé, Jem pedig az övé, más férfiak egyszerűen nem létezhetnek a számára. Mégsem tudta megállni, hogy összehasonlítsa a két fiút: Jemet, akiben a finomság és az erő keveredett egymással, és Willt, a

cikázó villámcsapásokkal tengeren tomboló, palakék és fekete vihart. Tessa nem tudta, el fog-e jönni az idő, amikor nem mozdít meg benne valamit a fiú látványa, és nem kezd el hevesebben Verni miatta a szíve. Hogy alább fog-e hagyni az érzés, amikor majd hozzászokik a gondolathoz, hogy Jem a vőlegénye. Egyelőre annyira új volt a dolog, hogy nem is tűnt valóságnak.

Egyvalami viszont mindenképpen megváltozott: amikor Willre nézett, többé nem érzett fájdalmat.

A fiú hirtelen észrevette, és rámosolygott a szeme előtt lobogó tincsein keresztül, mielőtt megigazította volna a haját. – Új ruha, igaz? – kérdezte, ahogy Tessa elindult lefelé a lépcsőn. – Nem Jessamine-é.

A lány bólintott, és megadóan várta Will soron következő gunyoros megjegyzését róla, Jessamine-ről, a ruháról vagy mindhármukról egyszerre.

– Jól áll. Furcsa, hogy a szürkétől kéknek tűnik a szemed, de így van.

Tessa döbbenet meredt a fiúra, mielőtt azonban kinyithatta volna a száját, hogy megkérdezze, mi lelte, kocsi kanyarodott be az Intézet sarkánál, Cyrillel a bakon. A fiú a lépcső előtt visszafogta a lovakat, és már nyílt is a kocsi ajtaja. Charlotte ült odabent, bordó bársonyruhát és szárított virágokkal díszített kalapot viselt. Tessa soha nem látta még ilyen feszültnek. – Szálljatok be gyorsan – szólt előrehajolva. Egyik kezével az ajtót tartotta, a másikkal a kalapját, hogy le ne essen. – Azt hiszem, esni fog.

Tessa meglepetésére Cyril nem a chiswicki birtokra vitte őt, Charlotte-ot és Willt, hanem egy elegáns házhoz Pimlicóba, ahol Lightwoodék ezek szerint a hétköznapiakat töltötték. Időközben valóban eleredt az eső. Egy savanyú képű inas vette el a kesztyűiket, a kalapjaikat és a kabátjaikat, mielőtt számos hosszú, ragyogó folyosón

át egy nagy könyvtárba vezették őket, ahol ropogott a tűz a kandallóban.

Benedict Lightwood hatalmas tölgyfa íróasztala mögött ült, vonásait élesen rajzolta ki a fény és az árnyék játéka a szobában. A függönyöket behúzták, a falakon sötét bőrbe kötött, nehéz könyvek sorakoztak, aranybetűkkel a gerincükön. A férfi két oldaláról nem hiányoztak a fiai sem. A jobbján Gideon állt, szőke haja az arcába hullott, kezét karba fonta széles mellkasa előtt. A bal oldalon várakozó Gabriel zöld szeme vidáman ragyogott, kezét nadrágja zsebébe süllyesztette. Úgy festett, mint aki rögtön fűtyörészni kezd.

– Charlotte – szólta Benedict. – Will. Miss Gray. Örülök, mint mindig. – Intett, hogy foglaljanak helyet az íróasztallal szemben álló székeken.

Gabriel undok vigyorral pillantott Willre. A másik fiú kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá, aztán elfordította a fejét. *Egyetlen gúnyos megjegyzés nélkül* gondolta értetlenül Tessa. Még a megszokott jeges pillantását sem vette elő. Mi történt vajon?

– Köszönöm, hogy fogadtál bennünket, Benedict. – Charlotte egyenes háttal ült, higgadtan beszélt.

– Ez természetes. – A férfi elmosolyodott. – Ugye te is tudod, hogy hiába próbálkozol bármivel, úgysem tudod megváltoztatni ennek az ügynek a kimenetelét? Nem rajtam múlik, hogyan dönt a Tanács. Ez teljes mértékben rájuk van bízva.

Charlotte félrebillentette a fejét. – Valóban, Benedict. Mégis te állsz a háttérben. Ha nem kényszerítetted volna Wayland konzult, hogy látványosan megfegyelmezzem engem, semmi sem történt volna.

Benedict megvonta keskeny vállát. – Ó, Charlotte! Emlékszem rád abból az időből, amikor még Charlotte Fairchildnak hívtak.

Elbűvölő kislány voltál, és ha hiszed, ha nem, mind a mai napig kedvellek. Amit teszek, azt az Intézet és a Klávé érdekében teszem.

Az Intézetet nem vezetheti nő. Természetüknél fogva nem alkalmasak rá. Hálás leszel nekem, amikor majd az otthonokban neveled az árnyvadászok következő generációját Henryvel, ahogyan az elvárható tőled. Lehet, hogy csorba esik a büszkeségeden, de a szíved mélyén tudod, hogy igazam van.

Charlotte mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt. – Szerinted katasztrofális következményekkel járna, ha lemondanál az igényedről az Intézet vezetésére még az ítélethozatal előtt, és én maradnék a helyemen?

– Hát ez sosem fog kiderülni.

– Ó, nem is tudom – szólta Charlotte. – Szerintem a legtöbb tanácsstag inkább választana egy nőt, mint egy semmirekellő gazembert, aki nemcsak alvilágiakkal, de démonokkal is összeszűri a levelet.

Rövid időre csend lett. Benedictnek arcizma sem rándult, ahogy Gideonnak sem.

Végül Benedict szólalt meg, de bársonyos hangjának most már éle volt. – Pletykák és híresztelések.

– Igazság és tapasztalat – felelte Charlotte. – Will és Tessa jelen volt a legutóbbi bálodon Chiswickben. Sok mindent láttak.

– Az a démonnő, aki a díványon nyalt-falt – jegyezte meg Will. – A barátodnak nevezned vagy inkább az üzlettársadnak?

Benedict ingerülten pillantott a fiúra. – Szemtelen korcs...

– Ó, én azt mondanám, hogy a barátja lehetett – szólta közbe Tessa. – Az ember ritkán engedi meg az üzlettársának, hogy az arcát nyalogassa. Bár tévedhetek. Voltaképpen mit is tudok én az ilyen dolgokról? Csak egy buta nő vagyok.

Will szája vidáman görbült felfelé. Gabriel még mindig gúnyosan meredt rájuk; Gideon a padlóra szegezte a tekintetét. Charlotte továbbra is higgadt maradt, kezét az ölében nyugtatta.

– Együgyűek vagytok – legyintett megvetően Benedict. Tessa egy futó pillanatra meglátott valamit a csuklóján, ami egy női karkötő fonataira emlékeztetett, de mire alaposabban megnézhetette volna magának, a zakó ujjá máris ismét eltakarta. – Ne higgyétek, hogy a Tanács el fogja hinni a hazugságaitokat. – Maga – vetett egy lekicsinylő pillantást Tessára – alvilági. Fikarcnyit sem ér a szava. – Te meg – intett Will felé – közismerten holdkóros vagy, ráadásul boszorkánymesterekkel kokettálsz. Nemcsak ezzel a libával, de Magnus Bane-nel is. Ha vallomást teszek a Végzet Kardjával a kezemben, és minden állításotokat visszautasítom, szerintetek kinek fognak hinni? Nektek vagy nekem?

Will váltott egy gyors pillantást Charlotte-tal és Tessával. Igaza volt, gondolta Tessa, Benedictnek eszébe sem jutott félni a Kardtól. – Más bizonyítékaink is vannak, Benedict – mondta a fiú.

– Ó! – Benedict gúnyos mosolyra húzta a száját. – És miről volna szó?

– A saját mérgezett véredről – felelte Charlotte. – Amikor az előbb legyintettéi, láttam a csuklódat. Mennyire haladt előre a kór? A felsőtestről indul, ha jól tudom, onnan terjed tovább a karokra meg a lábakra...

– Miről beszél? – Gabriel hangjában düh keveredett riadalommal. – Apám?

– A démonhimlőről – közölte Will egy olyan ember magabiztosságával, aki tudja, hogy igaza van.

– Milyen visszataszító vádaskodás... – kezdte Benedict.

– Akkor cáfolj ránk – szakította félbe Charlotte. – Húzd fel a ruhád ujját! Mutasd meg a karodat!

Benedict szája sarkában megint megrándult egy izom. Tessa kíváncsian figyelte. Nem találta félelmetesnek, mint Mortmaint, inkább csak undorodott tőle, mint egy kertben tekergő kövér

gilisztától. A férfi dühösen fordult idősebbik fia felé. – Te! – vicsorította.

– Te mondtad el nekik! Te árultál el!

– Én voltam – jelentette ki Gideon. Végre felemelte a fejét, és leengedte a karját. – És újra megtenném.

– Gideon? – kérdezte zavarodottan Gabriel. – Miről beszélsz, apám?

– A bátyád elárult bennünket, Gabriel. Kiadta a titkainkat Branwelléknek. – Benedict szájából méregként fröcsögtek a szavak. – Gideon Arthur Lightwood – folytatta. Egyszerre idősebbnek tűnt az arca, és szája sarkában elmélyültek a ráncok, de a hangja változatlan maradt. – Azt javaslom, gondolod végig alaposan, mit tettél, és mit teszel ezután.

– Végiggondoltam – felelte halkán Gideon. – Amióta visszahívtál Spanyolországból, mást sem csináltam, csak gondolkodtam. Gyerekkoromban azt feltételeztem, hogy minden árnyvadász úgy él, mint mi. Nappal úgy tesz, mintha megvetné a démonokat, a sötétség leple alatt pedig barátkozik velük. Most már tudom, hogy ez nem így van. Az árnyvadászok élete nem erről szól. Apám, a te életed szól erről. Szégyent hoztál a Lightwood névre.

– Semmi szükség erre a drámára...

– Drámára? – Gideon hangjából süttött a megvetés. – Apám, félttem az Enklává jövőjét, ha az Intézet a kezébe kerül. Előre szólok, hogy tanúskodni fogok ellened a Tanács előtt. A kezemben a Végzet Kardjával mondom majd el Wayland konzulnak, hogy szerintem miért ezerszer alkalmasabb Charlotte az Intézet vezetésére, mint te. A Tanács minden tagja hallani fogja, mi folyik itt minden éjszaka. Elárulom nekik, hogy Mortmainnek dolgozol, és azt is, hogy miért.

– Gideon! – Gabriel hangja élesen hasított a bátyjába. – Te is tudod, hogy édesanyánk utolsó kívánsága volt a halálos ágyán, hogy vegyük át az Intézetet. És Fairchildék hibájából halt meg...

– Ez hazugság – jegyezte meg Charlotte. – Öngyilkos lett, de nem amiatt, amit apám tett. – Benedict szemébe nézett. – Sokkal inkább valamiért, amit a te apád tett.

Gabriel megemelte a hangját. – Ezt meg hogy érted? Hogy mondhatsz ilyet? Apám...

– Hallgass, Gabriel! – Benedict hangja parancsoló volt, de most először félelem látszott a szemében. – Miről beszélsz, Charlotte?

– Pontosan tudod, miről beszélek, Benedict – felelte Charlotte.

– A kérdés az, hogy szeretnéd-e, ha a Klávével is megosztanám az információimat. És a gyerekeiddel. Sejtheted, milyen hatással lenne rájuk.

Benedict hátradőlt. – Észreveszem, ha zsarolnak, Charlotte. Mit akarsz tőlem?

Will felelt, többé képtelen volt türtőztetni magát. – Jelentsd be, hogy többé nem tartasz igényt az Intézet vezetésére. Állj ki Charlotte mellett a Tanács előtt, mondd el nekik, miért kell továbbra is igazgatónak maradnia. A szavak embere vagy, biztosan ki tudsz találni valamit.

Benedict Willről Charlotte-ra nézett. Elhúzta a száját. – Ezek a feltételeitek?

Mielőtt Will válaszolhatott volna, Charlotte közbevágott. – Nem az összes. Tudnunk kell, hogyan tartottad a kapcsolatot Mortmainnel, és hogy hol van.

Benedict kurtán felnevetett. – Nathaniel Grayen keresztül tartottam vele a kapcsolatot. Mivel azonban őt megöltétek, kétlem, hogy túl sok mindent ki tudnánk szedni belőle.

Charlotte-on látszott a csalódottság. – Úgy érted, senki más nem tudja, hol van?

– Hát én legalábbis biztosan nem tudom – mondta Benedict. – Mortmain nem olyan ostoba, mint gondoljátok. Azért akarta, hogy átvegyem az Intézetet, mert így könnyedén rátehetné volna a kezét. De ez csak a terv egy része volt, a háló egyetlen darabja. Régóta vár erre. Az övé lesz a Klávé. És az övé lesz a lány is. – A tekintete megállapodott Tessán.

– Mit szándékozik tenni velem? – kérdezte a lány.

– Fogalmam sincs – felelte Benedict sanda mosollyal. – Csak annyit tudok, hogy folyamatosan a maga jóléte foglalkoztatja. Olyan megható ez az aggodalom egy jövőendőbeli vőlegénytől.

– Azt mondta, ő teremtett engem – folytatta Tessa. – Ezt hogy értette?

– Még csak nem is sejtem. Téved, ha azt hiszi, hogy a bizalmasa voltam.

– Igen – bólintott Will. – Nem tűnik úgy, hogy sok közös van bennetek, kivéve a vonzódást az alvilági nőkhöz és a gonoszszághoz.

– Will! – csattant föl Tessa.

– Nem rád gondoltam – mondta meglepve Will. – A Pandemonium Klubra...

– Ha befejeztétek a magánbeszélgetéseket – szólt Benedict –, egyvalamit szeretnék nagyon világossá tenni a fiam számára. Gideon, tudnod kell, hogy ha Charlotte mellé állsz ebben az ügyben, többé nem látlak szívesen a házamban. Nem véletlenül mondják, hogy az ember ne tegyen fel mindent egy lapra.

Válaszul Gideon felemelte a kezét, majdnem mintha imádkozni készülné. Kivéve, hogy az árnyvadászok nem imádkoznak. Tessa hamarosan rá is jött, mit csinál a fiú: az ezüstgyűrűt csúsztatta le az ujjáról. Éppen úgy festett, mint Jem Carstairs gyűrűje, csak ebbe lángokat véstek. A Lighthwoodok családi gyűrűje volt. Gideon letette az apja íróasztalának szélére, és az öccséhez fordult.

– Gabriel – szólt. – Velem jössz?

Gabriel zöld szeme csillogott a dühtől. – Tudod, hogy nem tehetem.

– De igen, megteheted. – Gideon az öccse felé nyújtotta a kezét. Benedict ide-oda kapkodta közöttük a tekintetét. Kissé elsápadt, amikor hirtelen rájött, hogy nem csak az egyik fiát veszítheti el, hanem akár mindkettőt. Olyan erővel szorította az asztal lapját, hogy elfehéredtek az ujjai. Tessa nem tudta levenni a szemét a férfi zakója alól kivillanó csuklójáról. Sápadt bőrén fekete ragyák futottak körbe. A lánynak hányingere támadt, és felugrott a székéről. Will már állt mellette. Csak Charlotte ült még mindig faarccal, kimértebben, mint valaha.

– Gabriel, kérlek – szólt Gideon. – Gyere velem!

– És ki fog vigyázni apánkra? Mit fognak szólni az emberek, ha mindketten elhagyjuk? – Keserűség színezte Gabriel hangját. – Ki gondozza a családi vagyont, ki ül a Tanácsban a helyünkön...?

– Nem tudom – felelte Gideon. – De nem kell, hogy te legyél az. A Törvény...

Gabrielnek remegett a hangja. – A család előbbre való a Törvénynél. – Egy pillanatra a bátyja szemébe nézett, aztán az ajkába harapott, elfordította a fejét, majd az apja mögé lépett, és a széke támlájára tette a kezét.

Benedict elmosolyodott. Legalább ebben az egy dologban diadalmaskodott.

Charlotte felállt, és felszegte az állát. – Bizom benne, hogy holnap a tanácsteremben találkozunk, Benedict. Remélem, tudod a dolgod – mondta, és Gideonnal meg Tessával a nyomában kisietett a szobából. Csak Will torpant meg egy pillanatra a küszöbön, tekintetét Gabrielre szegezve, amikor azonban a másik fiú rá sem pillantott, megvonta a vállát, és követte a többieket. Az ajtó becsapódott mögötte.

Némán hajtottak vissza az Intézetbe, csak az eső kopogott a kocsi ablakán. Charlotte többször is megpróbált beszélgetésbe elegyedni Gideonnal, de a fiú szótlanul bámulta a mellettük elsuhanó homályos utcákat. Tessa nem tudta eldönteni, dühös-e, megbánta-e a tettét, vagy inkább megkönnyebbült. A fiú még akkor is megőrizte szokásos szenvtelenségét, amikor Charlotte biztosította felőle, hogy mindig lesz helye az Intézetben, és hogy elmondhatatlanul hálásak azért, amit tett.

Végül, amikor már a Strandén jártak, Gideon megszólalt: – Őszintén hittem, hogy Gabriel velem fog tartani. Miután hallott Mortmainről...

– Még nem érti a dolog súlyát – szólt Charlotte. – Adj neki időt!

– Honnan tudad? – pillantott kíváncsian Will Gideonra. – Mi is csak most jöttünk rá, mi történt édesanyatokkal. És Sophie azt mondta, fogalmad sincs...

– Két üzenetet küldtem Cyrillel – magyarázta Charlotte. – Egyet Benedictnek, egyet pedig Gideonnak.

– A kezembe nyomta, amikor apám nem nézett oda — mondta Gideon. – Csak közvetlenül azelőtt tudtam elolvasni, hogy bejöttetek.

– És elhitted? – kérdezte Tessa. – Gondolkodás nélkül?

Gideon az eső áztatta ablak felé pillantott, összeszorította a száját. – Apám története anyám haláláról sosem állt össze, de így minden világos lett.

A párás kocsi zsúfolódva Tessa nagyon közel ült Gideonhoz, és készletést érzett, hogy elmondja neki, ő hogyan vesztette el a bátyját, hogy tudja, ez rosszabb a halálnál, és megérti a fiút. Most már látta, mi tetszett benne Sophie-nak: a szenvtelenség mögötti sebezhetőség és a csinos vonásaira kiülő megingathatatlanság.

Végül nem szólalt meg, érezte, hogy nem lenne helyénvaló. Will mindeközben mellette ült, és majd szétrobbant az energiától. Tessa időről időre észlelt egy-egy gyors kék villanást, amikor a fiú ránézett,

néha pedig egy meglepően meleg mosolyt, amihez hasonlót korábban sosem látott Will arcán. Olyan volt, mintha valamiféle kedves titkon osztoznának, csak közben a lány egyáltalán nem volt benne biztos, mi is az a titok. Olyan intenzíven érzékelte a fiú feszültségét, hogy ő maga is teljesen kizökkent a nyugalmából, mire megérkeztek az Intézetbe, és a bőrig ázottan is jókedvű Cyril kinyitotta a koci ajtaját.

Előbb Charlotte-nak segített kiszállni, aztán pedig Tessának. Will, miután kiugrott a kocsiból, és éppen csak elkerült egy pocsolyát, egyetlen pillanattal később a lány mellett termett. Elállt az eső. Felnézett az égre, és megfogta Tessa karját. – Gyere velem – súgta, és az Intézet ajtaja felé terelte a lányt.

Tessa hátrapillantott a válla fölött. Charlotte a lépcső alján állt, és úgy tűnt, végre sikerült kihúznia valamit Gideonból. Heves kézmozdulatok kíséretében magyarázott valamit a fiúnak.

– Meg kellene várnunk őket, nem? – kérdezte Tessa.

Will határozottan megrázta a fejét. – Charlotte órákig fog arról csevegni Gideonnal, hogy milyen szobát adjon neki, és hogy mennyire hálás a segítségéért, engem viszont csak te érdekelsz.

Tessa értetlenül meredt a fiúra, ahogy beléptek az Intézetbe. Will beszélni akart vele. Korábban is említette, igaz, de ez az egyenes beszéd merőben szokatlan volt tőle.

Valami szöveget ütött a fejébe. Jem vajon beszámolt neki az eljegyzésről? Will talán dühös, mert nem gondolja őt méltónak a barátja kezére? De mikor beszélhetett volna vele Jem? Talán amíg ő öltözködött. Bár igazából Will nem is tűnt dühösnek.

– Alig várom, hogy beszámolhassak Jemnek a találkozásról – mondta a fiú, ahogy elindultak felfelé a lépcsőn. – El sem fogja hinni, hogy Gideon így az apja ellen fordult! Az csak egy dolog, hogy titkokat árult el Sophie-nak, de minden kapcsolatot meg is szakított a családjával. Eldobta a gyűrűjét.

– Úgy van, ahogy mondtad – szolt Tessa, miközben megérkeztek a lépcső tetejére, és befordultak a folyosóra. Will kesztyűs keze melegen érintette a karját. – Gideon szerelmes Sophie-ba, és az emberek bármit képesek megtenni a szerelemért.

Will úgy nézett a lányra, mintha villámcsapásként érték volna a szavai, aztán elmosolyodott, ugyanazzal az észbontóan meleg mosollyal, mint korábban a kocsiban. – Elképesztő, nem?

Tessának már nem maradt ideje válaszolni, mert megérkeztek a szalonba. Odabent világos volt; a boszorkányfény fáklyák erősen világítottak, és a kandallóban is lobogott a tűz. A függönyöket félrehúzták, az ólomszürke ég sötét négyszögeket festett az ablaküvegre. Tessa lehúzta a kesztyűjét, és éppen letette a marokkói stílusú asztalkára, amikor észrevette, hogy Will bereteszeli maga mögött az ajtót.

A lány pislantott egyet. – Will, miért zárod be... – Esélye sem volt befejezni a mondatot. Will két hosszú lépéssel átszelte a kettejük közötti távolságot, elkapta, és szorosan átölelte őt. Tessa felszisszent, ahogy a fiú megragadta a karját, és a krinolinjával nem törődve addig tolta hátrafelé, amíg kis híján a falnak ütköztek.

– *Will!* – kiáltott fel csodálkozva Tessa, de a fiú falhoz szorította, a vállára csúsztatta a kezét, nedves hajába túrt, és a szája forrón tapadt a szájára. A lánnyal forogni kezdett a világ, úgy érezte, belefullad a csókba; Will ajka puha volt és esőízű, teste keményen feszült Tessának. A lány gyomrában terjedt a forróság, ahogy Will türelmetlenül várta, hogy viszonzza a csókját.

Tessa lehunytt szemhéja mögött megjelent Jem arca. Kezét Will mellkasára fektette, és amilyen erősen csak tudta, eltolta magától a fiút. Hevesen fújta ki a levegőt. – *Nem!*

Will meglepetten lépett hátra. Hangja rekedten tört fel a torkából. – De tegnap éjjel? A betegszobában? Megöleltél...

Tényleg? Tessa szinte sokkot kapott, amikor rádöbbsent, hogy álomnak hitt valamit, ami pedig valóság volt. Vagy Will hazudott talán? De nem. A fiú nem tudhatott az álmáról.

– Én... – Szavai átbuszkáztak egymáson. – Azt hittem, álmodom...

A vágy köde lassan felszállt a fiú szeméről, és sértett értetlenség vette át a helyét. Jóformán dadogott. – De ma is... Azt... azt mondtad, te is ugyanúgy kettesben akarsz maradni velem, mint én veled...

– Azt hittem, azt szeretnéd, ha bocsánatot kérnék tőled. Megmentetted az életemet a raktárban, és hálás is vagyok, Will. Gondoltam, arra vársz, hogy ezt elmondjam neked...

Will olyan képet vágott, mintha a lány pofon vágta volna. – Nem azért mentettem meg az életedet, mert köszönetét vártam érte.

– Akkor miért? – Tessa felemelte a hangját. – Azért tetted, mert ez a kötelességed? Mert a Törvény azt mondja...

– *Azért tettem, mert szeretlek!* – A fiú félig kiabált, aztán mintha észlelte volna a döbbenetet a lány arcán, halkabban folytatta: – Szeretlek, Tessa, szinte azóta, hogy először megláttalak.

Tessa összefűzte az ujjait. Jéghidegek voltak. – Azt hittem, nem lehetsz annál kegyetlenebb, mint aznap a tetőn voltál. Tévedtem. Most sokkal kegyetlenebb vagy.

Will mozdulatlanul állt, aztán lassan megrázta a fejét, mint a beteg, aki nem hajlandó elhinni az orvosának, hogy halálos beteg. – Nem... nem hiszel nekem?

– Hát persze, hogy nem hiszek neked. Mindazok után, amiket mondtál, ahogyan bántál velem.

– Muszáj volt – felelte a fiú. – Nem volt más választásom. Hallgass meg, Tessa... – A lány az ajtó felé indult, Will azonban elállta az útját. – Kérlek, hallgass végig... Kérlek!

Tessa habozott. A fiúnak a hangja is elcsuklott, úgy könyörgött – egyáltalán nem olyan volt, mint a tetőn. Ott Will még a szemébe sem

nézett, most pedig elkeseredetten meredt rá, mintha a puszta akarataival próbálná maradásra bírni.

A hang, ami Tessa lelkében azt kiáltotta, hogy a fiú csak bántani fogja, és nem őszinte vele, fokozatosan elhalkult, és lassan elnyomta egy másik, egyre hangosabb kiáltás, ami arra igyekezett rávenni, hogy ne fusson el, hanem hallgassa meg a fiút.

– Tessa! – Will fekete hajába túrt, karcsú ujjai remegtek az izgalomtól. Tessának eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor azok a fürtök az | ujjait csiklandozták, akár a durva selyem. – Amit most el akarok mondani neked, arról még soha senkinek nem beszéltem Magnus kivételével, és neki is csak azért, mert szükségem volt a segítségére. Még Jem sem tud róla. – Will mély lélegzetet vett. – Tizenkét éves koromban, amikor Walesben éltem a szüleimmel, találtam egy Pyxist apám irodájában.

A lány maga sem tudta, mire számított, de erre biztosan nem. – Egy Pyxist? De miért lett volna apádnál Pyxis?

– Emlék az árnyvadász évekből? Ki tudja. Emlékszel, mit írt a kódex arról, hogyan lehet elátkozni valakit? Hát én kinyitottam a dobozt, és kiszabadítottam egy Marbas nevű démont, aki elátkozott. Azt állította, hogy mindenki, aki megszeret engem, meg fog halni. Talán el sem hittem, nem voltam éppen járatos a mágiában, de aznap éjjel a nővérem rettenetes halált halt. Biztos voltam benne, hogy az átok miatt történt. Elmenekültem a családomtól és idejöttem. Úgy tűnt, egyedül így érhetem el, hogy biztonságban legyenek, és ne haljanak meg sorban egymás után. Eleinte nem jöttem rá, hogy valójában egy új családba kerültem. Henry, Charlotte, még az az átkozott Jessamine is... El kellett érnem, hogy senki ne tudjon itt szeretni, hiszen akkor ők is halálos veszélybe kerültek volna. Évekig senkit nem engedtem közel magamhoz, és akit lehetett, azt teljesen el is taszítottam.

Tessa a fiúra meredt. Visszhangoztak a fülében a szavai. *Senkit nem engedtem közel magamhoz, akit lehetett, eltaszítottam...* Will hazugságaira gondolt, a bujkálására, a gorombaságaira Charlotte-tal és Henryvel szemben, az erőltetettnek tűnő kegyetlenségre meg Tatiana történetére, aki egy kislány ragaszkodásával szerette, ő pedig megalázta cserébe. Aztán meg ott volt... – Jem – suttogta Tessa. Will szomorúan pillantott rá. – Jem más.

– Jem meg fog halni. Azért engedted közel magadhoz, mert neki már úgyszincs sok hátra? Azt gondoltad, hogy az átok nem lesz rá hatással?

– Igen, és ahogy teltek az évek, neki pedig semmi baja nem lett, ez egyre valószínűbbnek tűnt. Azt gondoltam, megtanulhatok így élni. Úgy terveztem, hogy ha betöltöm a tizenhétet, és Jem meghal, egyedül fogok élni, nehogy az átkom utolérjen valakit. Aztán minden megváltozott. Miattad.

– Miattam? – kérdezte döbbenet Tessa.

Halvány mosoly játszadozott a fiú szája sarkában. – Amikor először találkoztunk, rögtön láttam, hogy te más vagy, mint bárki, akit korábban ismertem. Megnevettettél. Jemen kívül senkinek sem sikerült már, te jó ég, öt éve! Neked meg olyan természetes volt, mint a légzés.

– Nem ismertél. Will...

– Kérdezd meg Magnust, ő a megmondhatója. Az után az este után a tetőn elmentem hozzá. Azért taszítottalak el magamtól, mert azt hittem, kezdesz rájönni, mit érzek irántad. Biztos voltam benne, hogy leolvastad az arcomról a Menedékben, amikor halottnak hittelek. Megrémültem. El kellett érnem, hogy gyűlölj, Tessa. Szóval megpróbáltam. És meg akartam halni. Úgy gondoltam, hogy el bírom viselni, ha gyűlölsz, de tévedtem. Rájöttem, hogy az Intézetben fogsz maradni, és ahányszor csak látlak, mindig olyan lesz, mint odafönt a tetőn. Arra jutottam, el kell érnem, hogy megvess, még ha közben

úgy is fogom érezni magam, mintha mérget nyelnék. Elmentem Magnushoz, és követeltem tőle, hogy idézze meg a démont, amelyik ezt az egész ügyet rám szabadította, aztán érje el, hogy vonja vissza az átkot. Gondoltam, utána megpróbálok mindent helyrehozni. Lehet, hogy lassú és fájdalmas lesz, talán a lehetetlennel határos, de el tudom érni, hogy újra fontos legyek neked. Csak annyi kell hozzá, hogy elmondhassam az igazat. Ha visszanyerem a bizalmad, lassan felépíthetek valamit veled.

– Azt..., azt mondod, megszűnt az átok? Levették rólad?

– Nincsen rajtam átok, Tessa. A démon becsapott. Soha nem is átkozott el. Éveken át tévedésben éltem. Azért annyi magamhoz való eszem volt, hogy amint megtudtam az igazságot, rohantam hozzád, hogy elmondjam, mit érzek valójában. – Közelebb lépett, és a lány nem húzódott el. A sápadt, szinte átlátszó bőrt nézte Will szeme alatt, a halántékán göndörödő fürtöket, a szeme kékjét, az ajka ívét. Úgy bámult rá, mint egy szeretett helyre, amit talán soha többé nem fog látni, igyekezett az emlékezetébe vésni a részleteket, a szemhéja belsejére festeni a képet, hogy ha elalvás előtt lehunyja a szemét, mindent láthasson újra.

Nagyon messziről hallotta a saját hangját. – Miért én? – suttozta. – Miért én, Will?

A fiú habozott. – Miután idehoztalak, és Charlotte megtalálta a bátyádnak írt leveleidet... az a helyzet, hogy elolvastam őket.

– Tudom – felelte higgadtan Tessa. – Megtaláltam őket a szobádban, amikor bent voltunk Jemmel.

A fiú láthatólag meglepődött. – Nem is szóltál róla.

– Először dühös voltam – vallotta be a lány. – Ez aznap éjszaka volt, amikor utánad mentünk az ifritekhez. Gondolom, együtt éreztem veled. Azt mondtam magamnak, hogy biztosan csak kíváncsi voltál, vagy Charlotte kért meg, hogy olvasd el őket.

– Nem kért meg – mondta Will. – Én vettem ki őket a kandallóból, mielőtt elégték volna. Elolvastam az összesei. Minden egyes szót, amit leírtál. Egyformák vagyunk te meg én, Tessa. Szavakon élünk. A könyvek akadályoztak meg benne, hogy végezzek magammal, amikor azt hittem, soha többé nem szerethetek senkit, és engem sem szerethet senki. A könyvek miatt éreztem úgy, hogy talán mégsem maradok teljesen magamra. Ők őszinték tudtak lenni velem, és én is velük. Olvastam a szavaidat, és abból, amit írtál, tudtam, hogy néha magányosnak érzed magad, néha félsz is, de mindig bátor vagy. Megtudtam, hogyan látod a világot, a színeit, a textúráit, a hangjait, meg azt is, hogyan gondolkodsz, mit remélsz, mit érzel, miről álmodsz. Olyan volt, mintha veled álmodnék, gondolkodnék és éreznék. Azt álmodtam, amit te is, azt akartam, amit te is, amíg egyszer rá nem jöttem, hogy igazából csak téged akarlak. A lányt a levelek mögött. Szerettelek attól a pillanattól, hogy elolvastam őket. És még mindig szeretlek.

Tessa reszketni kezdett. Mindig arra vágyott, hogy valaki ilyeneket mondjon neki. A szíve legeslegmélyén Willtől akarta hallani ezeket a szavakat. Willtől, attól a fiútól, aki ugyanazokat a könyveket és ugyanazokat a verseket szereti, mint ő, aki meg tudja nevetetni, ha dühös. Most pedig itt állt előtte, és arról beszélt neki, hogy szereti a szívéből jövő szavakat, hogy szereti a lelkét. Olyan dolgokat mondott, amikről Tessa nem hitte, hogy valaha hallani fogja. Olyan dolgokat, amiket biztosan soha többé nem hall senkitől – így biztosan nem. És főleg nem Willtől.

De mindez nem számított.

– Már késő – mondta.

– Ne mondj ilyet! – A fiú hangja alig volt több suttogásnál. – Szeretlek, Tessa. Szeretlek.

Tessa megrázta a fejét. – Will... hagyd abba!

Will szaggatottan szívta be a levegőt. – Tudtam, hogy nem fogsz megbízni bennem – szólt. – Tessa, az a gond, hogy nem hiszel nekem, vagy hogy úgy érzed, soha nem leszel képes viszonzszeretni? Mert ha az utóbbiról van szó...

– Nem számít, Will.

– Semmi sem számít jobban! – A fiú hangja egyre erősebb lett.

– Tudom, hogy ha gyűlölsz, annak csak az az oka, hogy rákényszerítettek. Tudom, hogy semmi okod rá, hogy újabb esélyt adj, és más szemmel nézz rám. Mégis könyörgök ezért az esélyért. Bármit megteszek. Bármit!

Elcsuklott a hangja, de Tessa mást hallott ki mögüle. Jemet látta maga előtt, ahogy lenézett rá, és a szerelem, a remény, a várakozás fénye csillant meg a szemében. – Nem – suttogta. – Lehetetlen.

– Nem – vágta rá a fiú elkeseredetten. – Kizárt, hogy az legyen. Nem gyűlölhetsz annyira, hogy...

– Egyáltalán nem gyűlöllek. – Tessa hangjából áradt a szomorúság. – Próbáltalak gyűlölni, Will, de sosem sikerült.

– Akkor van esély. – A fiú szemében felragyogott a remény. Tessa tudta, hogy nem lenne szabad ilyen meleg hangon beszélnie vele... ó, te jó ég, hát semmi sincs, amivel könnyebbé lehetne ezt tenni? El kellett mondania Willnek az igazságot. Most. Gyorsan. Világosan.

– Tessa, ha nem gyűlölsz, akkor van rá esély, hogy még...

– Jem megkérte a kezemet – bökte ki a lány. – Es én igent mondtam.

– *Micsoda?*

– Mondom, Jem megkérte a kezemet – suttogta Tessa. – Megkérdezte, hozzámegegyek-e feleségül. És én azt mondtam, hozzámegegyek.

Will arca ijesztően elfehéredett. – Jemhez? – kérdezte. – Az én Jememhez?

A lány szótlanul bólintott.

Will megtántorodott, és egy szék támlájában kellett megkapaszkodnia, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Úgy festett, mint akit váratlanul teljes erőből hasba rúgtak. – Mikor?

– Ma reggel. De régóta közeledtünk már egymáshoz.

– Te és Jem? – Will arca olyan volt, mintha arra kérték volna, hogy higgye el a lehetetlent. Azt, hogy nyáron hó esett, vagy eltelt egy teljes londoni tél eső nélkül.

Válaszul Tessa megérintette a jádemedált, amit Jemtől kapott. – Ezt ő adta nekem – mondta nagyon halkán. – Az édesanyja esküvői ajándéka volt.

Will úgy meredt a kínai írásjegyekkel díszített ékszerre, mintha egy kígyó tekergeti volna a lány nyaka körül. – Soha nem mondott nekem semmit. Egyetlen szót sem szólt rólad. Vagyis nem úgy. – Félresöpörte az arcába hulló haját; Tessa számtalanszor látta ezt a jellegzetes mozdulatot, most azonban a fiúnak észrevehetően remegett a keze. – Szereted őt?

– Igen, szeretem – felelte a lány, mire Will összerezzent. – Te is, ugye?

– De megértené – mondta a fiú kábán. – Ha elmagyarázzuk neki. Ha elmondunk mindent... meg fogja érteni.

Tessa egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy leveszi a nyakából a medált, végigsiet vele a folyosón, aztán bekopog Jem ajtaján, és visszaadja neki. Bevallja, hogy hibázott, hogy nem mehet hozzá feleségül. Elmondhat neki mindent magáról és Willről – hogy nem biztos magában, hogy időre van szüksége, hogy nem ígérheti oda Jemnek a szívét egészen, mert egy része Willé, és mindig az övé is lesz.

Aztán eszébe jutottak az első szavak, amiket Jemtől hallott. A fiú háttal állt neki, arcát a hold felé fordította. *Will? Te vagy az, Will?* Hallotta Will hangját is, látta az arcát, ahogy Jem miatt gyakran úgy ellágyult, mint máskor soha. Látta, ahogy Jem Will kezét szorította a

betegszobában, miközben a barátja vérzett. Látta, ahogy Will eltorzult arccal felkiáltott, amikor az automaton levetette magáról Jemet a raktárban.

Nem választhatom el őket egymástól, gondolta Tessa. *Ez nem száradhat a lelkemen.* Elképzelte, milyen arcot váгна Jem, ha felbontaná az eljegyzést. Kedves lenne. Jem mindig kedves. De eltörne benne valami fontos, valami lényeges. Többé nem lenne ugyanaz az ember, és még Will sem lenne ott, hogy segítsen neki. És olyan kevés ideje volt már hátra.

És Will? Ő mihez kezdene? Akármit is gondol most, Tessa tudta, hogy ha véget vet az eljegyzésének Jemmel, Will akkor sem lenne hajlandó hozzáérni, nem lenne hajlandó vele lenni, bármennyire is szereti. Hogyan is mutathatná ki a szerelmét Jem előtt, tudván, hogy a boldogságának a legjobb barátja fizeti meg az árát? Még ha azt is mondaná magának, hogy minden rendben lesz, Tessa Jem halála napjáig az a lány lesz, akit a parabataia szeret. Vagy talán Tessa halála napjáig. A sírban sem fogja elárulni Jemet. Ha másról lett volna szó, bárki másról a világon... Csakhogy ő nem bárki más szeretett, hanem éppen ezt a két fiút. Jóban-rosszban.

Olyan hűvösen és higgadtan felelt, ahogy csak tudott. – Ha mit mondunk el neki?

Will szótlanul nézett rá. Amikor felfelé tartottak a lépcsőn, amikor bezárta az ajtót, amikor megcsókolta a lányt, végig a boldogság fénye ragyogott a szemében. Ez a fény most lassan kialudt, fokozatosan vesztett az erejéből, mint egy haldokló utolsó lélegzetei. Nate-re gondolt, ahogy elvérzett a karjai között. Nem tehetett semmit, hogy segítsen. Mint ahogy most sem.

Olyan volt, mintha most Will Herondale-ből szívárogná el az élet, és ő képtelen lenne megmenteni.

– Jem megbocsátana – mondta Will, de az arcáról és a hangjából máris sütött a reménytelenség. Feladta, gondolta Tessa; Will, aki

sosem adta fel a küzdelmet, most megtette, mielőtt elkezdődött volna. – Ő...

– Igen, megbocsátana – bólintott a lány. – Nem tudna haragudni rád, Will. Ahhoz túlságosan szeret. Azt sem hiszem, hogy rám sokáig dühös lenne. De ma reggel azt mondta, mindig úgy gondolta, hogy anélkül hal meg, hogy valaha is úgy szeretne egy nőt, ahogy az apja szerette az anyját, vagy hogy valaha is ugyanolyan szerelmet kaphatna valakitől. Szeretnéd, ha végigmennék a folyosón, bekopognék az ajtaján, és ezt elvenném tőle? És akkor is tudnál szeretni, ha megtenném?

Will egy hosszú pillanatig némán meredt rá, aztán látszott, hogy magába roskad belül. Lerogyott a fotelba, és a tenyerébe temette az arcát. – Ígérd meg – szölt –, hogy szeretni fogod. Hogy hozzámész feleségül és boldoggá teszed.

– Úgy lesz – felelte a lány.

– Ha tényleg szereted – folytatta Will –, kérlek, ne beszélj neki arról, amit most mondtam neked. Ne áruld el neki, hogy szeretlek.

– És az átok? Nem tudja, hogy...

– Légy szíves, azt se mondd el neki! És Henrynek meg Charlotte-nak sem. Senkinek. Majd én mindent elmesélek nekik, ha eljön az ideje. Tegyéél úgy, mintha ez a beszélgetés meg sem történt volna. Ha egy kicsit is törődsz velem, Tessa...

– Senkinek nem mondom el. Esküszöm. Az angyalomra fogadom. Édesanyám angyalára. És Will...

A fiú elvette a kezét az arca elől, de így is képtelen volt ránézni Tessára. A fotel szélét markolta elfehéredő ujjakkal. – Azt hiszem, jobb lenne, ha elmennél, Tessa.

De a lány nem tudta rávenni magát. Most nem, amikor Will úgy nézett ki, mintha lassan meghalna belül. Semmit sem szeretett volna jobban, mint odamenni hozzá, átkarolni és megcsókolni a lehunytt szemét, hogy újra mosolyogni lássa. – Abba, amit ki kellett állnod

tizenkét éves korod óta – mondta –, a legtöbben belehaltak volna. Azt hitted, senki sem szeret, és ezt bizonyítva is láttad, hiszen mindenki életben maradt körülötted. De Charlotte szeret téged. És Henry is. És Jem is. És a családot is. Mindig is szerettek, Will Herondale, mert nem rejtheted el a benned rejlő jószágot, akárhogy is próbálsz.

A fiú felemelte a fejét, és Tessára nézett. Kék szemében a tűz lángjai tükröződtek. – És te? Te szeretsz engem?

A lány körme a tenyerébe mélyedt. – Will – szólt.

Will vakon meredt rá. – Te szeretsz engem?

– Én... – Tessa mély lélegzetet vett. Fájt. – Jemnek végig igaza volt veled kapcsolatban. Jobb ember vagy, mint amilyennek tartottalak, és ezért bocsánatot kérek. Mert ha ez vagy te, ez az igazi éned, márpedig szerintem ez az... akkor nem lesz nehéz találnod valakit, aki szeret, akinek te leszel az első helyen a szívében. De én...

A hang, amit a fiú kiadott, félúton volt a fuldokló nevetés és a felszisszenés között. – Első a szívedben. Elhiszed, hogy nem először mondom ezt neked?

A lány értetlenül rázta meg a fejét. – Will, én nem...

– Sosem fogsz tudni szeretni – mondta komoran a fiú. Amikor Tessa nem felelt, egész testében összerázkódott, majd felugrott a fotelből anélkül, hogy ránézett volna. Merev léptekkel átszelte a szobát. Tessa a szája elé kapta a kezét, úgy figyelte, ahogy a fiú egy örökkévalóságnak tűnő idő alatt kitapogatja a reteszt, esetlenül kinyitja az ajtót, majd kilép a folyosóra. Az ajtó becsapódott mögötte.

Will, gondolta. Te vagy az, Will? Fájt a szeme. Egyszerre azt vette észre, hogy a földön ül a kandalló előtt. A lángokba meredt, várta, hogy eleredjenek a könnyei. Semmi sem történt. Olyan régóta tartotta már vissza a sírást, hogy úgy tűnt, egyáltalán nem képes rá többé.

Felvette a pizskavasat a helyéről, és az izzó szén közepébe bökött. Érezte a forróságot az arcán, a jádemedál a nyakában átmelegedett, szinte égette a bőrét.

Kihúzta a pizskavasat a tűzből. Vörös volt, akár egy szív. Tessa összezárta az ujjait izzó csúcsa körül.

Egy pillanatig egyáltalán nem érzett semmit. Aztán valahonnan, mintha nagyon távolról jött volna, meghallotta a saját kiáltását, ami akárha, egy kulcs fordult volna el a szívében, végre felszabadította a könnyeit. A pizskavas csörömpölve hullott a földre.

Amikor a kiáltást meghallva Sophie berohant a szobába, Tessát térdre rogyva találta a tűz előtt, ahogy megégett kezét a mellkasára szorítva zokogott, mint akinek összetört a szíve.

Sophie volt az, aki visszavezette Tessát a szobájába, ő volt az, aki ráadta a hálóingét, és ágyba dugta. Ő volt az, aki egy hűvös ruhával tisztogatta le az égett sebet a kezén, aztán ő volt az, aki bekente egy gyógynövényektől és fűszerektől illatos kenőccsel, állítólag ugyanazzal, amit Charlotte használt az ő arcára is, amikor annak idején az Intézetbe került.

– Gondolod, hogy nyoma marad? – kérdezte Tessa inkább kíváncsiságból, mintsem azért, mert érdekelte volna. Az izzó pizskavas és a sírás mintha minden érzést kiegészített volna belőle. Könnyű és üres héjnak érezte magát.

– Valószínűleg csak egy apró, nem olyan, mint az enyém — felelte őszintén Sophie, miután elrendezte a kötést Tessa kezén. – Az égési sebek jobban fájnak, mint amilyen súlyosak, ha érti, hogy gondolom. És gyorsan megérkeztem a kenőccsel. Minden rendben lesz.

– Nem, nem lesz – szólta Tessa. A kezét méregette, aztán Sophie-ra nézett. Fekete ruhájában és fehér fityulájában, az arcát körülvevő sűrű loknijával a lány kedvesnek, nyugodtnak és türelmesnek tűnt,

mint mindig. – Tényleg ne haragudj, Sophie! Igazad volt Gideonnal kapcsolatban. Én tévedtem. Hallgatnom kellett volna rád. Ha valaki, te biztosan nem dőlsz be könnyen egy férfinak. Ha legközelebb azt mondod, hogy valakiben meg lehet bízni, hinni fogok neked.

Sophie megvillantotta a mosolyát, amitől még egy idegen is megfélekedezett a sebéről. – Értem, miért mondta, amit mondott.

– Bíznom kellett volna benned...

– Nekem nem kellett volna úgy méregbe gurulnom – mondta Sophie. – Igazság szerint magam sem sejtettem, mit fog tenni Gideon úrfi. Amíg el nem jött magukkal a kocsin, nem voltam benne biztos, hogy végül mellénk áll.

– Azért jó érzés lehet, hogy itt fog lakni. – Tessa az ágyneművel játszadozott. – Ilyen közel hozzád.

– Rosszabbat el sem tudok képzelni – mondta Sophie, és a szeme megtelt könnyel. Tessa mozdulatlanra meredt a rémülettől; fogalma sem volt róla, mi rosszat mondhatott. A könnyek nem hullottak alá, csak csillogva összegyűltek a lány zöld szemében. – Ha itt lakik, akkor annak fog látni, aki valójában vagyok. Cselédnek. – Elcsuklott a hangja. – Tudtam, hogy nem kellett volna találkoznom vele, amikor elhívott. Mrs. Branwellnek nem szokása megbüntetni a szolgálóit, ha udvarlóik vannak vagy ilyesmi, de én így is tudtam, hogy nem helyes, mert ő ő, én meg én vagyok, és nem tartozunk össze. – Megtörölte a szemét, amitől végre elindultak a könnyek, és patakokban folytak végig az arca mindkét oldalán, az egészségesen és a sebhelyesen is. – Én mindent elveszthetek, ha belemegyek ebbe, de neki mi vesztenivalója van? Semmi.

– Gideon nem olyan.

– Az apja fia – felelte Sophie. – Nem áltathatom magam azzal, hogy ez nem számít. Amúgy sem vett volna feleségül egy mondént, de ha az orra előtt rakom meg a tüzet és mosogatok...

– Ha szeret, egyáltalán nem fogja bánni.

– Ez mindenkit zavar. Az emberek nem olyan nemes lelkűek, mint gondolja.

Tessa Willre gondolt, ahogy a kezébe temette az arcát, és azt mondta: „Ha tényleg szereted, kérlek, ne beszélj neki arról, amit most mondtam neked.” – Az ember a legváratlanabb helyeken bukkan nemeslelkűségre, Sophie. Aztán meg tényleg szeretnél árnyvadász lenni? Nem lenne jobb, ha...

– Ó, azt nagyon szeretném – felelte Sophie. – Jobban, mint bármi mást a világon. Mindig is erre vágytam.

– Nem is tudtam – csodálkozott Tessa.

– Régebben azt gondoltam, hogy ha férjhez megyek Jem úrfihoz... – Sophie megigazította a takarót, aztán szomorúan elmosolyodott. – Ugye nem törte még össze a szívét?

– Nem – felelte Tessa. *Csak a sajátomat szakítottam ketté.* – Egyáltalán nem törtem össze a szívét.

21

Izzó szén

*Ó, testvér, istenek áldottja vagy,
boldogan aludj, míg áll a világ
Légy elégedett, ahogy év évre fagy;
a lét hevein, csábításain át.
Köszönd meg, hogy élteél, testvér, s a halált,
az ő lehet, léptét, mely nyomodba járt,
adj hálát fukar s dúsz áldásainak,
mert hölgyed könnyet ont s csókot is ad.*

Algernon Charles Swinburne: *Az idő diadala* (Garai Gábor fordítása)

JEM SZOBÁJÁNAK AJTAJA RÉSNYIRE NYITVA ÁLLT, és áradt odabentről a zene. Will a kilincsen nyugtatta a kezét, vállával a falnak dőlt. Végtelenül kimerültnek érezte magát, fáradtabb volt, mint valaha életében. Izzó energia tartotta lendületben, amióta csak eljött a Cheyne Walkról, de ennek most már a maradéka is elszivárgott, és csak erőtlen üresség maradt a helyén.

Várta, hogy Tessa utánakiáltson, amikor becsapta maga mögött a szalon ajtaját, de nem tette. Még mindig látta maga előtt a lány szürke viharfelhőre emlékeztető tekintetét. *Jem megkérte a kezemet, és én igent mondtam.*

Szereted őt?

Igen, szeretem.

Most pedig itt állt Jem szobájának ajtaja előtt. Nem tudta, azért jött-e, hogy lebeszélje Jemet Tessáról – már ha ilyesmi lehetséges egyáltalán –, vagy inkább azért, mert az évek során megszokta, hogy ide jön vigaszért, és ezen már nem tudott változtatni. Kinyitotta az ajtót; napfény özönlött a folyosóra, és Will belépett barátja szobájába.

Jem az ágya lábánál lévő ládán ült, és a vállán egyensúlyozta a hegedűt. Lehunyta a szemét, miközben a vonó a húrokat fűrészelte, de a szája felfelé görbült, amikor meghallotta parabataia lépteit. – Will? Te vagy az, Will?

– Igen – felelte a másik fiú. Az ajtónál állt, úgy érezte, nem mehet tovább.

Jem abbahagyta a hegedülést, és kinyitotta a szemét. – Telemann – szólt. – Esz-dúr Fantázia. – Letette a hegedűt és a vonót. – Gyere beljebb, idegesít, hogy csak állsz ott.

Will tett néhány lépést befelé. Annyi időt töltött itt, hogy éppen úgy ismerte ezt a szobát is, mint a sajátját. Jem kottagyűjteményét; a tokot, amiben a hegedűje lakott, amikor éppen nem játszott rajta; az ablakokat, amik most beengedték a napfényt. Az egyenesen Sanghajból érkezett ládát. A falnak támasztott jáde végű botot. A Kannonnal díszített dobozt, amiben Jem a port tárolta. A fotelt, amelyikben számtalan éjszakát eltöltött alvó barátját figyelve, a lélegzetvételeit számolva, imádkozva érte. Jem felnézett rá. Ragyogott a tekintete, gyanakvásnak nyoma sem látszott benne. Egyszerűen örült, hogy látja a barátját. – Örülök, hogy jöttél.

– Én is – mondta komoran Will. Kínosan érezte magát, és kíváncsi lett volna, hogy ezt Jem is érzékeli-e. Soha korábban nem jött még zavarba a parabataia előtt. A szavak miatt van, gondolta. Ott vártak a nyelve hegyén, és szinte könyörögtek, hogy kimondja őket.

Ugye megérted, James? Theresa nélkül nincs számomra semmi – sem boldogság, sem fény sem élet. Ha szeretsz, átengeded őt nekem. Nem szeretheted úgy, mint én. Senki sem szeretheti úgy. Ha tényleg a fivérem vagy, megteszed értem.

Mégsem szólt semmit. Jem előrehajolt. – Will! – Halk, bizalmas volt a hangja. – Valamit el akartam mondani neked, amikor senki más nem hallja.

Will mély lélegzetet vett. Eljött a pillanat. Jem be fog számolni neki az eljegyzésről, ő pedig úgy tesz, mintha örülne, és nem okád ki az ablakon, még ha leginkább ahhoz is lenne kedve. Zsebre vágta a kezét. – És mi lenne az?

A napfény megvillant Jem haján, ahogy lehajtotta a fejét. – Korábban szóba kellett volna hoznom, de sosem beszélünk a szerelemről, és mindig olyan cinikus voltál... – Elmosolyodott. – Szóval azt hittem, ki fogsz gúnyolni. Aztán meg nem is reméltem, hogy viszonzni fogja az érzelmeimet.

– Tessa – szólt Will. Mintha éles kés hasított volna a szívébe, ahogy kimondta a lány nevét.

Jem mosolyától az egész arca ragyogott, és Will szíve mélyén a titkos remény, hogy barátja talán nem is szereti igazán a lányt, szertefoszlott, mint a párafelhő a szélviharban.

– Soha nem menekültél el a kötelességeid elől – mondta Jem. – Tudom, hogy ha bárki más lett volna ott a raktárban, akkor is megtetted volna ugyanazt, amit Tessáért tettél. De óhatatlanul eszembe jutott, hogy talán azért voltál olyan elszánt, mert tudtad, mit jelent nekem. – Szélesen mosolyogva hajtotta hátra a fejét. – Jól tippeltem, vagy ostoba fajankó vagyok?

– Ostoba fajankó vagy – mondta Will, és nagyot nyelt, bár száraz volt a torka. – De... jól tippeltél. Tudom, mit jelent neked.

Jem boldogságát tökéletesen megmutatta az egész arcát betöltő mosolya. Will soha nem látta még őt ilyennek. Mindig higgadtnak és békésnek találta a barátját, akinek a boldogság, akárcsak a düh, túlságosan szélsőséges emberi érzelem volt. Hirtelen rájött, mekkorát tévedett: Jem egyszerűen csak nem volt ilyen boldog korábban. A szülei halála óta legalábbis biztosan nem. Ez azonban Willnek soha eszébe sem jutott. Sokat foglalkoztatta Jem biztonsága, mint ahogy az egészsége is, azt a kérdést viszont nem tette föl magának, hogy vajon boldog-e.

Jem az én nagy bűnöm.

Tessának igaza volt, gondolta. Először azt akarta, hogy a lány bármi áron bontsa fel az eljegyzést Jemmel, most azonban rájött, hogy ez szóba sem jöhet. *Legalább azt hidd el, hogy tudom, mi az a becsület, és tudom, mit jelent az adósodnak lenni,* mondta nemrég Jemnek, és komolyan is gondolta. Az életét köszönhette Jemnek. Nem vehette el tőle azt a dolgot, amit a világon a legjobban akart, még ha a saját boldogságát is kellett feláldoznia érte. Nemcsak hogy soha nem tudta volna leróni az adósságát, de ugyanúgy szerette Jemet, mint saját magát.

Jem nem csak boldogabbnak, de erősebbnek is tűnt. Visszatért a szín az arcába, egyenesebb lett a tartása. – Bocsánatot kell kérnem tőled – mondta Jem. – Túlságosan szigorú voltam veled az ifritek barlangjával kapcsolatban. Tudom, hogy csak vigaszt kerestél.

– Nem, jól tetted, hogy...

– Rosszul tettem. – Jem felállt. – Ha kemény voltam veled, annak az volt az oka, hogy nem bírom elviselni, ha úgy bánsz magaddal, mintha semmit sem érnél. Akármilyen is mutatod magad másnak, én látom az igazi énedet, vértestvérem. Nemcsak hogy jobb vagy, mint amilyenek mutatod magad, de jobb, mint amilyen a legtöbb ember

valaha is remélhet lenni. – Gyengéden barátja vállára tette a kezét. – Mindent megérsz, Will.

Will lehunyta a szemét. Láta a bazaltfalú tanácstermet a földön égő két körrel. Jem átlépett a saját köréből Willébe, és mindketten ugyanabban a tűzzel körülvevett szűk térben álltak. Jem szeme akkor még fekete volt sápadt arcában. Will felidézte a parabatai eskü szövegét. *Akárhová mész, veled tartok; ahol meghalsz, ott halok meg én is, s ott lesz a sírom. Az Angyal úgy bánjon velem, mint veled, nem különbül. Ne választhasson el minket más, csak a halál.* Ugyanaz a hang szólt hozzá most megint. – Köszönöm, amit Tessáért tettél – mondta Jem.

Will képtelen volt a barátja szemébe nézni, inkább a falat figyelte, ahol az árnyékaik oly módon olvadtak össze, hogy nem lehetett megállapítani, hol ér véget az egyikük, és hol kezdődik a másik. – Én meg köszönöm, hogy ott voltál, amikor Énókh testvér kihúzta belőlem a szilánkokat utána – szólt.

Jem elnevette magát. – Hát mire vannak a parabataiok, ha nem éppen erre?

A tanácsteremben lévő vörös lobogókat fekete rúnák díszítették, Jem odasúgta Tessának, hogy ezek a döntés és az ítélet rúnái.

Az első sorok egyikében ültek le, ahová Henry, Gideon, Charlotte és Will is. Tessa nem beszélt Willel az előző nap óta; a fiú nem ment le reggelizni, és csak késve csatlakozott hozzájuk az udvaron. Még a kabátját gombolta, amikor lesietett a lépcsőn. Sötét haja kócos volt, és úgy festett, mint aki egyáltalán nem aludt. Igyekezett kerülni Tessa tekintetét, ahogy a lány sem szívesen viszonzta volna a pillantását, bár időről időre érezte, hogy Will tekintete, akár a forró hamu, égeti a bőrét.

Jem tökéletes úriemberként viselkedett; az eljegyzést továbbra is titokban tartották, és azon kívül, hogy elmosolyodott, ahányszor csak

ránézett, a fiú egyetlen gesztusával sem utalt rá, hogy bármi különös történt volna. Ahogy leültek a tanácsteremben, Tessa érezte, hogy Jem jobb keze fejével finoman végigsimítja a karját, mielőtt elhelyezkedik.

A lány tudta, hogy Will figyelni őket a sor végéről, de nem nézett oda.

A terem közepén álló dobogón ült Benedict Lightwood, sasorrú profilját elfordította a Tanácstól, száját keskeny vonallá szorította össze. Mellette foglalt helyet Gabriel, aki Willhez hasonlóan borostásnak és kialvatlannak tűnt. Amikor bátyja belépett a terembe, rápillantott, de aztán el is fordította a fejét, mire Gideon célzatosan helyet foglalt az Intézet árnyvadászai között. Gabriel az ajkába harapott, és leszegette a fejét, de nem állt fel a helyéről.

Tessa néhány másik embert is felismert az egybegyültek között. Ott volt Charlotte nagynénje, Callida, meg a szikár Aloysius Starkweather is, annak ellenére, hogy mint panaszkolta, nyilván nem hívták meg. A férfi összehúzta a szemét, amikor észrevette Tessát, mire a lány gyorsan hátat fordított neki.

– Azért gyűltünk össze – szökött Wayland konzul, miután a balján ülő inkvizitor társaságában elfoglalta helyét a felolvasóállványnál –, hogy eldöntsük, milyen mértékben volt Charlotte és Henry Branwell a Klávé segítségére az elmúlt két hét során Axel Mortmain ügyében, illetve hogy jobb kezekben lenne-e másnál az Intézet, mint ahogy azt Benedict Lightwood állítja.

Az inkvizitor felállt. Ezüstösen és feketén ragyogó tárgyat tartott a kezében. – Charlotte Branwell, kérlek, gyere ide az állványhoz!

Charlotte felállt, és felment a lépcsőn az emelvényre. Az inkvizitor a kezébe adta a Végzet Kardját, ő pedig a penge köré fonta az ujjait. Csendesesen beszámolt az elmúlt két hét eseményeiről – az újságkivágások és a történelmi beszámolók átolvasásáról, a Yorkshire-be tett látogatásról, a Herondale-ékkal kapcsolatos

fenyegetésről, Jessamine árulásának felfedezéséről, a raktárban zajlott küzdelemről és Nate haláláról. Semmiben sem hazudott, bár Tessának feltűnt, hogy néhol kihagyott egy-egy részletet. A jelek szerint a Végzet Kardját is ki lehetett játszani, ha csak apróságok erejéig is.

Miközben Charlotte beszélt, a Tanács tagjai többször is hallhatóan reagáltak: felszisszentek, és fészkelődtek a székeikben, elsősorban akkor, amikor Jessamine szerepére terelődött a szó.

– Ismertem a szüleit – hallotta Tessa Callida hangját a terem hátuljából. – Rettenetes ügy... Rettenetes.

– És hol van most a lány? – kérdezte az inkvizítor.

– A Néma Város celláiban – felelte Charlotte. – Várja, hogy kiszabják rá a méltó büntetést a tetteiért. A konzult tájékoztattam a hollétéről.

Az inkvizítor, aki mindvégig fel-alá járkált az emelvényen, hirtelen megtorpant, és Charlotte szemébe nézett. – Azt mondd, Jessamine mintha a lányod lett volna – szólt. – Mégis önszántadból átadtad a Néma Testvéreknek? Miért tetted?

– A Törvény szigorú – felelte Charlotte –, de a Törvény az Törvény.

Wayland konzul mosolyra húzta a száját. – És te még azt mondtad, hogy túl engedékeny lesz a vétkesekkel, Benedict – szólt. – Van hozzáfűznivalód?

Benedict felállt. Nyilvánvalóan úgy döntött, hogy ma közszemlére teszi a mandzsettagombjait, mert hófehér kézelője kinyúlt méretre szabott tweedzakójának ujja alá. – Van hozzáfűznivalóm – mondta. – Teljes szívemből támogatom, hogy Charlotte Branwell maradjon az Intézet élén. Visszavonom pályázatomat a pozícióra.

Hitetlen mormogás futott végig a termen.

Benedict elmosolyodott.

Az inkvizítor csodálkozva nézett rá. – Tehát azt akarod mondani – szólt –, hogy bár ezek az árnyvadászok megölték Nathaniel Grayt, vagy legalábbis felelősek a haláláért, aki az egyetlen kapcsolatunkat jelentette volna Mortmainhez, támogatom, hogy továbbra is Charlotte és Henry Branwell vezesse az Intézetet annak ellenére, hogy továbbra sem tudják, hol van Mortmain?

– Lehet, hogy nem tudják, hol van Mortmain – mondta Benedict –, de tudják, kicsoda. Ahogy a nagy mondén katonai stratégia, Szun-ce írta *A hadművelés művészete* című könyvében, „ha az ember ismeri az ellenséget, és ismeri önmagát, száz csatát is megnyerhet egyetlen vereség nélkül”. Most már tudjuk, ki valójában Mortmain: egy halandó, nem természetfölötti lény. Valaki, aki fél a haláltól, valaki, aki bosszút akar állni, amiért szerinte meggyilkolták a családját. Nem mutat együttérzést az alvilágiak iránt sem. Felhasználta a vérfarkasokat, hogy megépítsék a mechanikus hadseregét, drogokkal tömte őket, hogy éjt nappallá téve dolgozzanak, miközben tudta, hogy bele fognak halni, miáltal biztosítva lett a hallgatásuk is. A raktár méretéből és a dolgozói számából ítélve jelentős hadsereget hozhatott létre. És ha az indítékai meg a stratégiája finomításával eltöltött éveket tekintjük, biztosak lehetünk benne, hogy nem hallgat a szép szóra, nem lehet eltántorítani a terveitől, és nem lehet megállítani. Fel kell készülnünk a háborúra. Ezt nem tudtuk korábban.

Az inkvizítor összeszorított szájjal nézett Benedictre, mint aki gyanítja, hogy valami történik a háttérben, de nem sejtí, mi lehet az.

– Háborúra? És szerinted hogyan kéne felkészülnünk rá, ha a Branwelléktől származó értékes információkra alapozunk?

Benedict megvonta a vállát. – Nos, ebben a kérdésben idővel természetesen a Tanácsnak kell döntenie. Mortmain igyekezett megnyerni az ügyének olyan nagy hatalmú alvilágiakat, mint Woolsey Scott vagy Camille Belcourt. Nem tudjuk, hol van, de

ismerjük a módszereit, és ez elég lehet hozzá, hogy csapdába ejtsük. Talán szövetséget kellene kötnünk az alvilágiak vezetőivel. Úgy tűnik, mindannyian Charlotte tenyeréből esznek, nem gondoljátok?

Halk nevetés futott végig a Tanácson, de nem Charlotte-on nevettek, inkább együtt Benedicctel. Gabriel zöld szemében tűz égett, ahogy az apját figyelte.

– És a kém az Intézetben? Az nem bizonyíték az óvatlanságra? – kérdezte az Inkvizítor.

– Egyáltalán nem – felelte Benedict. – Gyorsan és könyörtelenül intézkedett az ügyben. – Pengeéles mosolyt küldött Charlotte felé.

– Visszavonom korábbi állításomat a lágyszívűségével kapcsolatban. Nyilvánvalóan éppen olyan határozottan képes igazságot szolgáltatni, mint egy férfi.

Charlotte elsápadt, de nem szólt. Továbbra is apró kezében tartotta a Kardot.

Wayland konzul mélyet sóhajtott. – Bár két héttel ezelőtt jutottál volna erre a következtetésre, Benedict. Sok macerától megkíméltél volna minket.

Benedict elegáns mozdulattal vont a vállát. – Úgy gondoltam, meg kell mérettetni – szólt. – Szerencsére kiállta a próbát.

Wayland megrázta a fejét. – Nos jó. Szavazzunk hát! – Átadott egy párásnak tűnő üvegedényt az inkvizítornak, aki levonult az emelvényről, és az első sor első székén ülő nő kezébe nyomta. Tessa érdeklődve figyelte, ahogy a nő lehajtott fejjel belesuttogott az üvegebe, aztán továbbadta a balján helyet foglaló férfinak.

Ahogy az üveg körbehaladt a teremben, Tessa érezte, hogy Jem a kezébe csúsztatja a kezét. Összerezcent, bár gyanította, hogy terebélyes szoknyája nagyjából leplezi őket. Ujjait a fiú karcsú, finom ujjai közé fűzte, és lehunyta a szemét. *Szeretem. Szeretem. Szeretem.* És valóban: beleborzongott a fiú érintésébe, és egyben

sírhatnékja is támadt a szerelemtől meg a zavarodottságtól. Közben viszont azt is érezte, hogy összetörik a szíve, ha Willre gondol. Emlékezett rá, milyen volt az arca, amikor elmondta neki, hogy Jemmel eljegyezték egymást; úgy aludt ki a boldogság fénye a szemében, mint amikor az eső eloltja a tüzet.

Jem elvette a kezét, és átvette az üveget a túloldalán ülő Gideontól. Belesuttogta az üvegbe Charlotte Branwell nevét, majd áthajolt Tessa előtt, és továbbadta a lány másik oldalán várakozó Henrynek. Tessa a férfira pillantott, aki félreérthette zavarodott arkifejezését, mert bátorítólag szól hozzá. – Semmi baj nem lesz – mondta. – Charlotte-ot fogják választani.

Amikor az üveg útja végére ért, ismét az inkvizítor vette át, hogy aztán színpadias mozdulattal továbbadja a konzulnak. A konzul aztán lefektette maga elé az állványra, és irónjával egy rúnát rajzolt rá.

Az üveg megremegett, mint egy teáskanna, ha felforr benne a víz. Nyitott szájából fehér füst gomolygott elő: több száz árnyvadász öszszegyűjtött suttogása. A füst aztán betűket rajzolt a levegőbe.

CHARLOTTE BRANWELL

Charlotte megkönnyebbülten engedte el a Végzet Kardját. Henry ujjongva kiáltott fel, és a levegőbe dobta a kalapját. A teremben nyüzsgés támadt, ahogy a tanácstagok beszédbe elegyedtek egymással. Tessa nem tudta megállni, hogy ne pillantson a sor végén lévő Will felé. A fiú magába roskadva ült a széken, fejét hátrahajtotta, szemét becsukta. Sápadt volt, és látszott rajta a kimerültség, mintha az elszívta volna a maradék energiáit is.

A tompa mormogásba éles sikoly hasított. Tessa egy pillanat alatt talpon volt, és körbefordult. Charlotte nagynénje, Callida sikoltott, ősz fejét hátravetette, és a mennyezet felé mutatott. Az árnyvadászoknak egy emberként állt el a lélegzetük, ahogy követték

a tekintetét. Odafent több tucatnyi zümmögő fekete fémlény árasztotta el a levegőt. Hatalmas fekete acélbogaraknak tűntek rézsárnyakkal, ahogy ide-oda cikáztak a levegőben, rút, fémcsümmögéssel töltve meg a légteret.

Az egyik fémbogár alábukott, lebegve megállt Tessa előtt, és kattanó hangot adott ki. Nem volt szeme, feje elején kerek üveglap látszott. Jem megragadta a lány karját, és igyekezett elhúzni onnan, Tessa azonban türelmetlenül elhúzódtott, lekapta a fejről a kalapot, és lecsapott a bogárra. Sikerült is csapdába ejtenie a kalap és a szék lapja között. A lény azonnal dühödött, éles zümmögésbe kezdett. – Henry! – kiáltotta a lány. – Henry! Elkaptam az egyiket...

Henry kipirult arccal lépett mögé, és a kalapra meredt. Apró lyuk jelent meg az elegáns szürke bársonyban, ahol a bogár szaggaatni kezdte. A férfi átkozódva sújtott le az öklével, összenyomva az anyagot, és a székhez préselve az alatta csapkodó lényt, ami még egy utolsót zümmögött, aztán nem moccant többé.

Jem óvatosan emelte fel a kilapított fejfedőt. A széken alkatrészek hevertek: egy fémszárny, egy összetört váz meg letört fémlábak csonkjai. – Pfuj! – szölt Tessa. – Annyira olyan, mint egy bogár.

Hirtelen újabb kiáltás harsant. A lények fekete csapatban gyűltek össze a terem közepén, egyre gyorsabb forgásba kezdtek, aztán eltűntek, mintha egy lefolyó szippantotta volna őket magába.

– Ne haragudj a kalap miatt – szölt Henry. – Veszek neked másikat.

– A kalap mellékes – felelte Tessa a dühödtt tanácsstagok visszhangzó kiáltásai közepette. A terem közepe felé pillantott. A konzul a Végzet Kardjával a kezében állt, mögötte pedig a merev arcú Benedict bámulta fagyos tekintettel, mi történik. – A jelek szerint nagyobb gondunk is akad.

– Amolyan fényképezőgépszerűség – mondta Henry hazafelé a kocsiban, az összetört fémbogár darabjait az ölében tartva. – Jessamine, Nate meg Benedict nélkül Mortmain nyilván híján maradt a megbízható kémeknek, úgyhogy ezeket a vackokat küldte helyettük. – Megbökött egy fémdarabot a bogár összegyűjtött maradványai közül Tessa tönkrement kalapjában.

– Nem úgy tűnt, mintha Benedict odáig lett volna, amikor meglátta a rovarokat – jegyezte meg Will. – Biztos lehet benne, hogy Mortmain máris tud az árulásáról.

– Idő kérdése volt – szólott Charlotte. – Henry, ezek az eszközök hangot is tudnak felvenni, mint egy fonoautográf, vagy csak képeket rögzítenek? Olyan gyorsan repkedtek...

– Nem vagyok biztos benne. – Henry összehúzta a szemöldökét. – Közelebről is meg kell vizsgálnom az alkatrészeket a kriptában. Nem találok zármechanizmust, de ez nem jelenti azt, hogy... – Felnézett, és az értetlenül rámeredő arcokat látva megvonta a vállát. – Mindenesetre jól jöhet a Tanácsnak, ha közelebről meg tudjuk vizsgálni Mortmain találmányait. Csak egy dolog hallani felőlük, de teljesen más látni is, hogy mit csinál. Nem gondolod, Lottie?

Válaszul Charlotte mormogott valamit, amit Tessa nem hallott. Gondolatai a körül a különös dolog körül jártak, ami rögtön azután történt, hogy elhagyta a tanácstermet, és Branwellék kocsijára várt. Jem éppen elfordult, hogy váltson néhány szót Willel, amikor egy fekete köpeny villanását pillantotta meg a szeme sarkából, és Aloysius Starkweather állt meg előtte szikrázó tekintettel. – Miss Gray! – szólott mogorván. – Az a mechanikus lény... ahogy odarepült magához...

Tessa némán állt, a férfira meredt, és várta, hogy megvádolja valamivel, bár el nem tudta képzelni, mi lesz az. – Jól van? – kérdezte váratlanul a férfi. Yorkshire-i akcentusa egyszerre igen feltűnő lett.

– Nem tett kárt magában?

Tessa lassan megrázta a fejét. – Nem, Mr. Starkweather. Köszönöm, hogy ilyen kedvesen érdeklődik a hogylétem felől, de nem.

Időközben Jem és Will is csodálkozva fordult feléjük. Starkweather hirtelen ráébredt, hogy magára vonta a figyelmet, kurtán biccentett, majd sarkon fordult és elszietett. Viseltes köpenye lobogott a nyomában.

Tessa értetlenül állt a közjáték előtt. Éppen a Starkweather fejében töltött röpke időre és a férfi döbbenetére gondolt, ami az első találkozásukat jellemezte, amikor a kocsi megállt az intézet előtt. Az árnyvadászok megkönnyebbülten özönlöttek ki a szűk fülkéből.

Rés támadt a városra boruló szürke felhők tengerében, és a bejárathoz vezető lépcsőt citromsárga napfény öntötte el. Charlotte elindult volna felfelé, de Henry megállította, és közelebb húzta magához a szabad kezével, amelyikben nem Tessa tönkrement kalapját szorongatta. Ahogy figyelte őket, a lány először érezte az öröm szikráját az előző nap óta. Őszintén megszerette Charlotte-ot és Henryt; hirtelen rájött, hogy boldognak szeretné látni őket. – Nem szabad elfelejtenünk, hogy minden a reményeink szerint alakult – jelentette ki Henry, szorosán ölelve a nőt. – Olyan büszke vagyok rád, drágám!

Tessa valamiféle szarkasztikus megjegyzésre számított Willtől, de a fiú némán bámult a kapu felé. Gideon zavarodottnak, Jem elégedettnek tűnt.

Charlotte elhúzódott Henrytől. Elvörösödve igazította meg a kalapját, de látszott rajta a boldogság. – Tényleg, Henry?

– Bizony ám! A feleségem nem csak gyönyörű, de zseniális is, és úgy van jól, ha ezt elismerik.

– Ez az a pont – jegyezte meg a még mindig a kaput figyelő Will –, amikor Jessamine rád szólt volna, hogy fejezd be, mert forog a gyomra.

Charlotte arcáról lefagyott a mosoly. – Szegény Jessie...

Henry szokatlanul szigorú tekintettel nézett rá. – Nem lett volna szabad azt tennie, amit tett, Lottie. Nem a te hibád. Csak reménykedhetünk benne, hogy a Tanács engedékeny lesz vele. – Megköszöri a torkát. – És ma már ne beszéljünk többet Jessamine-ről, jó? Most ünnepelnünk kell. Az Intézet továbbra is a miénk!

Charlotte ragyogó tekintettel nézett rá. Olyan szeretet volt a szemében, hogy Tessának el kellett fordítania a fejét az Intézet irányába. Pislantott egyet. Magasan a kőfalon mozgást érzékelt a szeme sarkából. Valaki résnyire elhúzta a függönyt az egyik ablakról, és egy sápadt arc jelent meg az üveg mögött. Talán Sophie kereste Gideont? Tessa nem lehetett biztos a dolgában – az arc éppen olyan gyorsan eltűnt, mint ahogy megjelent.

Tessa aznap este különös gonddal öltözött fel. A Charlotte-tól kapott egyik új ruhát választotta. A kék szaténhoz szív alakú mellény tartozott, a kerekített mély kivágást pedig mecheleni csipke takarta. A ruha rövid ujja alól kivillant hosszú fehér karja. Göndör fűrtjeit feltűzte és sötétkék árvácskákkal ékesítette. Miután Sophie gondosan elhelyezte a virágokat a frizurájában, Tessának feltűnt, hogy éppen olyan színük van, mint Will szemének, és hirtelen kedve támadt egytől egyig kitépni őket a hajából. Végül persze semmi ilyesmit nem tett, csak megköszönte Sophie-nak a segítséget, és őszintén megdicsérte a lányt, amiért olyan csinos lett a végeredmény.

Sophie elsietett, hogy segítsen Bridgetnek a konyhában, Tessa pedig automatikusan leült a tükör elé, hogy megharapdálja az ajkát, és kicsipkedje az arcát. Szokatlanul sápadt volt, színt kellett varázsolnia magára. A jádemedált a mecheleni csipke alá bújtatta,

ahol senki nem látta. Öltözködés közben Sophie megnézte magának, de nem tett róla említést. Tessa a mechanikus angyalért nyúlt, és azt is a nyakába akasztotta. Ott lógott a másik medál mellett, és megnyugtatta a ketyegésével. Semmi nem szólt az ellen, hogy mindkét medált viselje, igaz?

Amikor kilépett a folyosóra, Jem már várt rá. Felcsillant a szeme, amikor észrevette a lányt, majd miután gyorsan körülnézett a folyosón, magához húzta és szájon csókolta.

Tessa kényszerítette magát, hogy elveszzen a csókban, és éppen úgy váljon eggyé a fiúval, mint korábban. Jem ajka puha volt és édes, a nyakát simító keze erős, mégis gyengéd. Tessa még erősebben hozzátapadt, érezni akarta a szívverését.

A fiú zihálva húzódott el. – Nem akartam ezt csinálni...

Tessa elmosolyodott. – Dehogynem, James.

– Legalábbis azelőtt nem, hogy megláttalak – pontosított Jem. – Azt akartam megkérdezni, hogy elkísérhetlek-e vacsorázni. De annyira gyönyörű vagy. – Megérintette a lány haját. – Csak attól tartok, hogy ha túlzásba viszem a szenvedélyt, elkezded hullajtani a szirmaidat, mint egy fa ősszel a leveleit.

– Hát lehet róla szó – felelte a lány. – Mármost arról, hogy elkísérj vacsorázni.

– Köszönöm. – A fiú könnyedén végigfuttatta az ujjait Tessa arcán. – Azt hittem, amikor ma reggel felébredek, kiderül, hogy csak álmodtam, amikor igent mondtál nekem. De nem álom volt. Ugye?

– Tekintetével a lány arcát fürkészte.

Tessa megrázta a fejét. Erezte a könnyek ízét a torkában, és hálás volt a kecskebőr kesztyűért, ami elrejtette az égési sebet a bal kezén.

– Sajnálom, hogy ilyen rossz üzletet kötöttél velem, Tessa – mondta a fiú. – Már ami az időt illeti. Hozzáláncolod magad egy haldoklóhoz alig tizenhat éves korodban...

– Te is csak tizenhét vagy. Rengeteg idő maradt még megtalálni a gyógymódot – suttogta Tessa. – És meg is fogjuk találni. Veled leszek. Örökre.

– Ezt el is hiszem – bólintott Jem. – Ha két lélek valójában egy, mindig együtt maradnak a Létkeréken. Azért születtem erre a világra, hogy téged szeresselek, és a következő életemben is szeretni foglak, meg az azutániban is.

Tessának Magnus jutott az eszébe. *Bennünket aranybéklyóval láncoltak ehhez az élethez, de nem merjük eltépni, mert rettegünk attól, ami a zuhanás után következik.* Most már értette, mire gondolt. A halhatatlanság ajándék, de következményei vannak. *Mert ha halhatatlan vagyok, gondolta, akkor csak és kizárólag ez az egyetlen életem van. Nem fogok változni, mint te, Jem. Nem találkozunk a mennyországban, sem a nagy folyó partján, vagy akárhol is folytatódik az élet a földi lét után.*

Mégsem szólt. Csak fájdalomt okozott volna vele fiúnak, és ha valamit, hát azt biztosan tudta, hogy csillapíthatatlan vágyat érez megvédeni Jemet minden bántódástól, minden csalódástól, minden fájdalomtól, sőt még a haláltól is. Vissza akarta verni ezeket az ellenségeket, mint Boadicea a római megszállókat. Inkább megérintette a fiú arcát, mire az a hajába fúrta az arcát. A hajába, ami tele volt éppen olyan színű virágokkal, mint Will szeme. Így álltak összekapaszkodva, amíg másodszer is megszólalt a vacsorához szólító csengő.

Bridget, akinek gyászos éneke szokás szerint behallatszott a konyhából, igazán kitett magáért a terítésnél. Mindenfelé gyertyák ragyogtak ezüst tartóikban, az egész étkező fényárban úszott. A fehér térítőn rózsák és orchideák lebegtek ezüst tálakban. Henry és Charlotte az asztalfőn foglalt helyet. A szmokingba öltözött Gideon a ki-be járó Sophie-t figyelte, aki gondosan igyekezett kerülni a fiú tekintetét. Gideon mellett ült Will.

Jemet szeretem. Jemhez fogok feleségül menni, ismételte magában Tessa, amíg az étkező felé közeledtek a folyosón, de ez mit sem számított. A szíve majd kiugrott a helyéből, amikor megpillantotta Willt. Nem látta szmokingban a bál óta, és bár sápadtnak és betegnek tűnt, félelmetesen jóképű volt benne.

– A szakácsotok mindig énekel? — kérdezte Gideon csodálkozva, éppen amikor Jem és Tessa belépett.

Henry felnézett, és mosoly ült barátságos, szeplős arcára. – Pont azon kezdünk gondolkodni, merre lehetek... – szólt.

– Tessával híreink vannak – szakadt ki Jemből.

A lány keze után nyúlt, és megszorította. Tessa dermedten állt, ahogy három kíváncsi arc fordult feléjük – illetve négy, ha beleszámítjuk Sophie-t is, aki éppen belépett a szobába. Will úgy meredt az előtte álló ezüsttálban úszó fehér rózsára, mint aki elszánta magát, hogy le sem veszi róla a szemét, amíg az el nem süllyed. A konyhában Bridget tovább énekelte az egyik rettenetes nótáját. A szöveg behallatszott az ajtón keresztül is.

*Langymeleg este volt, ragyogott a hold,
hallottam, cseléd neszezett;
Kérem, „Láttad hát apámat? Láttad hát anyámat,
Láttad John bátyámat?
Láttad a fiút, kit a legjobban szeretek,
s úgy hívja mindenki, Kedves William?”*

Lehet, hogy megölöm, gondolta Tessa. *Aztán arról találjon ki egy dalt!*

– Hát akkor ne tartsátok magatokban – szólt mosolyogva Charlotte. – Ne hagyj bennünket feszültségben, Jem!

A fiú felemelte összekulcsolt kezüket. – Tessával eljegyeztük egymást. Megkértem a kezét, és... ő igent mondott.

Döbrent csend támadt. Gideon arcára kiült az értetlenség – Tessa még meg is sajnálta kissé –, Sophie pedig egy tejszínes kancsóval a kezében, leesett állal torpant meg. Henry és Charlotte sem találta a szavakat. Erre senki sem számított, gondolta Tessa. Még ha Jessamine szerint az anyja árnyvadász volt is, őt alvilágiként tartották számon, márpedig egy árnyvadász nem vehet feleségül egy alvilágit.

A lány nem készült fel erre a pillanatra. Valamiért arra számított, hogy külön-külön mondják el mindenkinek, nem pedig arra, hogy Jem a boldogságtól megrészegülve egyszer csak mindenki előtt kiböki az étkezőben. *Kérlek, mosolyogj*, gondolta aztán. *Kérlek, gratulálj nekünk! Kérlek, ne rontsd el az örömét! Kérlek!*

Jem mosolya éppen kezdett halványulni, amikor Will felállt. Tessa mély lélegzetet vett. A fiú tényleg gyönyörű volt a szmokingjában, ez igaz, de hát ő mindig gyönyörű volt. Valami mégis megváltozott rajta, talán mélyebb kék lett a szeme, és a tökéletes páncéljában keletkezett repedések átengedték a fénysugarakat. Ez egy új Will volt, egy másik Will, akit csak néhány pillanatra láthatott – egy Will, akit talán csak Jem ismert igazán. És ő már meg sem ismerheti soha. A gondolat olyan szomorúsággal töltötte el, mintha egy halott ismerőse jutott volna az eszébe.

Will magasba emelte a borospoharát. – Nem ismerek nálatok nagyszerűbb embereket – szólt –, és ennél jobb hírt el sem tudnék képzelni. Éljetek együtt hosszú és boldog életet! – Tekintete Tessáét kereste, aztán továbbsiklott, és Jemen állapodott meg. – Gratulálok, fivérem.

A többiek is egymás szavába vágva kezdtek beszélni. Sophie letette a kancsót, és odasietett Tessához, hogy megölelje. Henry és Gideon megrázta Jem kezét, Will pedig, kezében a borospohárral, egy helyben állva figyelte, mi történik. A boldog nyüzsgés közepette csak Charlotte maradt csendben, kezét a mellkasára szorította. Tessa aggodalmasan hajolt fölé. – Minden rendben, Charlotte?

– Igen – felelte Charlotte, aztán már hangosabban folytatta: – Igen! Csak... nekem is van egy hírem. Méghozzá jó hírem.

– Igen, drágám – szólta Henry. – Visszaszereztük az Intézetet! De ezt már mindenki tudja...

– Nem, nem ezt akartam mondani, Henry... – Charlotte félig nevetős, félig sírós, csuklásszerű hangot hallatott. – Henryvel gyereket várunk. Énókh testvér szerint fiút. Eddig nem akartam elújságotlani, de...

Henry hitetlenkedő örömkialtása minden más hangot elnyomott. Felkapta a feleségét a székéből, és szorosán átölelte. – Drágám, ez csodálatos! Csodálatos...

Sophie felsikkantott, és összecsapta a tenyerét. Gideon úgy festett, mint aki annyira zavarba jött, hogy legszívesebben ott helyben holtan esett volna össze, Will és Jem pedig vidáman mosolygott össze. Tessa maga sem tudott elfojtani egy mosolyt; Henry öröme ragadósnak bizonyult. A férfi körbetáncolta Charlotte-tal a szobát, aztán hirtelen megtorpant, mint aki megrémült, hogy a keringő árthat a babának, és inkább leültette Charlotte-ot a legközelebbi székre.

– Egyedül is tudok járni, Henry – méltatlankodott Charlotte. – Sőt táncolni is.

– Drágám, de hiszen gyengélkedsz! A következő nyolc hónapban fel sem kelhetsz az ágyból. A kis Buford...

– Nem fogom Bufordnak hívni a fiamat. Nem érdekel, hogy hívták apádat, és az sem, hogy hagyományos yorkshire-i név... – kezdte Charlotte, amikor kopogás hallatszott, és Cyril dugta be kócos fejét az ajtón.

A szobában zajló vidám jelenetet látva bizonytalanul szólalt meg.

– Mr. Branwell, látogatójuk érkezett.

Henrynek elkerekedett a szeme. – Látogatónk? De ez egy magánjellegű vacsora, Cyril. És nem hallottam a csengőt...

– Nem, a hölgy nephilim – felelte Cyril. – És azt mondja, nagyon fontos. Nem várhat.

Henry és Charlotte csodálkozva nézett össze. – Nos, jól van – mondta végül Henry. – Kísérd fel, de mondd meg neki, hogy rövidre kell fognia.

Cyril eltűnt, Charlotte felállt, megigazította a ruháját, és összeborzolt haját. – Talán Callida néni? – kérdezte. – El nem tudom képzelni, ki más...

Ismét kinyílt az ajtó, és Cyril lépett be rajta, nyomában egy tizenöt év körüli lánnyal. A látogató fekete utazóköpenyt viselt zöld ruhája fölött. Bár soha nem találkoztak korábban, Tessa azonnal tudta, ki az – fekete haja, ibolyakék szeme, fehér nyakának kecses íve, finom vonásai, telt ajka elárulta.

Hallotta, ahogy Will élesen szívja be mellette a levegőt.

– Jó estét! – A lány hangja egyszerre volt meglepően lágy és meglepően határozott. – Elnézést kérek, amiért vacsora közben zavartam meg önöket, de nem volt hová mennem. Cecily Herondale vagyok. Azért jöttem, mert árnyvadásznak akarok tanulni.

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, köszönet illeti a családomat. Édesapámat és édesanyámat; Jim Hillt és Kate Connort; Naót, Timet, Davidet és Bent; Melanie-t, Jonathant és Helen Lewist; Florence-t és Joyce-t. Hálás vagyok minden kritikusknak, aki pontatlanságokra és anakronizmusokra mutatott rá: Kelly Linknek, Clarynek, Delia Shermannek, Holly Blacknek, Sarah Rees Brennannek, Justine Larbalestier-nek, Robin Wassermannak, Maureen Johnsonnak. Köszönöm Lisa Goidnak (lisagoldresearch.wordpress.com) a segítségét, Joey Yeungnak és Huan Yunak pedig a kínai fordításokat. Örök hálával tartozom ügynökömnek, Barry Goldblattnak, szerkesztőmnek, Karen Wojtylának meg a Simon & Schuster és a Walker Books csapatának, amiért ez a könyv létrejöhetett. És persze köszönöm férjemnek, Joshnak, hogy nem engedte Linusnak és Lucynak megenni a kéziratot.

Tessa Londonja

Miként Az angyalban, A hercegen is a valóság keveredik a fikcióval, a híres az elfeledettel. (Például a Pyx terem a Westminster apátságban a valóságban is létezik.) A lehetőségekhez mérten igyekeztem a valódi viktoriánus Londont ábrázolni, néha azonban ez lehetetlennek bizonyult.

Akik az Intézetre kíváncsiak, azoknak elárulom, hogy a Kis Mindenszentek temploma, ami leégett az 1666-os nagy londoni tűzvészben, valóban létezett, azonban az Upper Thames Streeten állt, nem pedig a Fleet Street környékén, ahová én helyeztem el. A Londonban járatosak az Intézet elhelyezkedése és tornyainak formája alapján könnyen azonosíthatják, hogy az újságírók körében kedvelt híres St. Bride templomról van szó, amelyről azonban a könyvben nem tettem említést, hiszen az Intézet foglalta el a helyét. A yorki Intézetet a Goodramgate-en lévő Szentháromság templom alapján mintáztam, ami ma is látogatható a városban.

Ami a Lightwood család chiswicki házát illeti: a XVI. és a XVII. században Chiswicket még elég távoli helynek tekintették Londontól ahhoz, hogy menedéket nyújtson a város mocska és a betegségek elől, ezért számos vagyonos család építtetett itt magának kúriát.

A Cheyne Walk 16-os számú házat, ahol a történet szerint Woolsey Scott él, a valóságban ekkortájt Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rossetti és George Meredith bérelte közösen. Mindannyian az ateista mozgalom tagjai voltak, és egyetértettek volna a mottóval Woolsey gyűrűjén: „L’art pour l’art”, azaz „A művészet a művészetért”.

A Sherlock Holmes-rajongók és kísértethistóriák kedvelőinek körében népszerű whitechapeli ópiumbarlanggal kapcsolatban számos kutatás zajlott, azonban nem sikerült bebizonyítani, hogy a valóságban is létezett. Ebben a könyvben a démoni bűnök barlangja vette át a helyét. Ezeknek a létezéséről sem áll rendelkezésre bizonyíték, de persze az ellenkezőjéről sem.

Ha valaki kíváncsi, mit mond Will Tessának a chiswicki ház előtt, a „caelum denique” a keresztesek csatakiáltása volt, és azt jelenti: „Végre mennyország!”